

Giới thiệu Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích

Truyện Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích của tác giả Từ Vọng Tình nói về tấn bi kịch mà nữ nhân vật chính phải trải qua, tưởng chừng kết thúc được hạnh phúc nhưng thực ra thì mọi chuyện cũng chỉ mới là bắt đầu.

Nam chính trong truyện là một thiếu gia của một gia đình bề thế nắm giữ thế giới bằng tiền, một thiếu niên tài hoa xuất chúng vì lý do gì mà lại phải sống trong hình hài của một thiếu nữ... Một người đàn ông được coi là hoàn hảo vì tình yêu mà tôn thờ, cố chấp gây tổn thương cho nhiều người con gái khác..

Băng Thanh và Băng Nghi là hai chị em sinh đôi, trong một lần chơi trò trốn tìm Băng Nghi bị ngã từ sân thượng của tầng 14 dẫn đến mất mạng..

Suốt thời gian ấy người chị cả Băng Thanh sống trong sự sợ hãi tột độ.....Ác mộng xuất hiện mỗi khi bóng đêm kéo về....

14 năm sau đó vì may mắn Băng Thanh được học ở Thanh Du- ngôi trường đại học nổi tiếng bậc nhất quốc gia. Ở đây Băng Thanh phải gồng mình chịu bao thương tổn do hoàng tử Đình Luân gây ra. Chỉ vì ước nguyện của Băng Nghi và mong muốn của bố mẹ cô đành ngậm đắng nuốt cay cố tồn tại trong ngôi trường được xem là địa ngục trần gian đó....Nhưng trò đùa tai quái,những đau đớn liên hoàn, rồi cô sẽ thế nào?

Trở trêu thay Băng Thanh lại phải lòng với một cô gái.....

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Ác Mộng

Nắng nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất bao trùm không gian là thoang thoang hương hoa thơm ngát khiến lòng người chệnh choáng, mê hoặc. Bầu trời trong xanh, cao vút được bao phủ bởi những đám mây trắng ngang êm đềm, dịu dàng tựa như một dòng sông hiền hòa của chốn làng quê yên bình nào đó. Không khí phiêu bồng khiến người ta phải thốt lên rằng: Hôm nay bầu trời thật đẹp!

Trên sân thượng của ngôi nhà 14 tầng, hình ảnh hai cô bé giống nhau như hai giọt nước tinh nghịch, đáng yêu trong chiếc váy hồng phấn tựa như những nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích. Tiếng cười giòn tan thì nhau cất lên làm cảnh vật như bừng sáng, tạo nên một bức tranh đẹp đến chói lòa, người ta bảo trẻ con rất thuần khiết quả không sai!

“Băng Nghi khi chị đếm đến 100, em phải trốn thật kĩ đừng để chị tìm ra đấy nhé!” - Cô bé có vóc người nhỏ nhắn cất giọng lém lỉnh đồng thời quay lưng lại nhắm mắt, bắt đầu nhắm đếm.

“Em biết rồi mà!” - Cô nhóc còn lại lè lưỡi trêu chọc rồi chạy biến đi tìm chỗ trốn.

Khi Băng Thanh đã đếm đến 50 mà Băng Nghi vẫn cứ chạy đi chạy lại dường như đang phân vân lắm, mồ hôi đã rịn đầy trán mà vẫn chưa tìm được chỗ ẩn nấp an toàn. Chợt, đầu Băng Nghi loé sáng, cô mỉm cười đắc ý hướng đến nhà kho chạy ủa ra phía sau lan can ẩn nấp, chỗ này lần trước Băng Thanh đã từng trốn, lần đó cô ngốc nghếch tìm không ra, mãi đến khi đầu hàng chịu thua mới thấy Băng Thanh lăm lăm bước ra trông rất buồn cười, kể từ lần ấy Băng Nghi xem đó là chỗ trốn "an toàn" nhất.

“80 ...85 ...90 ...95 ...100 ... Chị mở mắt đây!” dứt lời Băng Thanh khẽ mở đôi mắt nhỏ, xinh xinh như hạt lưu ly, đảo đảo nhìn xung quanh, bắt đầu đi tìm cô em gái.

Sân thượng của khu chung cư này nói to cũng không to nhỏ cũng không nhỏ, nhưng được bài trí rất đẹp mắt, đan xen là những chậu cây cảnh tươi tốt lớn bằng người cô và Băng Nghi cho nên rất tiện cho việc chơi trò trốn tìm. Hai chị em cô vốn rất thích trò này, đặc biệt là Băng Thanh với bản tính nhanh nhậy từ bé cô đã sớm giác ngộ ra một điều đó là: Chỉ cần thắng cuộc, mọi thứ trong tay Băng Nghi sẽ thuộc về cô!

Cô không may mắn giống Băng Nghi được bố mẹ thương yêu, cưng chiều. Đối với Băng Nghi những việc cô ấy làm ra trong mắt mọi người đều là biểu hiện của thiên thần. Còn Băng Thanh chỉ là sự thảm hại. Đón cử cho việc làm gần đây nhất chính là lúc hai chị em cô 4 tuổi, cô giáo ở trường dạy thủ công cắt những bông hoa từ những tờ giấy màu sặc sỡ. Về khoản này Băng Thanh và Băng Nghi khá vụng về vì hai người đều sợ cầm kéo, hại cô giáo phải dở đành cả buổi mới dè dặt cầm chiếc kéo lên lóng ngóng xếp hình rồi cắt ra. Thành quả của hai người lần đầu mới làm thực sự không đẹp lắm nhưng đến lúc hai cô nhóc hưng phấn về khoe với bố mẹ thì Băng Thanh lại buồn bã vô cùng, trong lúc bố mẹ cô xoa đầu Băng Nghi không ngừng tán thưởng thì Băng Thanh lại bị đẩy ra ngồi một góc ôm gấu bông vui mặt vào gặm nhấm nỗi buồn đơn độc. Bố bảo cô làm chị mà không có chí tiến thủ, chỉ biết phân bì với em gái, bố mẹ không khen là muốn cô không nên kiêu ngạo hay tự mãn với bản thân. Cô tủi thân, cô muốn khóc, cô ghen tị với Băng Nghi. Không những vậy, đôi lúc bố mẹ mua đồ chơi đẹp chỉ phát mỗi Băng Nghi còn Băng Thanh chỉ là người thừa, đứng ngoài lề nhìn vào mà thêm thù, mơ ước. Cô khóc lóc đòi đồ chơi giống Băng Nghi đều bị bố mẹ cự tuyệt, họ không những mắng mà còn đánh đòn cô rất đau, thậm chí từ đây về sau Băng Thanh cảm thấy ám ảnh, sợ hãi không dám mở miệng đòi đồ chơi giống em nữa. Cô phải tự an ủi chính mình rằng hãy cố gắng ngoan ngoãn nghe lời bố mẹ, nhất định họ sẽ vui lòng mà để ý đến những việc làm đúng đắn của cô. Nhưng không, dường như ở trong ngôi nhà ấy cô chỉ là không khí, không có trọng lượng, không có lời nói, bố mẹ không hề đếm xuể đến cô ...Đế bây giờ cô sợ hãi nhận ra ra một điều, bố mẹ không yêu cô so với Băng Nghi. Vì vậy để chiếm đoạt mọi thứ của Băng Nghi đã nhiều lần Băng Thanh không ngại ngần dụ dỗ em gái chơi trốn tìm với một điều kiện, nếu cô tìm thấy Băng Nghi thì món đồ ấy sẽ thuộc về cô. Hôm nay cũng không ngoại lệ!

Nghe đến đó Băng Thanh chợt mỉm cười, em gái cô quả thật rất ngốc nghếch, nó chẳng biết rằng từ trước đến nay cô là người bày ra mọi chuyện!

Băng Thanh đi hết lối này sang lối nọ, vòng quanh tìm từng chậu cây cảnh xum xuê lá, lật từng góc gác trong những bụi hồng môn xinh xắn, nhưng vẫn không thấy Băng Nghi đâu.

Đến lúc đôi chân nhỏ bé tưởng chừng không thể nhấc lên được nữa Băng Thanh ngồi bệt xuống nền đá cẩm thạch, miệng không ngừng thờ dốt. Cô đã hứa với lòng mình nhất định phải tìm thấy Băng Nghi vì em ấy đã nói sẽ nhường cô chiếc váy xinh ỏi là xinh mà mẹ vừa mua hôm qua nếu cô thắng cuộc.

Gạt những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán với một khăn tay quyết tâm Băng Thanh đứng lên tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm. Bên này cũng không có, bên kia cũng không có, vậy chỉ có thể là ... ánh mắt Băng Thanh nhìn về khoảng trống sau nhà kho, nơi có thành lan can mộc nát. Băng Thanh nở nụ cười đắc ý, lần này Băng Nghi quả thật ngốc nghếch khi trốn ở đó ... Băng Thanh bước từng bước thận trọng tiến gần, đáng về tình nghịch, hét lên đầy hưng phấn: “Bắt được em rồi nhé!!”

Nghe tiếng động Băng Nghi choàng tỉnh khỏi mộng đẹp, người dựa hẳn vào thành lan can nhìn chị nở nụ cười ngọt ngào.

“Em ngủ đây bao lâu rồi?” Băng Thanh mỉm cười ngây ngô bước đến cạnh em gái.

“Từ khi trò chơi bắt đầu!” Băng Nghi đáp, người hơi nhích về một bên dường như có ý định nhường chỗ cho chị, cô vỗ vỗ xuống bên cạnh “Chị tới đây ngồi hóng gió đi, mát lắm ý”

Gió nhẹ thổi qua, Băng Thanh cũng đã thấm mệt, nghe lời em bước đến, lên tiếng nịnh nọt “Em phải giữ lời hứa đấy nha!”

“Chị thấy em đã thất hứa bao giờ chưa?” Băng Nghi nheo mắt nhìn, người hơi ngả về phía sau.

“Cẩn thận!!!” - Băng Thanh hét lên kèm theo đó là tiếng “rắc rắc” của gỗ mục.

Nắng vàng yếu ớt nhảy nhót tình nghịch, không gian yên bình bỗng rợp mùi chết chóc. Âm thanh mỏng tên ấy tựa hồ như chiếc chùy giáng mạnh vào hai trái tim nhỏ bé chất chứa đầy sợ hãi.

Thành lan can từ từ đổ ập xuống phía sau kéo theo Băng Nghi mặt trắng bệch sợ hãi không còn giọt máu. Thời khắc ấy, Băng Thanh vụt tới nắm lấy tay em gái, trước cơn gió nhẹ cơ thể Băng Nghi yếu ớt hết chiếc lá cuối mùa.

“Àm”

Thành lan can đổ ập xuống mặt đất. Cảnh tượng khiến người đi đường phải sợ hãi, hốt hoảng. Kề qua người lại chết lặng nhìn hai số phận mong manh đang chực chờ lưỡi hái của Tử thần.

“Băng Thanh, em sợ lắm!!!” Phía dưới, Băng Nghi khóc nức lên, tay nắm chặt lấy Băng Thanh không ngừng run rẩy kịch liệt đây có lẽ là cảnh tượng kinh hoàng nhất trong đời cô bé.

Ở trên cao Băng Thanh thất kinh, không dám kêu lên cũng không dám thờ ơ, cô chết lặng nhìn cô em gái, trái tim cô đau thắt đến nỗi không còn ý thức được gì, chỉ biết nắm lấy bàn tay đó mong rằng chút sức lực nhỏ bé này có thể cứu sống được Băng Nghi. Lúc này cô chỉ ước giả như có phép màu nào đó giúp cô thoát khỏi thảm cảnh này. Nhưng hi vọng bao nhiêu thì lại tuyệt vọng bấy nhiêu. Bàn tay rịn đầy mồ hôi. Băng Thanh cảm giác mình càng cố gắng kéo Băng Nghi bao nhiêu thì sức nặng lại ghì chặt kéo cô tuột xuống bấy nhiêu, nước mắt tuôn trào Băng Thanh run rẩy nói trong tiếng nức:

“Băng Nghi hứa với chị dù thế nào cũng đừng buông tay ra nhất định chị sẽ cứu em, cứu em”

Thời gian lặng lẽ trôi đi, Băng Thanh hoảng sợ, vô lực nắm lấy bàn tay đang tuột dần, tuột dần. Nửa thân trên của Băng Thanh cũng đã ngã hẳn xuống dưới, chỉ cần một chút nữa thôi cô cũng sẽ lơ lửng như Băng Nghi ... Chợt, Băng Thanh bừng tỉnh, nước mắt cũng đã được gió lau khô từ bao giờ. Tiếng nói tuyệt vọng của Băng Nghi không ngừng cầu xin chị cứu mình yếu dần yếu dần rồi lịm hẳn ...

1 giây, 2 giây, 3 giây ... Băng Thanh nhắm chặt mắt, trong thâm tâm đột nhiên có tiếng nói độc ác cất lên, nếu Băng Nghi chết mọi thứ sẽ thứ sẽ thuộc về cô! Nếu Băng Nghi không tồn tại bố mẹ nhất định sẽ yêu thương cô!

Đau đớn. Bất lực. Cánh tay Băng Thanh dần dần buông lỏng...

Băng Nghi kêu lên một tiếng, tiếng hét thất kinh nhỏ dần rồi lặng câm. Không gian chìm vào yên lặng, yên lặng đến rợn ngợp.

Tiếng ồn ào im bặt Mọi người kinh hãi nhìn cô bé nằm trong vùng máu

Cánh cửa sân thượng bật mở, người ta trông thấy có cô bé ngồi thất thần bên thành lan can còn sót lại một nửa. Về sợ hãi hẳn sâu vào đôi mắt. Tất cả đã quá chậm trễ!

Băng Thanh ngồi đó như một con búp bê giấy đơn độc trong hố sâu không đáy, từng tiếng gào thét không ngừng cất lên trong tiềm thức:

“Băng Thanh cứu em ... Em sợ lắm ...”

Kể từ giây phút ấy Băng Thanh vĩnh viễn đã để mất Băng Nghi, đó cũng là lần cuối cùng cô được chơi trò trốn tìm cùng em gái. Nụ cười chợt tắt. Nỗi đau chợt đến ...

Băng Thanh chết lặng nhìn vũng máu phía xa xa, cơ thể nhỏ bé đột nhiên ngã quỵ xuống chìm đắm vào vô thức ...

Căn nhà 14 tầng hôm ấy tràn ngập mùi chết chóc. Thời khắc ấy trời bỗng nhiên đổ cơn mưa, từng hạt mưa bụi khê lất phất tiễn đưa linh hồn nhỏ bé về trần thế ...

“Băng Nghi, Băng Nghi ...”

Băng Thanh tỉnh dậy sau cơn ác mộng kinh hoàng, giấc mơ ấy nỗi đau ấy không biết đã lặp đi lặp lại bao nhiêu lần cô không đếm nổi, cũng không buồn nhớ nữa. Một giây để lấy lại tinh táo Băng Thanh vội vàng chạy vào nhà vệ sinh vốc từng ngụm nước rửa mặt như muốn gạt bỏ thứ gì đó của quá khứ còn sót lại ...

3h. Trời còn chưa sáng hẳn, Băng Thanh đẩy cửa bước ra khỏi phòng. Khẽ mở cánh cửa màu hồng phấn, cô bước vào trong nhìn ngắm mọi thứ chỉ thuộc về một người. Đã 14 năm trôi qua mọi thứ vẫn như cũ nhưng con người ấy thì đã mãi mãi rời xa ...

Băng Thanh ngã lưng trên chiếc giường màu thiên thanh được đính từng hạt cườm trông rất tinh tế, thiết kế chỉ dành riêng cho những nàng công chúa chính hiệu, miệng không ngừng lầm nhảm:

“Băng Nghi, chị xin lỗi, hãy tha thứ cho chị ...”

Bóng đêm cô độc bủa vây lấy thân hình nhỏ bé, ngoài cửa sổ gió rít mạnh qua từng tán cây khiến cành vật càn thê lương, âm ảm. Đêm nay trời lại mưa. Chợt Băng Thanh bật khóc, đôi mắt buồn ầng ầng nước, từng giọt chứa vị đắng lặn dài trên gò má cao có vẻ hốc hác của một đêm không ngủ như cuốn phẳng đi mọi lỗi lầm trong quá khứ ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Đại học Thanh Du là nơi tập hợp những con người kỳ tài, hiếm có nhất trong thiên hạ. Bên cạnh đó phải công nhận rằng môi trường học tập và làm việc rất khắt khe, khuôn phép khiến một trong những người tài giỏi ấy dần dần tụt hạng một cách nghiêm trọng, có người lúc đi học thì khí thế bừng bừng đến kỳ nghỉ chuẩn bị về nhà chỉ còn lại da bọc xương, có người đang bình thường lại trở nên điên loạn bởi hai chữ "áp lực", phải là con người hội tụ đủ dũng khí, tự tin mới dám sống qua hoàn cảnh khắc nghiệt như thế. Nhắc đến Thanh Du ngoài những lời khen ngợi, tán thưởng ra còn lại là những cái lắc đầu ngán ngẩm. "Bạn muốn mình trưởng thành hơn hãy ghé đến Thanh Du nhưng không ai dám chắc bạn sẽ toàn mạng trở về!!!" Đó là những lời bạn học cấp 3 thường rỉ tai nhau trong những lần hoạt động ngoại khóa nhằm xác định mục tiêu cho cuộc đời mình.

Mặc dù khó tồn tại là vậy, nhưng từ trước đến nay cử nhân của Thanh Du chưa bao giờ bị xã hội đào thải hay khinh suất, nếu bạn may mắn cầm trên tay tấm bằng tốt nghiệp của Thanh Du tương lai của bạn ít nhiều được ngồi trên đồng vàng an thân dưỡng phận. Cho nên ngoài phong trào tuyển sinh rầm rộ được cả nước quan tâm ra, mỗi tân sinh viên muốn trở thành chính thức phải vượt qua bài thi đầu tiên với tên gọi "Chứng chỉ an toàn" có được chứng chỉ này mọi gánh nặng bon chen thi đua cũng được ưu tiên bãi bỏ còn ngược lại bạn cũng sẽ không biết lý do gì mình lại bị đá ra khỏi trường đầu tiên. Tất nhiên để vinh danh vượt qua bài thi ấy thật không dễ dàng gì! Môi trường cạnh tranh khốc liệt là vậy nhưng bù lại cuộc sống về sau sẽ sung túc, giàu có. Món lời như vậy ai mà không thèm thuồng, ước mơ? Chỉ cần cố gắng một bước sẽ lên mây!

Nói về gia cảnh, Băng Thanh cũng không nổi bật gì cho lắm, nhưng từ nhỏ cô đã thông minh, nhanh nhẹn cộng thêm chút may mắn nên hôm nay mới đường đường chính chính bước vào giảng đường Thanh Du. Để được thành công thế này cô không biết mình đã nỗ lực bao nhiêu lần, bạn bè nỗ lực gấp đôi thì Băng Thanh lại phấn đấu gấp mười bởi đây là ước mơ của cô, cũng là ước nguyện lớn nhất của Băng Nghi. Lúc còn nhỏ, Băng Thanh và Băng Nghi thường nắm tay nhau đứng trước cổng trường Thanh Du, nhìn những nụ cười rạng rỡ trên môi của các anh chị sinh viên mà hưng phấn vô cùng, thi thoảng còn nhón chân lên nhìn vào cánh cửa điểm lệ ở bên trong sân trường với bao tán thưởng, ngưỡng mộ. Đã có lúc hai người chấp tay cầu nguyện mơ ước được học trong ngôi trường nổi tiếng này...

Dĩ nhiên, lúc Băng Thanh nhận được giấy báo trúng tuyển từ bác đưa thư, thiếu điều nhảy cẫng lên vì vui sướng, lòng thầm cảm thán: "Băng Nghi em xem, chị rất giỏi đúng không?"

Cô nàng nào đó cười không khép nổi miệng chạy ủa vào nhà sà ngay vào lòng bà mẹ thân yêu, hét lên đầy phấn khích khiến bố cô suýt đánh rơi chiếc điều khiển trong tay, ông bố trừng mắt nghiêm khắc nhưng khuôn miệng vẫn cố nặn ra một nụ cười để lấy lòng con gái:

"Băng Thanh nhà ta giỏi quá, chất giọng cũng không kém"

Lời vừa dứt cô nàng nào đó liền xụ mặt, đôi mắt lấp lánh nhìn ông bố đang ngồi ngao ngễ như đấng tối cao, cất giọng nũng nịu: "Bố!"

Mẹ ở bên không nén nổi tiếng thở dài, bố con nhà này có bao giờ nói được những câu từ tế đầu chứ. Bà đưa tay vuốt nhẹ mái tóc của Băng Thanh đầy cung nụng không kìm được mà cất tiếng, âm thanh không nén nổi bi thương: "Giá mà Băng Nghi còn sống thì..."

"Thôi đi, bà xuống bếp dọn cơm ngay!" Bố đột ngột đứng dậy ngắt lời mẹ, nếu để ý sẽ thấy trong đôi mắt tinh anh kia hiện lên nét đau đớn khó tả. Nỗi đau mất đi đứa con đã in sâu vào máu thịt ông, mỗi khi nhắc đến đứa con gái bé bỏng ấy tim ông như bị dao cứa mạnh không tự chủ được mà phản kháng trong vô lực, huống hồ hôm nay mẹ cô đã cố tình đụng vào vết thương ấy, không phải hai người đã thống nhất từ nay về sau không nhắc đến chuyện này nữa?

Ông nén tiếng thở dài rồi bước đi chỉ còn lại bóng lưng cao lớn khuất sau cánh cửa, Băng Thanh nhìn theo mà lòng rí máu, nếu như mọi người biết cái chết của Băng Nghi có liên quan đến cô thì sẽ thế nào đây? Một giọt nước mắt rơi xuống, Băng Thanh cố kìm nén tiếng nấc trong cổ họng, thấy con gái khóc mẹ cứ tưởng vì thương em nên đau lòng, bà không ngừng dỗ dành Băng Thanh: "Băng Thanh ngoan, chỉ còn vài ngày nữa con là sinh viên rồi, xem con kia khóc tèm lem như mèo con rồi, mẹ lỡ lời thôi con đừng để bụng con cũng hiểu tính khí bố rồi mà, sau chuyện lần ấy ông ấy suy sụp rất nhiều!" Đây cũng là lý do vì sao bà không phản ứng khi ông đột nhiên lớn tiếng cất ngang. Là phụ nữ bà hiểu tâm ý hơn ai hết, chính bà còn chết đi sống lại bao lần trong bệnh viện huống gì là bố con bé, bà chưa từng nhìn thấy ông khóc nhưng không có nghĩa là ông không bị phần hay tuyệt vọng. Trong mọi lĩnh vực ông đều thành công nhưng trong gia đình ông lại bất lực trước sinh mệnh của đứa con bé bỏng.

Ngày Băng Nghi ra đi cũng là ngày gia đình bà chìm vào mất mát, đau thương. Đã 14 năm trôi qua tất cả như vừa mới bắt đầu...

Băng Thanh nép vào lòng mẹ, cố gắng tìm chút hơi ấm để xua tan đi sợ hãi. Có trời mới biết 14 năm qua chưa bao giờ cô được ngon giấc, chỉ cần nhắm mắt quá khứ đầy máu ấy lại ủa về trong tâm trí, chỉ cần có mưa cô sẽ trở nên điên loạn. Vì vậy cô hận mưa, hận tất cả những gì thuộc về ngày hôm đó...

"Thôi, con đừng dậy gọi bố vào ăn cơm đi!" Mẹ dịu dàng vỗ vai cô rồi ngồi dậy, nhanh chóng lau những giọt nước mắt còn đọng nơi khóe mi rồi chậm rãi bước vào phòng bếp.

Băng Thanh gạt nước mắt dạt ran một tiếng, đứng dậy đi gọi bố. Cô rất tự hào về gia đình mình dẫu khuyết đi một mảng nhưng nó vẫn luôn đầm ấm, hạnh phúc khiến bao người phải ghen tị, ao ước. Bố cô hiện là trưởng phòng của một công ty có tiếng trong vùng, thời còn trẻ ông nổi tiếng với phong thái đạo mạo, lịch lãm khiến bao cô gái ước mơ, thậm chí lúc lập gia đình người theo đuổi cũng không ít, Băng Thanh đã từng chứng kiến cảnh bố cô thể thốt vì bố mà mẹ phải hao tâm tổn khí sử dụng đủ cách để ngăn cản. Mặc dù ông nổi tiếng phong lưu là vậy nhưng lại rất mực chung tình điểm này Băng Thanh rất ngưỡng mộ ông, cô đã từng vỗ ngực tự hào tuyên bố rằng trên đời này chỉ có bố cô là nhất!

Còn mẹ cô là vị bác sĩ mà bao thế hệ ngưỡng mộ, tôn kính, bà sống trọng tình trọng nghĩa rất được lòng mọi người, thời son trẻ ngoài công việc ổn định ra bà nổi tiếng với dung mạo diễm lệ khiến bao chàng trai si mê, điên đảo. Tóm lại gia đình cô là hoàn hảo nhất trong số những gia đình bất hạnh!

Sáng sớm, mặt trời lười biếng lấp ló sau những đám mây hứa hẹn một ngày mới tràn đầy sức sống. Con đường nhỏ phủ đầy lá vàng khiến bước chân lữ hành thêm vội vã, trên cao chỉ còn những cành cây trơ trọi đón nhận từng cơn gió heo may bất chợt thổi qua. Mùa thu thật sự đã về!

Tọa lạc ở trung tâm thành phố Thanh Du như một chiến binh hùng dũng, kiêu ngạo thách thức với thời gian, tồn tại ngót nghét 50 năm Thanh Du là giấc mơ mà bao người mơ ước nhưng không thể chạm vào!

Vì vậy, ngay từ sáng sớm Băng Thanh háo hức đến nỗi bỏ qua bữa sáng mà cô thường xem như sinh mệnh, vội vã bắt xe buýt nhanh chóng đến trường. Hôm nay là ngày đầu nhập học không thể đến muộn được!

Quãng đường từ nhà cô đến trung tâm thành phố mất khoảng 30 phút ngồi xe, nói nhanh cũng không nhanh mà chậm cũng không chậm nhưng thời khắc này trong lòng Băng Thanh cảm thấy nóng như lửa đốt, có cái gì đó háo hức vô cùng cảm giác lạ thường này giống như đứa trẻ đi học lớp 1. Nghĩ đến những điều ấu trĩ ấy Băng Thanh bỗng nhiên bật cười thành tiếng, ngán lãn tự khinh bỉ chính mình! Cô đã 19 tuổi rồi, thời non trẻ của ấu thơ ấy có lẽ chỉ nằm trong dĩ vãng thôi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3

Theo giấy báo, lớp của Băng Thanh nằm chễm chệ ở tầng 5, cho nên vừa oanh oanh liệt liệt bước xuống xe chưa kịp ngắm nghía cảnh vật, tự nhiên nhìn tòa nhà cao chọc trời cô thâm than khổ, chân tay cũng bủn rủn theo, khí thế bừng bừng trước đó đã tiêu tan từ lâu. Băng Thanh hít một hơi làm lùi bước đi tránh ánh nhìn dị nghị của mọi người, có lẽ ai cũng biết cô là lính mới chẳng. Cô đảo mắt nhìn quanh, thấy bạn học cũng ngơ ngác ngác giống mình bỗng dưng cảm thấy rất buồn cười, nhìn những động thái khép nép của mấy bạn nữ Băng Thanh cong môi cười, nhìn dáng vẻ của họ chẳng khác về nhà chồng là bao nhiêu!...

Khi đã ngắm nhìn vạn vật mới mắt, Băng Thanh nhận ra cũng không còn sớm nữa, cô trút một hơi dài bỏ sau lưng bao con mắt dò xét, hiên ngang bước

vào giảng đường...

Lúc Băng Thanh vào lớp cũng là lúc mọi người đã đến đông đủ, ai nấy đều đã ổn định chỗ ngồi, cảnh tượng này khiến cô nhất thời kinh hãi. Những tưởng cô là người đến sớm nhất nhưng không ngờ còn bao bạn đến sớm hơn cả cô..

Dường như sự xuất hiện đột ngột của thành viên mới luôn gây chú ý ọi người, bằng chứng là có bao cặp mắt đổ dồn theo dõi từng động tác của cô, điều này làm Băng Thanh cực kỳ khó chịu không nhìn được mà nở nụ cười nhạt với cô bạn gái tóc vàng, từ lúc Băng Thanh vào lớp đến giờ cô bạn kia nhìn Băng Thanh như muốn soi thấu một lỗ. Được khuyến mãi một nụ cười, cô gái nọ hừ nhẹ một tiếng rồi quay mặt đi, trước lúc quay không quên tặng cô một cái liếc mắt đầy kiêu ngạo.

"Xin lỗi, mình có thể ngồi đây được không?"

Băng Thanh cất tiếng nhẹ nhàng, chất giọng trầm bổng mà du dương, Uyên Linh - bạn thân lúc còn đi học của cô thường trầm trồ khen ngợi giọng nói của cô, nó thường tăng bốc rằng chất giọng của Băng Thanh cơ hồ mỏng manh như giọt sương nhưng lại chứa đầy nội lực khiến người nghe bất giác phải làm theo. Lúc ấy cô cũng không lĩnh ngộ được bao nhiêu nhưng về sau mới biết giọng nói của mình thật sự rất thuyết phục người nghe...

Người khiến Băng Thanh mở miệng đầu tiên kể từ khi bước vào lớp cũng như khi đi xuống cuối lớp lướt qua bao con mắt soi mói là một anh chàng cao lớn có gương mặt tuấn tú, từng đường nét chứa đầy sự kiêu ngạo, khí thế cao cao tại thượng khiến người nhìn phải ngừng thở. Hắn ta không trả lời nhưng lại nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cong môi đánh giá:

"85- 60- 85, khá lắm!"

Lời vừa dứt, lớp học chấn động, một số người không tự chủ được quên cả việc khép miệng. 85-60-85, đó chẳng phải là chỉ số BMI sao? Người này làm họ đau tim mà chết mất! Riêng Băng Thanh cô thật sự muốn cho con người hạ lưu này một cái tát, tất nhiên điều ấy chỉ nằm trong tưởng tượng của cô thôi, nở nụ cười nửa miệng cô không nói gì thêm. Đối với những kẻ đạo đức sáo rỗng này tốt nhất nên im lặng mà tránh xa. Nhưng sự việc nào có được như mong muốn, thời khắc Băng Thanh dời bước đi cũng là lúc cánh tay của tên vô sỉ ấy nắm lấy tay cô. Lần này Băng Thanh thật sự tức giận, cố gắng để không xảy ra ẩu đả, cô buông lời hờ hững nở nụ cười nhàn nhạt như có như không: " Xin cậu hãy tự trọng"

"Haha..." tiếng cười thích thú vang lên, hắn nheo mắt nhìn cô như thể vừa bắt được con mồi quý hiếm, " Xem cô sợ chưa kia, cô chính là đang có ý nghĩ xấu xa gì đó với tôi ư?"

"Phi" lần này là cả lớp cười rộ thành tiếng, có vài đôi mắt được dịp dán chặt lên cô và hắn tựa hồ đang xem phim tình cảm miễn phí.

Móng tay Băng Thanh cơ hồ muốn xuyên thấu vào lòng bàn tay, là cô đang bị đem ra làm trò cười cho thiên hạ sao? Cố nặn ra một nụ cười xã giao, vẫn thái độ bình tĩnh toát lên dáng vẻ tao nhã xuất thân Băng Thanh khẽ mở miệng: " Cậu thích đùa? Cô giáo sắp vào lớp rồi, đừng lãng phí thời gian nữa"

Người nào đó chờ cô nói xong ngoảnh mặt nhìn quanh, buông lời thương tiếc: " Vậy là cô tình nguyện đứng học rồi!"

Toàn thân Băng Thanh bất giác run rẩy, tên này rõ ràng là có ý là hắn muốn kéo thời gian của cô khiến cô mất chỗ ngồi, còn vô sỉ tuyên bố vậy sao? Nghĩ đến đây cô chột cười lạnh những chuyện cô từng đối mặt còn kinh khủng hơn thế này so với những điều ấy hiện tại cô là gì?

Vì thế buổi học đầu tiên ấy trăm con mắt được chứng kiến một sự kiện vĩ đại thiếu điều được ghi danh vào lịch sử Thanh Du đó là cô gái có tên Băng Thanh hành xử với mỹ nam của trường bằng cú đá mang tầm vóc sức mạnh cũng như sự oai phong của một thiếu nữ kiệt xuất! Một cú đá làm dư luận sục sôi, cho nên việc nổi tiếng ngay sau đó là điều không thể tránh khỏi. Điều này phải kể đến nạn nhân- một trong những ứng cử viên sáng giá nhất trong cuộc bầu chọn" Sắc đẹp và Trí tuệ" mà hằng năm Thanh Du thường tổ chức, điều đó ắt hẳn đã được xác định ở thì tương lai, bản về hiện tại là điều không thể, sau sự việc lần này mỹ nam sẽ vắng bóng trên giảng đường ít nhất 3 tuần. Lại nói đến nữ chính của chúng ta, sau khi giải quyết " yêu râu xanh" suốt ngày luôn nhận được thăm hỏi từ nhiều phía, khắp Thanh Du ai ai cũng nhớ mặt ai ai cũng thuộc tên. Băng Thanh thật sự hối hận, cực kỳ hối hận nhưng đến lúc ngẫm lại thì đã muộn rồi!

Quay trở lại ngày được xem là đẹp trời hôm ấy, sau một lúc đàm phán thấy đối phương vẫn không thỏa hiệp mà cất cánh tay kinh tởm ấy ra khỏi cô, Băng Thanh hít một hơi quay lại tấn công đối phương bằng một cước vào hạ bộ của mỹ nam. Sự việc kinh thiên động địa ấy chỉ xảy ra trong vài giây ngắn ngủi nhưng tiếng hét của nạn nhân thì vẫn vang vọng đến tầng 12 của tòa nhà. Người nào đó đau đớn ôm lấy thân dưới không ngừng gãi dựa hẳn đây là cảnh tượng nhục nhã nhất đối với hắn trong suốt 20 năm qua, cho nên trước khi rời khỏi hiện trường hắn không ngừng bắn từng tia hận thù về phía Băng Thanh. Nhưng cô chẳng thừa sức mà quan tâm, bởi từ trước đến nay cô sống theo lập trường, theo sở thích phóng túng của bản thân không có chuyện sống theo sắc mặt của người khác. Tại sao cứ phải cố gắng mình để phù hợp với hoàn cảnh để làm gì? Cô là con người thuộc về tự do không cho phép mình phải sống trong khuôn khổ, phép tắc. Băng Thanh là vậy chói chang như ánh nắng ngày hè, rực rỡ như ánh tịch dương tháng 6!

Nghe đâu anh chàng mỹ nam sâu bọ ấy là Đinh Luân giàu có, đẹp trai ngang ngửa với hai chữ " hoàn hảo". Nghe đâu anh chàng lại mọc rễ ở nhà thêm một tuần nữa. Điều này làm các bạn nữ sinh ám ức, đau lòng thay chính chủ không ngừng lườm nguýt người bị hại là Băng Thanh. Thực tế Băng Thanh cũng không muốn lưu tâm nhưng bạn học suốt ngày thủ thi với nhau nghe lâu cũng thành lệ. Cô vốn cho rằng mỹ nam chỉ là bình hoa di động không bám váy mẹ thì cũng đu theo giày bố, có khác gì nhau đâu? Một khi đã không quan tâm thì cần gì phải suy nghĩ, những tưởng cuộc sống về sau của Băng Thanh sẽ yên ổn như Nguyễn Du đã từng viết: " Êm đềm trướng rủ màn che".Thì hôm nay đây cô nàng nào đó lại đón nhận một vụ bê bối ở căng-tin.

Nữ sinh A thút thít: " Ôi anh Đinh Luân của tớ sao giờ vẫn chưa chịu rời giường đi học nhỉ? Mấy ngày không gặp mà tớ lại không muốn sống nữa rồi!" động tác lấy khăn giấy lau nước mắt trông càng khoa trương hơn, người không biết còn nhầm tưởng rằng chỉ cần một ngọn gió cô ta sẽ đổ ập ngay tức khắc.

Băng Thanh không lạnh mà run, diễn xuất của cô ta không học Điện ảnh thì phải!

Nữ sinh B yếu ớt cất giọng: " Cậu biết không? Tim tớ đau lắm như bị ai xé nát thành trăm mảnh ý, mỗi ngày không được nhìn thấy anh ấy thế giới tớ thật sự sụp đổ"

Nữ sinh C nhìn khay thức ăn,nước mắt lưng tròng lên tiếng: " Nhìn đồ ăn mà không được nhìn thấy mỹ nam trông nó vô vị làm sao!"

Gió lạnh vù vù thổi qua Băng Thanh lao đảo cơ hồ đứng không vững, khay thức ăn trên tay như muốn đổ ập làm bạn với đất mẹ thân yêu. Mấy người này là thánh xuyên tạc trong truyền thuyết đây ư? Rốt cuộc mỹ nam sâu bọ ấy có gì mà được mọi người đặc biệt quan tâm như thế? Quả nhiên,vài ngày sau đó Băng Thanh thật sự mới thấm thía những câu nói này, nhưng việc đó là ở tương lai còn hiện tại Băng Thanh cười thầm về mặt cực kỳ hả hê, không ngừng khích lệ đám nữ sinh cứ tiếp tục đau lòng, nhìn điệu bộ của đám nữ sinh chỉ có hai từ " khủng khiếp" mới đủ để diễn tả hết ý nghĩa của nó,đúng là đứng trong môi trường giả tạo cho dù là cháo cũng nuốt không trôi hưởng gì lại là món cơm chán ngắt cùng với thực đơn nhạt nhẽo này làm sao mà nuốt nổi đây? Nghĩ vậy Băng Thanh liền quay người tìm chỗ yên tĩnh an tâm dưỡng thần.

" Bộp"

" A xin lỗi nhé, mình lỡ tay"

Cô bạn có mái tóc vàng cuồng quýt tìm khăn giấy lau cho Băng Thanh,nếu để ý sẽ thấy nụ cười trên môi kia hiện lên tia đắc ý.

Vừa nhìn Băng Thanh đã nhận ra đây là người chuyên gia gây khó dễ cho cô khi ở trong lớp, đột nhiên cô giật mạnh chiếc khăn khiến cô ta lao đảo suýt ngã , xem cô là gì chứ, trò đùa của cô ta làm sao qua được mắt cô.

Cũng may va chạm không đủ mạnh nên phần thức ăn dính lên người cô cũng không đáng là bao,chi cần rửa sạch là hết. Liếc mắt nhìn người kia đầy hàm ý, cảnh cáo nhiều hơn thân thiện Băng Thanh nâng gót đi tìm nhà vệ sinh.

" Nhã Thy là cậu cố ý phải không?" một nữ sinh bên cạnh nhìn màn kịch trước mắt, chạy đến nở nụ cười đầy thích thú.

" Nhiều chuyện" cô gái có tên Nhã Thy siết mạnh gót giày xuống sàn nhà,quay người bỏ đi, ánh mắt lóe lên tia sắc lạnh,về mặt cực kỳ tức giận tựa như dung nham chuẩn bị phun trào.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4

Băng đi vài ngày,lòi ra tiếng vào vì thế cũng thừa thốt hần, căn bản mọi người không còn tâm trí để lo chuyện bao đồng khi chính mình không biết có tồn tại qua nổi bài thi " Chứng chỉ an toàn" lần này hay không. Vì vậy không hẹn mà cùng nhau học tập rất hăng say, đầu đầu cũng thấy băng hiệu đại loại như " Vì ngày mai tươi sáng nhất định phải thi đỗ", có nơi còn khoa trương hơn một chút " Chứng chỉ an toàn là gì? Là bạn phải sống sót để thoát khỏi nguy hiểm". Những khẩu hiệu thú vị đó khiến Băng Thanh ôm miệng cười không ngớt, có trời mới biết từ bé đến giờ chưa bao giờ cô được chứng kiến cảnh tượng này! Giờ mới biết Thanh Du quả là hiếm có chứa đựng những con người xứng với bậc vĩ nhân của thế giới!

Khác với những sinh viên mang tâm trạng như "ngồi trên đồng lửa" Băng Thanh vẫn vô tư lự lang thang khắp trường nhìn ngắm cảnh vật, nói cô không lo lắng thì là nói dối nhưng phô trương như mọi người thì cô không làm được. Quan trọng là phải giữ cho bản thân mình một tâm thế bình tĩnh,có như vậy mới đủ dũng khí để đối mặt với bài thi mang tính chất áp bức người ấy, có bao người cứ chìm vào lo lắng đến độ mất ăn mất ngủ,đến lúc lâm trận chưa đánh đã gục ngã lên bàn học. Băng Thanh hiểu được điều đó nên khá bình tĩnh với bài thi lần này, hơn nữa cô có niềm tin rất mãnh liệt rằng cô sẽ " an toàn".

Sân trường rộng rãi bao quanh là những khuôn viên được trồng đầy hoa thơm cỏ lạ khiến người ta không kim lòng được mà ngắt những bông hoa xinh đẹp ấy mang theo bên mình, xung quanh là những hàng cây cao chỉ còn lại nhánh khô gầy, rõ ràng mùa thu đến và đã mang những chiếc lá ấy trở về đất mẹ thân yêu. Mùa lá đỏ mang bao hoài niệm khiến lòng Băng Thanh mơ hồ, trống rỗng, vô thức nhìn lên bầu trời xanh lam được điểm xuyết vài đám mây bạc, phía cuối chân trời từng đàn chim thi nhau chao liệng cô hít sâu một hơi cố gắng để nén cảm xúc.

Nhấc đôi chân nặng nề ngồi xuống hàng ghế đá,chợt cô trông thấy có người đã ngồi từ lâu. Thì ra lúc này cô không hề để ý, cũng đúng thôi một khi Băng Thanh đã tập trung suy nghĩ quên cả sự hiện diện của trời đất.

Đưa ánh mắt tò mò nhìn về con người ấy, đó là một cô gái có mái tóc xoăn màu hạt dẻ, cô gái đó ngồi chéo một góc nên Băng Thanh cũng chỉ nhìn được nửa khuôn mặt, hơn nữa sự hiện diện của cô căn bản không làm người kia để ý. Băng Thanh mím môi, mắt vẫn dán chặt người kia không nhìn được khe đánh giá, gương mặt nhìn nghiêng của cô gái mang nét thanh tú động lòng người, nói không chừng đây là một mỹ nhân,là bảo bối của Thanh Du, tư thế đọc sách cũng rất lôi cuốn khiến người đối diện không nhìn được mà phạm tội nhìn lén, bất giác cảm thấy thật khâm trọng như từng đợt khí lạnh ủa vào Băng Thanh cúi mặt, nếu có hai từ để diễn tả hành động hôm nay của cô sẽ được gói gọn trong hai chữ " biến thái" Băng Thanh chợt cười thầm, sau đó lại ngẩng mặt lên, bắt gặp gương mặt xinh đẹp của cô gái cũng đang phác thảo mình cô đột nhiên ngăn người nhất thời không dám thú tội.

"Nhìn đủ chưa?"

Giọng nói êm tai tựa hồ cánh chim đang tung bay trên bầu trời đầy gió khiến Băng Thanh thật sự bối rối, tình huống này có nằm ngoài dự liệu của cô không?

"Xin lỗi, mình không cố ý nhìn trộm cậu đâu, nhưng cho dù sự việc có lặp lại mình cũng sẽ nhìn cậu như thế"- Băng Thanh cười gượng, giờ ngón trở ra, thích thú "Nhưng cậu biết không, cậu đúng là mỹ nhân. À phải nói hai chữ mỹ nhân cũng không lột tả được hết vẻ đẹp của cậu" lần này Băng Thanh tự thấy mình hết con nước, khí thế trầm tĩnh bấy lâu đi đâu mất tiêu rồi, cô thừa nhận hôm nay mình nhiều chuyện nhất.

Khuôn miệng người đối diện hơi nhếch lên, nhìn Băng Thanh về dò xét, đôi mắt đen trong veo không nhuộm chút bụi trần hiện lên tia cười: "Cảm ơn nha ý"

Trái tim Băng Thanh lần nữa lệch đi một nhịp, lòng tự cảm thấy người kia đúng là con gái thật chứ? Nếu vậy thì vật phản chủ điên rồ này mi đập mạnh để làm gì chứ? Bỗng nhiên cô thấy rung mình, không ngừng buông lời phi nhả bản thân.

"Cảnh rất đẹp đúng không?" Chợt người kia cất lời, Băng Thanh theo quán tính nhìn xung quanh gật đầu lấy lệ.

"Cậu học lớp nào?" Băng Thanh ngả người tựa vào ghế, miệng hơi cười, ánh mắt hòa nhã nhìn thẳng vào người đối diện

Khẽ gấp quyển sách có tựa đề "Nghệ thuật sống" lại, cô gái nhỏ lười biếng ngả đầu ra sau ghế, im lặng hồi lâu rồi cũng hồ hững trả lời: "Quản trị kinh doanh"

Quản trị kinh doanh? Đó chẳng phải là lớp Băng Thanh đang theo học sao? Cô gái này sao cô chưa từng thấy xuất hiện nhỉ, cố lục lại trí nhớ nhưng thật sự cô không ấn tượng chút nào với con người này...

"Đừng kinh ngạc như thế, có những việc không nên biết thì hơn" Thấy Băng Thanh ngẩn người khó hiểu, cô gái nọ buông lời nhạt nhẽo, mang hàm ý rất cao, ngữ khí có phần lạnh băng.

Đến đây Băng Thanh tự ỉnh ngốc hoàn toàn.

"Bỏ đi, mình vào lớp đây, muộn rồi" Băng Thanh buông lời thoái thác, nói chuyện với núi băng thà cô đi nói chuyện một mình còn hữu ích hơn!

"Ừ", người nào đó nhếch miệng.

"À, cậu tên gì? Mình là Băng Thanh, hẹn gặp cậu sau nhé!" Cô cong môi mỉm cười, không kịp để người kia lĩnh hội đã biến mất.

Nhìn theo tấm lưng của Băng Thanh người kia bất giác mỉm cười, đây có lẽ là nụ cười y đã lãng quên suốt 20 năm nay!

Vừa đặt chân vào lớp Băng Thanh đã hứng trọn một màn dư luận, đặc biệt ở chỗ nó chỉ dành riêng cho cô.

"Băng Thanh cậu đã thương Đình Luân, người ta nghỉ học, cậu cũng không có một lời thăm hỏi sao?"

Người mở màn là bạn nữ sinh có mái tóc dài được buộc lệch một bên, khuôn mặt xinh xắn toát lên khí chất thanh nhã, không nhanh không chậm vừa lúc cầm tay Băng Thanh ra điều hiểu biết nhân tình thế thái.

Băng Thanh đánh rơi cả nhịp thở. Từ bao giờ cô trở thành tội phạm bị dư luận lên án gay gắt như vậy? Vội gỡ bỏ cánh tay của cô bạn cùng lớp ra Băng Thanh cất giọng, ngữ điệu rất kiên quyết, "Tại sao tớ phải làm vậy? Trăm con mắt chứng kiến tớ không làm sai gì hết, tớ lấy đâu lòng trắc ẩn mà đi viếng người ta"

"Là bạn bè cùng lớp, thăm hỏi một chút cũng được xem là định kiến?" Nữ sinh B xen vào, không kịp để Băng Thanh trở tay, đã bắn liên thanh "Không nhiều lời nữa, chiều cậu phải cùng đi với bọn tớ đến thăm Đình Luân không thì đừng trách bọn tớ hạ thủ không lưu tình"

"Là đe dọa lẫn nhau sao? Thật khó nghe quá!" Băng Thanh nhếch môi, ánh mắt lạnh băng khiến nữ sinh vừa hùng hổ tuyên cáo nay phải cụp mắt lẫn trốn cái nhìn lạnh thấu xương. Trò mèo này Băng Thanh còn lạ gì nữa, chẳng phải bọn họ rất nóng lòng đến thăm bệnh nhân ấy nhưng không có lý do chính đáng sao, mang cô theo không phải là tấm bia đỡ đạn tốt nhất đấy thôi!

Thấy nhu không được mà cương cũng chẳng xong mọi người lần lượt bỏ cuộc, nhưng không ngờ đến cuối cùng Băng Thanh đột nhiên thỏa hiệp, uống công bọn họ hăm dọa đủ điều, giây phút ấy bọn họ suýt tăng bốc cô đến chín tầng mây.

Riêng điểm này Băng Thanh đã có tính toán, cô biết sự việc lần này gây cho cô rất nhiều bất lợi, chưa kể môi trường giảng đường không thiếu những cạnh tranh, đố kỵ, ghen ghét. Lùi một bước trời cao biển rộng. Cứ an thân dưỡng phận một chút sẽ tốt hơn, hướng hồ mọi ngọn ngành cũng một phần do cô tất nhiên cũng nên xin lỗi người ta một tiếng. Băng Thanh từ trước đến nay rất rõ ràng, việc nào ra việc ấy cho nên rất được lòng mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 5

Buổi chiều, nắng trải dài bao trùm lên thành phố Du Sinh, từng tia tinh nghịch trút xuống như xóa tan sự ảm đạm vốn có của mùa thu. Băng Thanh sửa sang lại đầu tóc đến nơi đã hẹn, mặc vội chiếc áo khoác màu hồng nhạt cô xỏ vội đôi giày búp bê rồi lao nhanh ra khỏi nhà bắt tuyến xe buýt gần nhất.

Nơi tập hợp là công viên Thiên Vy nổi tiếng bậc nhất thành phố. Khi cô đến nơi thì mọi người đã tập hợp đông đủ, vừa thấy cô lộ dạng như thấy cú tinh, bạn bè không ngừng xúm lại hỏi han, người quạt, người nắm tay, có bạn còn phóng khoáng dúi vào tay Băng Thanh chai nước khoáng lạnh, Băng Thanh thật sự kinh hãi, tình huống này làm cô dờ khóc dờ cười, đây có thể được xem là đãi ngộ?

"Bên kia là bệnh viện mà Đình Luân nằm, nào chúng ta vào thôi!"- Một bạn nữ lên tiếng, thời khắc này Băng Thanh bỗng nhiên thấy cảm kích vô cùng, thiếu chút nữa nhào tới ôm cô bạn tốt bụng đã giải vây ình.

Mọi người lần lượt nối đuôi nhau qua bên kia đường Băng Thanh lấy tay gạt mồ hôi rồi cũng nhanh chóng theo sau.

Tiền sảnh bệnh viện hiện ra mang những nét đặc trưng vốn có của nơi cứu rỗi sinh mệnh con người, dưới ánh đèn mờ ảo, mọi người đẩy cửa bước vào phòng bệnh xa hoa không kém khách sạn năm sao là bao nhiêu, không khí trong phòng đột nhiên chùng xuống chìm vào yên lặng Băng Thanh cũng không dám hít thở mạnh, cô đảo mắt nhìn căn phòng cao cấp, nuốt ngụm nước bọt không ngừng cảm thán sự trang hoàng, giàu có của nó. Phải là chức to, quyền quý mới được hưởng những dụng cụ cao cấp, máy móc hiện đại nơi đây. Qua đó Băng Thanh cảm nhận được rằng gia thế của Đình Luân này quả thật không tầm thường!

Đình Luân đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh, tư thế như vị thái tử đang nằm trong tay tất cả thiên hạ, vì hắn quay lưng với Băng Thanh nên nhất thời không biết hắn đang nghĩ gì, nhưng xem ra hắn nhìn thế giới bên ngoài qua khung cửa sổ cực kỳ chăm chú, dường như không hề hay biết sự hiện diện của mọi người.

“ Anh Đình Luân...”

Nghe tiếng gọi hắn quay người lại, giây phút được đối diện với nhan sắc khuynh đảo thiên hạ tim mọi người ai nấy bỗng lệch đi một nhịp, tiếp theo không hẹn mà thi nhau đánh thình thịch cơ hồ muốn bay ra khỏi lồng ngực. Vẻ đẹp trai mê người này thật khiến người ta muốn phạm tội.

Và rồi điều gì cũng đến đám nữ sinh không ngừng tỏ bụng hỏi han, săn sóc có cô còn khóc lóc khi thấy gương mặt xanh xao của hắn. Cảnh tượng này khiến Băng Thanh suýt té ngựa, cũng may cô có trái tim khỏe mạnh không thì chẳng rõ hôm nay cô đã ngã bao nhiêu lần nữa rồi!

“ Anh Đình Luân, đây là món canh gà mà em đã chuẩn bị cho anh, anh nhớ nếm thử nhé!”, một nữ sinh từ trong đám người mạnh dạn rẽ lối bước ra, gương mặt ửng hồng như đám mây phản chiếu bởi bình minh, ngữ điệu thể hiện rõ sự rụt rè của tuổi mới lớn.

Đình Luân gật đầu không quên nói lời cảm ơn kèm theo nụ cười toả nắng khiến nữ sinh đó thẹn thùng mà nấp sau lưng Băng Thanh. Cũng vì thế nên tầm nhìn của hắn lại được dịp chĩa thẳng vào Băng Thanh, cô cố nặn một nụ cười mang chút thanh khiết của cơn gió mùa thu, làm hành động vẫy tay chào hỏi. Gì chứ, đối nhân xử thế chưa bao giờ làm khó được Băng Thanh...

“ Anh Đình Luân đây là...”

“....”

Lần lượt từng món quà được dâng lên giống như dâng cho vị thần tối cao vĩ đại. Đối với họ đã từ lâu Đình Luân như ngôi sao sáng chói khiến họ tôn sùng, ngưỡng mộ. Qua dịp này cứ thể hiện hết tâm ý ít nhiều cũng được ghi điểm trong mắt mỹ nam!

Từ khi vào đây Băng Thanh dường như bị bỏ xó, cô đứng im lặng lười biếng khoanh tay dựa vào tường, trông vào cứ tưởng rằng cô đang ăn năn vì đã đánh con nhà người ta ra nông nổi này, có ai biết được rằng Băng Thanh đang nhân nhả thường thức hí kịch trước mắt một cách thích thú. Dù gì thì mục đích hôm nay của cô cũng chỉ có thế, đó là làm tấm khiên vững chãi, là lý do chính đáng nhất cho sự xuất hiện táo bạo của các nữ sinh khác.

" Cô lại đây" Thanh âm trầm thấp cất lên nói chính xác là đang ra lệnh, ngón tay thon dài chỉ về người đang dựa vào tường.

Mọi người nhìn về Băng Thanh, cô bắt giác chột dạ, cái quái gì chứ? Là hắn ta đang ra lệnh cho cô sao?

Băng Thanh mím môi, không chút phản ứng mắt nhìn hắn ta đầy thách thức, nếu cô dám trái lệnh chắc sẽ thú vị lắm đây, bỗng nhiên có một lực đẩy từ phía sau Băng Thanh không tự chủ được mà bước lên phía trước. Đưa ánh mắt nhìn người vừa đẩy đẩy uy hiếp Băng Thanh vượt nhẹ gấu áo rồi thông thả đi đến bên giường bệnh. Vẫn thái độ lạnh nhạt vốn có Băng Thanh đứng thẳng người, nhất định không để khí thế của hắn áp đảo mình! Cô mở miệng, thanh âm du dương như bản nhạc trữ tình:

" Có chuyện gì cần cậu chiếu cố sao? "

Đình Luân dường như không để ý đến sự khó chịu trong lòng Băng Thanh, hắn nhìn cô chăm chăm như thể muốn phanh thây Băng Thanh thành hàng

nghe thấy, khuôn miệng khẽ nhếch lên mang nét kiêu ngạo đến mê người, " Tôi nghĩ cô nên có trách nhiệm với hành vi của mình"

Băng Thanh đột nhiên bật cười thành tiếng, trách nhiệm ư? Hẳn phải cảm ơn vì cô đã hạ thủ lưu tình không tuyệt chủng nòi giống nhà hân mới phải, hẳn lấy tư cách gì bắt cô phải chịu trách nhiệm chứ?

Thái độ của cô nàng nào đó khiến hân ta tức giận đến nỗi gân xanh nổi đầy trán hận không thể bước xuống giường bóp chết nàng ta ngay lập tức. Đình Luân khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt nghiêm khắc như vị giáo sư đang trách phạt học trò, " Vậy thôi, bắt đầu từ ngày mai cô có thể biến khỏi Thanh Du"

Băng Thanh im lặng. Với thế lực của hân việc đá cô khỏi Thanh Du dễ như trở bàn tay,kẻ ngốc cũng biết hân đang uy hiếp cô một cách trắng trợn.

Xung quanh mọi người bắt đầu bàn tán xôn xao, đối với họ việc đi hay ở lại Thanh Du là một vấn đề rất quan trọng liên quan đến cuộc sống sau này, chưa kể việc mất mặt bị đuổi học thất nghiệp trong tương lai là điều chắc chắn và tất nhiên là không thể tránh khỏi dư luận, dư luận chính là độc dược nhấn chìm mọi sinh mệnh. So việc bị đuổi với tuân theo hoàng tử Thanh Du cái nào quan trọng hơn, ắt hẳn trong đầu mọi người ai cũng có câu trả lời!

Nữ chính của chúng ta xem ra còn chưa lĩnh ngộ đủ sự nguy hiểm của việc bị đuổi khỏi Thanh Du nhưng có một vấn đề còn quan trọng hơn cả nhân cách đó là ước nguyện của em gái vẫn luôn nhắc nhở cô không ngừng cố gắng. Băng Thanh biết đây là cảnh giới cuối cùng rồi, vì Băng Nghi vì bố mẹ cô thật sự phải bán đứng nhân cách mình.

" Cậu muốn tôi làm gì?"

Người nào đó nở nụ cười mãn nguyện, cảm giác đạt được thành tựu quả thật không tệ, huống hồ đây lại là con mồi thú vị nhất mà hân đã từng gặp, đôi môi mông nhếch lên nhìn Băng Thanh đầy hàm ý. Trục giác mách bảo rằng nhất định những điều thậm tệ nhất sắp bước vào ngưỡng cửa cuộc đời mình, Băng Thanh tự nhiên thấy khản trương nín thở chờ đợi giống như chờ thời gian tuyên án dành cho thủ phạm là cô. Đình Luân hứng thú buông tiếng thở dài; " Tôi mệt rồi, ngày mai đến lớp tôi sẽ nói điều kiện với cô sau", hân nở nụ cười nồng đậm, trò chơi mèo vờn chuột này quả thật không bao giờ chán!

Băng Thanh đột nhiên thấy nhẹ nhõm hẳn, cảm giác như vừa trút xong hàng nghìn tấn đá vậy, cô nói, " Vậy cậu nghỉ ngơi đi, tôi về" mắt hung dữ nhìn đối phương như muốn ăn tươi nuốt sống, phải nói rằng Băng Thanh cô là người có sức chịu đựng rất lớn!

" Không tiễn" Đình Luân xua tay, thoải mái nằm ngả ra giường bệnh, có thể thấy tâm tình của hân cực kì tốt.

Bị mỹ nam nhất mực xua đuổi, mọi người gạt nước mắt tâm không can tình không nguyện mà dứt áo quay về trước khi đi không quên dặn dò đủ điều, không ai để ý nữ chính nhà ta đã mất dạng từ lâu...

Nghĩa trang Hoa Du vào một chiều cuối thu mang nét tịch mịch khó tả. Từng cơn gió heo may thổi qua làm hàng tán lá trút xuống rợp cả con đường nhỏ mọc đầy cỏ dại.

Trên khu đất được trồng đầy hoa hồng nhưng kiêu sa như mùa thu quyến rũ, ngôi mộ nhỏ phủ đầy cỏ non xanh mướt, vầng chiều mờ nhạt chiếu xuống đi ảnh có hình cô bé xinh đẹp tựa thiên thần với nụ cười diễm lệ tựa nhánh lan kiêu hãnh. Bóng người đứng cô độc trong chiều gió lạnh yên lặng ngấm nơi yên nghỉ của con gái anh yêu, chàng trai đột nhiên quỳ xuống, đôi chân dài khỏe mạnh cơ hồ đang run rẩy vì đau đớn. Bàn tay thon dài khẽ chạm vào đi ảnh,nhẹ nhàng phác thảo gương mặt xinh đẹp, động tác chậm rãi như đang trân trọng bảo vật tuyệt thế. Anh nở nụ cười ấm áp dịu dàng như tia nắng ngày đông, khuôn miệng đang mím chặt bất giác nhếch lên,cát giọng trầm thấp: " Chào em"

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Dưới sự uy hiếp trắng trợn của giai cấp tư bản, sáng sớm mặt trời còn chưa mọc cô nàng nào đó đành phải lồm cồm bò dậy.

Băng Thanh khóc thầm, trăm lần chỉ muốn giết chết tên Đình Luân rồi chôn xuống đại dương cho hả giận. Tên mỹ nam sâu bọ ấy ép cô mỗi buổi sáng dậy sớm chuẩn bị bữa sáng để vỗ béo cho dạ dày của hân. Ngoài ra còn phải làm chân sai vặt trong thời gian hân dưỡng thương. Nếu không phải vì tâm băng cử nhân của Thanh Du có đánh chết Băng Thanh cũng không muốn nhúng tay vào công việc mất tư cách làm người này...Mọi vấn đề được bắt nguồn từ cuộc gọi tồi qua, lúc đó Băng Thanh vừa ăn tối xong đang lấy nước để uống.

“ Alo”

“ Cô gái nhỏ à” đầu dây bên kia cất tiếng cười ma mị.

Băng Thanh chột rùng mình, cứ ngỡ mình nghe nhầm giọng nói này...

“....”

“Không phải cô sợ tôi đến nỗi muốn bỏ chạy chứ?” thấy cô im lặng người kia tiếp lời ngữ điệu châm chọc không hề che giấu.

“Nói đi”- thì ra đây chính là bi kịch của cuộc đời Băng Thanh mang tên mỹ nam sâu bọ

“Trước mắt ngay ngày mai phải có đồ ăn sáng cho tôi, còn những việc khác chúng ta gặp nhau rồi bàn”

“Còn có những việc khác sao?” Băng Thanh nhủ mảy, xem ra rất ngỡ ngàng. Tên này đúng là thích đay người khác xuống địa ngục như lời đồn sao? .

“Cô gái nhỏ à, lần này cô gây chuyện lớn như vậy không lẽ chỉ cần bữa sáng là có thể phui đi mọi tội lỗi?” giọng nói trầm thấp một lần nữa cất lên mang tính uy hiếp rất cao. Lần này Băng Thanh thật sự không có đất dung thân nữa rồi!

“Nếu không?” Băng Thanh buông lời hờ hững, thật ra cô muốn xem phản ứng của một kẻ cầm quyền khi bị chống đối như thế nào.

“Nếu không, tôi nghĩ cô đủ thông minh để hiểu tình thế hiện giờ rất bất lợi cho cô”

“Cậu...” Băng Thanh nghiêng răng,hít sâu một hơi lấy đủ dũng khí nói tiếp,“ Cậu nghĩ kế hoạch uy hiếp có tác dụng với tôi sao?”

“Cô nhầm rồi đây không phải uy hiếp mà đây chính là “chịu trách nhiệm với hành vi của mình” mà cô đã tổn thương đến tôi cho nên nếu cô không thỏa hiệp e rằng ngày mai tên của cô sẽ có đầu danh sách những thí sinh bị loại khỏi đợt thi Chứng chỉ an toàn lần này”

Nghe đến đây Băng Thanh sững sờ mất nửa ngày, cô biết tên này không phải nói đùa, thu hết can đảm cô tiếp lời, lần này không lẽ sự sống còn của cô lại nằm trong tay tên biến thái này ư?

“Được rồi, tôi đồng ý làm theo yêu cầu của cậu nhưng với một điều kiện”

“Được, rất sẵn lòng phục vụ người đẹp” tiếng cười ngạo mạn cất lên xem ra rất hài lòng với phản ứng của cô.

“Mai tôi sẽ nói, giờ tôi phải học bài” Băng Thanh buông lời thoái thác, có lẽ cô cần thời gian để suy nghĩ thêm, không nên nóng vội kéo xôi hỏng bỏng không.

“Được thôi, bye mè con”

Điện thoại ngắt chỉ còn lại tiếng “tút tut” nhảm chán, Băng Thanh hạ mi mắt người dựa hân vào tủ lạnh, tay không ngừng day day huyết thái dương. Băng Thanh ơi là Băng Thanh mảy bán mạng cho quý dữ rồi!!!

Nhưng nghĩ nửa ngày cũng chẳng ra rốt cuộc tên ấy lấy số cô từ đâu vậy nhỉ?

Vâng, chủ nhân của cuộc gọi ấy không ai khác ngoài hoàng tử Đình Luân của chúng ta, điều kiện hắn đưa ra đúng như bản chất của giai cấp thống trị, với bản cáo trạng chứa đầy tội lỗi của Băng Thanh cô nàng nào đó nuốt nước mắt, bất đắc dĩ gật đầu đồng ý, bản hợp đồng “Bảo toàn Đình Luân” vì thế cũng được ra đời ... Vậy là cuộc sống của Băng Thanh lại bước sang trang mới, hờ hờ than một lần nữa rộng mở chờ cô nhảy vào...

Trở về thực tại, Băng Thanh cầm quyển sách “ Hướng dẫn dạy nấu ăn” xem rất chăm chú,thình thoảng đôi mày đen nhánh khẽ chau lại khi gặp vấn đề khó hiểu, về khoản này cô khá vụng về, từ trước đến nay bếp núc là nơi toạ lạc của mẹ. Cô chưa từng trở tài đạo diễn,cho nên mỗi lần mẹ nấu ăn cô chỉ có nghĩa vụ hỗ trợ nhặt rau rửa bát,còn những việc khác Băng Thanh mù tịt. Lúc này đây quyển sách tội nghiệp bị cô đóng lại mở ra đến nhàu nhĩ, nếu nó có cảm xúc nhất định sẽ khóc thét lên mất.

Băng Thanh mím chặt môi, sau một hồi phân vân quyết định bồng này ra sáng kiến xem ra rất thú vị,nở nụ cười đắc ý mang nét trào phúng cô bắt tay vào chế biến món ăn. Từng động tác nhẹ nhàng nhất có thể, nếu cô mạnh tay cứ trút thẳng hận thù lên mấy đồ vật vô tội này chắc rằng một giây sau bố mẹ cô sẽ mang theo gậy gộc bước ra mắt, đến lúc đó Băng Thanh muốn độn thổ cũng khó,cho nên để đảm bảo an toàn nhẹ nhàng hành động vẫn là điều tốt nhất...

“ Cô không bỏ thuốc xổ vào đó chứ?”

Nhìn khay đồ ăn trước mắt, hoàng tử Đình Luân không nhịn được mà lên tiếng thể hiện sự đề phòng cao độ với con người trước mắt.

Cô nàng nào đó không thèm trả lời nụ cười trào phúng hiện lên khóe môi, kéo ghế đối diện thong thả ngồi xuống, chống cằm nhìn khay thức ăn chỉ có rau luộc và trứng luộc,ngữ điệu rất tự nhiên hỏi lại thành thực:

“Nếu không thích ăn có thể đổ, sao phải mĩa mai như thế?”

“ Cô ấy, giả hoạt như thế kẻ ngốc mới tin” - Khóe miệng Đình Luân giật giật, đôi mày đột nhiên chau lại nhìn Băng Thanh vẻ nghi hoặc “ Cô tự nguyện sao?”

“Không”

Ánh mắt người nào đó loé lên tia sắc lạnh, Băng Thanh lĩnh ngộ rất kịp thời vội vàng lý giải, “ Là trách nhiệm của tôi mà” lần này da gà cô thật sự đã nổi

Đình Luân gật đầu hài lòng, cầm đôi đũa lên gấp một ít rau muống luộc bỏ vào miệng, lại nhìn khay thức ăn chỉ có rau luộc và trứng luộc, ánh mắt mới thân thiện một tí đã trở nên u ám như mây đen kéo về, “ Sao chỉ có rau luộc và trứng luộc? Cô không biết nấu ăn?”

Băng Thanh im lặng gật đầu thể hiện tấm lòng chân thành hiếm có. Tên này cũng nhanh nhạy phết, chỉ cần nhìn khay đồ ăn đã đoán ra được cô không biết nấu ăn.

“ Kém cỏi” Người nào đó không nề nang phán một câu khiến nụ cười chuẩn bị trên môi Băng Thanh chợt đông cứng lại, cô trừng mắt nhìn hằm, giọng nói lạnh lùng cất lên:

“ Cậu đủ tư cách để phán xét tôi sao? Trong lĩnh vực nấu ăn tôi không rành nhưng không có nghĩa là tôi kém cỏi hoàn toàn, cậu không nhìn lại bản thân mình xem? Cậu hơn tôi được cái gì? Chỉ biết bám váy mẹ đu giày bố như cậu thì hiểu được cái gì?”

Giọng nói của Băng Thanh không lớn nhưng cũng đủ trong phạm vi 5 mét có thể nghe hết thảy, vì thế Băng Thanh không ngại ngần khi đón nhận mọi con mắt tò mò hướng về phía mình. Đầu tiên là ngạc nhiên sau đó là kinh hãi, động tác bỏ com miệng vì thế cũng trở nên hoá đá, chỉ có im lặng và im lặng, cảnh tượng này chưa một lần xảy ra ở Thanh Du...

“ Ào”

Nguyên khay com đồ ập lên đầu Băng Thanh.

Căng- tin Thanh Du ngày hôm ấy chìm trong biển lặng. Không một ai dám thở mạnh chỉ biết mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Băng Thanh cắn chặt môi cố kìm nén cơn giận dữ đang trào ngược trong dạ dày, lòng không ngừng khích lệ bản thân mình phải bình tĩnh đến cùng.

Cô im lặng ngẩng mắt nhìn người đối diện, mái tóc dính đầy thức ăn theo động tác vì thế cũng rơi xuống trông thật thảm hại. Ánh mắt hiện lên tia căm phẫn pha lẫn nét phức tạp khó tả...

“ Tốt nhất cô nên cẩn trọng với lời nói của mình” để lại lời nói đậm chất đe dọa Đình Luân bỏ đi không thèm quan tâm đến cô gái nhỏ.

“ Băng Thanh cậu không sao chứ?”

Một nữ sinh từ trong đám đông lật đật chạy lại không ngừng hỏi han, nhìn qua cũng biết cô ta cùng lớp với Băng Thanh.

“ Tránh ra”

Băng Thanh hất tay, động tác lạnh lùng mà dứt khoát, cánh tay người kia cứng đờ, cô ta nở nụ cười khinh bỉ, cất giọng châm biếm, “ Cậu kiêu ngạo cái chó má gì chứ, đúng là một kẻ đáng thương” một giây sau liền nện gót giày bỏ đi trong sự tức giận.

Băng Thanh nắm chặt bàn tay, từng móng tay ghim chặt đến bật máu, chỉ hận không thể lao đến dạy dỗ hai con người kia một bài học, xem cô là gì chứ? Là trò đùa ư? Hình như họ đã quá coi thường Băng Thanh này rồi.

Nở nụ cười lạnh băng cô kéo ghế đứng dậy, bình tĩnh bước đi trong cái nhìn dò xét của mọi người, nếu để ý sẽ thấy tứ chi cô đang run rẩy, chính xác là đang kìm nén giận dữ cố gắng không thể để nó phát tiết ngay lúc này... Nhưng trước hết cô phải xử lý đồng dư bản này đầu tiên.

Băng Thanh men theo hành lang nhỏ dẫn lối đến nhà vệ sinh nữ của trường, dáng đi xiêu vẹo như người say rượu. Mồ hôi không ngừng tuôn ra ướt đầm cả vầng trán cao rộng. Không được rồi... Băng Thanh thở dốc từng đợt, lần từng bước khó nhọc. Cố lên nào... Một chút nữa thôi...

Cánh tay thon dài chạm vào cánh cửa cũng là lúc cô ngất đi, trước khi chìm vào vô thức chỉ nghe loáng thoáng bên tai tiếng hét thất kinh của một nữ sinh nào đó...

Và chỉ cảm nhận được cơ thể mình đột nhiên bị nhấc bổng lên bởi một vòng tay ấm áp, ý thức mơ hồ Băng Thanh chỉ kịp nói “ Đừng đụng vào tôi” rồi rơi vào tình trạng chết lâm sàng...

Lời tác giả: Lần đầu tiên tác giả thu hết sự can đảm để chia sẻ cùng mọi người mong bạn đọc ủng hộ. Mọi ý kiến đóng góp xin hãy gửi về hộp thư của tôi.

Đây là tác phẩm thứ 5 của tôi nhưng lại có một bước ngoặt lớn trong cuộc đời mình. Là kinh nghiệm tích lũy sau những lần xé từng trang giấy loại và là những lần xoá đi viết lại của tôi. Nó không chỉ dành cho tôi dành ọi người mà dành cho người bạn thân nhất của tôi. Giờ cô ấy đã đi học xa, tôi mong có ấy mỗi khi mở Santruyen ra sẽ tự hào vì có sự hiện diện của tôi trong đó. Đó là tất cả tâm huyết của tôi, là nỗi nhớ nhung của một người “chị em” dành cho cô ấy.

Hẹn gặp lại các bạn ở chương sau!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Căn phòng trắng xoá dưới ánh đèn toát lên vẻ tao nhã,sang trọng, nhìn qua cũng biết đây là phòng chăm sóc đặc biệt. Bên ngoài từng tia nắng tinh nghịch trút xuống bậc cửa sổ, cảnh vật đường như cũng mang nét ảm áp của mùa thu se se lạnh,thì thoảng gió thổi qua lại mang theo một chiếc lá lìa cành vui vẻ trở về đất mẹ thân yêu...

Trên giường bệnh hình ảnh cô gái nằm bất động cơ hồ đang chìm sâu vào giấc ngủ yên bình,từng hơi thở nhẹ nhẹ phảng phất trong không gian hiền hoà tựa dòng suối nhỏ. Đôi mi rũ xuống che khuất cặp mắt to tròn đang khép lại toát lên khí chất mê người, sống mũi dọc dừa xinh đẹp kiêu hãnh tựa xuân chi tiên tử, đôi môi bạc nhược thiếu sức sống cũng không che lấp nổi vẻ đẹp mê hoặc của chủ nhân...

Bên giường bệnh là một cô gái khác, nét mặt lạnh băng đang theo dõi từng động thái người nằm trên giường, ánh nhìn chăm chú chỉ sợ lơ đãng một chút người đó sẽ xảy ra chuyện. Mái tóc xoăn bồng bềnh màu nâu hạt dẻ xoả xuống tôn lên chiếc cổ trắng ngần,một phần tóc mái che đi đôi mắt tĩnh lặng như hồ nước mùa thu buồn bã mà bi thương, cả con toát lên khí chất ma mị không nhuộm chút bụi trần, cô gái ấy ngồi im lặng,dường như đã ngồi từ rất lâu...

Chợt, có tiếng bước chân truyền tới, cô gái ngẩng mắt nhìn người vừa đến. Đó là vị bác sĩ già tầm 50, đôi mắt tinh anh nhìn bệnh nhân nằm trên giường rồi dùng tay ra hiệu cho cô gái ngồi cạnh.

“ Cô xem đi, tốt nhất nên liên lạc với người nhà”

Vị bác sĩ nọ đưa cho cô gái kết quả khám bệnh của Băng Thanh.

Cầm bệnh án trong tay cô gái sững lại vài giây dường như không tin những gì cô vừa thấy là thật.

“ Kết quả này...”

“ Phải, đây là trường hợp đặc biệt nhất mà từ trước đến nay tôi từng gặp. Nhưng tôi dám khẳng định rằng cô bé đã chịu tổn thương quá lớn, cho nên mỗi lần kích động bệnh cũ sẽ tái phát. Chúng tôi không dám chắc nó sẽ tái phát lúc nào nhưng tần suất xảy ra liên tục e là cũng không có thuốc để đặc trị.Thật ra sức khoẻ cô ấy rất tốt chỉ là mọi cơ quan trong người cô ấy lại từ chối tiếp nhận. Đây chính là do tâm bệnh lâu ngày hình thành nên, tốt nhất nên để cô ấy đi gặp bác sĩ tâm lý”

Vị bác sĩ trầm ngâm kết luận, ánh mắt hiện lên nét mơ hồ,phức tạp, hơn nửa đời người làm công việc cứu người,đây là trường hợp ông thấy khó hiểu nhất.

Sau khi nghe bác sĩ phân tích tỉ mỉ cô gái ấy ngò lời cảm ơn,gấp bệnh án lại rồi rời đi,đáy mắt tĩnh lặng ấy hiện lên tia dao động khó tả...

Đến chiều Băng Thanh tỉnh dậy, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, ý thức mơ mơ hồ hồ như kẻ mộng du hoàn hồn khỏi giấc mộng có thực. Nhẹ nhàng xoa huyết thái dương cô cảm thấy có gì đó rất lạ...

Không đúng, đây không phải ở trường sao, mắt cô mở to hết cỡ nhìn hình ảnh trước mắt. Cảm giác đầu tiên đấy là cô bị lạc rồi!

Dụi mắt thêm lần nữa, lần này Băng Thanh quyết tâm phải hết sức bình tĩnh để không phải hét toáng lên...

Đây là....

“ Cô tỉnh rồi?”

Đột nhiên có tiếng nói truyền đến, chất giọng nghe thật êm tai mang chút dịu dàng như gió không nhận được Băng Thanh hướng mắt nhìn theo.

“ Tại sao lại là bệnh viện?”

Cô gái này không phải chính là người Băng Thanh gặp hôm trước sao?

“ Cô bị ốm” cô gái nọ trả lời đồng thời rót một cốc nước đưa cho Băng Thanh

Nhận cốc nước Băng Thanh đưa lên uống một hơi cốt yếu để lấy lại sự tỉnh táo vốn có,cô mở miệng thanh âm có phần cầu xin,“ Tôi muốn về”

“ Bác sĩ nói cô cần theo dõi thêm...”

“Không cần” Băng Thanh ngắt lời, tiện tay rút luôn dây truyền dịch, ánh mắt toát lên vẻ đau đớn “Tôi chẳng có bệnh gì hết”

Người nào đó khá ngạc nhiên với hành động của cô nhưng vẫn bình tĩnh tiếp lời:

“Băng Thanh cô nghĩ cô còn là một đứa trẻ thôi sao? Đến bảo vệ bản thân còn không biết lấy gì bảo vệ người khác”

Bảo vệ? Từng câu nói của cô gái như cửa nát trái tim Băng Thanh, cô bây giờ như con thú dữ không ngừng nhảy dựng lên, “Cô im đi, tôi có làm sao, tôi cần cô quan tâm hả?” tiếp đó là những giọt nước mắt cô đã giấu kín bao lâu nay. Cô ta làm sao biết, chỉ vì cô không bảo vệ được Băng Nghi mới...

Băng Thanh khóc, nỗi đau khắc khoải ấy ngày một ăn mòn tâm trí cô, nỗi ám ảnh ấy giết chết cô từng ngày. Có ai biết cô sống khổ sở thế nào không?

Một chiếc khăn giấy chìa trước mặt, nhìn cánh tay thon dài xinh đẹp ấy Băng Thanh gạt phăng đi, “Tránh ra, tôi không cần sự thương hại”

“Trẻ con có chấp” cô gái nọ không vì hành động của Băng Thanh mà tỏ ra tức giận ngược lại còn ôm cô vào lòng vỗ về như người chị cả.

Nếu lúc đau khổ nhất có một bờ vai luôn sẵn sàng đợi ta dựa vào thì đó là điều may mắn nhất mà tạo hoá đã ban tặng, vì vậy cô nàng nào đó không ngần ngại mà nép vào lòng người ta khóc như như từng được khóc, sau một màn nước mắt như mưa chợt thiếp đi trong vòng tay ấm áp...

Đắp cho Băng Thanh tấm chăn mỏng, cô gái nọ trút bỏ một hơi dài khẽ ngồi xuống bên cạnh, bàn tay thon dài đưa ra vén từng sợi tóc mai của Băng Thanh nhẹ nhàng đặt lên trán một nụ hôn...

Lần thứ hai tinh dậy trời đã sẩm tối, hoàng hôn cũng đã tắt từ lâu, ngoài đường thành phố đã lên đèn, trên cao nhìn xuống có thể bao quát toàn bộ cảnh vật dưới kia. Mồ mẫm lấy điện thoại đang đặt đầu giường Băng Thanh mở ra xem.

6h30', Băng Thanh há miệng, giờ này chưa về nhà chắc chắn bố mẹ sẽ không để cô yên, mặc dù là người hiện đại nhưng bố mẹ Băng Thanh lại sống theo lối cổ hủ, nề nếp gia giáo từ nhỏ Băng Thanh đã được huấn luyện rất chặt chẽ.

Vội trượt khoá Băng Thanh mở to mắt nhìn màn hình, 30 cuộc gọi nhớ từ Mama và Baba. Lần này Băng Thanh cực kỳ thâm thâm!!!

Bấm dãy số quen thuộc, Băng Thanh nín thở chờ đợi...

“Tài khoản quý khách đã hết xin vui lòng nộp thêm tiền vào tài khoản...”

Cái quái gì thế này? Hết tiền rồi sao? Băng Thanh nghiêng răng nghiêng lợi ném điện thoại sang một bên, vội xò dép đứng dậy...

Mở khung cửa sổ được làm bằng thủy tinh trong suốt Băng Thanh dang tay đón nhận từng cơn gió đang thổi vù vù ngoài kia. Tinh thần vì thế cũng phấn chấn hẳn...

Cô khẽ đưa mắt nhìn khắp phòng dường như đang tìm kiếm điều gì đó. Đứng rồi, cô gái đó đâu?

Nghĩ đến đây Băng Thanh lại tự an ủi mình thêm lần nữa, lòng trắc ẩn đương nhiên cũng có giới hạn của nó. Người ta đã có lòng tốt vác cô đến đây, cô còn đòi hỏi gì nữa đây? Xoa cái bụng trống rỗng, Băng Thanh thở dài, đột nhiên rất muốn về nhà, lại nghĩ đến mọi việc vừa xảy ra hôm nay tâm trạng тут dốc hoàn toàn... Băng Thanh ơi là Băng Thanh mày gây chuyện lớn rồi, nhất định những ngày tháng về sau là những ngày không an toàn...

“Cạch”

Cánh cửa bỗng nhiên bật mở, nghe tiếng động Băng Thanh giật mình quay người lại, dường như không thể tin nổi vào mắt mình...

“Ăn cơm thôi”

Cô gái ấy nở một nụ cười, đưa túi đồ ăn không ngừng hươ qua hươ lại trước mặt Băng Thanh.

“Cô không về sao?” Băng Thanh cất tiếng hỏi, hai hàng lông mày đã dính chặt lấy nhau, cô ta có quan hệ gì với cô sao? Không lẽ trên đời này vẫn còn người tốt như vậy?

“Lát nữa tôi đưa cô về” vừa nói cô gái vừa đồ thức ăn ra đĩa, nhìn Băng Thanh vẫy tay, ánh mắt ân cần “Ăn cơm thôi, bớt nói lại đi”

Gì chứ? Băng Thanh kinh ngạc, cô ta cũng có những biểu hiện thân thiện như thế sao? Khuôn mặt lạnh băng ấy lúc thân thiện khiến người ta có cảm giác sắp bay lên tận 9 tầng mây vậy !

Sau khi ăn xong bữa tối Băng Thanh nhận được giấy ra viện, nếu không phải vì con buồn ngủ lúc đó cô sẽ sẽ không ở lại được lâu, khoan đã, lúc đó không phải cô vừa ngủ dậy sao? Sao có thể ngủ tiếp được?

“Này” Băng Thanh mở lời nhìn theo dáng người đi đằng trước

Cô gái quay lại, vẻ mặt hồ nghi, “Sau này cứ gọi tôi là Thiên Anh”

Thiên Anh? Tên đẹp, người đẹp thật khiến người ta ghen tị. Băng Thanh gạt đầu ra vẻ hiểu biết rồi nói tiếp, “Nước cô đưa cho tôi, có phải...”

“Taxi đến rồi, cô về nhà trước đi” Thiên Anh đột ngột ngắt lời Băng Thanh, sau đó nhanh chóng đẩy cô lên xe.

Đến lúc hoàn hồn Băng Thanh mới nhận ra thì tất cả đã muộn, vì thế sự nghi ngờ của cô ngày càng được đẩy lên cao...

Chắc chắn Thiên Anh thừa biết Băng Thanh cực kỳ sợ bệnh viện, chỉ cần nhìn phản ứng của cô cũng có thể khẳng định được điều đó. Căn bản là tại sao cô ta phải làm thế?

“Ting”

Chuông báo tin nhắn đổ, Băng Thanh mở ra, đập vào mắt cô là 3 chữ to tướng:

“CHÚC NGỦ NGON

Thiên Anh”

Không còn nghi ngờ gì nữa... Đột nhiên Băng Thanh có cảm giác không an toàn...

Căn phòng mờ ảo hiện ra, chàng trai ngồi trước gương nở nụ cười mê hoặc, nét tà mị không hề che dấu hiện lên khoe môi kiêu ngạo. Dưới ánh đèn gương mặt lạnh băng biến mất thay vào đó là sự ấm áp đã thất lạc bấy lâu nay...

Trò chơi đã thực sự bắt đầu!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8

Rón rén mở cánh cửa nhẹ nhàng hết sức có thể Băng Thanh nhón chân bước vào. Cô chắc hẳn giờ này bố mẹ đã về phòng, có lẽ họ đã lo lắng cho cô rất nhiều, thật may trước khi nhập học bố mẹ cũng đã nắm rõ môi trường học tập ở Thanh Du như lòng bàn tay, giờ giấc xá trộn liên hoàn, có lúc về sớm, có lúc lại sấm tối mới lết được xác về. Cô đã từng ám ức mà thét lên rằng mình đã hận ông hiệu trưởng biết nhường nào...

Nhưng hôm nay cô gặp phải vận đen rồi...

Cô nàng nào đó vừa bật đèn thiếu chút nữa nhảy dựng lên, mắt mở to hết cỡ quan sát hai bóng đen trước mặt, quên cả hô hấp.

“Bố! Mẹ!” Băng Thanh cất giọng the thé, cảm giác sắp bị đem ra tiền trạm hậu tẩu đến nơi.. “Còn biết đường về nhà sao?” - bố khoanh tay nhìn cô ánh mắt nghiêm khắc hiện lên rõ rệt, vì ông đứng đối diện nên Băng Thanh đã lĩnh trọn sự sợ hãi đang nhen nhóm trong lục phủ ngũ tạng..

“Con xin lỗi... Con...” Băng Thanh ngập ngừng, cúi gằm mặt xem ra rất hối lỗi, tuyệt đối không để bố mẹ biết cô nhập viện được. Họ mà biết chắc chắn sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra, hơn nữa chuyện ở trường còn chưa giải quyết xong...

“Nói!!!” Bố ngắt lời cô, đôi mắt tinh anh nhìn chứa đầy sự giận dữ.

Mẹ ở bên nước mắt lưng tròng, muốn nói đỡ vài câu nhưng sớm đã bị bố dọa ắt hôn, từ trước đến nay chưa bao giờ bà thấy ông ấy nổi giận như vậy...

“Con đọc sách ở thư viện nên quên mất trời đã tối” lý do này có ổn không?

“Băng Thanh, bố dạy con nói dối từ bao giờ hả?” bố lớn tiếng quát, lia ánh mắt sắc bén nhìn cô.

Băng Thanh sững sờ, quên cả việc hít thở, “Bố mẹ, con...”

Cô căng thẳng cực độ, mồ hôi không ngừng tuôn ra như suối, từ bé đến giờ chưa bao giờ bố lớn tiếng với cô. Tại sao hôm nay bố lại trở nên như vậy?

Móng tay khảm sâu vào da thịt Băng Thanh đứng bất động, một giây sau đó liền ngã quỵ xuống, chìm vào trạng thái mê man...

“Băng Thanh, Băng Thanh...” mẹ hét hoảng chạy lại đỡ con gái, nước mắt tuôn rơi nhìn bố cô cầu xin, “Ông đừng ép con bé nữa, nó ngất rồi đấy, ông hài lòng chưa?”

Bố cô im lặng, ánh mắt phức tạp dừng lại nhìn Băng Thanh rồi bỏ về phòng...

“Băng Thanh con bé ngốc này tỉnh lại đi”

Sau cùng chỉ còn lại những giọt nước mắt của mẹ. Trong màn đêm yên tĩnh có tiếng khóc vang lên náo nức...

1h sáng, Băng Thanh tỉnh dậy, trên chiếc giường ấm áp cô trở người, toàn thân mỏi mệt vô cùng, cổ họng khô khốc mất hết vị giác, cô đảo mắt nhìn căn phòng tối om. Bóng tối bao trùm khiến cô thích ứng không kịp Băng Thanh định bụng bước xuống giường tìm nước uống chân tay vừa cử động đã trông thấy có người ngồi bên. Là mẹ! Băng Thanh nhẹ nhàng đến lay lay, “Mẹ à, mẹ ơi, mẹ lên giường con ngủ đi”

Nghe tiếng gọi mẹ cô choàng tỉnh đôi mắt mờ hồ nhìn Băng Thanh, cất giọng nói trêu mếu, “Băng Nghi con về thăm mẹ đấy à?”

Thích! Tim Băng Thanh hẫng đi một nhịp, cô ôm miệng đau đớn gập đầu, nước mắt giàn dụa cả gương mặt. Thì ra bấy lâu nay trong tiềm thức của mọi người Băng Nghi vẫn còn sống, thì ra cuối cùng cô cũng chỉ là người thay thế. Đố kỵ với người đã khuất là tội lỗi nhưng cô không thể không ghen tị với đứa em song sinh ấy. Băng Nghi à, kể cả khi em không tồn tại thì chị cũng mãi mãi chỉ là phiên bản của em thôi phải không....

“Băng Thanh con tỉnh rồi sao?”- Mẹ mở lời, lời nói có chút gượng gạo hình như lúc này bà đã tổn thương con bé rồi!

“Mẹ ngủ đi, con đi uống nước” Băng Thanh lấy tay lau nước mắt rồi bước đi..

1h sáng nhìn vào gương người ta nói rằng nhất định sẽ gặp ma, nhưng giờ phút này Băng Thanh đâu còn tâm trí nghĩ tới điều ấy nữa...

Trong tấm gương tráng bạc khuôn mặt hốc hác hiện ra, mái tóc rối tung lộn xộn bết lại vì nước mắt. Băng Thanh nở nụ cười nhạt nhẽo. Tại sao cứ phải là khuôn mặt này? Đưa tay tát mạnh vài cái, đầu vẩy tay hắt lên rồi từng giọt máu cô cười điên dại..

Băng Nghi à Băng Nghi em cho chị theo với được không? Sao em ích kỉ thế? Kể cả lúc chết đi em cũng chiếm hết vị trí của chị trong lòng mọi người... Tại sao? Tại sao chứ? Chị có gì không tốt? Tại sao chị phải chịu nỗi đau đớn này?

Tâm can Băng Thanh không ngừng gào thét, khuôn mặt này không biết cô đã huỷ hoại bao nhiêu lần rồi, dung mạo là gì chứ? Cô hận khuôn mặt này, càng hận bao nhiêu thì cô lại đau đớn bấy nhiêu. Đây có lẽ là ông trời đang trừng phạt cô, trừng phạt một kẻ ác độc như cô....

Cánh tay khẽ cử động Băng Thanh mở mắt nhìn lên trần nhà trắng xoá. Cảm giác đau nhức lan truyền đến tận tứ chi, Cô trở người mắt mở to khẽ quan sát xung quanh. Không gian thoáng thoảng mùi thuốc khử trùng, đây chính là mùi vị mà cô ghét nhất trên đời..

“Cạch” cửa phòng mở ra, Băng Thanh đột nhiên nhắm mắt lại, cô thật sự không còn tâm trạng để đối mặt với bất kì chuyện gì nữa, cứ cho là cô đang né tránh đi cũng được, lúc này cô tự nguyện làm kẻ hèn nhất...

Có tiếng bước chân truyền tới, loáng thoáng tiếng người nói chuyện...

“Nghiêm Kiệt, cháu về nước lúc nào vậy?”

Nghiêm Kiệt? Hình như đã lâu rồi cô chưa từng nghe cái tên này. Băng Thanh nín thở, đôi tai vểnh lên thiếu điều dài thêm vài cm nữa...

“Cháu cũng vừa mới”, thanh âm trầm thấp cất lên mang nét quyến rũ chết người...

“Con thấy đây Băng Thanh dạo này yếu lắm” mẹ cô thở dài một hơi, giọng khàn khàn hình như bà đã khóc rất nhiều...

“Thôi được rồi, bà về nghỉ ngơi đi, tôi canh chừng con bé cho” Bó lên tiếng, tránh phụ nữ nhiều chuyện...

Giây phút ấy Băng Thanh đột nhiên thấy cảm động vô cùng, chỉ muốn nhào tới ôm lấy hai người cho thoải mái nhưng. Cô biết bố mẹ yêu Băng Nghi hơn mình nhưng trọng lượng của cô trong lòng bố mẹ cũng không thua kém bất kì ai.

“Hai bác chắc cũng mệt rồi nên về nghỉ ngơi cho lại sức ở đây có cháu rồi, cháu sẽ chăm sóc em nó, khi nào có việc, cháu sẽ gọi điện cho hai bác sau” chất giọng trầm thấp một lần nữa cất lên, khiến Băng Thanh đứng hình ngay tức khắc, trái tim đập thình thịch như bị ai nắm lấy tha hồ mà gõ...

“Cháu vừa về nước sao hai bác lại phiền đến cháu chứ” mẹ cô từ chối khéo.

“Không sao đâu ạ, nếu bác không đồng ý chẳng phải không tin tưởng cháu sao”

“Nghiêm Kiệt à, bác thật hết cách với cháu” mẹ cô đổi giọng, nở nụ cười trên choker, “Thôi được rồi, xem như nể mặt bà già này nhờ cháu chăm sóc em nó một hôm” Nói rồi cũng bỏ bước đi, trước khi đi không quên nhìn Băng Thanh một lượt ánh mắt đau đớn pha lẫn bi thương...

“Mở mắt ra đi” giọng nói trầm thấp phát ra giống như mệnh lệnh mang âm điệu của sứ giả câu hồn không thể không tuân theo.

Băng Thanh thật sự kinh hãi. Cái quái gì vậy? Sao hắn biết cô đang giả vờ ngủ chứ?

Khẽ mở mắt ra Băng Thanh nhìn quanh lại nhìn về người đang đứng đối diện với ánh mắt sáng rực như biết thương thức vẻ đẹp trời ban. Đôi mắt xinh đẹp của cô ghim chặt lên người hấn tha hồ đánh giá đối phương.

Tướng mạo anh tuấn động lòng người của hấn đứng là hoàn hảo đến từng góc cạnh khiến người nhìn phải ngệt thở. Song hành với gương mặt quyền rũ là dáng người cao lớn. Vì hấn đứng đối diện nên thân hình to lớn của hấn đã ôm trọn Băng Thanh từ lúc nào.

Mái tóc đen bóng được cắt tỉa gọn gàng mang nét phóng khoáng, ma mị, đôi mắt màu hổ phách tinh anh như cướp đoạt đi linh hồn của người đối diện, sống mũi cao tựa phiến bản hoàn hảo mà tạo hoá đã ưu ái ban tặng, đôi môi mị hoặc toát lên vẻ câu dẫn chết người, Băng Thanh có cảm giác nếu lỡ đặt lên đó một nụ hôn e rằng sẽ không tài nào dứt ra được.

Hôn? Cái quái gì thế? Băng Thanh bỗng đỏ mặt, trăm lần buông lời phi nhõ bản thân...Kết luận đầu tiên của cô về hấn đó là hấn nhất định không phải là người! Rốt cuộc hấn là thần thánh phương nào thất lạc tới đây?

Kết luận thứ hai mà cô mới lĩnh ngộ cách đây vài phút, hấn chính là thanh mai trúc mã lúc bé xúu của chị em cô.

Đã lâu không gặp không ngờ hấn có thể đẹp trai ngời ngời làm điên đảo chúng sinh thế này... Nghe đâu lúc hấn 8 tuổi đã xách balô cùng gia đình sang Mỹ, sao bây giờ lại xuất hiện ở đây? Băng Thanh thực sự rất hồ nghi.Nhưng đâu còn mặt mũi nào dám mở miệng hỏi chứ.....

Cô nàng nào đó khẽ chửi thầm trong lòng khi nhận ra hai kết luận này hoàn toàn mâu thuẫn với nhau. Hình như Băng Thanh cô ngày càng ngốc đi thì phải!

Dưới cái nhìn dò xét như muốn nuốt chửng của cô Nghiêm Kiệt mỉm cười, nói đúng hơn chỉ là cái nhếch môi nhưng đủ làm trái tim Băng Thanh ngừng đập.

“ Anh làm gì ở đây?” - Cô hít một hơi, buông lời hờ hững.

Người nào đó không trả lời nhàn nhã ngồi xuống dựa lưng vào ghế đưa ánh mắt nhìn Băng Thanh chăm chú, khẽ mở miệng “Tốt hơn một chút rồi”.

Hử? Băng Thanh tròn trừng hai mắt. Tốt? Cái gì tốt chứ?

“ Bộ dạng hôm qua của em ý rất thê thảm đúng không?”

Thời khắc này Băng Thanh hoàn toàn đã lĩnh ngộ hết ẩn ý thâm sâu của hấn, bất giác không lạnh mà run. Cảnh tượng mặt mặt hôm qua hấn đã trông thấy hết thấy rồi sao? Băng Thanh im lặng dường như đang chờ câu nói tiếp theo của hấn.

“ Hấn là em xấu hổ lắm” Nghiêm Kiệt thoải mái bắt chéo chân, nụ cười trên môi càng nồng đậm, lời nói càng lúc càng ma mị.

“ Cảm ơn anh đã chiếu cố, nếu nhiệm vụ của anh ở đây là phán xét tôi thì xin mời ra ngoài giúp cho” Băng Thanh lạnh lùng mở miệng ,khoé môi vì thế cũng nhếch lên mang vẻ trào phúng không hề che dấu. Có trời mới biết cô đã thu hết thảy can đảm để thốt nên câu nói này....

Nghiêm Kiệt khẽ bật cười, tiếng cười trầm thấp nghe như khúc nhạc du dương khiến Băng Thanh cứng đờ, mạch máu cơ hồ cũng quên mất nhiệm vụ lưu thông..

“ Cô bé, không được rồi, tôi lỡ hứa với bố mẹ em, Nghiêm Kiệt tôi từ trước đến nay chưa bao giờ thất hứa, đó là nguyên tắc của tôi, có lẽ đã làm em thất vọng!”

Lời vừa thốt ra Băng Thanh thật muốn ném chiếc gối vào mặt tên vô sỉ này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại huỷ hoại nhan sắc là một tội rất lớn có thể gây thù chuốc oán với cả thiên hạ nên phải hạ thủ lưu tình ngậm bồ làm hòn ngọt! Cho nên cô nàng nào đó sau một hồi tranh cãi không lại đành chìm sâu vào giấc ngủ, thuốc an thần liều mạnh này quả thật rất hữu hiệu nha...

“ Băng Thanh, Băng Thanh”

Nghiêm Kiệt khoanh hai tay trước ngực, cả thân hình cao lớn dựa hấn ra sau ghế, miệng lẩm nhẩm giống như đang khắc tốt ghi tâm điều gì đó, “ Thật giống em”

Tiếng chuông điện thoại chọt đồ Băng Thanh giật mình bật dậy, đây gọi là phản xạ có điều kiện.

Loay hoay mở túi lấy điện thoại ra không kịp nhìn số đã ấn nút nghe, “ Alo”

“ Băng Thanh ơi là Băng Thanh cô chết xó đâu rồi” vừa thấy cô bắt máy đầu dây bên kia đã bắn liên thanh, giọng nói xem chừng cực kì giận dữ.

Băng Thanh run bắn vội bỏ điện thoại ra xa một chút, miệng không ngừng chửi rủa, tên khốn suốt thùng màng nhĩ cô rồi còn đâu...“ Ồ vậy hả? Thế thì làm cậu thất vọng rồi, tôi đang sống rất vui vẻ đấy!” Băng Thanh nở nụ cười đắc ý

“ Ngày mai cô cút đi học cho tôi, nếu không ló mặt ra thì lần sau không cần đến trường nữa” giọng nói chứa đầy thách thức không hề che dấu.

“Được rồi, cảm ơn đã nhắc nhở”

Băng Thanh buông lời mĩa mai rồi ngắt máy không biết rằng ở một ngôi nhà nào đó chiếc điện thoại Iphone 6S Plus bay nguyên vào tường vỡ tan tành...

Lời tác giả: Hình như tôi đang chạy đua với thời gian thì phải. Mọi người nghĩ gì trong vòng 1 ngày tôi đã viết được 3 chương? Thật ra chỉ cần đặt tay lên bàn phím là các ngón tay tự động gõ vì thế ý tưởng cũng tuôn ra nhanh chóng. Cũng gần 23h rồi, chúc các độc giả thân yêu của tôi ngủ ngon nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9

Ném chiếc điện thoại thân yêu về lại chỗ cũ, Băng Thanh vươn vai ngáp dài một cái, mắt đảo một lượt quan sát khắp phòng.

Căn phòng trống trải chỉ có mình Băng Thanh cô độc, ngoài khung cửa sổ ánh hoàng hôn nhuộm đỏ chân trời, những tia nắng cuối ngày chiếu xuyên qua đám mây bao phủ lên cảnh vật mang vẻ cô tịch đến rợn ngợp...

“Băng Thanh con tỉnh rồi à?”

Mẹ mang một túi đồ nhẹ nhàng khép cửa rồi đến bên cạnh Băng Thanh, sau đó đặt nó lên chiếc bàn cạnh giường, từ tốn mở ra.

Băng Thanh ngửi thấy mùi thức ăn ngào ngạt bốc ra, dạ dày vì thế cũng réo lên không ngừng biểu tình dữ dội. Giờ mới để ý cả ngày hôm nay cô chưa ăn gì! Hình như lần này cô mê man rất lâu thì phải, Băng Thanh biết bản thân mình mắc chứng bệnh lạ nhưng cô nhất quyết không nói với ai, mỗi lần ngắt xiù cô chỉ vờ như cơ thể mình đang suy nhược. Lúc đầu bố mẹ cô thật sự kinh hãi, lâu dần chuyện đang yên đang lành tự nhiên chết lâm sàng đối với cô và mọi người không còn lạ lẫm gì nữa!

“Đói rồi đúng không?” mẹ mỉm cười, đồ thức ăn ra bát, âu yếm nhìn cô, cất giọng trìu mến “Nhớ hôm nay là ngày gì không?”

Băng Thanh ngẩn ngơ. Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Nhìn bát chè trên tay mẹ ánh mắt cô khẽ chấn động. Là chè khoai môn!

Mỗi năm một lần vào dịp này cô đều được mẹ đặc biệt chuẩn bị ột bát chè khoai môn. Đó là món ăn cô thích nhất lúc còn rất nhỏ, thậm chí nói “nghiện” cũng không sai, vì ngoài chè khoai môn ra cô không thể ăn được món chè nào khác! Trái ngược với Băng Thanh, Băng Nghi chỉ thích mỗi kem khoai môn, cho nên mỗi lần sinh nhật mẹ luôn nấu cho chị em cô mỗi người hai suất... Thi thoảng hai chị em cô còn giờ trò chọc ghẹo tranh đồ ăn của nhau, nhưng khi cầm đồ ăn của đối phương lên thì đúng là nuốt không trôi nổi! Có lẽ đó là vì sở thích của mỗi người đã được mặc định sẵn từ lúc sinh ra cho nên không thể chứa đựng thêm một lý do nào nữa. 14 năm qua, Băng Thanh chưa một lần đón sinh nhật, bởi cô sợ bố mẹ sẽ buồn, sẽ đau lòng mà nhớ đến Băng Nghi vì vậy khi 6 tuổi tiệc sinh nhật bị cô cự tuyệt hoàn toàn.

Nhìn bát chè nghi ngút khói Băng Thanh thấy khoé mắt cay cay, không kìm được nước mắt khẽ chực trào lăn dài ướt cả gò má xanh xao, giây phút này cô thấy trái tim mình hoàn toàn tê dại, nỗi nhớ Băng Nghi càng lớn thì nỗi ân hận trong cô càng mãnh liệt. Băng Nghi à chị tàn nhẫn lắm phải không?

“Con ăn đi cho nóng, chẳng phải con thích nhất món chè khoai môn vừa mới múc ra sao?” Mẹ cầm bát chè đặt vào tay Băng Thanh, đôi mắt không giấu nổi những giọt lệ, đau đớn hằn lên cả khuôn mặt đang cố kìm nén tiếng nấc. Nỗi đau này có lẽ đi suốt cuộc đời sẽ chẳng bao giờ nguôi ngoai...

“Mẹ...” Băng Thanh nghẹn ngào, từng tiếng nấc bật ra trong cuống họng, cô vội ngồi dậy đặt bát chè lên bàn rồi ôm lấy mẹ cố gắng xoa đi nỗi sợ hãi trong lòng...

“Được rồi, đừng khóc nữa, Băng Thanh ngoan, nghe lời mẹ ăn một chút nhé!” mẹ dịu dàng vỗ lưng cô an ủi. Bà biết đã từ rất lâu Băng Thanh không thể chịu đựng nỗi cú sốc này, nỗi ám ảnh nhìn thấy Băng Nghi rơi từ trên cao xuống khiến con bé luôn gặp ác mộng hàng đêm, người làm mẹ như bà tất nhiên rất hiểu cảm giác đó. Cảm giác thế giới tươi đẹp bỗng nhiên sụp đổ trước mắt. 5 tuổi còn quá nhỏ để nhận thức tất cả, quá yếu đuối để xóa đi cảnh tượng kinh hoàng ngày hôm ấy ra khỏi kí ức.

Bà biết con gái bà bấy lâu nay đã tự dần vật mình như thế nào, mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt sưng vù cùng những dấu tay, bà không kìm lòng nổi ôm lấy Băng Thanh vào lòng khóc rất thống khổ. Băng Thanh con gái bà gốc gác quê quê, gốc đến nỗi tự gây thương tổn cho chính mình, xem đau đớn là một loại phát tiết giải quyết ức chế trong lòng. Cũng giống như hôm qua nó đã tự hành hạ mình bằng cách huỷ hoại gương mặt, nếu bà không sớm phát hiện e là không thể qua khỏi. Khi nhìn thấy cơ thể lạnh ngắt của Băng Thanh nằm sõng soài giữa sàn bà đã sợ hãi đến nhường nào, bà đã mất Băng Nghi rồi quyết không thể mất thêm Băng Thanh được nữa... Đây cũng là lý do tại sao hôm nay bà đã nấu món chè khoai môn này, bà muốn bù đắp cho Băng Thanh nhiều hơn... Bấy lâu nay sống trong đau khổ như thế cũng đã đủ rồi!

Nghe lời mẹ Băng Thanh chậm rãi bưng bát chè lên múc một thìa bỏ vào miệng. Vị ngọt ngọt bù bùi nhanh chóng hoà tan nơi đầu lưỡi mang lại cảm giác thanh khiết khó tả, không nhận được Băng Thanh múc thêm một thìa nữa lần này ăn rất ngon lành khiến mẹ cô vui vẻ nở nụ cười.

Khi bát chè khoai môn đã nằm yên vị trong dạ dày, đặt bát xuống, Băng Thanh hỏi mẹ: “Bố đâu ạ?”

“Bố con bận việc công ty lát nữa mới vào thăm con được, con nghỉ ngơi chút đi”

“Con muốn về nhà, bố mẹ đừng ép con ở đây nữa” Băng Thanh nhăn mặt biểu tình khó chịu.

“Không được, con ở nốt hôm nay đi, mai hẵng về” mẹ cô quyết tâm ngăn cản.

Băng Thanh xụ mặt, thật sự mà nói ở đây cô ngủ cũng chẳng ngon chi bằng về nhà vẫn thoải mái hơn, hơn nữa ngày mai mới về e là không kịp nấu đồ ăn sáng cho tên mỹ nam sâu bọ ấy ăn, vì vậy cô nằng nặc đó vẫn chống đối đến cùng, “Mẹ làm giấy xuất viện cho con đi, con có việc phải đi bây giờ”

Mẹ cô kinh ngạc, gần 6h tối rồi Băng Thanh còn muốn ra ngoài sao?

“Con biết bây giờ là mấy giờ không? Con còn muốn đi đâu nữa? Về muộn biết ăn nói sao với bố con đây?”

“Không sao đâu ạ, con đi một lát rồi về ngay, trước 8h con sẽ về mà” Băng Thanh kiên quyết

Mẹ cô buông tiếng thở dài, thông qua đó Băng Thanh dám chắc mẹ đã thỏa hiệp.

“Hay để mẹ kêu Nghiêm Kiệt đưa con đi?”

Nhắc đến nam thần Băng Thanh tự nhiên thấy ớn lạnh, đi với hắn thì thà đi một mình còn hơn...

“Không cần đâu mẹ, con bắt taxi”

“Được rồi, con không nói mẹ cũng tự biết, người ta mới về nước công việc giải quyết còn chưa xong, chuyện gì cũng nhờ vả sợ phiền hà người ta lắm!”

Băng Thanh gật đầu, thiếu điều tung hô mẹ là nhà nhân đạo của chủ nghĩa xã hội. Không nhắc đến hắn thì thôi nhắc đến Băng Thanh lại thấy bức mình, người đâu mà quái dị, cứ mang về dọa người thế để làm gì chứ? Cũng may lúc đó cô lẫn ra ngủ như chết không thì đầu võ mồm với hắn thật là chuối hoá vào thân mà...

Nhưng hắn bỏ đi lúc nào vậy nhỉ? Trong lúc cô ngủ hắn làm gì? Không lẽ ngồi ngắm cô? Ôi...

Băng Thanh đưa tay lên sờ má, cả khuôn mặt nóng bừng như người say rượu. Lòng chửi thầm, chết tiệt là cô đang xấu hổ đó sao?

Chiếc taxi đỗ lại ven đường, Băng Thanh bước xuống không quên cúi đầu lịch sự chào bác tài xế.

Ánh đèn đường rực rỡ chiếu xuống ôm trọn thân hình nhỏ bé, trong cơn gió nhẹ Băng Thanh cúi đầu bước đi.

Nghĩa trang Hoa Du về đêm tĩnh mịch như bức tranh cổ tích mang tên nàng công chúa ngủ trong rừng, xa xa chỉ có tiếng côn trùng thi thoảng kêu lên hợp xướng bản đồng ca theo cơn gió nhẹ truyền tới. Bầu trời về đêm được thấp sáng bởi hàng ngàn vì tinh tú, ánh trăng bàng bạc nhẹ nhàng chiếu xuống toả ra từng tia ấm áp, đêm nay trăng tròn đẹp quá!

Băng Thanh rào bước trên con đường mòn mọc đầy cỏ dại, bước chân dừng lại trước nắm cỏ xanh mướt cỏ non...

Nhìn Băng Nghi mỉm cười xinh đẹp tựa ánh nắng ban mai trái tim Băng Thanh như bị ai bóp nghẹn. Cô nhẹ nhàng ngồi xuống, bàn tay dài mảnh khảnh đưa ra khẽ chạm vào di ảnh, không kiềm chế được nhẹ nhàng ôm lấy tấm bia khắc tên người em gái mà cô yêu quý khóc nức nở...

Màn đêm yên tĩnh. Gió nhẹ thổi qua. Tiếng khóc náo lòng.

Có cô gái đi qua lứa tuổi 18. Có số phận đứng chờ hạnh phúc hay khổ đau?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10

Trên nắm mộ nhỏ bó hoa hồng trắng nhẹ nhàng toả hương thơm ngát len lỏi đi vào khứu giác, Băng Thanh hốt hoảng đưa đôi mắt nhoe lệ nhìn qua. Bó hoa này....

Từng bông hoa còn rất tươi chứng tỏ người viếng mộ cũng vừa mới đến, xung quanh mộ những cụm hồng nhung cũng được bàn tay khéo léo nào đó cắt tỉa rất đẹp mắt...

Băng Thanh thực sự kinh hãi, lần cuối cùng cô đến thăm Băng Nghi cách đây 2 tháng, lúc đó hồng nhung chuẩn bị nở hoa nên cô không dám cắt tia, tại sao lại có sự khác biệt lớn như vậy?

Băng Thanh lần nữa cứng đờ hoàn toàn khi trông thấy lư hương cũng được cắm rất trật tự, có thưng hạ đông tây, rõ ràng đây không phải là người thường, rốt cuộc là ai? Có thể nào là bố mẹ hoặc một người bà con của cô chăng?

Băng Thanh lão đảo đứng dậy, cổ gấg lau đi nước mắt đang chực rơi xuống, trong bóng tối những giọt lệ của cô lấp lánh như sương đêm... Nở một nụ cười gượng gạo Băng Thanh thôi không nghĩ tới sự thay đổi của ngôi mộ nữa, cô hướng tâm mắt nhìn về Băng Nghi, cất giọng trầm buồn: “Băng Nghi ngủ ngon nhé, chị sẽ tới thăm em sau”

Băng Thanh bước đi, cả thân hình bị nhấn chìm trong bóng tối, trên không trung những vạt sương trắng mờ mờ kết lại tạo thành dáng người thiếu nữ với mái tóc dài buông xoã đang nở nụ cười tuyệt đẹp....

Trở về nhà là lúc kim đồng hồ chỉ 7h30phút Băng Thanh mệt mỏi đẩy cửa bước vào.

Phòng khách ngập tràn ánh sáng, bố đang ngồi đọc báo thỉnh thoảng lại ngước nhìn chiếc đồng hồ treo tường trước mắt. Băng Thanh cảm thấy chua xót vô cùng...

“Thưa bố, con đã về”

Nghe thấy tiếng nói bố ngừng đầu nhìn cô khuôn mặt cương nghị giãn ra sau đó im lặng bỏ vào phòng, Băng Thanh đứng như trời trồng, cảm giác này biết nói sao đây? Là bố chưa chịu tha thứ cho cô sao?

Khẽ lắc đầu Băng Thanh trút hơi thở dài rồi cũng bước về phòng trong sự ảm nản vô tận. Nếu cô nói sự thật bố sẽ tha thứ cho cô chứ?

Ngả đầu lên chiếc giường ấm áp Băng Thanh mệt mỏi khép mi chìm vào giấc ngủ mộng mị...

Sáng hôm sau, Băng Thanh như một cái máy được lập trình sẵn vừa tờ mờ sáng đã xuống bếp chuẩn bị đồ ăn

Xem nào...Hôm nay cô nên nấu món gì đây? Ngày hôm trước nguyên khay trứng luộc và rau luộc ập hẳn lên đầu cô, để xem hôm nay hẳn có trò đùa gì thú vị không nhỉ?

Khẽ ngâm nga vài câu hát đồng dao Băng Thanh nở nụ cười khoái trá, cầm con dao nhọn trong tay cô nham hiểm cất lời giọng điệu sắc mùi thuốc nổ, “Cùng lắm thì tôi chết, cậu chết thế là hoà”

Vì thế cô nàng nào đó rất vui vẻ cười, miệng rộng ngoác tận mang tai, cảm giác làm việc xấu cũng không tệ nhĩ.

“Băng Thanh con nấu đồ ăn sáng cho ai thế?”

Nghe tiếng nói truyền tới Băng Thanh giật mình suýt cắt trúng tay. Không phải chứ? Sao hôm nay mẹ dậy sớm vậy?

“Mẹ à, nhất định phải nấu cho ai mới được sao? Con đói bụng nên muốn ăn thôi” cô nàng nào đó nói dối không chớp mắt, “Vội lại con sợ phiền mẹ nên tự nấu cho nhanh”

Mẹ nhìn cô bằng ánh mắt khó tin,thần nhiên thốt lên bất ngờ,“ Không phải bữa sáng con ăn ở căng-tin sao?”

Mồ hôi ai đó tuôn ra,nói năng ngày càng lộn xộn:

“A không phải, là...là con chán đồ ăn ở đó nên muốn thay đổi khẩu vị thôi mà...”

Lời nói là thế nhưng trong lòng Băng Thanh lại không ngừng cầu xin,mẹ ơi hãy tin con đi mà!!!

Mẹ cô chặc lưỡi,“ Băng Thanh à thay vì làm diễn viên con nên cố gắng học hành cho tốt đi”

Băng Thanh rùng mình, thăm hỏi mắt mẹ ăn gì mà tỉnh như thế?

“Ting ting ting...”

Chuông điện thoại chợt đổ, Băng Thanh như chết đuối với được cọc, vội vội vàng vàng lôi điện thoại ra không thèm nhìn tên đã gấp rút ấn nút nghe, động tác không khác gì vừa bị bắt quả tang khiến mẹ ở bên nín cười đến nhăn nhó cả mặt mày...

“Alô” Băng Thanh phớt lờ luôn bà mẹ thân yêu.

“Băng Thanh đấy à, cậu ổn rồi chứ?” đầu dây bên kia vừa nghe Băng Thanh cất tiếng đã ân cần hỏi han.

“Uyển Linh đấy à, cậu đang mong tớ không ổn chứ gì” cô mỉm cười trêu chọc

“Con bé này, biết đùa như thế hẳn là khoẻ rồi”

“Ừ, nhờ phước của bạn học Uyển Linh mà Băng Thanh đột nhiên thấy khoẻ như uống thuốc tăng lực ấy...”

“Thôi đi cô nương, bữa nào rảnh tôi với cô đi cà phê nhé, tôi có anh chàng này đẹp trai lắm cơ” giọng nói hào hứng cất lên

“Đẹp trai cũng không phải của cậu đâu mà lo, bớt mơ mộng viễn vông lại đi”

Ào! một gáo nước lạnh đổ xuống. Uyển Linh tím mặt tiếng kèn kẹt ở kẽ răng phát ra khiến Băng Thanh kinh hãi, vội vàng phân giải ngay tức khắc, nếu cô không làm vậy e rằng hôm nay sẽ bị cô bạn ấy rào trước đón sau ăn vạ à xem, Băng Thanh hít sâu một hơi, nịnh nọt mở lời “À ý tớ là những tên đẹp trai thì rất tầm thường sao xứng với Uyển Linh nhà tớ được chứ.”

Cô thề, đây là lời nói dối thứ 2 trắng trợn nhất trong ngày!

“Thôi đi đồ nịnh bợ, tớ phải đi làm đây, gặp cậu sau nhé!” Uyển Linh vui vẻ dập máy.

Kẻ ngốc cũng biết nhất định người đầu dây kia đã bay lên 9 tầng mây ngao du cùng Ngọc Hoàng rồi, huống gì Băng Thanh chơi với Uyển Linh từ nhỏ, tâm tư của người ta cô còn không hiểu sao?

Băng Thanh cười toe toét nghĩ đến gương mặt ngố tàu cùng hành động ôm má của Uyển Linh đúng là không nín nổi..

“Băng Thanh à, mẹ người thấy mùi khét rồi đấy”

Nụ cười trên môi Băng Thanh chợt cứng lại, theo phản xạ chạy đến tắt bếp ngay lập tức, nước mắt lưng tròng nhìn chằm chằm như muốn xuyên thủng cả đất trời. Ôi món trứng rán tỏi của cô, không thể cứu vãn được nữa rồi!!!

Sau khi xử lý xong món trứng cháy, Băng Thanh vội bỏ thức ăn vào hộp rồi mang đi. Nụ cười trên môi càng lúc càng nham hiểm.

Vừa mới bước chân ra khỏi nhà điện thoại lại réo, xốc lại chiếc balô Băng Thanh bắt máy: “Alo”

“....”

Đáp lại cô là sự im lặng lạ thường.

“Alo! Alo!”- Băng Thanh gắt lên. Cái quái gì đây? Gọi sao không trả lời?

“Cô bé, hình như em đã khoẻ rồi” tiếng nói trầm thấp vang lên mang nét mê hoặc, táo bạo.

Giọng nói này... Băng Thanh ngỡ mình đang nghe nhầm, vội nhìn lại dây số xa lạ sau đó không tự chủ được mà đưa tay lên ngoáy tai. Hành động này nếu ai để ý nhất định sẽ bật cười, quả đúng như thế, cách Băng Thanh vài mét tiếng cười đột nhiên cất lên mang sự thích thú không hề che giấu.

“Em còn đó không?”

“Tôi khoẻ, mà không khoẻ cũng chẳng cần anh quan tâm Bye”

Băng Thanh tắt luôn máy, vẻ mặt cực kì không vui.

Hôm nay mặt trời mọc đằng Tây hay sao mới sáng bánh mắt ra đã gặp phải chuyện động trời này? Chuyện này thật khiến người ta đau tim!!

“Bíp bíp”

Tiếng còi xe vang lên inh ỏi, Băng Thanh quay phắt lại nhìn chiếc xe tai hại. Làm gì thế? Đường đâu có tắc, bấm còi inh ỏi để chuốc bệnh khiếm thính cho người ta à?

Nhưng nhìn kĩ thì...

Cánh cửa hạ xuống, một gương mặt xinh đẹp lộ ra.

Băng Thanh kinh ngạc, nhất thời kích động mắt muốn rớt luôn ra ngoài...

Má ơi, sét đánh giữa trời quang.

“Băng Thanh” người kia cất tiếng gọi không quên kèm theo cái nháy mắt gọi tình.

“Thiên...Thiên...Anh...” Băng Thanh lăm bằm, mắt dán chặt lên chiếc BMW không ngừng thán phục. Chứa ơi, đây là dòng xe mới ra cách đây vài tuần

cô chỉ được trông thấy trên Tivi, hôm nay tận mắt chứng kiến thế này có mơ cô cũng không ngờ được.

“Làm gì mà ngạc nhiên thế? Lên đi!” Thiên Anh thần nhiên đáp.

“Cậu...cậu...tớ...tớ...” - Băng Thanh lắp bắp hết như con ngốc đứng ngây như phỗng giữa lòng đường..

“Tôi thấy xấu hổ dùm cô đấy, cô định làm trò hề đến bao giờ nữa?” Thiên Anh nhếch mép nhìn Băng Thanh không chớp.

Cô nàng đó lĩnh ngộ rất kịp thời, không cần quan tâm chiếc xe nó sang trọng như thế nào nữa vội mở cửa ngồi vào trong, động tác dứt khoát xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Không gian bên trong xe làm Băng Thanh choáng ngợp tập 2 cô gắng để không thét lên rằng cô không nằm mơ. Ôi cảm giác này sao mà sung sướng quá đi!!! Đây không phải hãng xe tầm thường đâu, BMW là BMW đó, dòng xe hot nhất thế giới với nội thất sang trọng tinh tế đến từng đường nét...

Băng Thanh đưa mắt khẽ đánh giá những điều vừa trông thấy, buồng lái được thiết kế rất tinh tế làm tôn lên tư thế người lái, ghế ngồi được bọc da cao cấp, Băng Thanh đoán ít nhất nó cũng ngang ngửa với một ngôi nhà. Ngoài ra cửa kính được thiết kế rất bền vững là loại kính cường lực dùng búa đập cũng không vỡ... Tất cả làm một kẻ mù ô tô như Băng Thanh cũng trở nên kinh hãi bởi không có một ngôn từ nào diễn tả hết sự đặc biệt của chiếc xe này...

Mãi đánh giá chiếc xe mà Băng Thanh quên mất sự hiện diện của nhân vật chính. Cô dờ dẩn nhìn người lái xe bao nhiêu câu hỏi cổ kim nén để không bật ra khỏi cuống họng...

“Nói đi”

Băng Thanh ngẩn người, cô gái này có thể đọc được suy nghĩ của người khác sao?

“Nhà cô giàu thật đấy”, Băng Thanh cất lời thán phục, ánh mắt vô cùng ngưỡng mộ nhìn đối phương.

Thiên Anh chỉ mỉm cười. Cô gái này thật là... Chợt cô đẩy mắt dừng ở lại hộp com trong tay Băng Thanh, chất giọng trong trẻo khẽ cất lên:

“Đó là...”

Theo tầm nhìn của Thiên Anh, Băng Thanh cúi xuống nhìn hộp com trong tay, nói khẽ:

“À, là com hộp cho Đình Luân”

Ánh mắt người nào đó hơi tối lại, đôi môi nhếch lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

Băng Thanh thoáng ngạc nhiên khi thấy biểu tình trên mặt Thiên Anh hình như rất không hài lòng điều gì đó. Đúng là một con người khó nắm bắt, cô thờ dãi, chợt nhớ ra một điều quan trọng. Băng Thanh đưa mắt nhìn người kia mắt nửa ngày, nuốt ngụm nước bọt rồi hắng giọng, “Thiên Anh sao cô lại đi đường này?”

“Nhà tôi ở gần đấy” giọng nói hờ hững, không mặn không nhạt cất lên.

Hai mắt Băng Thanh mở lớn, có nhầm lẫn gì không? Nếu nhà cô ta gần đây gần đây ngày đi học sao cô không trông thấy mặt mũi dù chỉ một lần...

“Tôi vừa chuyển nhà”, thấy mắt cô sắp rớt đến nơi Thiên Anh tiếp lời xoá tan mọi nghi vấn trong lòng Băng Thanh.

Băng Thanh khẽ gật đầu, người dựa hẫng sau ghế, mắt khép hờ chìm trong trạng thái im lẽ, một giây sau lại mở ra căng ra hết cỡ nhìn cảnh vật bên ngoài cửa sổ đột nhiên kinh hô thành tiếng, “Cô tính đưa xe vào sân trường luôn sao?”

Thiên Anh gật đầu xem đó là chuyện bình thường của bình thường, cô bé ngốc này, sao không để ý mà xem cô luôn lái xe lượn lờ trước mặt như thế mà không nhận ra chút nào ư? Đầu đất này còn thuốc đặc trị không nhỉ?

“Không được, tôi phải xuống ngay, cho tôi xuống ở ngã rẽ đằng kia đi”

Băng Thanh không ngừng nhảy dựng lên động tác liến thoắng như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi, khí thế vô cùng khấn trương. Cô đâu có điên mà đi thẳng vào trong đó chứ? Khi cô bước xuống mọi người sẽ nhìn cô bằng ánh mắt gì đây? Nhất định không phải ngưỡng mộ rồi thay vào đó là những cái

nhìn dè bii,thậm chí kinh tởm khi nghĩ rằng cô có ý tiếp cận với người giàu để “mưu cầu đoạt lợi”, tới lúc đó tư cách làm người cũng không còn một mống thì cô còn mặt mũi nào để ở lại Thanh Du nữa, cho nên vạn nhất không để điều đó xảy ra...

“Không ngờ cô lại sợ dư luận đến vậy” Thiên Anh nhếch môi,nở nụ cười như có như không.

Toàn thân cứng đờ Băng Thanh ngạc nhiên thốt lên,“ Cô...” Sao cô ta nắm rõ tâm tư của cô như lòng bàn tay vậy nhỉ, thật đáng sợ!

“Được rồi, xuống đi”

Xe dừng lại ở một con hẻm vừa đến nơi Thiên Anh đã giục. Chỉ chờ có thế cô nàng nào đó phốc xuống nhanh chóng, trước khi Thiên Anh nỏ máy chỉ kịp hét lên câu cảm ơn rồi nhảy chân sáo hướng đến Thanh Du mà tiến...

Chân vừa chạm cổng Băng Thanh suýt nhảy dựng lên vì ngỡ ngàng. Trước mắt cô là hoàng tử Đình Luân, bóng người cao lớn của hần bao phủ một vùng đất dưới chân, động tác bỏ tay vào túi quần mang theo mẽ lực khó cưỡng vừa trông thấy Băng Thanh đã lên giọng châm biếm:

"Băng Thanh, cô có họ hàng với nhà rùa sao?"

Cô nàng nào đó trừng mắt nhìn hần, khuôn miệng mím lại khó nhọc nuốt những lời tục tĩu trở ngược vào trong, không ngừng khích lệ bản thân phải bình tĩnh đến cùng. Tên khốn, sáng sớm đã muốn tìm cô phát tiết rồi sao?

Băng Thanh hít một hơi,nhả ra từng chữ mang hơi hướm coi thường đối phương: " Không ngờ cậu nhớ đồ ăn của tôi đến vậy, còn đích thân nghênh đón tại cổng trường, Băng Thanh tôi thấy cảm kích vô cùng", tiếp đó khoe môi khê cong lên trào phúng.

Về mặt ai đó u ám,nhìn Băng Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống,nghĩ gì thế? Hần nhớ đồ ăn của sao? Lời nói kia làm hần thấy kinh tởm vô cùng,cô đâu có biết 3 ngày qua gia đình hần chưa ăn một cọng rau hay một quả trứng gà nào không? Nghĩ đến bộ dạng hôm đó hần lại thấy buồn nôn,hần sực thực thấy ám ảnh...

Băng Thanh giương mắt nhìn lại hần,khí thế không hề kém cạnh đối phương. Tự nhiên trong lòng thấy vô cùng phản kích,trước mắt cô không thể làm gì hần nhưng nhất định sẽ khiến hần tức điên.

Không khí sặc mùi thuốc súng, người qua kẻ lại hứng thú nhìn hai người giương cung bạt kiếm trước cổng trường. Chuyện nữ sinh Băng Thanh bị hoàng tử Đình Luân chèn ép đối với sinh viên Thanh Du không có gì lạ nữa,nhưng hiếm khi thấy có cô gái nào lại nhất mực chống đối lại sức hút của mỹ nam như thế. Băng Thanh này quả thực có mắt không trông, được hoàng tử Thanh Du quan tâm nên tự hào mới phải ,trông thái độ kia chẳng phải rất căm ghét người trước mắt sao? Còn nữa, có biết bao cô gái mơ cũng không được Đình Luân để ý,cô gái này mới bước chân vào trường phúc khí lớn bao nhiêu mà được mỹ nam chiều mộ? Quả là khiến người ta ghen tỵ...

" Băng Thanh"

Một tiếng gọi cất lên, Băng Thanh giật mình suýt đánh rơi cả hộp com trong tay, vừa ngoảnh lại đã thấy Thiên Anh xuất hiện trên tay là túi lớn túi bé thông thả bước tới. Cong môi nở nụ cười xã giao Băng Thanh đáp lại vui vẻ dường như quên mất cơn chấn động vừa rồi: " Thiên Anh chúng ta vào lớp thôi!"

Kế hoạch của Băng Thanh là tránh chạm mặt,né chạm người tên mỹ namsâu bộ này càng ít càng tốt, vừa nghĩ kế thoát thân không ngờ lại gặp được vị cứu tinh xinh đẹp này cho nên tâm trạng vô cùng hưng phấn...

Sự xuất hiện của kẻ thứ 3 khiến vẻ mặt Đình Luân cực kỳ không vui, hần đưa mắt nhìn người vừa bước tới, đáy mắt nhất thời lóe lên tia u ám nhìn Thiên Anh không chút thiện cảm.

Nhưng Băng Thanh nào biết điều đó, sự chú ý của cô dồn lên cả Thiên Anh rồi còn đâu, như nhớ ra điều gì đó cô sực tỉnh vội nhét vào tay Đình Luân hộp com,không quên bồi thêm một câu đậm chất chợ búa," Dạ đây cậu đang biểu tình đấy, còn không mau lấp vào, nhờ có chuyện gì xảy ra Băng Thanh tôi không chịu trách nhiệm đâu"

"Cô đang trù ẻo tôi đấy à?" Đình Luân tím mặt

Băng Thanh phớt lờ. Biểu tình như "Tôi không chấp nhĩ đồng".

Vì thế không đợi sự bùng nổ của đối phương Băng Thanh đã kéo tay Thiên Anh chạy như bay vào lớp, hành động gấp rút như gấp phải ma...

Một cơn gió nhanh chóng vụt qua, người nào đó nghiêng răng kèn kẹt lia ánh mắt rất khủng bố nhìn theo bóng lưng đã tan vào không trung, chỉ hận không thể nghiền nát kẻ đó thành những mảnh vụn cho bô tức,hộp com trong tay vì thế cũng bị biến dạng trông thật đáng thương. Băng Thanh cô giỏi lắm!

" Học học..."

Vừa chạy được một đoạn Băng Thanh đã đứng lại thở dốc,mồ hôi tuôn ra ướt đầm cả vầng trán, từng giọt chảy dài lăn xuống xương quai xanh mịn màng,miệng không ngừng há ra rồi khép lại bộ dạng nhem nhuốc như một chú mèo con...

Buông tay Thiên Anh ra, Băng Thanh gấp người cố gắng điều hòa hơi thở. Chiết tiết, lâu rồi không vận động,mệt muốn bỏ hơi tai!

Một chiếc khăn tay từ đâu bay đến đáp xuống đầu Băng Thanh khiến cô ngây người, ngẩng mắt nhìn thủ phạm. Khẽ trầm trồ thán phục nhị vị tiểu thư

này thật chu đáo!

"Cảm ơn", rất tự nhiên Băng Thanh chụp lấy chấm những giọt mồ hôi, hương thơm dịu nhẹ tỏa ra khiến cô mê mẩn nửa ngày, gò má ửng hồng, hỏi trong sự bẽn lẽn, "Thơm quá, cô dùng nước hoa gì đây?"

"Tôi không dùng nước hoa" - Thiên Anh đáp với chất giọng hồ hững thường trực.

"Hả?"

Miệng cô nàng nào đó đã sớm há to đủ ột quả trứng lọt vào, ánh mắt ngạc nhiên không thể che dấu nổi.

"Đi thôi"

Bỏ qua sự kinh ngạc của đôi phương, Thiên Anh thân nhiên nắm tay Băng Thanh lôi đi.

"Này này, lớp chúng ta không phải hướng đó"

"Đi tìm chỗ ăn sáng"

"Giờ cơ? Cô bối đồ ăn theo sao?"

"Ừ"

Trong khuôn viên rộng lớn, có tiếng hòí chí chóc cùng tiếng trả lời vô cảm của hai cô gái làm náo động đến lũ chú chim đang trú mình trên những cành cây cao lớn. Bỗng nhiên không hẹn mà cùng nhau vỗ cánh bay đi...

"Băng Thanh ngồi ở đây này"

Theo hướng chỉ của Thiên Anh, cô nhìn về phía trước, đó chẳng phải là hàng ghế đá lúc trước họ gặp nhau sao? Băng Thanh khẽ cười nhanh chóng tiến đến ngồi xuống rất tự nhiên.

"Cô biết không, lúc tâm trạng không tốt ngồi nơi đây là phù hợp nhất" Thiên Anh đột nhiên lên tiếng chất giọng trầm buồn rõ rệt, Băng Thanh nhận ra trong ngữ khí có chút thương tâm.

Phải chăng là đau khổ? Sống đến bây giờ cô cũng đã đúc rút ra một điều đó là: " Trên đời này không có ai hoàn hảo, bạn có nhan sắc nhưng không có nghĩa cuộc sống của bạn là một màu hồng bao phủ, bạn có tiền tài nhưng không có nghĩa là bạn mang được hạnh phúc bên cạnh. Cho nên trong vũ trụ bao la này hết thảy con người là sinh vật đáng thương cũng đáng giận nhất".

"Được rồi, bớt tâm trạng lại đi, lấp đầy dạ dày rồi tính tiếp", Thiên Anh lấy ra một hộp cơm đặt vào tay Băng Thanh.

"Cảm ơn" Băng Thanh nhận lấy, động tác mở hộp cơm hơi ngừng lại, lấy hết dũng khí nói tiếp, " Nhưng tại sao cô lại đối tốt với tôi như vậy?"

Băng Thanh không phải kẻ ngốc, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí lý nào con người trước mắt lại giúp đỡ cô nhiều đến vậy? Lúc cô ngất đi vì bệnh cũ tái phát mở mắt ra trông thấy khuôn mặt lạnh băng ấy nổi cô đơn cũng tự nhiên tan biến lúc nào không hay, lúc cô đau khổ nhất bỗng dưng có một bờ vai để cô ôm lấy tha hồ mè nheo, ngay thời điểm này người đó lại đặc biệt chuẩn bị đồ ăn sáng cho cô. Rốt cuộc con người này có ý đồ gì? Nếu bàn về lợi dụng thì hẳn là cô ta đã làm một việc vô ích rồi, vậy thì vì lý do gì?

"Đừng nhìn tôi đề phòng như vậy, tôi chỉ muốn tìm một người tri kỉ thôi"

Đây có thể được xem là lời nói dối không? Băng Thanh nhử mi nhìn Thiên Anh mắt không hề chớp cứ ngỡ mình đang nghe nhầm. Nghĩ gì thế cô nương? Với gia cảnh của cô có bao người tự nguyện làm tri kỉ cả đời với cô đấy! Có cần phải đặc biệt để ý đến tôi thế không?

"Cô không có bạn sao?" Băng Thanh cất giọng, khẩu khí dè dặt.

"Cứ cho là thế đi" Thiên Anh gấp chút thức ăn bỏ sang hộp của Băng Thanh " Ăn đi, nói nhiều thế tốn tiền mua nước lãm!"

Băng Thanh bật cười, tự nhiên muốn trêu đùa một chút, " Cô thật keo kiệt nha, nước mà cũng chỉ li tính toán nữa"

"Không tính toán e là sẽ bị giành mất", Thiên Anh buông lời, giọng điệu đầy ẩn ý.

"Hả?" Cô nàng nào đó sững sờ, ngạc nhiên đến nỗi com muốn rớt ra khỏi miệng, suy nghĩ nửa ngày cũng không hiểu hết ý nghĩa của câu nói, định bụng hỏi lại thì tiếng chuông vào học đã điểm.

Bất chấp cả hộp cơm đang ăn dở một nửa, Băng Thanh vội vàng gói lại chộp lấy tay Thiên Anh tiếp tục cuộc chạy đua Maratông tập 2. Hành động nhanh gọn ấy chỉ xảy ra trong vòng 45 giây khiến người kia sững sốt toàn tập, đến lúc tỉnh lại thì đã thấy đôi chân phản chủ chạy đi lúc nào không hay. Nở nụ cười tuyệt đẹp mê hoặc chúng sinh, Thiên Anh chủ động kéo hẳn Băng Thanh lao về phía trước khiến cô không ngừng kêu la oai oái, sân trường vắng tênh thì thoảng lại có tiếng hò hét khiến cảnh vật dường như run rẩy theo...

Chương 12

Phòng học yên ắng chỉ có tiếng giấy bút sột soạt thi thoảng phát ra. Trên bục giảng vị giáo sư già chỉnh tề trong bộ trang phục màu đen cả con người toát ra nét cương nghị không hề che dấu, từng đốt tay run run chỉ về phía cuối lớp, giọng đánh thép cất lên, “Sinh viên kia, em làm gì đấy?”

Im lặng. Tất cả sinh viên đồng loạt hướng tầm mắt nhìn về phía cuối lớp học.

Cô nữ sinh nào đó giật mình đột ngột đứng dậy, vẻ mặt ngờ ngạc như chú nai vàng lạc vào chốn rừng sâu nước độc.

Vâng, kẻ đó không ai khác chính là Băng Thanh, cô cũng không hiểu vì sao mình bị vị giáo sư ưu tú kia xướng tên nhưng ai bảo trời sinh cô bản tính nhanh nhạy tự chuốc họa vào thân chứ, đúng là hại chết cô rồi...

“Em biết em vừa làm gì không?” vị giáo sư lớn tiếng khiến Băng Thanh run bắn, cô lắc đầu tỏ vẻ khó hiểu.

“Ồi dào, nhìn xem vẻ mặt cô ta kia đã làm còn không chịu thừa nhận, đúng là chả ra làm sao...” giọng nói châm biếm cất lên, không ai khác đó là cô bạn tóc vàng Nhã Thy luôn có hiềm khích với Băng Thanh trong mọi hoàn cảnh.

Băng Thanh cắn môi, đôi vai run lên vì giận dữ. Con nhò đó thật sự chán sống rồi sao?

“Em kia im lặng” Vị giáo sư nghiêm khắc nhìn Nhã Thy, sau đó nhìn về Băng Thanh nói trong cơn giận dữ:

“Em nhìn xuống học bàn xem đó là cái gì?” vẻ mặt như muốn xù từ Băng Thanh ngay tức khắc.

Băng Thanh cúi xuống, chết lặng nhìn đồng báo chí trước mặt nằm ngổn ngang trong học bàn, thậm chí có vài quyển còn bị mở tung yên vị dưới chân cô lúc nào không hay, nếu không để ý sẽ dễ gây hiểu lầm rằng cô đã sợ ý làm nó rơi xuống. Vấn đề đó chẳng là gì nếu như không đập vào mắt cô là những hình ảnh mang tính chất kích dục. Gì thế này? Ấn phẩm đồi trụy? Băng Thanh sững sờ đánh rơi cả nhịp thở, người bình tĩnh đến mấy khi gặp hoàn cảnh này cũng trở nên hoảng hốt, đã là con người tất nhiên Băng Thanh không ngoại lệ. Vì sao nó lại nằm trong học bàn của cô? Không lẽ vì mãi chăm chú nghe giảng mà cô quên mất có kẻ đang hãm hại mình...

“Em...” Băng Thanh lắp bắp, không dám tin nỗi sự việc trước mắt.

“Em có học quy định của Thanh Du không?” giọng nói lần này cơ hồ muốn nhả ra khói...

“Không phải em...”

Móng tay Băng Thanh bấm chặt vào lòng bàn tay đau đớn, ánh mắt cô vẫn kiên quyết nhìn thẳng vào vị giáo sư như muốn khẳng định việc đó không phải do cô làm.

“Chứng cứ rành rành em còn chối? Theo quy định của Thanh Du em được xếp vào diện bị đuổi học của trường đấy!”

Băng Thanh hít một hơi dài, quả quyết nói, “Em biết, nhưng bản thân em không làm tại sao em phải chịu trách nhiệm? Thầy là giáo sư kinh nghiệm sống dày mình sao thầy có thể biết một mà không biết mười, bấy lâu nay thầy nhìn người chỉ nhìn theo cách phiến diện thôi sao?”

Từng lời nói chậm rãi tuôn ra khiến mọi người thực sự kinh hãi không ngừng mặc niệm cho số phận đang lay lắt như ngọn đèn trước gió. Băng Thanh này ăn phải gan báo rồi ư, chỉ là một sinh viên chân ướt chân ráo vào Thanh Du lấy tư cách gì để giáo huấn vị giáo sư bằng tuổi cha mẹ mình chứ? Quả thực cô ta chán sống rồi! Nhưng lời nói kia cũng không hẳn không có lý, chỉ là quá mạo hiểm...

Không khí phút chốc rơi vào trầm mặc, thậm chí có thể nghe được tiếng lá rơi nhẹ ngoài kia, ngược lại với ánh mắt hoảng hốt của mọi người Băng Thanh vẫn điềm nhiên không hề nao núng, mắt nhìn thẳng về vị giáo sư đang đứng trên bục giảng mang theo quyết đoán táo bạo.

“Em là con người bình tĩnh nhất mà tôi từng gặp” vị giáo sư bỗng nhiên mở lời, “Sự tinh táo của em thật khiến người khác phải khó chịu. Được rồi, tôi cho em 3 ngày, em phải chứng minh việc này không phải do em gây ra”.

Mọi người thở phào nhẹ nhõm, riêng Băng Thanh vẫn thản nhiên cất tiếng cảm ơn rồi bình tĩnh ngồi xuống xem như đó là việc hiển nhiên nằm trong dự kiến.

Trước khi ngồi không quên quét ánh mắt sắc bén nhìn sang người ngồi kế bên... Mỹ nam sâu bọ...

Cảm nhận được ánh mắt này, mỹ nam chỉ nhếch miệng, nụ cười giả hoạt nòng đậm bên khoe môi...

Ở một góc khác của căn phòng, bên cạnh cửa sổ có nụ cười chột cong lên mang theo sự tán thưởng không hề che giấu...

“Rằm”

Âm thanh chói tai vang lên, góc bàn xiêu vẹo vì chấn động mà bị nứt đôi, trên bàn từng xấp hình không ngừng rơi là tả, người đàn ông tức giận đứng phắt dậy, hét lớn, “Lời cô thẳng bẻ về đây, nếu không lời được thì dẫn xác về gặp tao” giọng nói vô cùng độc ác như Tu la dưới địa ngục.

“Vâng, bọn em đã rõ”

Đoàn người cúi rạp xuống, thái độ vô cùng kính cẩn nhìn người đàn ông đang ngự ở trên cao. Dầu cách xa 3 mét nhưng họ vẫn cảm nhận được sát khí đang toả ra bùng bùng từ con người ấy, chân tay không ngừng run rẩy vì khiếp sợ. Khi ông chủ nổi giận còn đáng sợ hơn cả ác quỷ!!

“Cút hết ra ngoài cho tao, thằng Hùng ở lại” ông ta quát lớn rít qua từng kẽ răng, ánh mắt tàn độc nhìn về phía cửa, hất cằm.

“Vâng”

Đám người áo đen vội vàng lui xuống, trả lại bầu không khí chết chóc nơi đây.

Chiếc nhẫn trên tay người đàn ông loé sáng tỏ thêm vẻ âm u cho căn phòng, ông ta ra lệnh cho người phía dưới, “Mây đi điều tra xem con bé trong hình có quan hệ gì với Thiên Ân”

Người đàn ông phía dưới, âu phục chỉnh tề đầu hơi cúi, kính cẩn thưa với kẻ ngồi trên:

“Ông chủ, dạo này cậu chủ rất đặc biệt quan tâm cô bé đó còn đích thân xuống bếp nấu bữa sáng cho cô ấy ăn, so với lúc trước hình như cậu chủ thay đổi ít nhiều, thì thoảng còn cười giống như cậu thiếu niên đang yêu vậy, ông chủ...”

“Im đi, mày đang mong nó sống vui vẻ à, nó có đặc quyền đấy sao?” người đàn ông ngồi trên cao đột ngột chen ngang, giọng nói ác độc lần nữa cất lên “Đàn bà và danh vọng đối với gia tộc chúng tao cái nào quan trọng hơn? Mày biết phải làm gì rồi chứ?”

“Ông chủ, theo em thấy thì nên cho cậu chủ một cơ hội...”

“Mày im mồm! Cho nó sống buông thả như thế đã là nhượng bộ lớn nhất của tao đối với nó rồi. Thời hạn 20 năm sắp hết rồi đã đến lúc nó phải quay về!”

"Em biết, nhưng mà..."

“Tốt nhất mày nên ít lời lại đi, trông chừng thằng bé cẩn thận đấy!”

“Vâng thưa ông chủ!”

Chuông đồng hồ khẽ điểm, chỉ chờ có thể Băng Thanh cảm động tap chỉ đặt mạnh xuống bàn Đình Luân, lạnh lùng lên tiếng:

"Của mình thì giữ cho chặt kéo mắt đi rồi hối tiếc lắm đấy”

Đình Luân hơi bất ngờ nhưng cũng giương mắt nhìn cô một cách thích thú, khuôn miệng kiêu bạc khẽ nhếch lên:

“Băng Thanh à Băng Thanh từ bao giờ trong mắt cô tôi thành một kẻ xấu xa như vậy?”

Băng Thanh không trả lời, hỏi ngược lại đầy khinh thường “Cậu giờ trò tiểu nhân này nghĩ là sẽ đá được tôi ra khỏi Thanh Du sao?”

“Tôi vu khống có cần phải hầu toà không nhì?” Đình Luân ngả đầu ra sau ghế, tư thế vô cùng thoải mái, nở nụ cười thách thức.

“Năng lực của cậu cũng chỉ có thể thôi sao? Kẻ chuyên dùng lời lẽ để uy hiếp người khác như cậu chắc vui lắm!”

“Băng Thanh cô nên cẩn thận với lời nói của mình” ánh mắt Đình Luân tối lại, hần găm lên giận dữ.

“Xem kìa, có người vừa giẫm phải đuôi nên giật mình sao?”

“Cô...” Đình Luân ghen hờn, lãnh khí không ngừng tuôn ra nhìn Băng Thanh như muốn ăn tươi nuốt sống.

“Hoàng tử Thanh Du hãm hại tôi, cậu hạnh phúc lắm phải không? Vậy thì cố tận hưởng giây phút ít ỏi ấy đi nhé! Loại người như cậu đúng là tôi không vừa mắt tẹo nào!”

“Rằm”

Âm thanh xé tan bầu không khí sắc mùi thuốc súng.

Mọi người im bất không dám nhìn cảnh tượng trước mắt, nữ sinh ôm miệng mặt trắng bệch vì thất kinh, nam sinh hoảng sợ suýt rớt cằm...

Chiếc bàn bị Đình Luân đẩy lật ngược nằm chổng chơ giữa sàn nhà. Có cô gái nhìn không phản ứng, nụ cười trên môi đượm thêm phần sinh khí hình như rất vừa ý với hành động của đối phương, khiến Đình Luân chỉ muốn nhào đến bóp chết ngay tại chỗ.

“Cô đừng nghĩ tôi không động tay động chân với con gái!” Hắn lao đến chắn tầm nhìn của Băng Thanh, vì hắn cao hơn cô rất nhiều nên Băng Thanh chỉ có thể đứng im giương đôi mắt xinh đẹp mà thách thức nhìn.

“Tôi cũng nghĩ cậu không tốt bụng đến vậy đâu”

Lời Băng Thanh vừa dứt cánh tay rắn chắc đột nhiên giờ ra. Một chút nữa thôi không nặng thì nhẹ khuôn mặt xinh đẹp của cô sẽ trở nên bầm dập... Vẫn là đôi mắt mang hàm ý thách thức ấy nhìn đối phương không hề chớp... Băng Thanh nhếch môi cười, nụ cười trào phúng như xem được kịch hay...

1 giây, 2 giây, 3 giây....

Bỗng từ phía sau lưng Băng Thanh một bóng người lao đến, rất nhanh nắm chặt cánh tay sắp án ngữ trên khuôn mặt diễm lệ của cô, ánh mắt người đó tối lại nhìn Đình Luân, chất giọng trong trẻo mang hàm ý cảnh cáo rất cao “Đình Luân cậu thôi đi! Nên chừa mặt mũi lại cho đáng mày râu các cậu đi”

“Buông ra” Đình Luân rít từng tiếng qua kẽ răng, ánh mắt nhìn cánh tay nọ đang nắm chặt tay mình đầy kinh tởm. Từ nhỏ hắn đã mắc căn bệnh cuồng sạch sẽ!

“Thiên Anh, cô...” Băng Thanh ở cạnh trợn mắt nhìn, cô ta có đúng là nữ nhi chân yếu tay mềm không đây? Xem ra lá gan cũng không nhỏ đâu nhỉ, rất thích hợp để làm tri kỉ với cô đấy! Cô cảm thấy bản rất hâm mộ hành động đầy nghĩa hiệp này >_<

Thiên Anh nhếch mép, nụ cười trên môi lạnh băng, thả cánh tay Đình Luân ra không hề đếm xỉa mà kéo Băng Thanh ra khỏi phòng học trong con mắt kinh ngạc của mọi người.

“Rầm”

Chiếc bàn thứ 2 đổ ập xuống, Đình Luân điên tiết đập phá mọi thứ trong phòng học... Đình Luân hắn từ trước đến nay chưa bao giờ mất mặt như vậy. Chết tiệt, vì cái quái gì một người làm chủ thể giới bằng đồng tiền như hắn lại thất bại trước một người những hai lần? Đúng là nực cười, càng nghĩ càng hận cô gái có tên Băng Thanh vô tận....

Lớp học đổ nát như có con bão tàn phá quét qua, mọi người ai nấy mặt trắng bệch nhìn cảnh tượng trước mắt mà kinh hãi vội vội vàng vàng lẫn trốn sự hung bạo của nam thần... Không một ai dám bước đến gần hắn, chỉ có thể sợ hãi mà quan sát từ xa. Đối với họ những chuyện đại loại như thế này thường xảy ra như cơm bữa, nhưng căng thẳng thế này thì đây là lần đầu tiên họ được chứng kiến. Vì vậy không hẹn mà cùng nhau cầu nguyện cho cô nàng Băng Thanh bình an vô sự bảo toàn tính mạng thoát khỏi thảm cảnh này!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

“Thiên Anh cô thật sự vì tôi mà đối đầu với hắn sao?”

Đi được một đoạn, Băng Thanh không nhịn được khẽ cất lời, thật sự cô đã sớm bị hành động “nữ hiệp ra oai” của Thiên Anh làm cho cảm động rơi nước mắt rồi.

Lòng trắc ẩn của Thiên Anh khiến cô vô cùng hoài nghi, mười vạn câu hỏi vì sao đến bao giờ mới được giải đáp đây?

Nở nụ cười thay cho câu trả lời, Thiên Anh quyết mắt nhìn Băng Thanh một lượt.

“Cô nhìn tôi làm gì?” Băng Thanh chun mũi, vẻ mặt cực kỳ bất mãn. Rốt cuộc đến bao giờ cô mới hiểu được con người trước mắt? Đôi lúc cô tưởng chừng mình sắp chạm tới nhưng hoá ra mọi thứ lại ở vạch xuất phát xa xôi như chưa từng tồn tại. Con người như gió như mây khó hiểu một cách kì lạ!

Người nào đó không thèm đếm xỉa đến Băng Thanh nhân nhả bỏ đi trong sự ngỡ ngàng của nữ chính.

Băng Thanh tức khí gào lên theo bóng lưng ai đó: “Này này cô còn chưa trả lời tôi sao lại bỏ đi? Có biết là bất lịch sự lắm không hả?”

Thiên Anh đột ngột dừng lại thân hình cao gầy thu hút cả một vùng ánh sáng, Băng Thanh chắc mắt giọng nói của mình thực sự đã phát huy tác dụng ít

nhất cũng đã lay chuyển được con người lạnh lùng kia! Cô ấy có biết cứ lạnh băng như thế rất dễ ể chồng không nhỉ?

“Cô không muốn đi?” Thiên Anh hồ hững hờ cất tiếng, tư thế đứng nguyên tại chỗ nhất thời khiến Băng Thanh khó hiểu, không nhận được mà khẽ hỏi:

“Đi đâu?”

“Thư viện”

Thư viện? Cô ấy muốn đi thư viện tìm tài liệu sao?

“Còn tiết học?”

Thiên Anh đột nhiên quay phắt người lại, ánh mắt chợt tối, khẽ mở miệng “ Cô vẫn muốn quay lại đó?”

Đương nhiên là không rồi! Cô đâu có ngốc đi làm kẻ thu dọn tàn dư chứ? Nhất định mỹ nam sâu bọ ấy đã càn quyết cái lớp thành bãi chiến trường rồi cũng nên, tốt nhất là nên tránh mặt để khỏi chuốc thêm hoạ vào thân! Băng Thanh đương nhiên lĩnh hội rất nhanh hậu quả của nó, nở nụ cười tươi rói cô nhanh chân đến quãng tay Thiên Anh rất tự nhiên mà bước đi... Vậy là tuần đầu tiên đi học Băng Thanh nhà ta được đội sỏ đen rất lắm liệt vì tội trốn tiết...

Người nào đó chợt ngẩn người, nhìn cánh tay kia đang nắm gọn trong tay mình đầy mắt hiện lên tia dịu dàng khó tả nhưng rất nhanh sau đó liền bị dấu đi, khóe môi nhếch lên nở nụ cười vui vẻ...

3 ngày sau đó, Băng Thanh cảm thấy có một sự việc rất lạ, lạ đến nỗi cô cứ ngỡ rằng sự việc xảy ra ngày hôm trước chỉ là một cơn mơ. Trong khi cô như “ kiến bò trong chảo nóng” vì không thể chứng minh mình trong sạch thì mọi người vẫn bàng quan xem như chưa có chuyện gì xảy ra.

Và đáng kinh ngạc hơn là giờ học của vị giáo sư đó không hề dă động gì đến việc Băng Thanh phải đối mặt ngày hôm trước.

Cô nàng nào đó mặt mày như khi ăn phải ớt thì thoảng đứng đứng ngồi ngồi như trúng phải gai. Mọi người bị mất trí hết rồi sao? Việc này không truy cứu đối với Băng Thanh là chuyện tốt nhưng cứ coi như chưa có chuyện gì xảy ra thì đúng là vô cùng bất bình thường..

“Sinh viên Băng Thanh lên giải bài này cho tôi!”

Băng Thanh suýt cắn phải lưỡi, cô làm gì để người ta phải kêu thẳng tên ra thế này. Nước mắt lưng tròng đứng dậy, ôm một bụng nghi vấn lê từng bước lên bục giảng...

“Chúc mừng sinh viên ấn tượng nhất năm”

Vừa đi được vài bước Băng Thanh đã nghe tiếng nói đầy châm chọc từ phía sau, không thèm đếm xuể mà bước tiếp vô cùng hiên ngang. Còn ai trông khoai đất này nữa chứ, tên đó một ngày không gây sự với cô chắc hẳn ăn không ngon ngủ không yên thì phải!

Thái độ của Băng Thanh làm mỹ nam tức muốn xịt cả khói, nhếch mép nở nụ cười thâm sâu hẳn chống cằm nhìn theo tấm lưng gầy đang từng bước tiến lên bục giảng...

3...2...1 người nào đó đắc ý đếm ngược thời gian.

Một bao ni- lông từ đâu bay tới rất chuẩn xác trúng ngay chân Băng Thanh ,cô đứng hình nhìn xuống gót giày mới biết rằng không thể tránh được cái thứ quái quỷ đang ngáng đường kia...

“ Rầm”

Tiếng động long trời lở đất ngân lên, Băng Thanh nằm một đống giữa nền nhà, khuôn mặt nhăn nhó vì đau đớn...

Chiếc ghế cạnh cửa sổ bị đẩy ra, người nào đó theo phản xạ đứng bật dậy...

Đập vào tầm con mắt là hình ảnh Băng Thanh nằm sõng soài giữa sàn, không một âm thanh, chỉ có sự im lặng đang ngấm ngấm lên ngôi. Trên bục giảng vị giáo sư trở mặt nhìn đánh rơi cả viên phấn trong tay...

“Hahaha...” tiếng cười như sấm rền đồng loạt vang lên, mang theo bao nhiêu phần khích vọng cả lớp học... Cười như chưa từng được cười, cười đến độ chảy cả nước mắt...

Băng Thanh thân nhiên chống tay đứng dậy, đôi môi mím chặt đến bật máu đột nhiên cô xoay người, từng bước...hướng người kia mà tiến.

“Chát!!!”

Âm thanh rất bắt tai vang lên. Mọi người đánh rơi cả nhịp thở, tim ngừng đập quên cả nhiệm vụ truyền máu, họ chỉ ước giá như bây giờ mắt họ bị mù đi cứ xem như chưa trông thấy gì cả, vị giáo sư trên bục giảng đã sớm phồng mang trợn má kinh ngạc không thể thốt nên lời. Ôi ôi, nửa cuộc đời đi dạy của

ông chưa bao giờ phải chứng kiến cảnh tượng này...

Thời gian như ngưng lại, Băng Thanh mặt trắng bệch nhìn người trước mắt. Trên gương mặt tuần lã kia 5 đầu tay đang nở hoa trông thật sinh động!

“Băng... Thanh!!!” tiếp đó tiếng gầm rú rít lên, sự tức giận của chủ nhân được thể hiện qua từng tiếng kèn kẹt ở kẽ răng.

“Vũ Đình Luân! Tôi khinh thường cậu!!!”

Dứt lời, Băng Thanh nghiêng rằng quay người bước đi, phớt lờ luôn cả ông thầy giáo đang đứng ngay như phỗng trên bục giảng đến lúc hoàn hồn mới lên giọng quát lớn: “Sinh viên Băng Thanh đề nghị quay lại ngay!!!”

Đáp trả ông là sự im lặng, dường như người kia sớm đã xem ông là không khí từ lâu.

“Em dám bước thêm một bước nữa, ngày mai tôi sẽ đề nghị nhà trường đuổi học em”

Lời vừa thốt ra, thật sự rất hiệu nghiệm. Băng Thanh hơi ngừng lại sau đó lại bước đi, căn bản không để tâm những lời vị giáo kia vừa nói.

Tất nhiên hành động ngạo nghễ đó làm vị giáo sư già ôm tim suýt nôn ra máu, ông không ngừng la lớn, “Em dám...”

“Thầy bình tĩnh lại đi, tuổi cao sức yếu không tránh được tổn hại”

Thiên Anh mở lời ngăn cản, lời nói tuy rằng rất kính cẩn nhưng ngữ khí lại không hề kiêng dè người trước mặt chút nào.

“Sao ngay cả em cũng...” vị giáo sư già thoáng sững sốt. Rốt cuộc gia thế Băng Thanh ấy thế nào mà khiến đại tiểu thư tập đoàn đá quý Thiên Ân ra mặt nói đỡ?

“Xin phép thầy!”

Để lại vị giáo sư kia ngàn đầu hỏi to ùng, Thiên Anh hướng về phía cửa phòng học mà bước đi.

“Vũ Đình Luân, em cũng muốn đi nữa sao?”

Vừa ngoảnh lại đã thấy Đình Luân đứng dậy, vị giáo sư nọ tròn mắt nhìn. Giờ giảng của ông thành cái chợ từ bao giờ thế này? Sinh viên bữa nay tư cách đâu hết rồi?

"Em xuống phòng y tế"

Ầm! Lớp học chấn động. Họ vừa nghe thấy gì thế này? Hoàng tử Thanh Du yếu ớt đến nỗi vì cái tát của một nữ sinh chân yếu tay mềm mà phải xuống phòng y tế á? Chúa ơi, hãy nói đây không phải là sự thật....

"À, vậy em đi đi..." - Vị giáo sư nào đó hoàn hồn cứ ngỡ tai mình bị lãng...

Đình Luân một tay bỏ vào túi quần dáng đi rất ngạo mạn, nhắc chân đá luôn cánh cửa đang chắn đường hần, mọi người lại được một phen hú vía, tim gan phèo phôi như muốn lộn ngược cả lên...

Khi chỉ còn lại những hạt bụi đang lượn lờ trong không khí, người người nhà nhà mới thở phào nhẹ nhõm, hóa ra sống với những người nổi bật tiếng thường xuyên sản sinh ra cảm giác đau tim thường trực thế này. Ôi cứ tiếp diễn thế này chưa già họ đã đau tim mà xuống hoàng tuyến sớm mất!

"Tớ không đành lòng nhìn hoàng tử của mình trở nên như thế đâu!" - Một nữ sinh ôm mặt la toáng lên, vừa hay lúc ngẩng đầu lên nhận được bao nhiêu cái lườm quýt muốn cháy mặt của nhóm nam sinh.

"Tớ thì sẽ cho con nhỏ đó nếm mùi hậu quả, dám làm bẽ mặt hoàng tử Thanh Du" nữ sinh B dứ dứ nắm đấm trên không trung, ánh mắt bùng bùng sát khí... Nhóm nam sinh chép miệng.

"Được rồi, lần này không cho nhỏ một bài học tớ không xứng đáng là sinh viên của Thanh Du" Nữ sinh C oanh liệt lên tiếng, xung quanh có tiếng cười chế giễu phát ra.

"Các cậu cười cái khi mồm gì? Đã không giúp lại còn "đổ thêm dầu vào lửa" bộ muốn chúng tớ lãng tri xử tử cùng con nhỏ đó các cậu mới hài lòng sao?" nhóm nữ sinh liếc nhóm nam sinh quát lớn không hề nể nang gì.

"...."

Cứ thế cô một câu, cậu một câu, lớp học chả khác gì ong vỡ tổ khiến vị giáo sư đang đứng trên bục giảng kia sau một lúc đứng hình chợt sực tỉnh, kịch liệt đập bàn, rít mạnh qua từng kẽ răng: "Các cô các cậu im hết cho tôi...!!!" Sau đó, ôm tim bất tỉnh nhân sự...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Trở về nhà với tâm trạng vô cùng mệt mỏi, Băng Thanh lê từng bước chân nặng nề tiến về phòng bếp. Đáng thương cho cô, nhiều việc xảy ra đến nỗi nước cũng không kịp nhấp môi!

Mở tủ lạnh lấy ra chai nước mát cô ngửa cổ tu một hơi dài, người dựa hẳn vào tường thờ từng đợt khó khăn. Hít sâu một hơi Băng Thanh nhìn về phía bàn ăn, trên bàn là một mảnh giấy được viết rất cẩn thận, là nét chữ của mẹ!

“Băng Thanh bố mẹ đi vắng vài ngày, con ở nhà tự chăm sóc mình nhé!”

Cầm mảnh giấy Băng Thanh nhìn không hề chớp. Rốt cuộc bố mẹ đi đâu?

Trong căn nhà rộng lớn cô nàng nào đó không ngừng vò tóc bứt tai lòng tự vấn hết như một con ốc. Có ai hiểu cho cô rằng, trong phòng bếp ẩm cúng này chỉ còn lại mỗi mì gói không? Nghĩ đến đó khoé môi cô bất giác run rẩy. Thảm họa mì gói, huhu...

Không được, không được, mai là chủ nhật, nhất định cô phải đến trung tâm thương mại mua ít thức ăn sẵn về dự phòng nếu không vài ngày nữa đến mặt trời cô cũng không được nhìn thấy mặt!

Băng Thanh cười khổ, lặng lẽ lắc đầu rồi khệ nệ xách chiếc balô bước lên phòng. Lần đầu tiên trong đời Băng Thanh bỏ bữa tối!

“Ting ting ting...”

Sáng sớm, chuông điện thoại chợt đổ trong khi chủ nhân đang mắt nhắm mắt mở chiêm giữ tiện nghi nhà vệ sinh, Băng Thanh giật mình suýt đánh rơi cả hộp kem, lười biếng đi vào phòng nhấc điện thoại lên nghe:

“Alo” Có biết cô đang đánh răng không hả?

“Đi dạo với tôi chứ?” Đầu dây lên tiếng.

Hả? Băng Thanh thoáng ngỡ ngàng, nhất thời không hiểu hết ý tứ của lời nói.

“Cô làm sao vậy?” giọng nói có chút hồ hững, xem ra không vừa ý với cách hành xử của Băng Thanh.

“À, chi là...” Băng Thanh ngập ngừng, “Thiên Anh, chúng ta tới trung tâm thương mại nhé, tôi cần mua một ít đồ”

“Được, tôi sẽ đến đón cô”

“A, không cần, chỗ đó gần nhà tôi, đi bộ vài bước là đến thôi, đừng phiền phức đưa đón nữa, tôi đứng ở cửa đợi cô nhé!”

“Vậy được, lát tôi sẽ đến!” Thiên Anh đáp.

“Ok, vậy lát gặp!”

Băng Thanh tắt máy, vốc từng ngụm nước rửa sạch mọi muộn phiền. Nhìn vào chiếc gương trước mặt lặng lẽ tự an ủi lòng mình, cái gì rồi cũng sẽ qua phải không?

Trung tâm thương mại ngày cuối tuần người đông như mắc cửi, Băng Thanh đứng ở cửa, mắt mở to quan sát cảnh tượng trước mắt da gà không hện mà cùng thi nhau dựng đứng! Hình như cô tới không đúng lúc rồi!!!

“Mua đi, mua đi, hàng giảm giá 50%, số lượng có hạn” người rao hàng khua chiêng gõ trống.

Băng Thanh nhìn sang bên cạnh, người bán hàng đang rống to hết sức có thể để quảng cáo những bộ trang phục tồn kho, tự nhiên thấy lạnh cả gáy.

“Không mua thì tránh ra nhường đường đi!!!”

Có tiếng quát từ sau lưng đột ngột cất lên và sau đó là một màn chen lấn bắt đầu lên ngôi, Băng Thanh hoảng hốt đến ngơ ngẩn, lúc hoàn hồn đã bị đẩy xa ra 10 thước. Cô khóc thầm trong lòng không ngừng nguyên rủa...

“Bộp”

Cú va chạm Băng Thanh lao đảo sắp ngã. Chết tiệt, ngày gì mà xui xẻo thế này? Quả này không đập mặt thì cũng nát mông. Ôi, số phận éo le bi thảm của cô...

Băng Thanh kinh hãi nhắm chặt mắt.

“Cẩn thận!”

Đột nhiên một bàn tay giữ chặt lấy vai cô, Băng Thanh sững sờ, trong lòng như có từng đợt sóng ngầm đang tranh đấu mãnh liệt. Mắt mở to, không dám quay đầu lại... Giọng nói này.... Chúa ơi, đúng là chạy trời không khỏi nắng, Băng Thanh nước mắt lưng tròng không ngừng nguyên rửa ngày chủ nhật đen đui!

“Cảm ơn” khoe miệng cô không ngừng co rút, cố gắng kìm nén cảm xúc để lấy lại sự tỉnh táo thường ngày.

“Đã lâu không gặp” chất giọng trầm thấp đặc trưng cất lên mang theo mê lực khó cưỡng.

Băng Thanh hơi ngẩn ngơ, khẽ quay đầu đã thấy ngay gương mặt điển trai đang phác thảo mình, hít sâu một hơi, cô mỉm cười, “Đã lâu không gặp tiên bói Nghiêm Kiệt!”

"Em làm gì ở đây?" Hấn buông tay, nhìn cô khoe môi nhếch lên thành một đường cong quyến rũ.

Chết tiệt, tên này sao lúc nào cũng bày bộ dạng mê người này ra làm gì nhỉ? Muốn tìm cô ngừng đập mà quy tiên sớm sao? Băng Thanh cười khỏ, vạ lần chửi bới người trước mặt thậm tệ (Chị hai, người ta sẽ sớm gọi chị là "Miệng nam mô bụng bồ dao găm" đấy!!)

Băng Thanh hơi nghiêng đầu nhìn hấn ta về dò xét, văng ra một câu khiến người nghe phải tự ái "Tôi làm gì cần phải báo cáo với anh sao?"

Quả nhiên, đôi mày rậm kia hơi chau lại nhìn cô với vẻ mặt cực kỳ không vui, hấn không nói gì, chỉ bỏ tay vào túi quần nhìn Băng Thanh chăm chú, đáy mắt thoáng tia cười...

Có nhầm không? Mắt hấn biết cười kìa, Băng Thanh đã sớm phòng mang trốn má khi phát hiện ra điểm đặc biệt này, tâm tư cô hơi chấn động nhưng cũng gạt phăng đi sự bẽn lèn đang trỗi dậy trong lòng, hít một hơi dài, cô lên tiếng "Nhìn đủ chưa?"

"Đối với tôi nhìn thôi cũng chưa đủ...", giọng nói ma mị cất lên, hấn hơi ngừng lại một chút đưa ngón tay thon dài nhấc chiếc cảm tình tế của Băng Thanh lên siết nhẹ, phả từng hơi thở mị hoặc, "Có lẽ tôi đã trúng tiếng sét ái tình của em mất rồi!"

Đùng đoàng!! Sét đánh trúng đầu. Băng Thanh ngẩn ngơ, một khắc sau mới hoàn hồn ngửa cổ lên trời cười lớn: "Đàn anh thật thú vị, có khiếu hài hước đấy!!" nụ cười của cô khiến người đi đường bất giác run rẩy, đồng loạt hướng tầm nhìn ghim thẳng lên Băng Thanh, sau đó chếp miệng lắc đầu bỏ đi trong những cái nhún vai đầy bất lực. Haizz, thanh niên thời nay kẻ thần kinh không phải ít!

Nghiêm Kiệt nhủ mi, hình như chẳng thêm đề ý đến vẻ mặt của người kia cơ hồ phản ứng của cô đã nằm trong dự liệu của hấn vậy, khẽ nở nụ cười như có như không hấn âm thầm tuyên bố, "Được tôi đề ý là vinh hạnh cũng là bất hạnh của em đấy!" giọng nói có uy lực rất lớn khiến Băng Thanh bất giác run rẩy.

"Tôi không có thời gian để đùa với anh!" Dứt lời, Băng Thanh nện gót giày bỏ đi. Tên mặt dày vô sỉ này, hôm nay đâu phải là cá tháng Tư sao dám trêu đùa cảm xúc của cô như thế, nhưng không thể không phủ nhận rằng tìm cô sắp văng ra khỏi lồng ngực rồi! Cô nàng nào đó có cơ hội chạy thực mạng như gặp phải quỷ dữ...

"Rồi một ngày em sẽ hiểu" Phía sau, bàn tay co lại nắm chặt Nghiêm Kiệt nở nụ cười trầm buồn.

Ở một góc khuất của trung tâm thương mại, Băng Thanh một tay chống lấy tường, một tay không ngừng ôm tim thở phì phò. Chết tiệt, sao cô lại chạy trốn nhỉ? Vì cái tha gì cô lại trở nên như vậy? Băng Thanh lắc đầu nguây nguây không ngừng khích lệ bản thân phải bình tĩnh đến cùng, nhưng cô đâu biết hai gò má đã sẫm đỏ bừng như quả cà chua chín rồi!

"Ting ting ting"

Đang chìm vào suy tư thì điện thoại đổ chuông, Băng Thanh run rẩy mở túi xách lấy điện thoại ra, nhìn cánh tay đang run lên cô lại ức chế muốn bùng nổ!

"Alo" giọng nói cực kỳ không vui, không khó để nhận thấy chủ nhân của nó đang giận dữ.

"Cô làm sao thế? Không khỏe chỗ nào hả?" Đầu dây lên tiếng, ngữ khí có phần lo lắng cho đối phương.

"Cô đến giờ vẫn chưa tới?"

"À..." rõ ràng đang ngập ngừng "Băng Thanh, xin lỗi, hôm nay tôi bận việc nên không đi với cô được!"

"Ừ!"

"Cô không giận chứ?" giọng nói dè chừng, dường như chỉ cần Băng Thanh trả lời "Đúng, tôi rất giận" là sẽ bắt chấp tất cả lao vào biển lửa quyết không từ nan cười phi cơ đến xin lỗi cô ngay vậy!...

"Không, tôi chả có gì để giận cô cả, cô có việc thì làm đi, tôi đi dạo một mình cũng được" - Băng Thanh lên tiếng phá tan sự hồ nghi của Thiên Anh.

"Được rồi, hẹn cô dịp khác!"

"Ok, bye"

Tắt máy. Băng Thanh dựa lưng vào tường, đang phân vân có nên vào trong ấy nữa không. Không biết tên vô sĩ ấy đã rút khỏi chỗ đó chưa nhỉ? Lỡ như chưa đi cô còn mặt mũi nào dám vào đây? Vì thế Băng Thanh không ngừng ôm mặt khóc thầm trong lòng, chỉ một khắc sau đã ngược mắt nhìn bầu trời chan hòa ánh nắng, buông tiếng thở dài cô cúi mặt dời đi. Tất nhiên là tránh xa cái trung tâm thương mại ấy ra hàng trăm mét!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lờì Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15

Khi đang phân vân không biết đi đâu để giết ngày chủ nhật nhàm chán thì điện thoại Băng Thanh lại đổ chuông, cô bắt máy, một mối trả lời: "Alo"

"Băng Thanh đây à, đến đây nhanh" đầu dây cất giọng mừng rỡ như vỡ được vàng.

"Đến đâu?" Con nhỏ Uyên Linh này, hôm nay lại cần đỡ cái gì đó nữa.

"Tớ có hẹn với một chàng trai rất men-lỳ, bọn tớ hôm nay chính thức gặp mặt cậu rảnh thì tới làm quân sư cho tớ đi" đầu dây Uyên Linh hào hứng trả lời, nụ cười ngạo mạn sắp tới mang tai...

"Điên hả, bạn trai của cậu chứ đâu phải của tớ, mắc mớ gì phải đi?" Cô đâu có điên mà đi làm kì đà cản mũi chứ?

"Băng Thanh, xem như cậu nể mặt người bạn lâu năm này mà thương tình nể nghĩa đi với tớ một lần này thôi" Uyên Linh bắt đầu giờ trò "ăn nể ỉ oài, mặt dày thuyết phục".

Cô nàng nào đó hít vào thở ra, mồ hôi lạnh sau gáy không ngừng túa ra như gặp phải "quỷ đeo bám chính hiệu", Băng Thanh thừa biết nếu cô không đồng ý e là Uyên Linh sẽ giận cô dài dài. Ai bảo cô trời sinh bản tính lương thiện với một lòng trắc ẩn vô biên chứ. Vì thế, mặc dù về mặt của cô cực kì cam chịu nhưng cũng cố gắng gật đầu đồng ý:

"Được rồi, nói địa điểm ngay"

"Ahaha...tớ biết cậu là bạn tốt nhất của Uyên Linh này mà, Băng Thanh à tớ yêu cậu đến chết mất..." Uyên Linh phấn khích hét lên, chỉ hận lúc này không thể bay đến Băng Thanh xoa đầu âu yếm mà nói rằng: "Em thật sáng suốt..."

"Cậu nói những điều vô nghĩa ấy để làm gì? Sao, không thì thôi cho tớ thu lại lời nói vừa rồi nhé?" Da gà cô đã thật sự nổi lên rồi này, làm ơn đừng để cô phải nôn giữa đường thế này chứ....

"Hê hê.... Đây là tiệm cà phê, số 27 Khu A đường Đại Phong, đến ngay và luôn nhé. À, còn nữa nhớ phải ăn mặc đẹp đẹp chút, đừng để bạn cậu phải mất mặt..."

"Cậu- dám-nói- với-tớ-như-vậy-à?" về mặt Băng Thanh như mây đen ùn ùn kéo về. Con nhỏ này, không lẽ bấy lâu trong mắt nó cô lại xấu xí như vậy sao? Hừ, đúng là tâm hồn cô sắp bị nó làm cho tổn thương nghiêm trọng rồi.

"A, không có. Thôi không nói với cậu nữa, tớ phải trang điểm lại đây" Uyên Linh giật mình, trong lòng giống lên một hồi chuông cảnh báo, khoé môi run run tắt luôn cả máy...

Tiếng "tút tut" đon đieu bắt chợt phát ra, Băng Thanh nghiêng răng nhìn màn hình đen thui mà phát hỏa. Ngàn vạn lần muốn lôi người kia đến Ngọ Môn ngay lập tức. Thôi, bỏ đi dù gì nó cũng đang bị sắc đẹp làm cho lu mờ chất xám, cô cứ chấp trách với nó chẳng phải cô bụng dạ rất tiểu nhân sao? Nghĩ vậy, Băng Thanh bước nhanh về nhà thay ngay bộ váy màu thiên thanh mà cô vừa mua tháng trước chưa hề mặc qua lần nào, trang điểm nhẹ nhàng giống như những minh tinh Hàn Quốc rồi lao ra khỏi nhà, trước khi đi không quên xỏ đôi giày cao gót màu hồng được phủ một lớp kim tuyến trông cực kỳ kinh tế...

Lúc đến nơi hẹn, Băng Thanh đã thấy Uyên Linh ngồi ngay ngắn, bên cạnh còn có người con trai đáng đáp xem ra rất được đang ngồi quay lưng lại với cô. Đẩy cánh cửa bước vào, Băng Thanh chuẩn bị nở nụ cười ẩn tượng nhất, ngược mắt nhìn vào chợt thấy Uyên Linh không ngừng vẫy tay với mình. Hôm nay cô ấy mang bộ váy màu đỏ tôn lên nước da trắng ngần, từng đường may khéo léo làm Uyên Linh càng làm nổi bật với chỉ số BMI chuẩn như người mẫu, không thể phủ nhận rằng cô ấy thực sự rất đẹp, một vẻ đẹp tràn đầy sức sống tựa như ánh nắng rực rỡ của bầu trời tháng 6. Người đàn ông bên cạnh cũng không kém, dù đang quay lưng lại với Băng Thanh nhưng phần nào cô cũng cảm nhận được nhất định kẻ đang ngồi kia không phải dạng tầm thường, xoàng xĩnh như bao thanh niên lêu lổng khác, cả con người toát lên vẻ cao cao tại thượng không hề che giấu... Thu lại tầm mắt Băng Thanh cong môi nở nụ cười khả ái, nhẹ giọng lên tiếng:

"Xin chào, thật ngại quá để mọi người phải đợi lâu!"

Nghe giọng nói, người con trai bất giác quay người lại nhìn Băng Thanh với con mắt không thể ngạc nhiên hơn được nữa, sau đó khoé môi kiêu bạc khẽ nhếch lên nở nụ cười đầy hứng thú...

Cơ miệng Băng Thanh cứng đờ, cô sững sờ nhìn người con trai đầy kinh ngạc...

Ánh nắng ban mai dịu nhẹ, chiếu thẳng xuống mặt đường êm ái mang theo bao nhiêu ấm áp của cuối thu se lạnh.

Trên mặt đường, chỉ có duy nhất một chiếc BMW đang lao nhanh với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, phía sau từng đoàn xe nối đuôi nhau với tốc độ bám dai như đĩa, không ngừng chen ép chiếc BMW trước mặt.

“Rầm!!!”

Âm thanh ma sát chói tai vang lên như xé rách không trung tĩnh lặng...

“Chết tiệt” người thiếu niên gầm lên một tiếng, vội đạp ga lao nhanh như một con sóc. Đuôi xe nát bét, từng mảng kính vỡ tan tành...

“Két!!!”

Âm thanh lần nữa vang lên, người thiếu niên giận dữ mở cửa bước ra, đám người áo đen cũng nhanh chóng bước xuống đồng loạt cúi đầu cung kính: “Cậu chủ”

“Khốn kiếp, ai bảo các ông tới đây?” người thiếu niên không ngừng đạp vào bụng tên áo đen trước mặt...

“Cậu chủ, ông chủ có lệnh, triệu tập cậu gấp” người áo đen cơ hồ không có phản ứng với những cú đá của người kia, vẫn ngừ điệu lạnh băng hần nhất mực lên tiếng.

“Về nói với ông ta, nếu còn ép tôi quay lại đó thì thứ ông ta nhìn thấy không chỉ là cái xác của tôi đâu!” giọng nói của y lạnh lẽo giống như tiếng chiêu hồn vọng từ địa ngục cất lên.

Đám người áo đen run lẩy bẩy, nếu không đưa được cậu chủ về thì cái mạng nhỏ này cũng không còn đường sống. Huống hồ để tóm được người này họ đã hao tâm tốn khí biết bao nhiêu, ai bảo cậu chủ họ có biệt tài lẩn trốn rất giỏi chứ, cơ hội trước mắt là đây nếu không biết nắm giữ liệu có xứng là người của ông chủ không?

Sau một hồi lưỡng lự, đám người cúi gập người, nhìn người thiếu niên dứt khoát lên tiếng: “Cậu chủ, xin đặc tộ”

Sau đó không hẹn mà cùng nhau lao đến người kia tạo thế gọng kìm, vác luôn vào xe...

“Các ông, buông tôi ra. Chết tiệt thật!” người thiếu niên chửi thề một tiếng. Sau đó đành cắn răng mặc kệ tất cả. Bọn người này, bấy lâu luôn theo ý cậu sao bây giờ dám to gan chống đối cậu như thế?

Mặc cho tiếng gào thét của ai đó, đám vệ sĩ vẫn xem như gió thoảng qua tai, mặt lạnh rồ ga lao đi...

Đang sau, chiếc BMW được lái đi bảo trì nhanh chóng...

“Băng Thanh, Băng Thanh...”

Trong tiệm cà phê sang trọng, bản nhạc "Khóc thêm lần nữa" du dương cất lên như thổi vào 3 con người, 3 tâm trạng khác nhau. Thấy không khí vô cùng căng thẳng Uyên Linh hốt hoảng chạy đến không ngừng lay bả vai Băng Thanh.

Đưa mắt dò dẫm nhìn người kia, Băng Thanh quên cả hít thở. Trời ơi, trên đời này có bao nhiêu chuyện còn kinh khủng hơn thế này không?

“Bạn học Băng Thanh, không phải cô xúc động quá rồi chứ?” người con trai lên tiếng, ngữ điệu vô cùng châm biếm nở nụ cười nhàn nhạt.

“Bạn học? Hai người là bạn học sao?” Uyên Linh ở cạnh há hốc, mặt mày trợn ngược như nghe phải chuyện động trời.

“Không phải...” Băng Thanh chen vào, không nhanh không chậm bổ sung một câu, “Tớ với hắn không những bạn học mà còn là bạn tốt nữa đấy!” Cô cố nhấn mạnh chữ “tốt” như muốn bấm nát nó ra. Con bà nó, mệnh cô năm nay bị sao chiếu hay sao hôm nay có nhiều chuyện đáng bàn thế này?

Nở nụ cười khoái trá, mỹ nam dựa lưng vào ghế, neho mắt nhìn Băng Thanh không nói gì thêm.

“A, thế thì tốt quá rồi, vậy thì không cần phải giới thiệu đông dài đâu nhỉ?” Uyên Linh ở cạnh lên tiếng, xoá tan bầu không khí gượng gạo này. Cô mà biết mọi chuyện sẽ trở thành thế này, có đánh chết cũng không gọi Băng Thanh đến. Kìa xem đi, xem đi hai con người trước mặt đang không ngừng giương cung bạt kiếm lườm nhau đến cháy mặt đầy thôi, bầu không khí sặc mùi thuốc súng này làm sao mà thờ nổi đây?

Trong căn phòng rộng lớn, người đàn ông dựa lưng vào ghế, tư thế nhàn nhã nhìn cậu thiếu niên trước mắt, đầy mắt vạn phần tức giận:

“Hoàng Thiên Ân,mày đã làm gì thế này” ông ta rít lên, khẩu khí cực kỳ giận dữ giống như thủy triều hung dữ cuốn phăng đi mọi thứ! Đồng thời, ném mạnh xấp ảnh vào mặt cậu con trai.

Từng tấm hình rơi là tả, ánh mắt nhìn theo bỗng dưng chuyển lạnh, sắc mặt âm u lộ ra tia cười lạnh lẽo người thiếu niên lên tiếng:

“ Ông dám theo dõi tôi?”

“ Mày nghĩ hành tung của mày có thể thoát khỏi tầm kiểm soát của tao sao?” giọng nói hàn băng như Tu la chiêu hồn từ địa ngục vọng tới.

Người thiếu niên khẽ bật cười thành tiếng: “ Hoàng Thiên Bảo, ông định làm gì tôi nào?”

“ Mày dám gọi thẳng tên cha mày như thế sao? Thăng con bất trị này, đã lâu rồi tao không dạy dỗ nên mày đồ đốn thế à?” người đàn ông cả giận đập bàn, gằn từng tiếng...

“ Tôi nghĩ hôm nay ông gọi tôi đến không chỉ giáo huấn những lời vô nghĩa như thế” Thiên Ân nở nụ cười trào phúng,khó nghe ra ngữ khí thách thức lộ liễu phát ra từ cuống họng.

“ Hôm nay được gặp bạn học Băng Thanh quả thực rất may mắn cho Đình Luân này”

May mắn ư? Hôm đó không cho cô ta bay thẳng xuống địa ngục là huy hoàng lắm rồi!

Khoé môi cô nàng nào đó không ngừng co rút mạnh. Mỹ nam thù dai, rốt cuộc kiếp trước cô với hắn có thâm thù đại hận gì phải không? Sao kiếp này đến ngày chủ nhật mà cũng không yên ổn là thế nào? Băng Thanh không ngừng khóc thầm, rất nhanh sau đó ngước mắt nhìn người kia, khoé môi anh đào nhếch lên nở nụ cười nửa miệng,như có như không:

“ Tôi cũng thấy vậy” sau đó rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống đối diện với kẻ thù. Cái này có thể xem như hai phe đối lập đang đàm phán không nhỉ?

" À, Băng Thanh cậu dùng gì?" Uyển Linh cất giọng e dè, thật sự mà nói tình hình này còn đổ thêm dầu vào lửa e là thứ cô thấy không chỉ là đầu vô mồm thôi đâu!

" Không cần đâu, tớ còn có hẹn phải đi ngay rồi!" Băng Thanh ngắt lời, sau đó đưa ánh mắt sắc bén tấn công mỹ nam đang bàng quan khuấy tách cà phê trước mắt, động tác của hắn chậm rãi trông rất biết thưởng thức.

" Băng Thanh cô còn nợ tôi một chuyện đấy!" - Đình Luân lên tiếng,ngữ điệu cực kì bình thản giống như đã nắm toàn bộ cả thế giới trong tay, nhàn nhã mà thưởng thức những điều thú vị...

" Tất nhiên, Băng Thanh tôi từ trước đến nay nợ ai đều trả không thiếu!" Cô khoanh hai tay trước ngực, ngao ngễ cất lời, khí thế không kém người kia là bao nhiêu! Cô nhủ thầm nhất định không thể để khí thế của hắn áp đảo mình một cách trắng trợn như vậy!!

Đình Luân hơi nhướn mi, đôi mắt rực sáng bắn về Băng Thanh nhìn thẳng không chớp, dường như đang cố tìm ra khe hở trong lời nói của cô, Một khắc sau hắn hạ mi xuống, tao nhã đưa tách cà phê lên nhấp nháp, động tác ngừng lại,khẽ mở miệng,"Rất tốt! Tôi rất tin tưởng cô, đừng để tôi phải thất vọng"

Băng Thanh nắm chặt tay,lòng bàn tay đã ướt đầm mồ hôi từ bao giờ bất giác run lên sợ hãi,rốt cuộc ánh mắt của hắn đang tỏ cáo lên điều gì? Cái nhìn đó cơ hồ muốn xuyên thấu tâm tư của người khác, hung bạo nắm giữ mọi yếu điểm của đối phương.Băng Thanh hít một hơi, khẽ điều chỉnh lại tư thế, khuôn miệng nhếch lên vẽ một đường cong tuyệt mỹ, " Vậy tôi xin cáo từ, hai người ở lại vui vẻ"

Dứt lời, vẫn thái độ trầm tĩnh Băng Thanh quay lưng bước đi, cả thân hình bị nhấn chìm trong ánh nắng rực rỡ....

Có ai đó há hốc quên cả bạn thân của mình vừa đi khỏi, Uyển Linh kinh hãi đảo mắt về Đình Luân nhất thời quên cả hô hấp.

Nếu có một người ngày đầu tiên gặp mặt lại xem bạn là không khí bạn sẽ phản ứng như thế nào.Hơn thế, sự tức giận của họ với bạn thân của bạn khiến bạn trở nên ngừng thở bạn phải xử lý ra sao? Riêng Uyển Linh, thời khắc này cô chỉ muốn bốc hơi hoàn toàn. Khuôn mặt điển trai mà ít phút trước khiến cô reo lên như gặp phải oppa Hàn Quốc nay lại thay thế bằng những tia lửa điện chứa đầy hận thù, sự bị phản thể hiện qua những đường gân xanh nổi chằng chịt trên vầng trán cao rộng.

Cô bỗng nhận ra một điều: Mối tình đầu này chưa chớm đã tắt. Có ai đó tay cầm túi xách chuẩn bị đứng dậy lại giật mình suýt trật chân vì người kia đã đứng phắt dậy từ lúc nào, vẻ mặt tựa như băng tuyết bước đi trong khí thế kiêu ngạo không hề che giấu,tách cà phê bất ngờ hất lên không trung bắn ra tung tóe có lẽ do người kia hành động quá đột ngột. Bản nhạc " Khóc thêm lần nữa" đang du dương bỗng nhiên phụt tắt, thay vào đó là một bài Tiếng Anh sôi động khiến người nghe là cô đây chả hiểu mô tê gì...

Uyển Linh đau khổ ngẩng mắt nhìn trần nhà. Có ai nói cho cô biết người đàn ông ga lăng được cất giấu ở đâu không? Ít nhất cũng phải tính tiền cho

người ta đã mới đi chứ. Đàng này.. Uyên Linh giậm chân, vẻ mặt như cá chết, tôi quỳ thanh toán rồi rồi đi...

"Hoàng Thiên Ân, con trai của ta" người đàn ông lên tiếng, ngữ khí đột nhiên dịu dàng hẳn, Hoàng Thiên Bảo nhìn người trước mắt một lượt có vẻ rất dè chừng rồi nói tiếp:

"Lời hứa năm xưa đã đến lúc cũng nên thực hiện rồi nhỉ?"

Đáy mắt Thiên Ân khẽ chấn động nhưng rất nhanh liền bị che dấu hoàn toàn, sắc mặt lãnh đạm không thay đổi nhưng đôi môi mỏng lại nhếch lên nở nụ cười trào phúng.

"Hoàng Thiên Bảo, tham vọng ông cũng không ít nhỉ?" sau đó lãnh đạm ngồi xuống chiếc ghế đối diện tư thế cực kì thoải mái.

"Những việc tao làm đều là vì cái nhà này thôi"- người đàn ông lạnh lẽo trả lời. Đưa con ngu ngốc này, đến bao giờ ông mới hết lo lắng cho nó đây?

"Đúng hơn là vì cái nhà hay vì tham vọng của ông?"

"Cảm ơn! Xưa nay tao đã nhìn lầm mày rồi! Mày có biết hậu quả việc chống đối lại tao là gì không?"- Hoàng Thiên Bảo lớn giọng uy hiếp, từng đợt khí lạnh không ngừng tản ra không trung khiến bầu không khí trở nên lạnh lẽo giống như lạc vào chốn băng tuyết ngàn năm.

Thiên Ân bình thản đứng dậy, bước lên trước vài bước, nhìn thẳng vào ông bố vĩ đại, thẳng thừng tuyên bố, "Tôi phải chắc chắn một điều rằng, ông sẽ chẳng bao giờ dám làm được gì tôi đâu" ngữ khí lạnh băng nhưng lại quyết đoán, chứng tỏ người nói rất tự tin.

Quả đúng như thế, Hoàng Thiên Bảo xưa nay rất tàn nhẫn với người ngoài, nhưng đối với con trai ông, chỉ cần thằng bé rụng một sợi tóc ông cũng trở nên đau đớn mấy ngày liền. Bởi đó là kết tinh giữa ông và người phụ nữ ông nhất mực yêu thương, nhưng chỉ vì tham vọng ông đã để mất người phụ nữ ấy, để đến bây giờ mọi tình thương, hi vọng ông đều gửi gắm lên người con trai này!

Nở nụ cười nửa miệng, Thiên Ân lạnh lùng bỏ đi. Ông ta nghĩ mình còn là Thượng đế nắm trong tay tất cả mọi chuyện như lúc trước sao?

"Nếu như là cô bé đó..." Hoàng Thiên Bảo đột ngột lên tiếng, nụ cười trên môi chứa đầy tà khí đáng sợ như ác quỷ hiện hình.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16

Bàn tay ai đó vừa chạm nắm cửa đột ngột quay người lại, cất giọng cảnh cáo, khẩu khí vô cùng lạnh lẽo:

“Hoàng Thiên Bảo nếu ông dám làm gì cô ấy, ông sẽ biết việc mình làm ngu xuẩn đến cỡ nào!!!”

“Hỗn láo” Người đàn ông rít lên, ánh mắt đầy nộ khí, “Hoàng Thiên Ân, nếu mày dám làm càn, tốt nhất nên xem lại bản thân mày trước đi. Mày nghĩ mày có tư cách đón nhận tình yêu ư? Nực cười, mọi thằng đàn ông đều có thể riêng mày thì tuyệt đối không thể, mày rõ chứ!!”

Bàn tay Thiên Ân run run, từng khớp ngón tay nổi lên trắng bệch, cậu hét lên một tiếng rồi đấm mạnh vào cánh cửa.

Trong không gian phẳng phất mùi máu tươi, có chàng trai quỵ rạp xuống sàn nhà, từng ngón tay thon dài đẹp đẽ đến hoàn hảo tựa như tác phẩm của tạo hoá ưu ái ban tặng đang rỉ từng giọt máu. Dòng máu chậm rãi nhỏ xuống đọng lại thành một vũng giống như những cánh bi ngạn đẹp để được khắc ghi trong truyền thuyết.

Khuôn mặt phong thần tuấn lãng của Thiên Ân bỗng nhiên cứng lại lạnh lẽo như phủ từng lớp băng tuyết, cậu nhếch miệng nở nụ cười chua chát. Phải, số mệnh của cậu chính là không được phép yêu ai, chỉ để trái tim này cứng rắn như một khối kim cương không có cách gì phá vỡ được. Nhưng, ai đó hãy nói cho cậu biết. Bây giờ cậu phải làm gì đây? Trái tim này từ lâu đã hướng về một người, chỉ đập vì người, chỉ yêu một người. Những ngày tháng về sau cậu phải làm sao? Làm sao để giết chết cái cảm xúc ngổ ngán này....

“Thiên Ân, con...” có tiếng nói lo lắng cất lên, Hoàng Thiên Bảo dè dặt nhắc từng bước chân bước đến cậu, khuôn mặt cương nghị hiện lên vẻ thống khổ khó nói nên lời...

Thiên Ân thất thần chống tay đứng dậy, căn bản chẳng bỏ vào tai lời nói của ông bố. Liền đó, lao ra khỏi nhà như một cơn gió, mặc kệ tiếng kêu gào ngăn cản của đám vệ sĩ, cậu chạy đi...chạy mãi về phía vô tận...

Trở về nhà với tâm trạng cực kì như phấn uất, khi đã dùng hết sức lực của mình để cởi đôi giày ra cắt một góc ngay ngắn cũng chẳng thêm để ý đến bộ váy rườm rà chưa được giải phóng. Băng Thanh đã bò lên phòng nằm bẹp giữa giường trong tình trạng có thể bất tỉnh ngay lúc nào không hay...

Cô mở to mắt nhìn lên trần nhà, trăm lời nguyên rủa cái ngày chết tiệt nhất trong suốt 19 năm qua.

Kì thực những chuyện bất ngờ thế này Băng Thanh thật sự thích ứng không kịp, bao nhiêu chuyện cứ dồn dập không tiêu hoá kịp cũng đúng thôi. Những ngày tháng về sau sẽ càng đau khổ hơn phải không?

Bỏ qua cái bụng đang biểu tình dữ dội, Băng Thanh mệt mỏi nhắm luôn cả mắt, ngủ một giấc đến tận chiều... Có trời mới biết hôm nay bao nhiêu năng lượng cô đã tập trung để đối phó cho hai người kia hết rồi, nhưng mà... ác mộng mà gói thì vẫn chưa buông tha cho cô...

Trong giấc mơ của cô nàng nào đó, từng thùng mì gói từ đâu lăn xuống đè luôn cả thân hình nhỏ bé của cô. Những tưởng rằng sẽ bị mì gói đè ngộp thở mà chết thì một giấc mơ khác lại xuất hiện...

Trời xanh, mây trắng, sân thượng 14 tầng hiện ra trước mắt, hình ảnh hai cô bé giống nhau, xinh xắn trong những bộ váy công chúa lộng lẫy, lẫn vào không gian là những âm thanh đùa nghịch hết sức đáng yêu...

Bỗng nhiên trời đất tối sầm...

Có cô bé ngã xuống từ sân thượng cao vút...

Có tiếng kêu cứu thất thanh vang lên không ngừng...

Cảnh tượng kinh hoàng hiện ra, trên mặt đường là một màn máu đỏ, máu che khuất tầm nhìn, máu tanh nồng len lỏi vào khứu giác....

Tiếp đến, có đôi mắt đầy vẻ hận thù hiện lên, một bóng người nhanh chóng hiện ra, bàn tay vút tới chụp vào cổ cô bé khác đặt chính xác vào yết hầu, cảm giác khó thở bắt đầu xâm chiếm, cô bé sợ hãi nhắm chặt mắt...

“Á!!!”

Băng Thanh hét lên một tiếng, bật người dậy nhanh chóng, nước mắt ướt đầm khuôn mặt từ bao giờ. Lại là giấc mơ đó. Thân hình nhỏ bé run run, cô thu mình về một góc, tay ôm lấy hai chân úp mặt vào đầu gối khóc ròn rã...

Chớm đông, cảnh vật dường như cũng mang theo hơi lạnh, bầu trời giống như được rắc thêm tro trở nên xám xịt, tối tăm...

Vài tuần trôi đi, Thanh Du đã chính thức bước vào bài kiểm tra “Chứng chỉ an toàn” đầu tiên. Với thời gian ôn tập một tháng, mỗi sinh phải tự tìm tòi, học hỏi những kiến thức cho riêng mình mới có hi vọng vượt qua kì thi đầy tính chất cam go này...

Vừa bước ra khỏi phòng thi, Băng Thanh đã thấy Thiên Anh đứng dựa lưng vào tường, giống như đang nhẫn nại đợi chờ điều gì đó...

Lần từng bước nhẹ nhàng như dấu chân của mèo con Băng Thanh rón rén ập đến vỗ vào vai bạn, miệng không quên biểu thị một tiếng “Hù!” giống đứa trẻ lên ba.

“Thế nào làm bài tốt chứ?” Băng Thanh lên tiếng, giọng nói đầy hào hứng.

“Cũng không tệ lắm” Thiên Anh buông lời hồ hững, dường như chả cần quan tâm kết quả thế nào, cơ hồ đối với Thiên Anh kết quả nào cũng như nhau cả. Cũng chỉ có một con đường để lựa chọn thôi...

Nhận câu trả lời như có như không của Thiên Anh, Băng Thanh chau mày khó hiểu, lòng tự hỏi đến bao giờ cô ấy mới bỏ được cái vẻ mặt cá chết ấy được đây?

“Tôi dẫn cô đi ăn”

Nhắc đến đồ ăn mắt cô nàng nào đó sáng rực như gần sao, vội gạt đầu lia lịa rồi tung tăng nắm tay người kia lôi đi xem ra rất hưng phấn...

Cô nàng nào đó thích thú vô cùng, không thích thú sao được khi mà ở trong phòng thi cô căng thẳng đến nỗi mồ hôi vã ướt hết cả áo. Mặc dù rất tự tin nhưng đâu ai lường trước được điều gì phải không? Cho nên lúc làm bài Băng Thanh cứ cầm đầu cầm cổ viết quên cả thực tại...

Quán ăn ven đường rất đắt khách, đặc biệt là những sinh viên như Thiên Anh và Băng Thanh đông như mắc cửi. Dồn hết sức để chen lấn, Băng Thanh mệt phờ phạc lão đảo suýt ngã, may là có Thiên Anh ở cạnh níu lấy không thì không rõ cô đã chụp éch bao nhiêu lần nữa rồi. Cũng bởi vì mới bước ra khỏi địa ngục thi cử nên mọi người không hện mà cùng nhau kéo ùn ùn đến đây để ăn mừng chiến thắng! Cảnh tượng này khiến Băng Thanh giống lên một hồi chuông sợ hãi...

Quả đúng như thế, vừa ngồi xuống bàn, bát phở bò bụng ra được bao lâu, khói đang bốc lên nghi ngút nhìn mà thèm khát chỉ muốn ăn ngay lập tức, nghĩ là làm, Băng Thanh cầm đũa chuẩn bị tinh thần để chiến đấu thì một nam sinh đi đứng không cẩn thận thế nào lại va vào cạnh bàn của cô đang ngồi. Bát phở không tự chủ được mà văng lên tung toé, nước dùng ập lên đầu gối Băng Thanh từ lúc nào không hay...

Băng Thanh mở to hai mắt nhìn trong lúc bối rối quên cả phản ứng...

Cậu nam sinh không ngừng ríu rít xin lỗi rồi xấu hổ chạy biến đi...

“Băng Thanh”

Nghe tiếng gọi Băng Thanh sực tỉnh, cả người sững sờ nhìn Thiên Anh đang dùng khăn giấy không ngừng lau ỉnh, vẻ mặt cực kì đau đớn, giống như người bị thương là cô ấy chứ không phải cô. Suy nghĩ này làm Băng Thanh thoát cả mồ hôi lạnh...

“Đồ ngốc, có đau lắm không?” ngón tay thon dài khẽ chấm từng giọt nước dùng. Khuôn miệng dịu dàng mím lại thối nhẹ lên đầu gối Băng Thanh, động tác dịu dàng mà thanh thoát giống như vầng trăng xinh đẹp của đêm mùa thu tĩnh lặng. Nhưng mà... Đôi mắt ấy, đôi mắt thập phần đau đớn ấy khiến Băng Thanh nhất thời khó hiểu. Nói thế nào nhỉ, giống như phải chứng kiến cảnh người mình yêu thương tích đầy mình vậy, đau đớn pha lẫn nét bi thương... Băng Thanh hoảng hốt thật sự, cô đứng dậy quên cả người kia đang dịu dàng chăm sóc vết thương ỉnh... Thiên Anh nhất thời sực tỉnh, nhận ra hành động quá lỗ của mình liền vội vã quay về chỗ ngồi, đáy mắt chấn động dữ dội...

Bất chấp tất cả, Băng Thanh lao ngay vào nhà vệ sinh, ánh mắt vô cùng sợ hãi, nhưng chính cô lại không rõ mình đang lẩn tránh điều gì. Nhưng mà... Sao tim cô lại đập mạnh thế này?

Băng Thanh dựa hẳn lưng vào tường thờ dốc từng đợt quên cả vết thương bỏng rát không ngừng gào thét vì đau đớn...

Có loại chuyện này nữa sao? Băng Thanh lắc đầu kịch liệt, chạy ào vào toilet đóng cửa cái " Rầm" có một chuyện còn gấp hơn cả chuyện vết thương kia. Nỗi buồn này...đúng là đến rất đúng dịp....

“Cậu có thấy con nhỏ Băng Thanh kia không? Đúng là không vừa mắt tẹo nào hết...”

Có tiếng người truyền tới là một nhóm nữ sinh đang bước vào hình như là rửa tay hoặc trang điểm lại gương mặt. Nhưng mà.... Tại sao họ lại nhắc đến Băng Thanh?

“Ôi dào, cậu không biết chứ. Chẳng hiểu nó bỏ bùa mê thuốc lú gì mà suốt ngày hoàng tử chiều cổ nó không ngừng. Nhưng mà... quả là phong cách của hoàng tử hành động chiều cổ cũng thật đặc biệt” nữ sinh thứ hai đang rửa tay vội xen vào, ngữ khí có vẻ rất hài lòng...

“Con nhỏ ấy cũng may mắn lắm cơ, rõ ràng bọn mình đã liên kết với nhau nhân lúc nó không để ý đã bỏ " Án phẩm đòi truy" vào học bàn nó. Vậy mà 3 ngày sau nó lại thoát tội, thật đáng ghét!”

“À, nhắc mới nhớ, so với thế lực của cô ta thì làm sao có thể thoát tội nhỉ? Nhất định là có người đứng ra chống lưng rồi...”

“Ừ, cũng khả thi lắm, nó chỉ được về bề ngoài thôi. Gì chứ? Tự ỉnh cái quyền xinh đẹp rồi sinh ra hoang tưởng sao? Thật nực cười, những chuyện nó làm với hoàng tử nhất định tớ sẽ đòi một thể”

“Được rồi, ra ăn đi phở nguội hết rồi đó....”

Tiếng bước chân khuất xa, Băng Thanh mở cửa bước ra, khuôn mặt trắng bệch không còn một giọt máu. Loại chuyện này là thể loại gì đây? Băng Thanh chống tay vào tường, điều hoà từng hơi thở ngắt quãng... Ai đó hãy cho cô biết cô phải làm gì đây? Từ trước đến nay cô chưa làm những việc gì sai trái cơ sao lại có những người không thù không oán lại rắp tâm hãm hại cô? Vì sao... Vì sao... Đúng rồi, vì hẳn ta, chính hẳn ta đã gieo rắc bao bất hạnh lên đầu cô... Mỹ nam sâu bọ...

Băng Thanh nắm chặt tay, khuôn miệng mím chặt kìm nén cơn giận dữ. Lũ người xấu xa, hãm hại tôi chắc mấy người vui lắm, cứ thoải mái đi rồi một ngày tôi sẽ trả gấp đôi... Nhưng mà... Giọng nói đó không phải là đồng bọn của con nhỏ Nhã Thy sao? Được rồi, cũng nên vui về một chút nhỉ...

Băng Thanh vịn vôi rửa nhẹ vết bỏng, hình như cũng không nhẹ như sự chú quan của cô, nếu không xử lý kịp thời e là sẽ nhiễm trùng mất...

Cô thản nhiên rửa tay rồi bước ra ngoài. Ít nhất với cô lúc này cũng nên bình tĩnh bước về nhà mà xử lý vết thương, cứ tức giận mà làm những hành động ngu ngốc thì mất danh dự thì khó trách cuộc sống về sau là bề khổ...

Băng Thanh hít sâu một hơi, chân vừa nhắc lên đã thấy ngay một bóng người đứng trước mắt,chấn cả tầm nhìn...

Cô mím môi, nhìn người kia đề phòng,“Cậu tới đây làm gì?” Mấy quán ăn ven đường cũng thu hút người thượng lưu như cậu ta sao?

“Băng Thanh, có nên nói rằng chúng ta rất có duyên gặp mặt không nhỉ?” Mỹ nam nhàn nhã tay bỏ vào túi quần,dựa lưng vào tường nở nụ cười nhàn nhạt...

“Tránh ra, cậu đang làm mất thời gian của tôi đấy” Duyên ư? Nếu có duyên thì đó cũng chính là nghiệt duyên của đời cô!

“Cô bé,không nên giận dữ như vậy, cô xem này vết nhằn bắt đầu xuất hiện rồi đây này” hành động dùng ngón tay chỉ vào trán cô của hắn khiến Băng Thanh cảm thấy vô cùng kinh tởm. Tên này là muốn cô phải nôn khan phải không?

Băng Thanh mím chặt môi, ánh mắt sắc lạnh quyết người kia một lượt, nhả ra từng chữ,“Tôi không hứng thú để đùa với cậu, đừng làm phiền...”

Dứt lời Băng Thanh dõng dỏi, chẳng ngờ rằng Đinh Luân đã nhanh hơn một bước tóm gọn bàn tay cô lồng vào bàn tay hắn, nở nụ cười mà mị hắn lên tiếng, ngữ điệu đậm mùi đe dọa, “Băng Thanh, cô nghĩ cuộc đời của cô từ nay về sau sẽ yên bình giống như 14 năm trước sao?”

Thịch! Tim Băng Thanh bỗng lệch đi một nhịp, nhất thời kinh hãi không kịp hiểu hết ý tứ người nói.

“Cậu nói gì? Tôi không hiểu”

“Ha, là cô không hiểu hay...” nói đến đây hắn hơi ngừng lại, quan sát Băng Thanh một hồi, ánh mắt như muốn nhìn thấu ruột gan người đối diện, rất nhanh sau đó mỉm cười nhún vai tỏ ra bất lực, “Nói đúng hơn là cô cố tình không hiểu!”

“Vũ Đinh Luân, cậu có âm mưu gì để phá bình tôi nữa sao?” Băng Thanh cả giận lớn tiếng, bàn tay nhuộm đầy mồ hôi...

Đinh Luân hơi nhích người về trước một chút, thản nhiên nâng cằm Băng Thanh lên siết mạnh, “Cô ấy, tâm địa rắn rết còn tỏ ra thanh cao. Những chuyện cô làm 14 năm trước cô nghĩ tôi không rõ?”

Sắc mặt Băng Thanh đột nhiên trắng bệch, ngón tay run rẩy siết chặt lấy nhau, đáy mắt loé lên tia kinh hãi, cô lắp bắp, “14 năm trước, 14 năm trước cậu biết những gì?”

“Biết Băng Nghi không phải tự nhiên chết đi oan uổng như thế!”

Đến đây Băng Thanh ngã quỵ xuống hoàn toàn, bàn tay ôm lấy trái tim đau nhói, quên cả người đang tố cáo tội lỗi của mình, ánh mắt trở nên ngây dại...

Đinh Luân thu tay về, thoải mái ngồi xuống nhìn thẳng vào mắt Băng Thanh, đáy mắt chứa đầy căm phẫn, “Nếu hôm đó tôi không vì sợi dây chuyền của bà vừa đánh mất, có lẽ tôi cũng không trông thấy cảnh tượng thảm thương đó đâu. Lúc đó tôi cũng không hiểu tại sao cô lại nhẫn tâm buông tay Băng Nghi ra, mặc dù chỉ cần vài giây nữa là hai chị em cô sẽ sống. Băng Thanh cô nói xem, cô hãm hại cả em gái của mình, cô còn xứng làm người không?”

“Không phải... Không phải...” Băng Thanh ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy, nước mắt trào ra từng giọt ướt cả khuôn mặt diêm lệ, dưới ánh đèn trông cô thảm thương hơn bao giờ hết, Băng Thanh điên loạn hét lên, “Cậu im đi, im ngay cho tôi. Cậu biết gì mà nói. Tại sao cậu lại làm thế với tôi... Tại sao...” Băng Thanh khóc nức lên, giọng nói đứt quãng cất lên từng hồi.

Nhưng ở trong mắt người nào đó, hành động của cô hôm nay giống như một màn kịch che đậy những sự thật đau lòng đang ẩn giấu bấy lâu

Đinh Luân khẽ đặt tay lên đầu Băng Thanh, khẩu khí lạnh băng như Tu la dưới địa ngục, “Băng Thanh à Băng Thanh, tôi nghĩ cô đã có câu trả lời rồi. Chuyện này nếu mọi người biết, không những bất lợi cho cô mà bất lợi ngay cả gia đình của cô. Bố mẹ cô sẽ thế nào nếu biết họ có một đứa con gái độc ác như thế này nhỉ? Mọi người sẽ xa lánh cô, lúc đó cô sẽ trở nên điên loạn, cảm giác sống cũng không được mà chết cũng không xong, sống trong cảnh dằn vặt đau đớn chắc là vui lắm...”

Băng Thanh ngây ngốc nhìn hắn, cái nhìn của một kẻ chứa đầy tội lỗi đang cầu xin mọi người tha thứ... Phải, đây là bí mật của cô, nếu mọi người biết họ có còn xem cô là người nữa không? Lúc đó cô sẽ tồn tại như thế nào đây...

“Ý của cậu là...” Băng Thanh ngừng khóc, đáy mắt loé lên tia sắc lạnh nhìn hắn rất cảnh giác.

“Phải, chúng ta làm một bản hợp đồng đi...”

Người nào đó nở nụ cười cực kì vui vẻ, nghĩ tới viễn cảnh từ nay về sau con người trước mặt được hắn toàn quyền sử dụng mà thích thú vô cùng...

“Nhưng mà... Làm sao cậu biết được...” Băng Thanh lên tiếng dè chừng.

“Cô quên rồi sao? Tôi chính là hàng xóm của cô đấy thôi. Vì cô quá kiêu ngạo có chịu đặt ai vào mắt đâu, sao có thể để ý đến ai chứ. Nhưng mà... Có một điều cô không biết đó là tôi đã chuyển nhà từ sau vụ Băng Nghi. Haha, tôi nên xử lý cô như thế nào đây, cô nói xem nên nhẹ nhàng mà nâng niu hay cứ thẳng tay vùi dập nhỉ?” Hắn cười nghiêng ngả dường như rất thích thú với việc mở đường dẫn lối cho kẻ khác xuống địa ngục...

Nở nụ cười lạnh, Băng Thanh gồng mình chống tay đứng dậy, phui nhẹ gấu váy, lạnh giọng cất lời, “Tôi đợi vậy”

Nói rồi bước đi, bỏ mặc người kia đứng nở nụ cười vô cùng đắc ý...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Lúc trở lại bàn ăn Băng Thanh không thấy Thiên Anh đâu cả. Có lẽ cô ấy cũng chỉ nhất thời xúc động mới có biểu hiện ân cần đó thôi. Trút hơi thở dài,

Băng Thanh bước đi, không còn tâm trí nghĩ đến bát phở bò còn chưa ăn một muỗng kia nữa...

Tâm tư tự nhiên dấy lên một hồi khăn trương Băng Thanh cúi mặt hướng đến bên xe mà bước... Mọi chuyện xảy ra giống như một giấc mơ nhưng những lời nói của Đình Luân thì cứ văng vẳng bên tai từng hồi đồng đặc, giống như tiếng chiều hồn từ địa ngục vọng tới âm thầm tuyên bố thời gian từ vong của đối phương...

Ngước mắt lên nhìn bầu trời u ám phủ đặc bởi những đám mây đen lạnh lẽo, Băng Thanh nở một nụ cười ngậy dại. Có lẽ cô chính là đang bị ông trời trừng phạt đây mà. Ông trời quả là có mắt còn phải người xuống trừng phạt cô, thật sự rất công bằng...

Một giọt nước mắt lăn xuống, Băng Thanh đau khổ mím chặt môi, bàn tay vô thức đặt lên trái tim đang đập từng hồi đau nhói giống như bị hàng ngàn, hàng vạn cây kim đục khoét dữ dội....

Dòng người tấp nập, hối hả ngược xuôi, từng bước chân gấp gáp như muốn chạy đua với thời gian. Khẽ điều chỉnh lại tư thế Băng Thanh cất bước hoà lẫn vào đám người. Từng bước thất thủ khó nhọc như đeo hàng tấn đá khiến Băng Thanh như muốn ngã quỵ xuống. Cô loạng choạng bước đi như một kẻ mộng du.

“Bộp”

Một cú so vai bất ngờ, Băng Thanh đau đón ngã vật xuống, chiếc balô trong tay theo đà rơi xuống, sách vở văng ra xa...

“Xin lỗi... Cô không sao chứ”

Một cô gái bối rối cất lời, trông thấy Băng Thanh không phản ứng nhất thời kinh hãi vội vã nhặt lại đồ rồi trao trả cho chủ nhân.

“Cảm... ơn”

Băng Thanh sực tỉnh cảm lấy chiếc ba lô vừa hay ngước mắt lên đã thấy vẻ mặt hối lỗi của cô gái, cô chợt kêu lên một tiếng:

“Băng... Nghi”

Cô gái sững sờ, ngây ngốc nhìn Băng Thanh đôi mắt mở to hết cỡ, “Xin lỗi hình như cô nhầm người rồi” Người này cũng có nét hao hao giống cô, nhưng trong trí nhớ thì kẻ trước mặt không có họ hàng thân thích gì với cô hết. Cho nên thái độ vô cùng lúng túng...

“Băng Nghi” Băng Thanh cất giọng run run, đôi tay vươn ra nhẹ nhàng chạm vào gò má trắng trẻo của người đối diện...

Cảnh tượng này khiến người đi đường không ngừng liếc nhìn hai người bằng ánh mắt dò xét...

“Xin lỗi, tôi là Mộc Sơ, không phải Băng Nghi gì đó” cô gái nhất mực né tránh hành vi của Băng Thanh, thái độ giống như rất căm ghét việc người lạ chạm vào.

“Không, em là Băng Nghi... Băng Nghi chị xin lỗi... Chị xin lỗi...” Băng Thanh khóc nức lên từng tiếng nghẹn ngào, đáy mắt hoảng loạn nhìn người trước mặt, sợ rằng chỉ cần một giây quay đi mọi thứ phút chốc sẽ tan thành mây khói...

Đáy mắt Mộc Sơ khẽ chấn động. Người này... Sao lại nhầm cô với một cô Băng Nghi nào đó nhỉ... Còn chưa kịp trấn tĩnh thì đã thấy Băng Thanh kéo dậy, cô kinh hãi nói theo, “Cô làm gì thế? Buông tôi ra...”

Băng Thanh ngẩn người, ánh mắt nhòa lệ, từng tiếng khàn đục phát ra từ cuống họng, “Băng Nghi về nhà với chị đi, bố mẹ rất mong em đấy...”

Nhà? Mộc Sơ đột nhiên cười lớn. Bây giờ cô còn có tư cách để có một ngôi nhà sao? Người này toàn nói những điều thật buồn cười... Hahaha...

Nghe tiếng cười mang nét điên loạn cũng như sự bi phẫn khôn cùng Băng Thanh bàng hoàng chợt tỉnh, cô lấy tay gạt lệ, “Băng Nghi em làm sao thế? Em đừng làm chị sợ mà!”

Mộc Sơ liếc mắt, phun ra một câu lạnh lẽo, “Cô nhớ cho kĩ tôi là Mộc Sơ, không phải Băng Nghi gì gì đó giống như cô nói, làm ơn tự trọng chút đi!”

Nói rồi nện gót giày bỏ đi, dáng vẻ cô độc hoà lẫn vào dòng người tấp nập.

“Phịch”

Băng Thanh quỵ xuống, ánh mắt vô hồn, cất tiếng khóc thổn thức. Gió từ đâu thổi qua làm mái tóc cô tung bay loà xoà, chợt có một bàn tay với những đốt tay thon dài, sạch sẽ vươn tới vén từng lọn tóc mềm mại của Băng Thanh, nhất thời sững sốt cô ngước mắt nhìn lên...

Quán cà phê Cẩm Túc.

Nghiêm Kiệt ngồi bắt chéo chân tư thế vô cùng thoải mái, ánh mắt hân ghim thẳng lên người đối diện, không ngừng quan sát tựa như muốn bóc trần tất cả.

Cô gái ngồi đối diện ánh mắt trầm buồn nức lên từng tiếng nghẹn ngào trong cuống họng. Bàn tay nhỏ nhắn cầm ly nước mát rất chặt, mắt dán chặt lên đó

không rời, không dám lên tiếng, cũng không dám thờ ơ mạnh...

“Nói đi” Nghiêm Kiệt nhẹ nhàng lên tiếng, nhưng ngữ điệu lại vô cùng hồ hững...

“Băng Nghi... Băng Nghi...” Băng Thanh lẩm bẩm như kẻ mộng du cứ mãi đắm chìm trong những hồi ức đã qua. Dường như không để ý đến sự tồn tại của người kia, ánh mắt thần thờ chỉ biết nhìn chiếc cốc trong tay, thân hình nhỏ nhắn thỉnh thoảng run lên từng đợt. Đôi môi đỏ mọng cắn chặt đến bật máu, đáng vẻ đơn độc cùng với nội tâm khép kín không một ai có thể chạm vào...

Nghiêm Kiệt trầm mặc, bàn tay không tự chủ được khẽ đưa ra lau những giọt lệ trên gò má xinh đẹp kia, nhưng một giây sừng sốt hấn vội vã thu tay về, đáy mắt sâu thẳm thẳm như hồ nước mùa thu hiện lên những tia phức tạp khó tả, không một ai đoán được rốt cuộc hấn đang nghĩ gì...

Hai con người, hai tâm trạng thời gian như đọng lại, bản nhạc trầm lắng có tựa đề "Cà phê đắng và mưa" cứ văng vẳng bên tai khiến người nghe thêm buồn bã.

Từng đợt khói của tách cà phê nghi ngút bốc lên rồi nguội hấn...

Nghiêm Kiệt liếc mắt nhìn đồng hồ đứng dậy nhàn nhã đến cạnh Băng Thanh, bàn tay to khẽ vuốt nhẹ bờ môi đỏ mọng, hấn mở lời, "Tôi có việc, hẹn gặp em sau"

Băng Thanh đưa ánh mắt ngây dại nhìn hấn, không phản kháng, không né tránh dường như hiện tại cô chỉ là một cái xác vô hồn quần quai trong nỗi đau vô bờ bến.

Cô khẽ gật đầu theo phản xạ, căn bản cô không nghe thấy hấn ta nói gì, cũng không muốn biết hấn sẽ làm gì tiếp theo, chỉ biết ngẩn ngơ tiếp nhận tất cả....

"Nhưng mà..." Nghiêm Kiệt khẽ thì thầm, ngữ khí đầy trêu chọc "Tôi sẽ đưa em về mới an tâm được, cứ bỏ mặc em ở đây không chừng lát nữa bệnh viện gọi đến lại phiền"

Băng Thanh đỡ đầu gối, làm theo như một con rối, chậm chạp đứng dậy để mặc bàn tay mình đang lỏng trong bàn tay hấn. Không hiểu sao cô thấy ấm áp vô cùng, càng không thể ngăn nổi mùi đàn ông đang khe khẽ vờn quanh mũi...

Đi được vài bước, Băng Thanh có cảm giác mình sẽ ngã xuống ngay lập tức, hai chân không hện mà xoắn lấy nhau, ý thức chậm chạp cô loạng choạng suýt ngã...

Người nào đó vẽ mặt không đành lòng vội bế Băng Thanh đem đặt vào lòng. Cô bé ngốc này, ngây ngẩn mất nửa ngày rồi đấy...

Mùi nước hoa ma mị xộc cánh vào mũi khiến tâm trí cô nàng nào đó đang mơ hồ trở nên mơ hồ hơn. Trong vòm ngực rắn chắc Băng Thanh khẽ cựa quậy, cảm giác êm ái này nhất định không phải là con Teddy nhà cô rồi...

Mở to mắt chứng kiến tất cả. Băng Thanh kinh hãi đến độ muốn ngất đi. Ôi, tại sao, tại sao lại thế này...

"Á!" Cô kêu lớn một tiếng không ngừng giãy dụa...

Ai đó mặt lạnh như băng, khe khẽ nhếch môi không thèm để ý đến người kia...

"Bộp"

Một cú ném cực kì chuẩn xác vào ghế phụ của chiếc Audi sang trọng...

Băng Thanh nước mắt ngấn dài, rất muốn ôm lấy mộng mà xuýt xoa nhưng vì hai chữ "sĩ diện" vạn lần không dám, âm thầm nguyên rủa.

Tên đàn ông khốn kiếp, dám ném cô như trái bóng vậy. Hấn có biết thương hoa tiếc ngọc là gì không? Đúng là một tên mù thẩm mỹ...

Sau khi xử lý xong cô nàng rắc rối, Nghiêm Kiệt thoải mái mở cửa ngồi cạnh ghế lái, gương mặt nhìn Băng Thanh mang theo ý muốn trừng phạt...

"Anh định đưa tôi đi đâu?" Lần này Băng Thanh đã thực sự tỉnh táo rồi.

Xoay xoay chiếc nhẫn trong tay hấn nở nụ cười nham nhở, "Em thử nói xem..." Không hiểu sao hấn lại nảy sinh ý định trêu chọc cô gái này...

"Anh..." Băng Thanh tức khí, muốn nói gì đó nhưng lại thôi. Ai bảo là do cô phát bệnh không đúng lúc chứ. Nếu cô còn gân cổ cãi lại thì đúng là cô bị nhược não mất rồi...

Cho nên, cô nàng nào đó thay đổi thái độ lập tức, nở nụ cười xun xoe, "Cảm ơn anh"

"Muốn cảm ơn..." Hấn nâng lời, ánh mắt toát lên vẻ cuồng mị không hề che giấu, "Tôi nghĩ em nên thể hiện ra chút thành ý"

Nụ cười trên môi tắt ngấm, Băng Thanh thản nhiên dựa lưng vào ghế, nhàn nhạt nói, "Tôi nghĩ mình không có khả năng ấy đâu", ánh mắt biểu thị thật thà hiếm có.

Nghiêm Kiệt khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp, không nói gì thêm, hần nhún ga lao đi...

Băng Thanh nhú mày khó hiểu, cô cũng không rõ trong lúc mê sảng mình có nói những điều không nên nói làm những điều không nên làm với hần không nhưng chắc chắn hình tượng mạnh mẽ của mình đã hoàn toàn đổ nát trong tầm mắt của hần rồi. Bị thăm, thật bị thăm...

Không khí trong xe yên tĩnh đến lạ thường. Tư thế cầm lái của hần vô cùng tập trung, Băng Thanh từ xưa đến nay không phải chưa từng gặp qua những người đàn ông đẹp trai nhưng hiếm có người đàn ông nào ngay cả lái xe còn đẹp đẽ mê hồn như hần. Một vẻ đẹp khiến người khác phạm tội là đây sao? Băng Thanh âm thầm chép miệng, đôi mắt như bị dính keo cứ ghim chặt lên hần không rời... Lòng khẽ rối loạn, vừa muốn dời mắt đi, đã thấy hần quay qua nhìn, bốn mắt giao nhau Băng Thanh ngỡ người quên cả sự xấu hổ được hiện hữu qua những vệt phỉm hồng đang nằm trên gò má...

Băng Thanh hơi giật mình, ngo ngắc nhìn hần một chút cũng không nói gì, khôi phục vẻ tỉnh táo thường ngày khẽ dời mắt đi...

Đôi mắt như ngọc trai đen của Nghiêm Kiệt lóe lên tia thâm thúy, dường như rất hưng phấn với thái độ của cô. Đúng là phạm tội nhìn lên mà vẫn bình tĩnh xem như không có gì, người như vậy quả là hiếm gặp....

"Két"

Chiếc xe phanh gấp dừng lại ở trước cổng nhà, Băng Thanh đưa mắt nhìn ra thì ngỡ ngàng tột độ, tên này cũng không thâm hiểm như cô nghĩ, khỏe môi khẽ cong cong, không đợi người kia lên tiếng đã mở cửa chạy biến vào nhà tránh cái nhìn như lang sài hổ báo nhàn nhả thường thức con mồi...qua đôi mắt của hần. Từ sau khi gặp hần, độ cảnh giác của Băng Thanh không ngừng được nâng cao thì phải..

Người nào đó lắc đầu, khỏe môi băng lãnh nhếch lên vẽ một đường cong tuyệt đẹp, trong màn sương mỏng chiếc xe lao đi nhanh chóng...

Lời tác giả: Đến chương này mọi người đã đoán được nam chính là ai chưa? Không cần biểu đạt nhiều chắc mọi người cũng biết hoàng tử Đình Luân đúng bí mật của 14 năm trước để uy hiếp Băng Thanh khiến cô phải phục tùng vô điều kiện!

Còn "mỹ nhân" Thiên Anh của chúng ta lại là "mỹ nam" Thiên Ân đấy ạ ^^ Ai thấy hâm mộ anh này hãy bầu chọn cho anh này một vé nhé! Vì tương lai anh này không còn xuất đầu lộ diện đâu, hi hi.... Mọi người ngày mới tốt lành!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Vài ngày sau đó Hợp đồng hay còn gọi là Hiệp ước bí mật của hai người chính thức ra đời. Bản Hiệp ước ấy có hiệu lực trong vòng 5 năm, Băng Thanh không hiểu người lập ra hiệp ước này có âm mưu gì nhưng dù hiểu theo hướng nào cũng hoàn toàn gây bất lợi cho cô. Một khi phá vỡ hiệp ước, thứ chờ cô không chỉ là một số tiền khổng lồ mà danh dự cả đời cô gom góp lại cũng bị tiêu tan... Tên này rõ ràng muốn cô xuống địa ngục mà....

Kể từ khi hiệp ước được xác lập, ngày thứ hai sau đó Băng Thanh thật sự có chút đứng ngồi không yên. Quả đúng như thế, điển hình là giờ giảng của vị giáo sư nức tiếng cả thiên hạ đây, quý tha ma bất thể nào ông ta rất có ác cảm với những sinh viên ngành Quản trị kinh doanh, cho nên đã hùng hổ ra một đồng bài tập toàn những kiến thức trời ơi đất hỡi, hẹn thứ Tư tuần sau phải có đầy đủ, ai không nộp cứ lấy quy định ra mà xử. Và tất nhiên chẳng ai ngóc ngời một chỗ chờ chết, vừa hay giờ giải lao mọi người đã vội vội vàng vàng đến “Trung tâm học liệu” tranh nhau đồng tài liệu từ những giảng viên có tiếng để lại.

Cô nàng nào đó cũng bị tinh thần chiến đấu dũng mãnh của mấy bạn làm cho lung lay, định bụng sẽ cùng Thiên Anh đến “Trung tâm học liệu” mượn vài quyển tài liệu tham khảo, ai ngờ vừa chuẩn bị đứng dậy một chồng tài liệu từ đâu bay tới chuẩn xác đáp xuống bàn. Nương theo đường bay cô hung dữ nhìn thủ phạm...

“Làm gì?” Băng Thanh hung hăng, trợn mắt nhìn mỹ nam đang vô tư đút tay vào túi quần, khuôn miệng kiêu ngạo phát ra từng âm thanh nghe rất bất tai. Âm thầm chửi bới, chết tiệt, tên khốn kia vui lắm hay sao còn huyết sát?

Mỹ nam hất cằm, nhàn nhả ra lệnh, “Tôi nghĩ vấn đề này không làm khó được bạn học Băng Thanh đâu nhỉ?”

Băng Thanh ngạc nhiên đến khó tin, đầu đã biết câu trả lời nhưng vẫn cố tỏ ra ngây ngốc hỏi lại, “Ý cậu là...”

“Ý tôi đã rõ, trăm sự nhờ cô vậy...” ngữ điệu tỏ ra uy hiếp đến rợn người...

Từng giọt tay run run, Băng Thanh tức khí, muốn gào thét nhảy bổ tới mà cắn xé tên mỹ nam chết tiệt trước mắt. Hần muốn cô chết sớm à, tên ác độc này muốn bóc lột sức lao động cũng vừa phải thôi chứ, đồ mất nhân tính... Dĩ nhiên, những lời đó bị Băng Thanh nuốt gọn vào trong chỉ để lại từng tiếng ho sặc sụa...

“Vậy nhé!” mỹ nam thông thả bước đi, trước lúc đi không quên tặng cái nháy mắt nhằm khích lệ Băng Thanh...

Cô nàng nào đó lão đảo suýt ngã, vừa ngồi xuống đã nằm vật ra bàn. Mắt nhìn đồng tài liệu thêm phần oái oăm...

“Băng Thanh, cô là đồ ngốc sao?”

Chất giọng hồ hững quen thuộc vang lên, nhưng lần này đượm thêm phần tức giận không hề giấu diếm...

Băng Thanh tỏ ra bất lực, tự vấn lầm nhảm hết con ngốc, “Không còn cách nào khác sao?”

Hắn đúng là bọn phát xít độc ác. Thứ 4 tuần sau phải nộp hai bài luận văn sao? Bộ muốn cô chỉ còn lại nắm xác khô sao? Đồng tài liệu dày cộp này nhất định phải động vào sao? “Mười vạn câu hỏi vì sao” bắt đầu chiếm ưu thế không ngừng nhảy nhót trong đầu Băng Thanh. Ôi chưa nghĩ đã thấy tuyệt vọng liên hoàn rồi...

Băng Thanh đang chìm vào dòng suy nghĩ không lối thoát, lúc tỉnh lại giật bắn người suýt chút nữa đập đầu vào bàn. Hai mắt to tròn nhìn Thiên Anh không chớp. Gì thế này, mây đen kéo đến ừn ừn từ lúc nào vậy nhỉ? (Chị hai, chị càng ngày càng ngốc đi rồi đấy!!)

“Thiên Anh, cô đừng dọa tôi, tôi đau tim lắm đấy!”

“Nói, tại sao cô lại nhận lời vô điều kiện như vậy?” đáy mắt lạnh lẽo như có từng lớp băng tuyết bao phủ, loé lên từng tia nhìn kiên quyết khiến đối phương phải ngộp thở.

“Bởi vì...” Vì tôi không làm vậy, bây giờ cô còn có cơ hội để nói chuyện với tôi sao? Băng Thanh rất muốn nói thẳng ra... Nhưng mà....

Ánh mắt lẩn tránh, Băng Thanh cúi đầu, nếu cô cứ nhìn thẳng vào đôi mắt đó có lẽ sẽ không tự chủ được mà phun ra hết thảy mọi bí mật mật, đôi mắt đó thật sự biết thôi miên người khác như cô cảm nhận sao?

Lớp học vắng người, chỉ có Băng Thanh và Thiên Anh không ngừng phản pháo nhau lẫn nhau. Thiên Anh tức khí, vẻ mặt cơ hồ giống như muốn bóp chết người đối diện đến nơi, “Cô còn điều gì muốn che giấu sao?”

Thịch! Chỉ một câu nói khiến mặt Băng Thanh hoàn toàn biến sắc, cô bật dậy, gần giọng hét lớn, “Cô thôi đi, sao cô cứ tò mò chuyện đời tư của người khác như vậy? Cô là gì của tôi mà tự ỉnh cái quyền truy vấn tôi như thế?”

Sắc mặt ai đó ngỡ ngàng sau đó chuyển thành giận dữ, không nói thêm lời nào, nhanh chóng bước đến nhìn thẳng vào mắt Băng Thanh, bàn tay vươn ra nâng nhẹ chiếc cằm tinh tế của cô, rồi cúi xuống mang theo ý muốn trừng phạt không hề che giấu, hung hãn cắn xé đôi môi đỏ mọng của Băng Thanh, cất tiếng thì thầm, “Tôi lấy quyền là người thích cô ra để ngăn cấm...”

Băng Thanh ngây như phỗng, quên cả nhắm mắt, vẻ mặt như nuốt phải ruồi.

Đôi môi mềm mại, cái lưỡi linh hoạt mang theo bao ngọt ngào khó cưỡng... Trời ơi!!! Nụ hôn đầu của cô.... Băng Thanh ôm miệng bất tỉnh nhân sự...

Lúc tỉnh dậy đã là cuối chiều, ánh tịch dương không ngừng nhảy múa ngoài khung cửa sổ. Băng Thanh trông theo ngơ ngẩn mất nửa ngày. Thâm tâm âm thầm gào thét, bố mẹ ơi, sao bố mẹ lại sinh con ra giới tính lẫn lộn vậy nè? Đứa con tội lỗi này đã làm bố mẹ phải thất vọng rồi!! Lòng cô nàng nào đó sụp đổ hoàn toàn, tim gan phèo phổi cũng mất chức năng cảm thụ... Động tác đập đầu vào gối trông càng sinh động hơn bao giờ hết...

Đôi mắt căng ra hết cỡ nhìn ngược lên trần nhà, Băng Thanh mới nhận ra một điều mình đã được vác xuống phòng y tế từ lúc nào không hay, cổ họng khô khốc, cô chép miệng, vội vàng bật người dậy nhanh chóng... Không được, không được, cô còn mặt mũi nào để nhìn người ta đây. Băng Thanh mi thật thảm hại, mi gây nên chuyện động trời rồi...

Vuốt lại làn tóc, cô bước xuống xô lại giày, không tự chủ được mà nhìn về đầu giường. Một tờ giấy nhẵn được đặt dưới hộp đồ ăn, không lớn nhưng đủ để cô nhìn thấy nó thể hiện rất rõ ý đồ của chủ nhân..

Đôi tay run run Băng Thanh chậm rãi cầm lên đọc “Từ bây giờ tôi sẽ sống đúng với bản chất của mình. Cho nên em hãy chấp nhận đi!” rõ ràng chỉ là lời nhảm nhưng lại mang khí thế bức người, khiến Băng Thanh kinh sợ suýt đánh rơi cả mảnh giấy trong tay...

Nét chữ rần rờ, rõ ràng... Đây là nét chữ của Thiên Anh mà, tầm mắt cô lại hướng về góc giấy, hai chữ ngay ngắn hiện lên khoẻ khoắn “Thiên Ân”.

Thiên Anh? Thiên Ân hai cái tên này có liên quan với nhau sao? Băng Thanh ôm miệng, ngăn mình không hét lên thành tiếng. Cảm thấy tình hình thật bi đát... Càng giống như bị người ta vừa đập một gậy vào đầu. Mơ hồ, lẫn lộn.

Cô bước loạng choạng như người say rượu, phải cố gắng lắm mới rời được khỏi phòng y tế. Lúc trở ra, trời đã chuyển thành sắc tối, ánh hoàng hôn nhàn nhạt cuối chân trời hừng đông lộ ra làm cảnh vật thêm phần cô tịch. Mọi người hình như đã về hết, sân trường vắng ngắt không còn một bóng chỉ có từng chiếc lá bay bay trong gió, âm thanh xào xạc phát ra nghe rất êm tai...

Lần từng bước, Băng Thanh lê thân vào lớp học. Mở cánh cửa có mặt khẩu tự động, cô lão đảo bước vào. Dù thế nào cũng phải xách balô về đã rồi tính tiếp. À, còn đồng tài liệu do nữ nam “ban tặng” nữa chứ, không biết hiện tại cô có ôm hết tất cả về nhà không đây? Trút hơi thở dài, cô gom lại sách vở bỏ vào balô rồi khoác lên vai, số còn lại ôm vào lòng vì...quá tải.

Khép cánh cửa phòng học lại, Băng Thanh đột nhiên giật bản mình đánh rơi cả chồng tài liệu đang ôm trong tay. Một bóng người từ từ tiến đến, ánh mắt sắc lạnh ghim thẳng vào người cô. Băng Thanh hít thở khó nhọc, cơ hồ đứng còn không vững, cả thân hình lao đảo dựa hẳn vào tường, cô lên tiếng cảnh giác, “Ông muốn làm gì???”

Bóng người không lên tiếng, dường như sự im lặng là câu trả lời tốt nhất của hắn đối với cô. Hắn tiến gần, ngày càng chạm đến mũi giày của cô.

Trong vầng chiều sắp chuyển thành màu đen lạnh lẽo, cơ thể người đàn ông cao lớn che khuất tầm nhìn của Băng Thanh, cô run rẩy, hơi thở loạn nhịp, sợ hãi mở miệng “Ông dám bước thêm một bước nữa, tôi sẽ hét lên đấy!!”

Dưới chiếc mũ lưỡi trai ánh mắt sắc lẹm bắn thẳng về Băng Thanh, đáy mắt hiện từng tia thích thú cơ hồ chuẩn bị bắt được con mồi quý hiếm, chiếc khẩu trang che đi nửa khuôn mặt lạnh lẽo, hắn đột nhiên bật cười thành tiếng trầm thấp...

Bàn tay run run Băng Thanh lần mò tìm chiếc điện thoại trong túi quần, không cần nhìn tên đã ấn nút gọi, thời khắc này cô đang cầu nguyện một phép màu xa xỉ nào đó, nếu cô không làm vậy e rằng cuộc đời cô từ nay về sau sẽ sống trong cảnh nhor nhóp mắt...

“Soạt!!”

Băng Thanh kinh hãi nhìn theo. Chiếc điện thoại bị người đàn ông đột ngột giật lấy nằm yên vị trong tay, hắn bóp mạnh màn hình vỡ nát từng mảnh sau đó ném đi.

Thân thủ của hắn quả thực rất nhanh, nhanh đến nỗi Băng Thanh không kịp trở tay, không biết người cô vừa gọi có nhận ra được điểm bất thường gì không. Nhưng...Băng Thanh nhắm chặt mắt, về bình tĩnh thường ngày cũng biến mất nhanh chóng thay vào đó là nỗi sợ hãi khôn cùng... Nở nụ cười ngây dại, cô lạnh lùng lên tiếng, “Là ai gọi ông đến đây? Có phải họ đã trả ông số tiền rất lớn không?” so với 14 năm trước cảnh tượng này hãi hùng gấp đôi, nó sắp giết chết mọi dũng khí của cô rồi...

Hắn không trả lời nhưng cô sớm biết ánh mắt như sói non háu đói kia đã bị dục vọng che khuất. Cả người hắn bây giờ chỉ muốn được phát tiết nhanh chóng ...

Băng Thanh kinh hãi, lùi ra sau nhưng đáp trả cô chỉ là bức tường kín mít, thì ra đây chính là bước đường cùng của cuộc đời cô...

Băng Thanh đột nhiên cười lớn, nước mắt không kiềm chế lại trào ra ướt đầm khuôn mặt nhỏ bé. Cô quỳ sụp xuống, sợ hãi gào lên, “Ông đừng tới đây. Nếu ông dám bước thêm một bước nữa, tôi sẽ cắn lưỡi cho ông xem”

Vẫn thái độ lạnh căm, hắn bước đến ngồi xuống cạnh cô, cất tiếng nói thô trọng, “Tôi không chịu nổi nữa rồi”.

Tiếp đó, bàn tay hung hăng chứa đầy lửa nhiệt của hắn không ngừng sờ soạng lên thân thể cô. Băng Thanh thất kinh, nhất thời thấy vô cùng kinh tởm, quên cả phản ứng, cô gào lên đầy đau đớn, “Buông ra, tên khốn kiếp, ông còn dám làm vậy tôi cho ông tù một gông đấy!!!” Băng Thanh hoảng loạn muốn chạy đi nhưng sớm đã bị bàn tay to lớn của hắn giữ lấy ôm gọn vào lòng. Hắn không kiêng nể gì xóc ngược cô lên, đi đến một hành lang khuất bóng gần đó...

Lời tác giả: Bạn mong muốn ai sẽ đến cứu Băng Thanh?

Cuộc đời của Băng Thanh càng ngày càng trở nên bi thảm hơn rồi đấy. Có lẽ Băng Nghi ở trên trời cao kia cũng nên vừa lòng chứ nhỉ?

Viết truyện này bỗng dưng tác giả muốn khóc ghê. Mình có đọc một quyển do bạn thân của mình sáng tác, đến cảnh này cô ấy lại nhấn tâm để cho nhân vật bị chà đạp... riêng mình thì không thể... Nếu làm thế mình sẽ đau lòng, đau lòng đến chết mất... Nhưng biết làm sao được. Truyện mà !

Chúc cả nhà buổi chiều vui vẻ nhé!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Nguy Hiểm Khó Lường

Dạ tiệc xa hoa.

Toạ lạc ở trung tâm thành khách sạn Tour là điểm đến mà giới thượng lưu yêu thích nhất. Càng náo nhiệt hơn, đêm nay lại là thời khắc ông trùm đá quý-Hoàng Thiên Bảo đứng ra tổ chức. Theo giới truyền thông, đây cũng là dịp để tập đoàn đá quý lớn thứ 2 quốc gia - DreamMain kết giao hữu nghị với các công ty lớn nhỏ khác. Nhưng chẳng ai biết một điều rằng đây là mảnh khoé mà Hoàng Thiên Bảo bày ra để thoả mãn tham vọng sáp nhập những công ty lớn nhỏ khác vào DreamMain. Cho nên để mọi thứ “đầu xuôi đuôi lọt” đã đến lúc Hoàng Thiên Ân nên xuất đầu lộ diện rồi!

Không khí phiêu đảng, mùi rượu vang Pháp tinh khiết toả ngát hương thơm, khiến người ta chưa uống đã say. Khắp hội trường là những gam màu sắc sỡ

của những quý ông quý bà quyền cao chức trọng nổi bật trong những bộ trang phục đắt tiền. Tiếng cười nói nghe ra như tiếng khiêu chiến lẫn nhau, nụ cười trên môi giả tạo được che đậy cực kỳ tinh tế...

Ở một góc khuất khác, ánh sáng chiếu từng chùm ôm trọn người con trai mang vẻ phong thần tuấn lãng khiến vạn vật lu mờ, vẻ ảo mộng đó thu hút mọi ánh nhìn của bao cô gái, có cô không nhận được cố ý tới gần nhưng đều bị vẻ mặt lạnh băng kia cự tuyệt...

Người con trai nắm chặt chiếc điện thoại trong tay cơ hồ đứng ngồi không yên. Không hiểu sao hắn luôn có một dự cảm chẳng lành. Nếu không phải Hoàng Thiên Bảo triệu tập hắn về sớm thì sẽ không để cô ngốc ấy lại một mình ở phòng y tế rồi. Nhưng mà...cuộc gọi lúc này tại sao vừa mới đổ một hồi chuông đã tắt? Là cô ấy có việc cần tìm cậu sao? Hay cô ấy đã xảy ra chuyện? Càng nghĩ càng không hiểu nổi, càng nghĩ lòng càng nóng như lửa đốt. Cô bé ngốc đó, không sao thật chứ...

“Thiên Ân, con chuẩn bị xong chưa?”

Hoàng Thiên Bảo từ trong cánh gà bước lại, nụ cười trên môi nồng đậm, dưới ánh đèn nét xảo quyệt không thể che giấu được...

“Tôi chẳng phải đã có ông lo rồi sao? Người bố vĩ đại của tôi” từng câu lạnh lùng tuôn ra dường như chẳng hề có sự kiêng dè với đối phương...

Hoàng Thiên Bảo mặc dù rất giận, nhưng hôm nay là ngày trọng đại của DreamMain không thể để thẳng nghịch từ này dọa cho phát tức được. Cho nên sau khi dặn dò vài câu rồi bỏ đi trong trạng thái tay nắm chặt, từng đường gân xanh nổi lên chẳng chừa chút nào về tàn độc trong đôi mắt thêm phần quỷ dị hơn...

Thiên Ân nhếch môi cười khinh bỉ, hắn thân nhiên vắt chéo chân ngồi thưởng thức ly rượu vang trong tay, hơi men chính choáng làm người ta thêm mê say. Đột nhiên hắn lại nghĩ đến nụ hôn với cô bé ấy chợt bật cười thành tiếng. Mặc dù trong mắt cô ấy hắn bây giờ là kẻ vô si nhưng tước đoạt được nụ hôn đầu của cô ấy như thế cảm giác thành tựu này quả thực không tệ nhỉ...

Khi nghĩ về cô ngốc trái tim hắn trở nên rạo rực hẳn, nhưng cảm giác này rất khác với mọi ngày, là sao nhỉ...

Nghĩ đến cuộc gọi bất thường ấy, hắn lại cảm thấy “lạnh ỉt dữ nhiều”, cô ngốc ấy chưa về nhà sao?

Có điều gì ấy đang thôi thúc hắn không ngừng, bắt buộc hắn làm theo... hắn cũng không rõ nữa...

Bầu trời sẫm tối mang theo hơi lạnh lan toả cả không gian rộn ngợp Băng Thanh bây giờ như một cái lá nhỏ giữa dòng nước xoáy không biết sẽ đi về đâu, không biết sẽ phải làm gì tiếp theo, đầu óc cô càng trở nên trống rỗng mơ hồ. Ký ức của 14 năm trước lại ùa về choán hết tâm trí cô khiến Băng Thanh không còn sức đề gào khóc nữa, cứ để mặc hắn lôi đi không thương tiếc. Bàn tay to của hắn xé ngược mái tóc cô lên tha hồ lôi kéo... Đến một hành lang kín gió hắn thả cô ra...

Bầu trời bây giờ tối đen như mực, hơn nữa chỗ này ánh sáng cũng không thể lọt vào được, hắn người này rất quen thuộc địa điểm này mới thông thạo đến vậy.

Nhưng Băng Thanh đâu còn tâm trí gì để nghĩ đến hắn là ai nữa, chỉ thấy cơ thể lạnh buốt, bao nhiêu sức lực cô đã gào khóc cả rồi, càng hi vọng bao nhiêu càng tuyệt vọng bấy nhiêu. Rồi cô sẽ chết ở chỗ này đúng không? Rồi cô sẽ bị người ta tìm thấy trong tình trạng kinh tởm nhất...

Băng Thanh hoảng loạn, không ngừng cầu xin người đàn ông lạ mặt, “Xin ông hãy buông tha cho tôi, chúng ta không thù không oán, ông cần bao nhiêu tiền tôi có thể cho ông...”

Hắn im lặng, bàn tay to cời chiếc khẩu trang ra nhưng vì trời quá tối Băng Thanh chẳng thể nào nhìn rõ dung mạo của hắn ta, chỉ cảm thấy mùi vị thuốc lá rất khó ngửi trên người hắn ta, hơn nữa...

“Á”

Băng Thanh hét lớn. Một cảm giác ghê rợn bắt đầu xâm chiếm cơ thể làm cô phát nôn. Hắn giữ chặt lấy tay cô, cái miệng hôi hám không ngừng rà soát lên khuôn mặt trắng nõn của cô, từ từ trượt xuống xương quai xanh tinh tế tha hồ mà hưởng thụ mùi vị thiếu nữ ngây ngất, sau đó hắn chuyển hướng nhằm tới đôi môi đỏ mọng của cô...

Trong cơn hoảng loạn Băng Thanh giãy dụa, cắn môi hắn thật mạnh, mùi máu tanh nồng xộc vào cánh mũi khiến Băng Thanh tỉnh táo rất nhiều. Dồn hết sức cô hét lớn, “Có ai không cứu tôi với!!!”

Dẫu biết bây giờ chẳng còn một bóng người, hoá chăng thì chỉ có bác bảo vệ hay lui tới, nhưng giờ này có lẽ bác ấy đã trở về nhà ăn tối hơn nữa nơi đây cách phòng bảo vệ khá xa còn phải leo đến tầng 5, cứ cho là may mắn lúc bác ấy lên đây thì thân thể này cũng đã vậy bần rồi, lúc đó cô còn tư cách gì để sống đây...

“Bốp”

Một cái tát như trời giáng bay thẳng lên má cô, ánh mắt hắn lên từng vệt máu Băng Thanh tóm lấy tay hắn đưa lên miệng không ngừng cắn xé...

“Chát!!!”

Thêm một tát nữa Băng Thanh ngã lăn ra sàn. Toàn bộ sức lực đều cạn kiệt, cô nhắm chặt mắt lại...

“Con đi đâm loạn này” hấn rít lên, thanh âm khàn đục ngập tràn dục vọng vì phải kìm nén quá lâu...

Băng Thanh lồm cồm bò dậy còn chưa kịp đứng đã bị hấn đẩy ngã lăn ra sàn. Cơ thể đàn ông to lớn đè hấn lên người cô. Từng kêu cứu hoàn toàn trở nên thừa thãi, Băng Thanh nín lặng chờ đợi những điều nhục nhã nhất xảy ra với mình...

“Ai đấy?”

Đột nhiên có tiếng nói truyền tới. Là giọng nói của bác bảo vệ. Có lẽ bác ấy đi tuần tra vừa hay qua đây lại nghe tiếng động. Băng Thanh chưa kịp mừng đã bị hấn xé luôn chiếc áo trên người thành từng mảnh nhanh chóng nhét vào miệng cô. Tiếng nấc, tiếng hét, tiếng lòng bị kìm lại, Băng Thanh đau đớn đến tuyệt vọng.

“Có ai ở đây không?”

Tiếng nói lần nữa được cất lên, tiếng truyền của từng bước chân cũng ngày một đến gần, hấn ôm cô về ép về góc tường sâu hun hút. Băng Thanh muốn giãy dụa nhưng chẳng thể đâu lại được sức vóc to lớn của hấn. Rất muốn bác bảo vệ tiến thêm một bước nữa. Nhưng. Tất cả chỉ là ảo tưởng của cô. Bác bảo vệ sau khi nghe tiếng chuông điện thoại đổ đã bỏ đi nhanh chóng. Thì ra đến trời xanh còn muốn tuyệt đi đường sống của cô. Băng Thanh thực sự muốn cười, muốn cười thật to...

Chiếc BMW lao nhanh như xé tan màn đêm yên tĩnh. Bỏ ngoài tai tiếng hò hét của ông bố yêu quý cùng đám vệ sĩ ăn hại Thiên Ân nhả ga băng qua mọi con đường. Hấn cũng không rõ bản thân mình đang làm gì, nhưng hấn biết đây là một loại bản năng, bản năng này rất khó để chối từ...

“Két”

Chỉ trong chớp mắt, chiếc xe phanh gấp trước cổng trường Thanh Du, Thiên Ân mở cửa lao nhanh ra như một con sóc. Vừa bước vào cổng trường đã bị hàng rào bảo vệ chặn lại kịp thời.

“Chết tiệt”

Hấn chửi thề một câu. Bất chấp tất cả trèo luôn hàng rào nhảy vào trong...

Hoàng Thiên Ân chạy đi như một con gió, sợ rằng chỉ chậm một giây tất cả sẽ muộn màng...

Khó khăn lắm mới leo đến tầng 5, mồ hôi tuôn ra như suối, ướt đầm cả bờ vai rộng lớn, ánh mắt hấn như có lửa đốt, trong đêm đen rực sáng như những vì sao.

Khuôn mặt phong thần tuấn lãng bị mồ hôi phủ xuống che lấp đi nét tàn khốc đang hiện hữu qua từng nét mặt.

Mũi giày vừa chạm cửa, đột nhiên hấn trông thấy một chồng tài liệu nằm ngổn ngang trên sàn. Đây chẳng phải là tài liệu của cô ngốc đó sao? Trong lòng hấn khẽ nổi một hồi khẩn trương, hấn nhanh chóng lao vút đi... Trong đêm tối, cơ thể hấn như đom sáng rực rỡ toả ra từng ánh hào quang...

“Ừm...”

Băng Thanh chưa kịp hoàn hồn đã bị hấn ta bắt ngờ xâm chiếm, mùi hôi hám khiến cô muốn nôn, nhưng còn gì để nôn đây, Băng Thanh thực sự đã bất lực. Miệng vừa được hấn ta giải thoát chưa kịp thở đã bị hấn hung hăng gặm nhấm. Trời ơi, cảm giác này ngoài hai chữ buồn nôn ra còn kinh tởm đến phát nôn.

Hấn như một con mãnh thú lao đến con mồi là cô tha hồ thưởng thức những gì tinh túy nhất, cơ thể xinh đẹp hiện ra trong đêm tối, mặc dù trời rất tối nhưng vẻ đẹp của cô như được thấp sáng khiến hấn ta nuốt từng hồi nước bọt hận không thể đem cô hoà tan ngay lập tức. Nhưng hấn không làm vậy, hấn muốn cảm thụ cô từ từ, nghiền nát từng chút một, rồi sẽ đem cô từ địa ngục trở về thiên đàng. Cảm giác khoái lạc này sẽ là một kỉ niệm khó phai trong lòng hấn. Hơn nữa, đây chính là thiếu nữ trinh trắng, thành tựu này so với mọi thứ trên đời có gì sánh bằng...

Băng Thanh khóc đến độ bất tỉnh, ý thức mơ hồ, cô phản kháng trong vô lực, từng tiếng nấc bị kìm chặt trong cuồng hống...

Sương xuống. Đêm đen. Gió gào. Mây phủ.

Thiên Ân cứ chạy như một kẻ điên nói đúng hơn là hấn đang điên. Nếu người đó có mệnh hệ gì, hấn sẽ phải sống như thế nào đây? Là tại hấn, hấn đã dọa cô bé sợ đến phát ngốc. Mọi tội lỗi đều là do hấn gây ra...

Thiên Ân hét lên, âm thanh vang vọng cả toà nhà chọc trời, đáp lại hấn chỉ là tiếng gió gào thét qua từng tán cây. Hình như trời sắp mưa...

Hắn đột nhiên giật mình, chân hắn như va phải thứ gì đó... ánh mắt sắc bén, hắn vội vàng cúi xuống. Là một chiếc balô!!

Hắn khẽ cúi cầm lên. Là đồ của cô ngốc đó, đôi mắt đảo dác nhìn quanh không ngừng tìm kiếm. Hắn có dự cảm chắc chắn cô bé đó đã xảy chuyện rồi. Chẳng cần suy nghĩ nhiều hắn lại chạy đi...

Toà nhà rộng lớn, hắn không tin hắn không tìm thấy cô, nếu cô ấy xảy ra chuyện cả đời này chắc chắn hắn sẽ sống trong đau khổ, nhất định thế...

“Á, buông ra buông ra tên khốn... Đừng chạm vào người tôi...” Băng Thanh giật bắn mình nhìn bàn tay hắn không hề yên phận tha hồ di chuyển trên người cô.

Dường như hắn chẳng còn nghe được gì nữa, chỉ biết làm theo bản năng, chỉ biết quỳ gối trước dục vọng. Bàn tay thô bạo tha hồ cảm nhận bầu ngực xuân tình mềm mại của cô...

Băng Thanh giãy dụa thật muốn giết chết hắn ta ngay tức khắc... Nhưng càng giãy dụa bao nhiêu lại càng làm hắn hưng phấn bấy nhiêu, bản năng chinh phục ngay cả ngu muội đi cũng trở dậy nhanh chóng...

Hắn dùng một tay bóp miệng Băng Thanh lại, tay kia tha hồ mon trón là da mịn màng của cô...

Băng Thanh thừa dịp cần cánh tay hắn thiêu kia một cái, hắn đau đớn không tự chủ mà hét lên một tiếng.

“Con đàn bà khốn nạn!!” hắn gầm lên, sau đó giáng một bạt tai xuống mặt Băng Thanh, cô quay cuồng đến mù mắt, ý thức mơ hồ, cả cơ thể mềm nhũn đi. Băng Thanh chính thức chìm sâu vào mộng mị. Trước lúc mất hết giác quan cô chỉ nghe tiếng hét đau đớn của tên biến thái, sau đó có một chiếc áo ấm áp phủ lên người cô, lại có vòng tay chắc khoẻ ôm chặt cô vào lòng... Cùng tiếng nói xin lỗi không ngừng vang vọng bên tai. Là ai? Cô rất muốn mở mắt ra để nhìn... nhưng thực sự không thể nào chiến thắng được cơn mê man tràn về...

Lời tác giả: Có ai vừa ý với tình tiết này không? Chắc đã dọa mọi người sắp rớt tim rồi đúng không. hehe... ^^

Đây chỉ là một trong số những bi kịch mà nữ chính phải trải qua thôi. 72 kiếp nạn, qua được hết là qua đời luôn.

Cảm ơn các bạn đã ủng hộ mình.

Chúc cả nhà buổi tối thật vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20

Biệt thự Lauren.

“Choang!!!”

Tiếng rơi loảng xoảng của đồ vật xé tan màn đêm tĩnh lặng. Hoàng Thiên Bảo điên tiết hất tung cả bàn ăn, đồ đạc rơi tung toé vương vãi khắp sàn.

Cách đó không xa, hai hàng vệ sĩ chân tay run rẩy, không một ai dám hít thở mạnh, thậm chí còn không có dũng khí để nhìn vào. Ông chủ của họ bây giờ chẳng khác gì quỷ Satăng từ dưới địa ngục hiện lên.

"Thằng khốn nạn, vì nó mà kế hoạch của tao đổ vỡ. Lũ ăn hại chúng mày lời cô hắn về đây nhanh!!!" Hoàng Thiên Bảo rít qua từng kẽ răng, sát khí bao phủ cả con người hung dữ...

“Tuân lệnh ông chủ” - Đám vệ sĩ cúi đầu cung kính, không hện mà cùng nhau kéo đi trong nháy mắt...

“Không cần đâu”

Thanh âm bỗng nhiên hồ hững cất lên, ngay sau đó Hoàng Thiên Ân bước vào, trên tay đang bế một cô gái, dáng vẻ hắn lạnh lùng như tuyết đẹp đẽ mà lãnh đạm như thần tiên tái thế ...

“Mày còn biết đường mà về à?” Hoàng Thiên bảo mắt trợn trừng nhìn hắn đột nhiên khựng lại, “Đó là ... Hoàng Thiên Ân, mày mất trí rồi, vì con bé này mà để người làm bố là tao đây phải mất mặt”

Ở trong lòng hần, Băng Thanh như một chú mèo con, từng hơi thở nhẹ lan toả như một dòng suối hiền hoà khiến người ta không kim lòng được mà muốn hoà tan vào đấy. Dường như sự ồn ào đã đánh thức cô, Băng Thanh hơi động dậy, đôi mày nhíu chặt nhưng mắt vẫn nhắm nghiền lại ... Hoàng Thiên Ân hơi cúi xuống nhìn gương mặt xinh đẹp của Băng Thanh nằm trọn trong vòm ngực mình, hần nở nụ cười nhẹ rồi lướt qua xem Hoàng Thiên Bảo như không khí...

“Dừng lại ngay, Hoàng Thiên Ân mày muốn làm gì?” Vị chủ tịch cao quý nào đó giận dữ nói theo, một khắc sau đã nhanh chóng giữ lấy tay Thiên Ân, cả khuôn mặt đỏ bừng vì kích động.

Hần giương mắt nhìn lão, hơi thở lạnh lẽo như Tula dưới địa ngục, “Buông ra, ông nên biết, trong chuyện này một phần cũng là lỗi do ông”

Cái gì? Hoàng Thiên Bảo giống như vừa bị một gậy đập vào đầu, cơ mặt vì thế cũng cứng ngắc, lão nhìn người con trai đến khó tin, “Hoàng Thiên Ân mày bị điên rồi” điên từ đầu đến chân!

Người nào đó chỉ nhếch mép, bỏ ngoài tai lời nói của ông bố vĩ đại, thần nhiên đi vào phòng...

“Rằm”

Mặt kính vỡ đôi, Hoàng Thiên Bảo giận đến run, ánh mắt hung tợn như quỷ dữ, ông ta nghiêng rãnh, “Hoàng Thiên Ân, rượu mừng không uống lại muốn uống rượu phạt, đừng trách tao ra tay tàn nhẫn ...

“Quản gia Lâm, gọi Simon đến ngay” Hoàng Thiên Ân vừa bước vào phòng đã ra lệnh cho người đi kế bên.

Simon là bác sĩ đặc biệt của Lauren, ông ta là bác sĩ giỏi được cả thế giới truyền tụng. Vừa về nước, đã được Hoàng Thiên Bảo tín nhiệm mời đến. Ông ta làm ăn cần bản không phải vì tiền mà vì ngưỡng mộ nghĩa khí của Hoàng Thiên Bảo nên mới chấp nhận làm bác sĩ gia đình ...

Cơ mặt ông quản gia nào đó không ngừng giật lên vài cái, cậu chủ muốn vị bác sĩ tài hoa nhất đến khám bệnh cho cô bé này sao. Đưa mắt đánh giá cô gái đang say sưa trong giấc mộng ông nhất thời kinh hãi. Suốt 20 năm nay, cậu chủ của ông chưa từng dẫn một cô gái về nhà. Loại chuyện này...

“Ông còn đứng đó làm gì?”

Mãi đắm chìm trong suy nghĩ, nghe cậu chủ lên tiếng, quản gia Lâm giật bản mình, vâng một tiếng rồi vội vàng quay đi. Về mặt ngạc nhiên không thể che dấu được ...

Một lát sau, Simon xách một đồng hồ y tế bước vào, vừa mới đặt chân vào suýt đánh rơi cả bộ đồ nghề. Ông ta sững sờ mất nửa ngày, lại đưa tay lên dụi mắt, đáng vẻ ngỡ ngàng đến phát ngốc. Trời ơi, trên chiếc giường tinh tế kia ... Còn nữa, cậu chủ lại đang nằm nhàn nhã ngồi bên cạnh, bàn tay vén từng sợi tóc của cô gái ... Ông ngỡ rằng mình bị hoa mắt ...

“Simon ông tới xem tình hình thế nào!”

Hoàng Thiên Ân vừa quay mặt đã thấy Simon đứng chôn chân như hoá đá, chẳng cần xem xét biểu hiện của ông ta đã giục.

Simon chép miệng một cái, thu lại vẻ mặt quá lộ của mình bước đến xem tình hình, trước mắt mạng người mới là quan trọng nhất ...

Sau một hồi xem xét, vị bác sĩ nào đó vừa lau mồ hôi vừa run rẩy, ông ta thở dài, “Cậu chủ, tình hình không khả quan lắm”

Nghe vậy, hần đứng dậy vẻ mặt đầy sát khí, “Thế nào là không khả quan, nói rõ đi”

Hần cũng biết Băng Thanh mắc chứng bệnh lạ như lời ông bác sĩ lúc trước nói, nhưng ngay cả Simon cũng đưa ra kết luận tương tự, điều này làm trái tim hần giống như bị ai đem ra chà đạp, giầy xéo. Đấy mắt trông rỗng, hần liếc nhìn người con gái trên giường với vẻ mặt cực kì đau đớn.

“Trông vào có vẻ cô ấy đang ngủ nhưng thật ra mọi cơ quan trong cơ thể lại từ chối tiếp nhận, cô ấy cứ chìm sâu vào mê man như vậy. Trừ phi, ý thức cô ấy muốn tỉnh mới có hi vọng. Có lẽ trong quá khứ cô ấy đã trải qua một cú sốc rất lớn, nên dây thần kinh cũng dần mất hết chức năng, đến một ngày chỉ sợ cô ấy sẽ chết chìm trong hồi ức ấy, mãi mãi không tỉnh dậy được” Simon vừa ghi chép, vừa phân tích, thỉnh thoảng lại lên nhìn biểu hiện của người đối diện, “Cho nên, cô ấy phải chuẩn bị tâm lý ...”

“Được rồi, đừng nói nữa, ông lui đi” Hoàng Thiên Ân lão đảo xua tay, phải cố gắng lắm đôi chân hần không ngã quỵ xuống, phải cố gắng lắm hần mới lấy lại được dáng vẻ trầm tĩnh vốn có. Hần nên làm gì đây? Rốt cuộc cô ấy đã trải qua những chuyện kinh khủng gì trong quá khứ? Hần trong chuyện này phải có bí mật gì đó ...

“Cậu chủ, đây là đơn thuốc tôi vừa kê, nhưng tỉnh lại hay không lại là do ý thức của cô ấy chi phối, cậu nhớ trông chừng cô ấy cẩn thận. Tôi nghi ngờ sẽ có phát sinh chuyện gì đấy ngay sau khi cô bé tỉnh lại”

Simon đưa toa thuốc cho hần rồi xách đồ rời đi. Trước khi đi không quên liếc mắt về Băng Thanh, vẻ khó hiểu lại phủ đầy đôi mắt ...

Thời gian lùa nhau đi vội vã, mới đó đã trôi qua một ngày. Một ngày đó hần không hề rời đi nửa bước, đôi mắt lúc nào cũng dán chặt lên Băng Thanh một chút cũng không dời. Vẫn vẻ mặt đầy sự dịu dàng cùng hơi thở nhẹ nhàng Băng Thanh cứ mãi đắm chìm trong mơ hồ.

Hoàng Thiên Ân lấy khăn thấm nước nhẹ nhàng lau từng ngón tay xinh đẹp, cử chỉ nhất mực dịu dàng giống như đang nâng niu kiệt tác trên quý do Thượng đế ban tặng ...

Tại sao đến bây giờ bệnh tình cô ấy vẫn chưa có chút chuyển biến? Càng lo lắng bao nhiêu thì hần lại hận bản thân mình bấy nhiêu, gốc gác mọi chuyện cũng từ hần mà ra, hần như muốn nổ tung ...

“Băng Thanh, em cho chị cái này nè!”

Băng Nghi mỉm cười, khẽ mở bàn tay nhỏ xíu ra, trong đấy là một cái kẹp tóc hình nơ rất xinh xắn...

Băng Thanh mừng rỡ, chưa kịp đưa tay để nhận thì Băng Nghi đã giật lại, đôi má phồng lên như hai quả bóng xinh xinh, khoé môi anh đào khẽ mím lại, Băng Nghi mỉm cười tinh quái, “Chị đi công viên chơi với em nhé. Em muốn chơi trò cầu trượt. Nếu chị đi em sẽ tặng chị cái này”

Băng Thanh lên tiếng ngăn cản, “Không được, bố mẹ nói chúng ta không được tự ý đi một mình”.

Băng Nghi xụ mặt, làm ra vẻ đáng thương, “Mấy hôm nay em bị ốm bây giờ mới khỏi. Em muốn đi chơi cho khuây khoả”.

“Không được. Mẹ bảo trẻ con không nghe lời là không ngoan” động tác chống hông hệt dân chợ búa.

Băng Nghi liền trưng ra bộ mặt cún con, chạy tới nắm tay không ngừng năn nỉ, “Đi mà, chị giúp em một lần này thôi, chị không nói, em không nói, bố mẹ sẽ không mắng đâu”

“Nhưng mà ...”- Băng Thanh chưa kịp nói đã bị Băng Nghi cầm tay kéo đi. Nhìn vẻ mặt vui mừng cùng nụ cười toét miệng của em, Băng Thanh cũng âm thầm mỉm cười, mặc kệ em lời đi.

Công viên Thiên Vy là công viên đẹp nhất thành phố ở đây có rất nhiều trò chơi độc đáo, bên cạnh đó phong cảnh cũng rất hữu tình rất bắt mắt dù là những người khó tính nhất cũng phải trầm trồ thán phục. Mỗi ngày cuối tuần hai cô bé đều được bố mẹ dẫn đến đây chơi, nhưng tuần trước Băng Nghi đổ bệnh cho nên không thể đi chơi được. Hôm nay lại lên đi Băng Thanh rất sợ bố mẹ biết chuyện nhưng vì Băng Nghi nên phải cố gắng nuốt sợ hãi vào trong.

Ánh nắng nhảy nhót tinh nghịch, phủ lên hai cơ thể nhỏ bé. Băng Nghi vừa đến đã chạy vù đi, chơi trò này một tí, trò kia một tí, nháy mắt đã đến trưa, giờ này bố mẹ cũng đã đi làm về. Băng Thanh hốt hoảng tới giục em, vậy mà Băng Nghi vẫn cứ ham chơi, mãi mới luyến tiếc đi về. Đúng như dự đoán, lúc Băng Thanh và Băng Nghi đặt chân vào cổng đã thấy mặt bố hằm hằm, trong tay là ngọn roi mây mảnh dẻ, Băng Nghi sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch vội nấp sau lưng chị.

“Hai đứa đã tự ý đi đâu?” - Bố đưa ngọn roi ra, vẻ mặt cực kì giận dữ.

Băng Thanh run lên cầm cập, mồ hôi ướt đầm cả lòng bàn tay, cô lắp bắp, “Băng Nghi... Bọn con đi công viên Thiên Vy ạ” liền đó liền vòng tay lại rất lễ phép.

“Chát”

Bố hung dữ đánh vào chân Băng Thanh, ánh mắt phủ đầy tức giận, “Bố mẹ đã nói với hai đứa thế nào, không được tự ý đi ra khỏi nhà rồi mà. Còn nhỏ mà đã không nghe lời thế rồi. Có phải bố mẹ chiều hai đứa nên được “đăng chân lên đăng đầu” phải không???”

“Con xin lỗi” Băng Thanh khóc nức lên, khẽ cúi đầu. Cảm giác bông rất lan truyền đến tứ chi cơ hồ đứng không vững.

“Còn Băng Nghi, con bước lên đây nhanh” bố ra lệnh, khẽ gõ chiếc roi lên sàn, hất cầm với Băng Thanh.

Băng Thanh hiểu ý, vội nhích ra nhưng tầm chân vẫn hướng về Băng Nghi, em gái cô yếu ớt như vậy chỉ cần một roi có lẽ sẽ khóc đến ngất mất...

Băng Nghi vâng một tiếng rồi sợ sệt bước ra, hai chân đã run rẩy đến loạng choạng, nước mắt ngắn dài không kìm được mà tuôn ra như mưa, miệng không ngừng van xin, “Bố con xin lỗi, con sai rồi. Lần sau con sẽ không tự ý như vậy. Chỉ là Băng Thanh, chị ấy muốn đi nên con...”

Hai mắt Băng Thanh mở lớn, sững sờ đến kinh ngạc, dường như không thể tiêu hoá những lời Băng Nghi vừa nói...

Băng Thanh định lên tiếng thì Băng Nghi đã quay người lại khẽ thì thầm bằng khẩu hình, “Chị, chị cứu em đi, em sẽ tặng chị em gấu bông nhé!” rồi sau đó chưa đợi Băng Thanh đồng ý đã nói lớn, “Bố mẹ bảo trẻ con nói dối là không ngoan. Chị còn không mau nhận lỗi với bố”

Băng Thanh đã sấm trợn trừng hai mắt, mọi thứ chột đến chột đi khiến cô không kịp thở. Và chưa kịp để hiểu ra tất cả thì đã thấy bố cầm roi quát mạnh, “Băng Thanh con làm chị mà thế à? Có biết ngoài đường nguy hiểm lắm không? Hai đứa còn nhỏ sao đã dám chạy ra ngoài. Lần này bố đánh chị để con ghi nhớ cho kỹ, lần sau không được tái phạm nữa nghe rõ chưa. Băng Nghi còn nhỏ, con có bảo vệ được em nó không mà dám dẫn đi lung tung hả?...”

Băng Thanh im lặng hứng chịu tất cả, cô không hé nửa lời cầu xin cũng không khóc một giọt nước mắt, chỉ biết lặng câm, lặng câm chôn tất cả vào lòng ...

Từng roi cứ thế in lần trên đôi chân nhỏ bé, tím tái đến đau ngắt, Băng Thanh cảm thấy mình tê dại, đến nỗi không còn cảm nhận được điều gì nữa...

Bỏ cắt roi, để lại câu nói Băng Thanh bị phạt thối sau không được mua áo quần đẹp rồi đất Băng Nghi trở vào nhà.

Băng Thanh loạng choạng chống tay đứng dậy, vết thương bong rát, không nặng lắm nhưng vì da còn nhạy cảm nên máu rỉ ra từng giọt, có lẽ bố đã rất đau lòng nên không dám mạnh tay. Dưới ánh nắng vàng vọt của mùa hè oi bức cảm giác đau đớn càng rõ rệt hơn...

Từng tia nắng bên ngoài dịu dàng chiếu qua rèm cửa sổ nhưng không thể xua tan đi cái se se lạnh trong phòng, dù đã điều chỉnh điều hoà ở nhiệt độ phù hợp vậy mà bàn tay Băng Thanh vẫn cứ lạnh lẽo, khiến người ta có cảm giác đang chạm vào núi tuyết. Hoàng Thiên Ân thất kinh, vừa lo lắng vừa đau khổ, đột nhiên cánh tay của Băng Thanh khẽ động dậy, hân mừng rỡ, hân không ngừng gọi tên Băng Thanh:

“Băng Thanh, Băng Thanh. Cô tỉnh lại đi”

Đôi mắt lưu ly khẽ mở, rèm mi động dậy như cánh bướm chao liệng giữa bầu trời đầy nắng. Ý thức mơ hồ khó hiểu Băng Thanh mở mắt nhìn hân, khó khăn nói, “Nước ...”

Thiên Ân gật đầu, nhanh chóng đem một cốc nước cho Băng Thanh.

Cô xoa xoa huyệt thái dương, cầm lấy cốc nước lên.

"Choang!"

Cả cốc nước rơi xuống, vỡ nát, từng mảnh vụn rải đầy sàn. Đột nhiên Băng Thanh ôm đầu, người bật dậy thu về một góc, gục đầu vào gối khóc lớn.

Thiên Ân hốt hoảng, chưa kịp linh hội tất cả đã thấy Băng Thanh hét lên đầy đau khổ, từng tiếng hét như xé nát cõi lòng hân, rất muốn ôm lấy cô ấy nhưng bàn tay chưa kịp chạm đến đã bị Băng Thanh cự tuyệt, cô gào lên:

“Đừng chạm vào tôi!!!”

Cánh tay buông thõng, hân đau đớn nhìn Băng Thanh. Ở con người ấy, giống như đang diễn ra cuộc đấu tranh giữa quá khứ và hiện tại. Bàn tay xinh đẹp ấy không ngừng tự tát vào má mình, từng cái mạnh bạo khiến làn da trắng nõn rỉ từng giọt máu.

Cảnh tượng này lần đầu tiên hân mới chứng kiến, không ngờ một con người mạnh mẽ thế nội tâm lại bị tổn thương sâu sắc đến vậy... Tự nhiên trong lòng hân trỗi dậy một khao khát, khao khát được bảo vệ người con gái này ...

Lúc này, hân vùng tới, gắt gao giữ chặt cánh tay của Băng Thanh, không ngừng ra lệnh cho người đứng ngoài cửa, “Mau gọi Simon đến”

Sau đó vài phút Simon gấp rút bước vào, phải nói là Simon luôn túc trực trong Lauren nếu không e là khó mà lần ra tung tích của ông ta. Simon nhanh chóng tiêm cho Băng Thanh một liều thuốc an thần ...

Cô nàng nào đó sau khi gào thét đã lăn ra ngủ trong lòng Thiên Ân.

Thở một hơi nhẹ nhõm, Thiên Ân đặt Băng Thanh xuống, đắp lại tấm chăn rồi nhìn Simon ra hiệu.

“Có cách gì cứu vãn được không?”

Hân thực sự rất sợ, khi cô ấy tự làm tổn thương mình trông còn đáng sợ hơn cả sự nổi giận của Tula.

Simon ngồi đối diện, cầm tách trà lên nhấp môi, uống được một nửa ông bèn đặt xuống, “Bệnh tình này xuất phát từ tâm bệnh. Bản thân cô ấy không muốn chữa thì ai có thể giúp cô ấy đây?”

Nói rồi đứng định bước đi, để lại Thiên Ân với vẻ mặt cực kì lạnh lẽo. Có lẽ hân nên xem lại một số vấn đề...

“Băng Thanh, Băng Thanh chị có đau lắm không?”

Băng Nghi từ trong nhà bước ra, nhanh nhẹn tới đỡ lấy chị. Dường như sự sợ hãi vẫn chưa tan biến, Băng Nghi sợ sệt nói tiếp, “Băng Thanh, em xin lỗi, nhưng em...”

“Được rồi” Băng Thanh khẽ ngắt lời, “Chị không sao, cùng lắm là để lại vài cái sẹo thôi”

“Nhưng mà...” Băng Nghi lưỡng lự

“Vậy để chị nhận gấu bông nhé!” Băng Thanh khập khiễng bước đi.

Băng Nghi vui vẻ nở nụ cười, lao đến ngay bên chị, khẽ nắm lấy tay dịu đi từng bước một... Nếu Băng Thanh đã muốn vậy thì cô sẽ bớt ăn năn hơn. Chị của cô thật tốt bụng...

Ngày hôm sau chú gấu nhỏ nằm chễm chệ trong phòng Băng Thanh, ngược mắt nhìn nó lại nhìn về vết thương Băng Thanh khẽ mỉm cười... Băng Nghi ngốc nghếch, nếu cô ấy không tặng gấu cho Băng Thanh thì cô cũng sẽ đỡ cho Băng Nghi, nhưng mà lời nói ấy lại khiến cô chua xót trong lòng. Băng Nghi à, em rất biết cách làm người khác tổn thương đấy!

Rồi đến một ngày...

“Băng Nghi chỗ đó trốn cũng không tệ nhĩ”- Băng Thanh chỉ về lan can phía sau nhà kho.

“Vâng, chị thật giỏi” vừa nói Băng Nghi vừa móc trong túi ra một đôi hoa tai hình giọt nước xinh xắn đưa cho Băng Thanh, ánh mắt có chút nghiền ngẫm nhìn kĩ về hướng đó...

Băng Thanh nhận được đôi hoa tai sung sướng đến độ nhảy cẫng lên, ôm em hết lớn, “Băng Nghi, em là cô bé dễ thương nhất mà chị từng thấy đấy ...”

...

...

...

Và cho đến một khoảnh khắc nào đó...

Trái tim rụng rời, Băng Thanh kinh hãi...

Máu hoà quện với mưa tất cả trông thật kì dị, kì dị như những chi tiết trong truyện ma mà mấy anh chị hàng xóm hay kể...

Tiếng khóc của mẹ. Tiếng gào thét của bố.

Tất cả làm Băng Thanh như rơi xuống vực sâu không đáy...

Băng Nghi chết rồi...

Băng Nghi của cô chết rồi ư...

Trong đám đông có một ánh mắt ghim thẳng vào người cô đến khó thở... Lại có một cánh tay vươn tới mạnh mẽ nắm lấy cổ cô....

“Á....”

Băng Thanh hét lên một tiếng. Giác mơ đó rốt cuộc là thế nào? Ánh mắt... ánh mắt giết người đó là của ai? Còn một bàn tay to lớn nữa... Tại sao lại muốn giết cô???

Đầu Băng Thanh đau như búa bổ, cô ôm lấy đầu không ngừng day day huyết thái dương. Không tự chủ được mà khẽ mở mắt nhìn quanh. Một giây lấy lại sự cân bằng, cô vén tấm chăn lên ...

Trời ơi, Băng Thanh ôm đầu. Cuộc đời của cô thế là chấm dứt, Băng Thanh lơ bần, Băng Thanh kinh tởm, mi chết đi ...

Vừa âm thầm gào thét vừa đưa tay lên gõ trán nghe từng tiếng “ côm cốp” nghe rất bất tai!

“Cạch”

Cánh cửa hé mở, cô nàng nào đó theo phản xạ nằm xuống ngay ngắn, mắt nhắm nghiền nín thở chờ đợi. Thăm tâm không ngừng gào thét dữ dội...

Lời tác giả: Giải thích thế nào về căn bệnh của Băng Thanh nhĩ. Vừa sinh ảo giác, vừa mắc chứng hoảng loạn trầm trọng, lại giống như trầm cảm. Chắc, cuộc đời cô ấy thật bi đát. Nếu tác giả là cô ấy chắc không dám sống tiếp luôn quá ^^

Dạo này hết cảm hứng văn học rồi, cả nhà ủng hộ nhiệt tình để tác giả xin tí động lực nhé!

Chúc các độc giả thân yêu buổi tối vui vẻ!!!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21

Hoàng Thiên Ân đẩy cửa bước vào, vừa hay trông thấy hành động ngố tàu của cô nàng nào đó không kìm được mà cười khê thành tiếng.

Tiếng cười không to nhưng đủ cho người nằm trên giường kia nghe thấy, lực phủ ngũ tạng của Băng Thanh như muốn tuôn thẳng ra ngoài. Lòng nóng như lửa đốt. Tiếng cười này là của ai? Không lẽ của tên biến thái!?

Băng Thanh thật không dám đối diện với tất cả. Suy nghĩ cô nên lao thẳng đầu vào tường không thì đột nhiên tiếng tiếng bước chân truyền tới, từng bước mạnh mẽ mang bao nhiêu uy nghiêm của chủ nhân.

Cô nín thở, mắt he hé nhìn ...

“Á”

Cô nàng nào đó hét lên một tiếng, suýt nữa nhảy dựng lên. Trời ơi, gương mặt điển trai kia đang nhìn cô chăm chăm, thậm chí ở khoảng cách này vô cùng ám muội, một chút nữa thôi là chạm môi rồi, cự li này có thể giết chết trái tim đang đập thình thịch trong ngực cô ...

Băng Thanh theo phản xạ nhanh chóng bật dậy tránh ra một bên, nhìn người kia đầy nghi vấn, ánh mắt như muốn xuyên thủng một lỗ.

Hoàng Thiên Ân thần nhiên vươn tay tới đặt lên trán cô, nói khê “Hạ sốt rồi, tốt lắm!”

“Sao tôi lại ở đây, còn nữa...” Băng Thanh chỉ xuống “Thế này là thế nào?” về mặt cô nàng nào đó kích động đến nỗi không thốt nên lời ...

Hắn nhàn nhả ngồi xuống cạnh giường, bàn tay thon dài vuốt nhẹ gò má xinh đẹp của cô, cong môi cười, “Là tôi đã đưa em từ địa ngục trở về thiên đường, có nên thể hiện chút thành ý không nhỉ?” điệu cười cực kỳ nham nhở ...

“Cái gì!? Nói vậy...” Băng Thanh bàng hoàng dường như không tin nổi vào tai mình. Cô thật sự có phúc khí tốt như vậy sao? Tên này đã cứu cô thật à?

“Như em thấy đấy, em vẫn an toàn” hắn thu tay lại, hàng lông mày khê nhượng lên, “Cô bé ngốc, đến bao giờ tôi mới hết lo lắng về em đây?”

Băng Thanh ngẩn người mất nửa ngày, khê điều chỉnh lại tư thế để trấn tĩnh bản thân, đưa mắt quan sát người trước mắt, một khắc sau không nhận được ôm miệng la lớn,

“Thiên... Thiên...” giọng nói lúng búng như ngâm hột thị. Trời ơi, cô đang chứng kiến chuyện gì thế này? (Nào bạn Băng Thanh này bây giờ mới chính thức hoạt động!!!)

Thiên Anh xinh đẹp bấy lâu của cô trong một ngày bỗng chốc trở thành anh chàng nỷ nam Thiên Ân. Chuyện cái quỷ gì đây?

Sắc mặt Băng Thanh từ trắng chuyển sang đen, sau đó bỗng chốc đỏ bừng như ăn phải ớt.

“Sao em khấn trương thế?” Hắn khoanh tay tay trước ngực, đẩy mắt ánh lên tia cười ám áp, nhìn cô chăm chọc.

“Tại sao!? Thiên Anh, à không phải gọi là Thiên Ân chứ, bấy lâu nay tôi thật khâm phục diễn xuất của anh”

Gì chứ!? Đồ lừa đảo, Băng Thanh cảm thấy tâm hồn mình bị tổn thương nghiêm trọng rồi đấy!

“Chẳng phải bây giờ đã bị em nhìn ra rồi sao?”

“Đủ rồi, tôi phải về nhà. Ân huệ này nhất định tôi sẽ báo đáp sau, cáo từ”

Dứt lời Băng Thanh bước xuống, nhưng vì sức khỏe còn yếu nên dáng đi loạng choạng suýt ngã. Đang không biết phải bầu vùi vào đâu đột nhiên Thiên Ân đưa bàn tay thon dài ra đỡ, cả gương mặt nhỏ nhắn của cô vùi hẳn vào khuôn ngực rắn chắc, mùi hương nước hoa nhàn nhạt rất nam tính làm đầu óc ai đó mù mờ, mặt bắt giắc đỏ lên, sự hồ thẹn dường như cũng át cả lý trí, Băng Thanh vùng ra, dứt khoát, “Buông ra, tôi tự đi được”

“Thật không biết nghe lời” Người nào đó xốc hẳn cô lên đặt vào lòng, khê thì thầm bằng chất giọng dịu dàng nhất, “Tôi đưa em đi ăn chút gì đó rồi về”

Lời vừa dứt, bụng cô nàng nào đó phối hợp rất kịp thời, từng tiếng “ọc ọc” phát ra khiến chủ nhân phải đỏ bừng mặt mũi. Từ bé đến giờ đây là lần đầu tiên Băng Thanh cảm thấy mặt mặt như vậy!

Hắn chỉ nở nụ cười rất khê, nụ cười của hắn ám áp như những tia nắng mùa xuân giữa cánh đồng xanh rì rào, Băng Thanh nhất thời quên cả xấu hổ cứ nhìn chăm chăm không dứt, lòng âm thầm cảm thán. Hắn ta cực kì, cực kì đẹp trai, gương mặt phong thần tuấn lãng khiến người nhìn đánh rơi cả nhịp thở. Lúc còn là nữ nhân đã khiến người ta bất giác phạm tội, huống hồ thời khắc này mái tóc dài đã buông bỏ thay vào đó là mái tóc màu đen gỗ mun vô cùng quyến rũ, Băng Thanh thắm nuốt một ngụm nước bọt. Tên này đừng có đẹp trai như thế này được không?

“Nhìn gì?” Hắn nhếch môi, đẩy mắt phẳng lạng như hồ nước sâu thăm thẳm

Băng Thanh xấu hổ úp hẳn mặt vào khuôn ngực hắn. Hôm nay xem như hắn may mắn đi, cô đành "ngâm bò làm hòn ngọt" vậy! Đùa chứ, ít nhất cũng phải giữ lại cái mạng nhỏ này bằng cách lấp đầy dạ dày mới tính kể trả thù chứ. Khê môi cô nàng nào đó nở nụ cười nham hiểm ...

Một lát sau, chiếc xe dừng lại trước nhà hàng Ý nổi tiếng trong thành phố. Hai người một trước một sau tiến thẳng vào nhà hàng, nam khí phách, phi phàm, nữ diễm lệ, thanh khiết thu hút bao ánh nhìn của khách nhân. Đa số là những ánh nhìn ngưỡng mộ pha chút phức tạp khó nói, thậm chí còn có bao cặp mắt ghen tị của mấy cô gái bán thẳng về Băng Thanh.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy dài sau gáy Băng Thanh, lòng bất giác nổi lên từng hồi run rẩy. Gì chứ mấy cô kia? Tôi làm gì mà mấy cô không vừa mắt như thế!? Băng Thanh thật muốn nhảy bổ tới mà mắng cho hả hê, nhưng vì sĩ diện nên đành ngậm đắng nuốt cay, khép nép đi sát vào mỹ nam điển trai, càng làm những cặp mắt kia tức đến nổi đỏ mắt. Nhưng chẳng ai biết được đây là chủ ý của Băng Thanh, cô cố tình chọc tức bọn họ đây mà, âm thầm nở nụ cười khoái trá cô cùng Thiên Ân ngồi xuống chiếc bàn sát đất cạnh cửa sổ. Ngồi ở đây có thể thưởng thức hết mọi cảnh vật hữu tình bên ngoài, hơn nữa cách bài trí của nhà hàng này cũng không tệ, mỗi dãy bàn được xếp thẳng tắp có thể vừa thoải mái ăn uống vừa có thể chiêm ngưỡng không gian mà nhà hàng đem lại. Nó truyền cho ta một cảm giác vô cùng ấm áp, nếu gia đình cô được tới đây ăn thì tốt quá, nghĩ đến đó lòng cô bất giác trầm xuống ...

"Xin hỏi hai vị dùng gì?" Một người phục vụ nam từ từ tiến lại, động tác đưa menu cực kỳ lịch thiệp. mà khuôn mặt kia cũng rất đẹp trai khiến Băng Thanh quên cả khép miệng.

Hoàng Thiên Ân ngồi đối diện khẽ nhướn mày kinh ngạc, "Cô không khát nước sao?" (Giải thích củ chuối: Ý anh này bảo chị này hám gái, nhìn gái là chảy cả nước miếng, nhiều sẽ khát nước)

Hả!? Băng Thanh nhất thời không hiểu hết ý tứ của lời nói, người ngẩn ra mất nửa ngày, mãi mới nhìn hắn với biểu tình khó hiểu, "Là sao!?"

Tên này rốt cuộc đang ám chỉ điều gì? Nước à? Cô có nói khát nước bao giờ chứ? Hắn chẳng phải đang yên đang lành lại phun ra những câu thừa thãi ấy làm gì. Chỉ là Băng Thanh nghĩ nửa ngày cũng không ra hàm ý của hắn, cho nên về mặt cô nàng nào đó cực kì đau khổ, không ngừng gào thét chửi bới trong lòng ...

"Cho tôi hai suất pizza và hai..."

"Khoan đã.." Không để hắn nói hết câu Băng Thanh đã ngắt lời, điệu bộ vô cùng hưng phấn.

"Sao thế!?" Hoàng Thiên Ân nhún mày, rốt cuộc cô gái quý quai này còn muốn giờ trò gì nữa, từ lúc này đã bày ra bộ mặt hồ ly để hù dọa bao cô gái đang liếc mắt đưa tình rồi, giờ còn muốn làm trò quỷ gì đây!?

Băng Thanh nở nụ cười tươi như ánh mặt trời cuối đông, "Tôi muốn gọi thêm, tôi rất đói, thật đấy" Bà nó, vì miếng ăn mà bản thân cô đã vứt hết sĩ diện về tận phía trời xa rồi.

"Phi..." Hai con người trước mắt đột nhiên bật cười thành tiếng. Riêng anh chàng phục vụ tự thấy thái độ mình hơi bất nhã vội chỉnh lại tư thế đứng lại ngay ngắn nhưng vẫn không giấu được nét cười cứ hiện trên khuôn miệng.

Còn Thiên Ân hắn vẫn thản nhiên trung ra nụ cười đầy trào phúng nhưng lại chứa đầy yêu chiều hiếm có. Thân hình to lớn dựa ra sau ghế, thoải mái bất chèo chàn ra lệnh với bồi bàn, "Cứ làm theo cô ấy"

Cặp mắt đẹp của Băng Thanh sáng rực như sao đêm, háng giọng rồi cầm menu lên tuôn một tràng, "Hai sốt bò bằm; hai Ravioli; com viên chiên Arancini; phô mai Parmigiano; bánh mì Colomba Pasquale; kem Galetto, cuối cùng là vang đỏ Chianti" nở nụ cười mãn nguyện sau cùng lại bồi thêm một câu khiến người nghe phải xúc động, "Nếu cần tôi sẽ gọi thêm"

Khỏe môi anh chàng bồi bàn khẽ run run, từ sâu trong đôi mắt lại nổi lên một tia tán thưởng hay cho sức ăn trời đánh của cô nàng vô sỉ nào đó. Con người này nhất định là không bình thường, ai đời con gái ở trước mặt bạn trai lại nổi tính tham ăn như thế, quả là mắt mặt thay cho phái nữ. Mà rõ ràng về mặt anh chàng kia cũng rất hứng thú. Đúng là một cặp đôi quái đản!

Thấy biểu hiện chàng trai phục vụ không tốt, Băng Thanh không ngừng trừng lớn hai mắt, nếu ánh mắt có thể giết người, nhất định tên này đã bị cô thiêu cháy hàng ngàn lần rồi. Bộ lần đầu tiên mới thấy con gái nhà lành tham ăn sao!? Nói trắng ra cô cũng đâu có ngốc mà gọi nhiều đồ như thế, cốt yếu là để trả "thù cũ nợ mới" với tên Hoàng Thiên Ân chết tiệt kia thôi mà!

"Phiền anh vậy" Hoàng Thiên lịch thiệp nói, đưa mắt nhìn Băng Thanh thêm phần thú vị. Cô nàng này quả là lắm trò, muốn hắn táng gia bại sản sao, chờ đến đời sau vậy! (Anh này tự tin không hề kém cạnh ai đâu nhé!)

Người phục vụ niềm nở mỉm cười rồi quay người bước vào trong, trước khi đi không nhịn được lại trộm nhìn Băng Thanh một cái, giống như rất ngưỡng mộ nữ hào kiệt này vô cùng!!!

"Em chắc chắn mình sẽ ăn hết chứ!?"

Khi chỉ còn lại hai người, Thiên Ân lên tiếng, ngữ điệu cực kì thích thú, quan sát Băng Thanh rất tỉ mỉ cơ hồ muốn khám phá hết nội tâm người đối diện.

"Ý này của anh hẳn là đang xót tiền sao!?" Băng Thanh nhếch môi, mũi đã kích không ngừng tỏa ra tứ phía.

"Không có gì, tôi chỉ lo dạ dày của em không chịu tiếp nhận thêm được thôi" Hắn thoải mái nở nụ cười dịu dàng cơ hồ thu hút cả linh hồn người đối diện vào đấy.

"Anh lo chuyện bao đồng rồi"

Lúc này, đồ ăn nhanh chóng được bung ra bày kín cả mặt bàn, Băng Thanh nuốt một ngụm nước bọt. Chỗ đồ ăn này, giá cả cô đã từng liếc qua, ít nhất cũng gấp đôi lương một tháng của một nhân viên tài vụ bình thường, ước chừng bàn ăn này cũng gần chục triệu. Băng Thanh ngàn vạn lần không muốn hấn khó xử nhưng ai bảo hấn dám dùng tiểu xảo mỹ nam kế hại cô chứ. Sự trả đũa này có là gì chứ ...

Cho nên, ít phút trước cô nàng nào đó cảm thấy vô cùng tội lỗi, ít phút sau đã nhanh chóng cầm đũa lên chiến đấu. Dù gì cũng đã hai ngày qua bụng cô cũng chưa có hạt cơm nào lấp vào, ăn hết chỗ này ít nhất cũng no cả ngày. Tốt quá rồi đồ tồn com nhà...

Nhà!? Băng Thanh đột nhiên sững người lại, mặc kệ miếng thịt bò đang nghẹn trong cuống họng, cô ngước mắt nhìn người đối diện, "Hoàng Thiên Ân, bố mẹ tôi..."

"Tôi đã xử lý ổn thỏa rồi" Chưa kịp để cô nói hết câu hấn ngắt lời, sau đó dịu dàng rót cho Băng Thanh cốc nước đem đặt vào tay, "Lúc ăn nên tập trung chuyên môn một chút, đừng để bị sặc"

Băng Thanh ngẩn người, bỗng nhiên cảm thấy xúc động vô cùng, đây là lần đầu tiên trong đời cô được trải qua cảm giác có người khác quan tâm, thật ấm áp biết nhường nào. Giờ cô mới nhận ra, người đang ngồi trước mắt thật sự rất tốt, ít nhất là ngay lúc này ...

"Sao, em bị tôi làm cho cảm động quá rồi hả?" Hấn gấp một miếng thịt bò bỏ vào bát cô, không quên cất giọng châm chọc.

Băng Thanh bật cười, "Xem anh kia, tự tin quá rồi đấy, người xưa có câu trèo cao té đau, anh ở cao quá rồi Thiên Ân à!"

Cô âm thầm hít một hơi dài, con người này thật kì lạ, lời nói luôn trái ngược với hành động, đúng là quái dị mà...

Ăn xong, Thiên Ân lại lái xe đưa cô về tận nhà. Lúc còn cách nhà một đoạn khá xa Băng Thanh dờ hơi đòi thả bộ, nói là muốn hít một bầu không khí trong lành để nuôi dưỡng phổi. Dĩ nhiên nghe xong câu ấy, người nào đó lại cười sáng sặc, không nghĩ ngợi gì nhiều vội kéo tay cô xuống xe rồi nhàn nhả sánh vai bước đi...

"Thiên Ân, anh nói xem, tại sao anh phải giả dạng làm con gái?"

Đi được một đoạn, Băng Thanh không nhịn được khẽ lên tiếng, đây là nghi vấn cô đã muốn hỏi từ lúc biết chuyện, nhưng cũng chưa tìm dịp để hỏi, không biết có mạo phạm gì đến đời tư của hấn không, cho nên cô áy náy nói tiếp, "Nếu anh không muốn nói thì thôi, cũng không sao đâu, tôi không tò mò đâu" Không phải tò mò nữa mà là quá tò mò mới phải. Tại sao một mỹ nam xinh đẹp như hấn lại biến thành con gái nhỉ, nhất định là có uẩn khúc gì đó. Hay là...Băng Thanh thoáng lạnh gáy với suy nghĩ đầy biến thái của mình...

"Cái đầu óc đen tối của em đang nghĩ gì đó"

Băng Thanh giật bản mình, bộ dạng như gặp phải quỷ, từ bao giờ một con người lạnh lùng như hấn lại biết đọc suy nghĩ của người khác thế này?

"Sao anh biết tôi vừa nghĩ đến nó. Lẽ nào là thật" Băng Thanh thoáng cười cợt, nụ cười khá ố vô cùng.

"Cốp"

Hấn ta giờ tay ra khẽ gõ vào trán Băng Thanh, cô nàng nào đó mím môi ra vẻ hờn dỗi, nụ cười hứng thú bên môi hấn càng đậm hơn, hấn khẽ ra lệnh, chất giọng uy nghiêm khó cưỡng, "Em ấy, từ nay về sau còn có suy nghĩ ấy thì coi chừng trán em sẽ giăng hoa kết trái đấy"

"Suy nghĩ gì nhỉ?" Băng Thanh làm ra vẻ mặt vô tội, nụ cười châm chọc hiện lên khóe môi, đôi mắt lưu ly vì thế cũng trở nên lấp lánh lạ thường.

Hoàng Thiên Ân không kìm được khẽ véo má Băng Thanh một cái, nhẹ giọng nói, "Em muốn nghe thật chứ?"

Nghe gì nhỉ? Nghe suy nghĩ của hấn hay nghe câu trả lời của hấn đây? Tâm tư Băng Thanh kích động dữ dội, cảm thấy điều hấn sắp nói đây hấn là một điều tội tệ...

Hấn mỉm cười, thu cánh tay về, thong thả bước lên trước vài bước, hai tay bỏ vào túi quần, bộ dạng ngao nghể hết những nhà Thơ Mới khi nói về "cái tôi" phi thường. Băng Thanh cũng không hiểu vì sao mình lại có liên tưởng phong phú đến vậy, chỉ là lời của cô giáo dạy môn Ngữ Văn năm đó cứ khảm vào tâm thức của cô lúc nào không hay ...

Hấn đi trước, cô lèo đèo theo sau, dưới ánh nắng, bóng hai người sáp nhập với nhau như một bức tranh hoàn mỹ, hấn lên tiếng bằng chất giọng trầm buồn xa lạ, phá vỡ bầu không khí im lặng, "Thật ra mẹ tôi rất thích sinh con gái, trước tôi còn có một chị nhưng vì sinh non nên chị ấy không qua khỏi con nguy kịch, theo khân cầu của bố tôi bác sĩ đã cứu mẹ tôi từ tay Từ thần, kể từ khi ấy mẹ tôi rất đau khổ. Đến lúc sinh tôi ra..." nói đến đây hấn hơi ngừng lại, khuôn mặt như ngọc tạc bỗng nhiên ửng đỏ, hấn đưa ánh mắt nhìn ra phía xa.

Về sau hấn không nói nhưng Băng Thanh cũng đủ tinh tế để cảm nhận được rằng mỹ nam Thiên Ân của chúng ta bị mẹ đối xử như thế nào khi biến thành một nàng công chúa. Chuyện này quả là chuyện đáng cười nhất thế gian...

"Nhưng mà..." Băng Thanh dè dặt lên tiếng, ngữ điệu hơi trầm xuống, "Tại sao bây giờ anh không tiếp tục?"

Hoàng Thiên Ân chờ cô nói xong, vội ghé sát vào mặt Băng Thanh phả từng hơi thở mị hoặc "Vi bây giờ tôi đã tìm được giai nhân, cứ tưởng sẽ cô độc đến già rồi chứ! Quả thật Ông to Bà nguyệt rất đúng giờ"

Băng Thanh bất giác run lên lại nghĩ đến nụ hôn của hắn lúc trước rồi thêm mảnh giấy nhắn rất bá đạo kia nữa khiến cô không dám tin nổi những điều vừa xảy ra, "Xin lỗi, tới nhà tôi rồi!"

Băng Thanh giấu đi vẻ xấu hổ, chạy biến vào nhà, có trời mới biết rằng cô sợ đến nỗi muốn rụng rời cả cẳng tay. Khép cổng lại, Băng Thanh dựa vào cửa thờ từng đợt khó khăn, rất lâu sau mới điều hòa được nhịp thở ...

Trong vô thức, cô ngoảnh đầu nhìn về nơi cách đó không xa, hắn vẫn đứng đấy, dáng vẻ lạnh lùng, cô độc bao phủ cả con người. Có lẽ hắn cũng giống cô, đều là những người sống trong đau khổ. Âm thầm thờ dài một tiếng Băng Thanh mở cửa bước vào nhà.

Những tưởng thứ chờ cô sẽ là cái chết nhưng không ngờ chân vừa chạm cửa đã thấy bố mẹ vây đến hỏi han, "Băng Thanh, đi cắm trại với lớp vui chứ?"

Băng Thanh kinh ngạc, hai mắt mở lớn nhìn bố mẹ. Cắm trại sao? Lớp cô có đi cắm trại bao giờ nhỉ?

"Em yên tâm tôi đã thu xếp ổn thỏa rồi!" Lời nói của ai vang vọng trong đầu Băng Thanh rất kịp thời. Cô nàng nào đó nở nụ cười vô cùng khả ái, "Vui lắm ạ, chỉ tiếc là..."

"Hửm? Tiếc gì?" mẹ nhưong mày, nghi hoặc hỏi lại.

"Tiếc là mấy ngày không được ăn đồ mẹ nấu con cảm thấy như thiếu đi một bầu trời tình thương" Băng Thanh ngả đầu lên vai mẹ, cất giọng nũng nịu.

"Con bé này chỉ khéo nịnh" Bà mẹ nào đó khẽ búng trán con gái một cái, không quên lườm yêu, "chiều nay mẹ nấu món sườn xào chua ngọt cho con ăn nhé"

"Mẫu thân muôn năm!"

Lời vừa tuôn ra cả bố và mẹ đều bật cười. Bố gật đầu hài lòng rồi quay người đi xem chương trình ti vi đang chiếu dở. Băng Thanh để ý mái tóc đen của bố đã ngả sang màu muối tiêu từ bao giờ, khóe mắt tinh anh cũng hằn lên đầy nếp nhăn, có lẽ thời gian đã lấy đi sự phong độ nơi bố rất nhiều. Không hiểu sao ngay lúc này Băng Thanh rất muốn ôm bố như ngày xưa.

"Bố, bố là của con bố nhé!"

Cô bé Băng Nghi từ đâu ủa tới nép vào lòng bố, hùng hổ cất giọng tuyên bố.

"Băng Nghi không ngoan nhé, bố là bố của chúng ta" Băng Thanh nhẹ nhàng đẩy em ra, cả thân hình nhỏ bé ôm bố thật chặt như muốn tranh giành bố với em đến cùng.

"Không, bố là của Băng Nghi, Băng Thanh chị không được tranh bố của em!"

"Băng Nghi ngốc, bố sinh ra chị, cũng sinh ra em, sao bố của một mình em chứ"

"Bố..."

"Bố..."

Tiếng hò hét tranh giành bố của hai đứa trẻ khiến mẹ nấu ăn trong bếp cũng thờ dài lắc đầu. Hai đứa nhỏ thật đáng yêu. Cô chị thông minh, nhanh nhẹn bao nhiêu thì cô em lại ngờ nghệch, thánh thiện bấy nhiêu. Đối với gia đình bà hai cô bé chính là thiên thần mà Thượng đế đã ưu ái ban tặng

"Thôi được rồi, Băng Thanh, Băng Nghi ngoan, bố là của hai đứa được chưa?" Mãi đến khi ông bố nào đó lên tiếng phân xử tình thế mới dịu lại.

Im ắng chưa được bao lâu thì hai cô bé lại cúi đầu khẽ thì thầm, "Bố là của mẹ đấy!"

Sau một hồi bàn luận sôi nổi, hai cái cổ nhỏ xinh xinh khẽ nghiêng lên đồng thanh, "Bố là của mẹ. bố là của mẹ" tiếp đó là những tiếng cười giòn tan vang vọng cả ngôi nhà tràn ngập yêu thương...

Tách...Tách...

Nước mắt không kìm được lại khẽ rơi, Băng Thanh đến bên nhẹ nhàng ôm lấy bố, hơi ấm này từ lâu cô đã lãng quên, đôi tay này từ lâu cũng chưa ôm lấy cô một lần.

Không ngờ sự ra đi của một người lại tác động rất nhiều đến cuộc sống của chúng ta nhiều như vậy. Có những thứ trở thành hoài niệm cũng có những thứ lại trở thành nỗi đau. Giống như ngay lúc này đây, bố của cô đã đau đến tận xương tủy rồi, dù ông không nói nhưng mỗi buổi tối cô vẫn thường thấy ông cầm hình của Băng Nghi ôm chặt vào lòng, thỉnh thoảng trên đôi mắt chứa đầy vết nhăn còn có những giọt lấp lánh tỏa sáng trong màn đêm. Bố cô đã âm thầm đau đớn như vậy đấy!

"Băng Thanh, con làm sao thế?" Bố hơi ngạc nhiên với biểu hiện của Băng Thanh, 14 năm nay con bé chưa hề ôm ông lần nào. Ông biết, nó sẽ oán trách ông nhiều lắm, chỉ vì ông mà nó phải chịu khổ rất nhiều, cũng giống như lần ông lớn tiếng tra khảo, nó đã sợ đến nỗi ngất đi, ngày hôm sau lại được điều trị ở bệnh viện, cái nơi mà nó ghét nhất, hẳn là nó còn giận ông rất nhiều ...

"Bố, con muốn thể hiện chút tình cảm thôi mà" Băng Thanh lau khôe mắt, nụ cười tình quái lại hiện ra, "Bố chả biết lãng mạn là gì cả, sao hồi trước mẹ lại thích bố được nhỉ?"

"Con bé này, là mẹ con tán tỉnh bố trước đây!" Ông dịu dàng vuốt mái tóc dài của cô, "Con không trách bố chứ?"

Băng Thanh lắc đầu,nở nụ cười hiền: "Không đâu ạ, con biết mọi chuyện bố làm đều có lý do của nó, con sẽ không oán giận nửa lời"

"Con bé ngốc này" Bố cô mắng yêu, âm thầm thở dài một hơi, đáy mắt tình anh hiện nét phức tạp khó tả ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22

Đại học Thanh Du.

Băng Thanh mắt nhắm mắt mở lờ đờ bước vào lớp học. Tối qua vì mãi ngắm trăng, sáng mới sức tỉnh vừa hay chớp mắt được một chút chuông đồng hồ đã kêu lên đôi mạng. Cô cảm thấy toàn thân rã rời, thì ra bệnh thiếu ngủ nó trầm trọng thế này...

Chưa kịp định thần đã nghe từng tiếng xì xào,bàn tán cứ đánh thẳng vào màng nhĩ,Băng Thanh theo phản xạ vênh tai lên nghe ngóng.

"Nghe gì chưa, vài hôm trước trường chúng ta có gã biến thái đột nhập vào đây!" Nữ sinh A mặt thất sắc đưa tay lên không ngừng diển đạt.

Tên biến thái!? Lẽ nào chính là tên bệnh hoạn làm hại cô? Nghe đến đây Băng Thanh siết chặt bàn tay lại, cô biết mình đang nghe những gì không đáng nghe.

"Rồi sao nữa? Đã bắt bỏ tù hán chưa?"

"Rồi,nhưng gã khai nhận là có người thuê gã"

"Thuê!???"

"Suýt,tớ còn nghe nói là sinh viên trường mình nữa đấy!"

"Cậu biết là ai không?" - Một nữ sinh khác không kìm được chen vào, ánh mắt tò mò xen lẫn chút hào hứng.

Nữ sinh kia lắc đầu: "Bố tớ làm bên viện kiểm sát đang thụ lý vụ này,nghe nói hán chưa có động cơ gây án nên chỉ cảnh cáo và phạt tiền thôi!"

"Chưa có động cơ gây án" năm chữ này đánh thẳng vào tai Băng Thanh khiến cô có chút đau nhức. Tên bệnh hoạn đó suýt hại chết cô. Thế nào mới gọi là "có động cơ gây án" đây?

Băng Thanh âm thầm thở hắt một hơi, chuyện này không truy cứu cũng là chuyện tốt, nếu hán thừa nhận hán đã cưỡng bức cô thì từ nay về sau cô đâu còn thể diện để cảm tưởng bằng cử nhân của Thanh Du chứ...

Nhưng tha thứ cho gã dễ dàng thế này đúng là không phải nguyên tắc của cô. Nhất định cô phải tới đồn công an thăm hán một chuyến.

Nhưng sự việc này ai có thể bịt kín như bưng vậy nhỉ? Băng Thanh thoáng nghĩ ngợi, tự nhiên hai chữ "Thiên Ân" cứ lờn vờn trong đầu. Từ trước đến nay cô chưa từng nợ ai nhiều như vậy, nhân tình này làm sao cô trả hết đây...

"Bạn học Băng Thanh, cả tỉ năm không gặp"

Mãi suy nghĩ đột nhiên có tiếng nói phát ra từ đỉnh đầu, Băng Thanh thoáng giật mình nhận ra đầu cúi sát sắp chạm đất rồi!

"Chào..." nở nụ cười miễn cưỡng,cô ngược mắt nhìn kẻ thù không đội trời chung. Mấy ngày nay không thấy cô hán là hán điên sắp chết rồi. Haha..

Mỹ nam dứt tay vào túi quần, quyết mắt nhìn cô một lượt, sát khí bỗng dung nổi lên như muốn thiêu rụi người đối diện,"Mấy ngày nay cô chết xó ở đâu hả? Điện thoại cũng không liên lạc được là thế nào? Cô muốn trốn chạy khỏi tôi ư? Sao!? Không dám chạy nữa chứ gì? Hay không đủ dũng khí?"

Nụ cười trên môi Băng Thanh chợt đông cứng, hít một hơi dài,không ngừng khích lệ bản thân phải kiên chế đến cùng, cong môi nở nụ cười châm chọc,"Mấy lời đó là hoàng tử đang nhớ đến tôi sao?" thái độ cực kì vô sỉ.

Đinh Luân giận tím mặt, tức đến nghẹn lời. Nhớ cô à? Cái bộ dạng buồn nôn thế kia,làm hán phát ói thì có, hán thay đổi thái độ nhếch môi giễu cợt,"Cô

ấy hả, không phải khẩu vị của tôi, bớt hoang tưởng đi”

Nhìn. Phải nhìn đến cùng. Băng Thanh trăm ngàn lần âm thầm mắng chửi hần. Tên khốn, nếu không phải cái bản Hiệp ước chết tiệt ấy cô đã liều mạng với hần một lượt rồi, thắng thua gì cũng rất vinh quang, sống trong cảnh này thì chết còn hơn, người xưa nói “Chết vinh còn hơn sống nhục” cảm có sai mà. Nhưng tình hình hiện tại, quay đầu cũng không thấy đâu là bờ, đâm lao là phải theo lao thôi! Băng Thanh nuốt một ngụm không khí, khôi phục vẻ hoà nhã thường ngày, “Bạn học Đình Luân nói chí phải, Băng Thanh tôi chỉ là một người bình thường sao dám trèo ơ tưởng đến hoàng tử chứ” lời nói thanh thoát nhưng lại đầy cợt nhả không hề che dấu.

Đương nhiên, mỹ nam nào đó đủ cơ trí để hiểu rằng con người trước mắt đang xiên xỏ mình, đôi mắt màu cà phê khẽ trầm xuống, che giấu đi sát khí đang toả ra ngấm ngầm, “Cô đừng được đừng chân lên đẳng đầu, chỉ tổ phí công hoài sức”

Một câu nói lại mang lực sát thương rất cao, cánh tay run run Băng Thanh siết chặt từng đốt, mồ hôi đã nhuộm từ lúc nào chứng tỏ chủ nhân của nó đang bán loạn.

“Reng....reng...reng”

Chuông vào học khẽ điểm, mọi người lật đặt quay về chỗ ngồi, chỉ có một nam một nữ đứng ở cửa là không phản ứng gì, mắt đầu mắt không ngừng giương cung bạt kiếm. Không khí tự nhiên chùng xuống âm độ, sát khí toả ra bốn phương.

Những tường hộ sẽ đứng nhìn nhau như thế cả ngày nào ngờ vừa giảng viên đi vào họ đã đường ai nấy đi. Khuôn mặt người nam cực kì hưng phấn như thể vừa khám phá ra châu lục mới. Còn người nữ, khuôn mặt lại ỉu xiu như bánh đa nhúng nước, vẻ mặt biểu thị sự bất mãn vô cùng. Từng tiếng thờ dài đồng thanh cất lên khiến vị giảng viên sắp bước lên bục giảng suýt hụt chân. Vị giảng viên nào đó đưa mắt nhìn mọi người một loạt ánh mắt cực kì phức tạp, có người cảm thấy thất thố vội cup mắt xuống tránh ánh nhìn “cảm thông” của người đứng trên bục giảng, lại có người giương đôi mắt ngơ ngác giấu đi vẻ xấu hổ. Riêng hai anh chị nhà chúng ta một mực trung thành với biểu cảm hồ hững không màng đến quốc gia đại sự.

Vì mãi tranh cãi với mỹ nam sâu bọ nên Băng Thanh đã bỏ qua một điểm đáng chú ý đó là hôm nay Thiên Ân không đi học ... Đến lúc nhìn sang chiếc bàn cạnh cửa sổ chỗ ngồi trống không, trên bàn còn vương những hạt bụi buồng bình gió thổi thế nào cũng không bay. Tâm tư của cô nàng nào đó khẽ chùng xuống, cảm giác trống vắng này từ đâu mà có?

Và rất nhanh sau đó, theo quán tính cô lại nhìn về chỗ ngồi của cô bạn tóc vàng tên là Nhã Thy, hôm nay cô ta cũng nghỉ học sao? Theo như cô được biết, ngày nào Đình Luân đến trường là ngày đó người đẹp Nhã Thy luôn bám sát nút mà. Chuyện này không lẽ là trùng hợp?

“Hoàng Thiên Anh, cô muốn làm gì?”

Tiếng hét thất kinh của một cô gái vang lên làm căn nhà hoang mục nát như muốn lung lay đổ ập xuống mặt đất.

Nơi đây cách thành phố khá xa, lại là chốn rừng hoang hẻo lánh rất thích hợp để làm chuyện xấu xa. Hơn nữa, cũng chưa một ai dám chắc khi đặt chân vào đây được toàn mạng trở về. Không bỏ mạng vì đói khát thì cũng bỏ mạng vì thú dữ.

Cô gái có mái tóc dài màu hạt dẻ cầm con dao nhọn trong tay tha hồ liếm đầu lưỡi, ánh mắt khát máu nhìn cô gái đang bị trói ngồi ở ghế, nở nụ cười giễu cợt, “Lâm Nhã Thy, người đẹp như cô tâm địa cũng độc ác đấy, rất hợp để kết giao bằng hữu với tôi!”

“Tại sao lại bắt tôi?” Nhã Thy sợ đến nổi mặt mũi trắng bệch, hô hấp dường như cũng đứt đoạn.

“Vì sao à?” Thiên Ân từ từ tiến lại, đưa lưỡi dao sắc bén chạm vào gương mặt tinh xảo của Nhã Thy, động tác chẳng khác gì chơi trò mèo vờn chuột, “Cô nói xem, tôi nên tặng cô vài vết sẹo hay đưa tên bệnh hoạn đó tới cường bức cô đây?” giọng nói tàn độc đầy lạnh lẽo như thể tiếng ma quỷ dưới địa ngục.

Nhã Thy sợ đến run người, hai hàm răng va vào nhau lập cập, nhìn bộ dạng hiện giờ của cô ta chẳng ai ngờ được lúc trước là một con người kiêu ngạo đến tận mây xanh, cô ta không ngừng van xin, “Tôi xin cô, chúng ta không thù không oán, chỉ vì một con nhò Băng Thanh tâm thường cô để mắt đến cô ta làm gì? Chi bằng chúng ta hợp tác, đổi lại cô cần gì tôi sẽ cho cô” mặc dù đang trong tình trạng thừa chết thiếu sống nhưng ánh mắt vẫn cơ trí khiến người khác thực kinh hãi, khí phách của cô ta đúng là không thể xem thường được.

Thiên Ân nhếch mép, đôi mắt u ám phủ đầy một màu đen loé lên từng tia sắc lạnh đến kinh người, “Nhã Thy, cô mất trí rồi sao? Biết người ta vô hại cô vẫn muốn diệt trừ tận gốc sao?” lực ở cánh tay hần theo lời nói cũng chĩa vào da thịt trắng hồng rí từng giọt máu.

Nhã Thy nhất thời kinh hãi, bất giác nhắm chặt mắt lại. Nhưng khí thế ngạo nghễ kia thì không giảm đi chút nào, một con người nguy hiểm như cô ta đâu thể vì mấy trò uy hiếp này mà mất bình tĩnh được. Sống trong xã hội thượng lưu, bắt cóc tổng tiền, giết người cướp của có gì là cô ta chưa trải qua chứ? Vì thế chỉ trong chớp mắt cô ta lại cười ngậy đại, “Haha... Hoàng Thiên Anh, cô có đủ bản lĩnh để giết tôi không? DreamMain cũng là đối tác làm ăn của công ty bố tôi. Nếu cái xác của tôi là thành ý của DreamMain đúng là không tránh khỏi hệ lụy sau này. Cô rõ chứ?” ngữ điệu vô cùng đắc ý, ít nhất khi chết đi cũng nên chết trong tư thế bi tráng nhất.

Thiên Ân đợi cô ta nói xong nở cười khê, mặc dù rất nhẹ nhưng khiến Nhã Thy bất giác lạnh cả người, tiếng cười kia so với tiếng chiêu hồn còn có mức sát thương lớn hơn gấp đôi. Hần bây giờ chẳng khác gì ác quỷ nắm trong tay toàn bộ sinh mệnh của nhân loại

“Cho cô ba giây để nói hết lời trần trối của cuộc đời mình”

“Cò...” Nhã Thy kinh hãi, đôi mắt đẹp nhìn về phía sau Thiên Ân bất giác trợn trừng như gặp phải quỷ dữ.

Hình bóng xiêu vẹo của một tên đàn ông bước tới, cả khuôn mặt bừng lên dục vọng khó cưỡng, rất dễ để nhận ra hắn đã uống thuốc kích dục.

Nhã Thy chết sững, không dám tin một ngày mình sẽ lấy đá chọi vào chân thể này. Đây là hậu quả khi đụng vào con nhỏ đó sao? Lúc đó là cô ta mất trí muốn cho nhỏ một bài học vì đã làm tổn hại đến Đình Luân thôi mà, cô ta cũng chỉ có ý đồ thuê gã dọa nhỏ thôi, còn sự việc phát sinh về sau, đây tất cả là ngoài ý muốn, là tại thằng cha biến thái đó, chính hắn đã phát tiết không đúng dịp... Nghĩ đến đây Nhã Thy run rẩy cả người, lại nhìn về gã bệnh hoạn đang muốn lao về cô như hổ đói. Nhắm mắt. Nước mắt ướt cả khuôn mặt kiều diễm. Cô ta hối hận, thực sự hối hận nhưng qua dịp này để biết được ai là người đã chống lưng cho nhỏ đó đây ắt hẳn là chuyện tốt.

Thiên Ân thu lưỡi dao về, nở một nụ cười chết chóc, cúi sát vào tai Nhã Thy khẽ thì thầm, “Chúc vui về”

Nói rồi hắn thông thả xoay người đi.

“Rầm”

Cánh cửa đóng chặt lại, chỉ chờ có thể gã bệnh hoạn như sói đói gặp phải mồi ngon lao thẳng đến Nhã Thy tha hồ mà cắn xé. Bấy lâu nay hắn luôn dùng những loại đàn bà cận kề này lại gặp được thiếu nữ xinh đẹp này đương nhiên cảm thấy cực kì hưng phấn. Nhưng có điều chưa được chạm đến một móng tay của người đẹp đã ngã lăn ra sàn bất tỉnh nhân sự. Có một chuyện hắn đã bỏ qua đó là thân thủ của cô gái này cực kì lợi hại...

Tiếng chuông điện thoại khẽ đổ, Thiên Ân dựa lưng vào tường chán nản bắt máy, mắt lại dõi theo từng động thái về phía căn nhà hoang. Hắn thừa biết cô ta đã trốn thoát, chỉ là hắn muốn hù dọa cho cô ta một trận nhớ đời thôi...

“Thiên Ân mày bén mảng về đây ngay” đầu dây Hoàng Thiên Bảo gầm như hổ dữ, hận không thể lao đến giết chết hắn ngay lập tức.

Hắn nhếch miệng cười giễu cợt, không ngờ thông tin đến nhanh vậy. Thứ hắn muốn chính là huỷ diệt DreamMain từng chút, từng chút một... Niềm vui của hắn chính là cướp đoạt tâm huyết của Hoàng Thiên Bảo. Hắn hận lão, hận lão biến mẹ thành người phụ nữ đáng thương nhất trên thế gian. Rồi một ngày chính đôi tay sẽ bắt ông ta phải trả giá...

“Ting...ting..ting...”

Điện thoại lần nữa vang lên, hắn khẽ nhíu mày nhìn người gọi đến, lòng cảm thấy bất an. Là cuộc gọi từ Mỹ!

“Cậu chủ...” đầu dây hơi ngập ngừng

“Chuyện gì?”

“Bà chủ, không ổn rồi”

Thịch. Tim hắn bỗng nhiên ngừng đập trong vài giây. Ánh mắt u tối hiện từng tia đau đớn, phủ đầy con người là những màn sương mỏng mờ mờ như ảo như mộng

“Tôi hiểu rồi”

Thiên Ân ngắt máy, thân hình cao lớn dựa hẳn vào tường tha hồ gặm nhấm nỗi đau...

Đã một tuần trôi qua, chỗ ngồi cạnh cửa sổ vẫn trống trơn, bụi đã phủ từng lớp mỏng tênh bảm trên mặt bàn nhẵn nhụi. Băng Thanh âm thầm thờ dài một tiếng. Tự nhiên cảm thấy rất mơ hồ, không ngừng tự vấn chính mình. Băng Thanh à Băng Thanh mi đang mong cái gì đây?

Cuộc sống của cô bỗng nhiên thiếu đi một người. Nhưng những hiềm khích thì bao giờ cũng đọng đầy như Đông Hải.

Giờ giải lao, mọi người tụ tập xuống căn-tin ăn uống chẳng ai chú ý đến Băng Thanh đang gục đầu xuống bàn tự kỷ. Trao cho cô nàng những ánh nhìn kì quái rồi nói đùa nhau rời đi.

Tiếng chân lần lượt khuất xa, Băng Thanh bật dậy điên cuồng lao ra khỏi lớp học.

Cô không biết mình sẽ chạy đi đâu, nhưng thật sự cô không chịu nổi cảm giác này nữa rồi. Rốt cuộc tâm tư tình lạng của cô đang làm sao thế này?

Trong vô thức, chân cô lại đặt đến hàng ghế đá thân thuộc. Hàng ngày tới đây cô đều sánh vai cùng người ấy, đôi lúc chỉ là những câu nói băng quơ lại khiến hai người cười rất vui vẻ. Nhưng thời khắc này... Băng Thanh ngước mắt lên nhìn trời, bầu trời trong xanh thấy lạ, giống như của 14 năm trước thanh bình như một bản đồng dao. Rồi cũng thời khắc ấy mây đen lại kéo về nhấn chìm cả cuộc đời cô... Băng Thanh ngồi phịch xuống, chọn đúng chỗ cô vẫn thường ngồi, trong vô thức lại ngoái đầu nhìn sang bên cạnh, nếu là trong quá khứ khi cô quay sang là hình ảnh nụ cười của hắn thì ngay lúc này lại là màn không khí búa vẩy. Cảm giác này lạnh lẽo đến ghê người.

“Em đang đợi tôi sao?”

Chương 23

Băng Thanh ngẩn người, thì ra chỉ là ảo giác. Là do cô quá bận tâm đến người ta nên mới sinh cảm giác mong nhớ đó sao!? Cô chống tay, lao đảo đứng dậy, dường như không thể tin nổi những gì đang thay đổi trong tâm tư của mình ...

Bước vào lớp học cũng là lúc mọi người đã tụ tập đông đủ, hình như đang bàn luận về một vấn đề sôi nổi nào đó. Băng Thanh định bụng cứ thế mà lướt qua, tâm trạng cô đã không tốt rồi đừng nhẩy vào thì hơn, nhưng vừa nhắc chân lên đã nghe chất giọng như thể ma quỷ đòi hồn:

“Băng Thanh cô lại đây”

Cô nàng nào đó bậm môi, hung dữ xoay người lại, thâm nắmg trong lòng. Tên khốn, lại muốn phát tiết cái gì nữa đây?

“Cậu có gì sai bảo?”

“Bước đến đây nhanh” chất giọng mang uy lực khủng khiếp như thể hấn là người quyết định hết thảy vạn vật trên thế gian.

Băng Thanh nhìn hấn đầy khinh bỉ, nén lại sự giận dữ đang gào thét dữ dội, nhàn nhả bước về phía hấn, “Cậu...”

Lời chưa nói xong đã bị mỹ nam mạnh bạo nắm cổ tay lôi đi, Băng Thanh trợn mắt nhất thời quên cả diễn biến, lát sau bỗng gào lên:

“Vũ Đình Luân, cậu làm cái quái gì thế!?”

“Tôi đâu có điên, cô gào to như thế để làm gì? Tôn hại đến tai tôi mười cái mạng của cô cũng không bắt đền nổi đâu nhé”

Khoé môi Băng Thanh run lên điên cuồng. Tên mặt dày này mắc bệnh tự kỷ nặng đến thế à? Cái gì mà “tôn hại đến tai tôi”, lại còn “mười mạng cô cũng không đền được”? Thời đại nào rồi còn mắc chứng thần kinh phân liệt của các vua chúa thời xưa vậy nhỉ? Mười mạng của cô lại không bằng lỗ tai chó của hấn à? Có quá phóng đại không? Nghĩ đến đây, Băng Thanh không kim được bỗng phì cười thành tiếng.

Nghe tiếng cười châm chọc, mỹ nam nào đó mặt xám ngắt như tro, sát ý bao phủ con người màu cà phê, hấn rít từng tiếng qua kẽ răng, “Băng Thanh...Cô chán sống sao!? Cô cười cái chết tệt gì thế?”

“Kệ tôi” Băng Thanh làm mặt quỷ.

Đình Luân giận đến đỏ mặt tía tai, nhưng đôi môi mỏng vẫn nhếch lên nở nụ cười quỷ quyết. Hấn cũng không nói gì chỉ kéo Băng Thanh đi không thương tiếc.

Tất nhiên, lực ở cánh tay người kia cũng không nhẹ khiến cô nàng nào đó vừa đi vừa la oai oái, cố giằng tay ra, “Mỹ nam sâu bọ, cậu bị nhược nào à!? Cậu phát tiết cái quái gì vậy? Tôi cho cậu ba giây để buông cánh tay bẩn thỉu của cậu ra khỏi tay tôi đây!!!”

Quả nhiên, lời nói vừa thốt ra có mức sát thương rất cao, khiến gương mặt của mỹ nam vài giây trước là đắc ý vài giây sau đã đen thui như đất nồi, hấn hít một hơi, cố điều chỉnh tâm trạng để không bóp chết cô nàng này tức khắc, “Chết tệt, cô im miệng lại đi!”

Băng Thanh sững lại vài giây, hình như đã đến cảnh giới cuối cùng rồi, nhưng sự nhẫn nại của hấn thật khiến cô phải thần phục, cô nàng nào đó linh ngộ rất nhanh liền thay đổi thái độ còn nhanh hơn cả lật giấy, “Chúng ta đi đâu thế?”

“Không phải đi là sẽ biết sao? Cô hỏi những điều vô nghĩa ấy để làm gì?” Mỹ nam cất giọng, ngữ điệu cực kì hờ hững như thể trả lời cô là một điều gượng ép.

Băng Thanh tức khí rất muốn cho tên này vài bạt tai để hả giận. Nhưng cô nhân có câu “Kẻ thức thời là trang tuấn kiệt”, cô rất hiểu những hệ quả về sau nếu dám chọc giận vào thân thể như ngọc của hấn...

Vừa đang gặm nhấm cơn buồn bực thì bất chợt người phía trước dừng lại, Băng Thanh suýt nữa thì đâm sầm vào hấn, khó khăn lắm mới giữ được thăng bằng vừa hay hấn xoay người lại...

“Rầm”

Một tiếng long trời lở đất vang lên, cảnh tượng khiến mắt người ta suýt rơi cả tròng. Toàn thể sinh viên đi qua đây đều hoá đá, không nhìn được lại liếc mắt chiêm ngưỡng...

Băng Thanh đau đến độ ngu người, khi ý thức dần tỉnh táo, tự nhiên cảm thấy nặng nề như có một vật gì hơn 70kg đè bẹp. Càng kinh hãi hơn cánh tay kia đang ôm trọn người cô. Cô nhất thời đông băng hoàn toàn.

Mỹ nam Đinh Luân cũng bất thường không kém, cú ngã này không đau như hấn tưởng tượng, nhưng đến lúc hấn sức tỉnh mới biết rằng mình đang đè lên Băng Thanh...

Bốn mắt nhìn nhau, thời gian ngưng đọng...

Băng Thanh trợn mắt há mồm gào lên, ánh mắt như muốn giết người đến nơi, “Tên này, có biết đường mà cút ra cho bà không hả?”

Tiếng hét vang dội khiến chim chóc trên cây kinh hoàng bay đi trốn, náo động cả khoảng trời.

Đinh Luân mặc dù hơi mất bình tĩnh nhưng trong thâm tâm hấn bỗng nhiên có ý định trêu chọc cô nàng, liền giờ thói đào hoa, “Tình huống này có nên đánh dấu bằng một nụ hôn không nhỉ?” liền đó, không quên nở một nụ cười điên đảo chứng sinh.

Băng Thanh giận đến run người, hung hăng nhìn hấn, không nể nang gì phun ra ba chữ cao quý, “Tên bệnh hoạn”

“Khụ khụ...” nụ cười trên môi tắt lịm, Đinh Luân ho khan vài tiếng, nhìn thẳng vào Băng Thanh như muốn thôi miên. Thảm mỹ của cô ta kém vậy sao!? Hay là cô ta miễn dịch với vẻ đẹp của hấn!?

Chưa kịp để hấn tự vấn xong, Băng Thanh mạnh bạo đẩy mỹ nam ngồi dậy nhưng vì hấn quá cao lớn nên đành bất lực, cô nghiêng răng kèn kẹt, mắt phũ đầy sát ý, “Tên này, cậu còn ngăn người ra thế làm gì? Tôi không muốn ngày mai có người bê hấn một chậu axit tới tắm đâu. Cho nên làm ơn đi, người ta nhìn đang nhìn đây, cậu mặt dày cậu không ngại, còn tôi sắp bị họ nhìn đến chết cháy rồi. Nghe rõ không?”

Thật điên chết cô mà, ngày gì lại xui xẻo thế này? Khi không lại đâm đầu vào nguy hiểm, mà tên này quả thực rất nguy hiểm, bản thân hấn nguy hiểm đã đành những người xung quanh hấn cũng đâu có kém cạnh gì.

Đinh Luân thích thú quan sát biểu tình của cô, hấn bỗng nhiên nở nụ cười hứng thú, ghé sát tai Băng Thanh khẽ thì thầm, “Ồ Thanh Du cô cũng là một mỹ nhân, hay tôi và cô thử hẹn hò nhé” đề nghị suồng sã mang nét chế giễu không hề che dấu.

Băng Thanh không phải kẻ ngốc, đương nhiên rất hiểu ý tứ của lời nói. Nở nụ cười nửa miệng, cô bình tĩnh trả lời, “Tôi cho cậu ba giây để đứng lên, nếu không đừng trách tôi tàn nhẫn” lúc nói câu này Băng Thanh đã có sự chuẩn bị kỹ càng, cùng lắm thì nấu đồ ăn sáng cho hấn một tháng. Lúc trước cô cũng đã tự nhận hình phạt đó rồi còn gì, nhưng cũng chẳng thực thi trong bao lâu do có quá nhiều chuyện xảy ra, mà hấn cũng không hề truy cứu, điểm này thật sự rất bất thường. Nhưng về sau Băng Thanh mới thấu hiểu, hấn “thả sợi dây dài để cậu con cá lớn hơn” chính là bản Hiệp ước chết tiệt đó... Nghĩ đến đây cô lại thấy mình giống con ngốc bị người ta dắt mũi mà không hay biết. Có phải dạo này nào cô bị ứng thủy rồi không?

“Cũng được thôi, nhưng với một điều kiện. Giáng sinh này cô phải ở bên tôi” Mỹ nam thoải mái đưa ra yêu cầu không quên nở nụ cười đắc ý.

Vô si! Băng Thanh thề, từ trước đến nay chưa gặp ai mặt dày như hấn. Trong tình huống này cũng muốn đưa ra điều kiện sao, xem cô là kẻ ngốc à? Nhưng mà... Băng Thanh âm thầm hít sâu một hơi, mắt không tự chủ được theo bản năng lại nhìn quanh, sau lưng bất giác toát mồ hôi lạnh, chết cô rồi, dịp này không bị xẻo thịt lột da thì cũng thiên đào vạn quả, nhìn đi, nhìn đi mọi cặp mắt đều đổ dồn về đây chỉ hận không thể lao tới giết cô ngay tức khắc, đường nào cũng chết nhưng càng kéo dài thời gian thì sự sống của cô xem ra rất mong manh. Băng Thanh âm thầm nuốt nước mắt vào trong, ngăn không ỉnh phải gào lên chửi bới cái tên ác ma trước mắt, cô nuốt một ngụm không khí, khấn trương gặt đầu. Lòng cầu nguyện tên này đứng dậy mau mau nếu không cô sẽ chết không toàn thân mất...

Nhận được cái gật đầu của đối phương, mỹ nam tươi cười thông thả đứng dậy, trước khi đi không quên lôi người kia dậy cùng. Hấn cũng không biết vì sao hấn lại vui vẻ thế này, nhưng chiếm giữ được con người này tha hồ mà chà đạp cũng là một thành tựu...

Băng Thanh giật mạnh cánh tay ra như thể nắm tay hấn là một điều ghê tởm vậy. Có chết cô cũng không tin cuộc đời mình lại bị đất thế này, chết nhục trong tay tên này quả là điều thể thảm nhất trong cuộc đời của Băng Thanh.

“Cô đi đâu đấy?”

Lúc Băng Thanh vừa xoay người định bỏ đi cũng là lúc mỹ nam lên tiếng, giọng nói xem chừng rất không vui...

“Cậu còn muốn gì nữa?” - Cô lãnh đạm hỏi lại.

“Đến đây” Đinh Luân ra lệnh theo thói quen. Hấn ai cũng biết hấn là người thích điều khiển mọi thứ như thể là Thượng đế quyết định vạn vật.

Băng Thanh hít một hơi dài, vẫn kịch liệt từ chối, “Áo quần tôi bẩn, tôi phải...”

“Đến hay không đến?” - Giọng nói lần này đậm chất uy hiếp.

Ba chữ “về nhà thay” chưa kịp phun ra đã bị mỹ nam chặn đứng trong cuống họng, Băng Thanh cực kì tức tối, phồng mang trợn má, giậm chân bước tới, “Cậu thích ra lệnh cho người khác như thế à? Cậu độc ác vừa thôi? Cậu có phải là con người nữa không?”

Đinh Luân đương nhiên không hề đếm xuể đến cô nàng nhiều chuyện, vẫn dửng dưng vẻ thư thái, một tay đút vào túi quần cuống ngoạc bước đi. Hấn không tin cô nàng không dám đi sau hấn.

Quả nhiên đúng như dự đoán, Băng Thanh hết như cái máy thất thủ bước theo sau...

Thấy nhân vật chính đã rời đi, khán giả cũng lần lượt rời đi nhanh chóng. Cách đó không xa, cặp mắt như ngọc trai đen dôi theo về hướng này mang bao phức tạp khó tả...

Sân bóng Thanh Du là sân vận động hiện đại nhất trong cả nước, mọi cuộc đua lớn nhỏ trong nước đều được diễn ra tại đây. Với bãi cỏ nhân tạo được chăm sóc tỉ mỉ hiếm nơi nào có được và diện tích rộng rãi là nơi chốn sinh viên Thanh Du hay ghé tới sau những giờ phút học tập căng thẳng.

Vừa đặt chân đến đây Băng Thanh sững sốt mất nửa ngày, tên này rốt cuộc muốn cô làm gì?

“Ngồi đây đi”

Đình Luân ấn cô ngồi xuống một góc cách sân bóng không xa, chỗ này có thể quan sát hết thấy mọi hành động trên sân cỏ. Băng Thanh vẫn chưa hiểu mô tê gì hết đột nhiên một chiếc áo từ đâu bay đến đáp xuống ôm lấy đầu, cô tức tối, trừng mắt nhìn cái kẻ đang nhếch môi kia.

“Giữ cho cẩn thận đây”

Đình Luân phân phó một câu rồi lao nhanh ra sân, cả thân hình cao lớn như một vị thần Hy Lạp, dưới ánh nắng làn da bánh mật óng lên có mê lực quyến rũ vô cùng khiến Băng Thanh có chút khó tin. Hắn cũng ở trong đội bóng sao?

“Ồ... ô... Hoàng tử của chúng ta kia”

Chưa kịp định thần lại tâm tư, nghe giọng nói kia Băng Thanh giật bắn mình ngược mắt lên nhìn...

Lần đầu tiên cô cảm thấy sốc...

Từ lúc nào một đám nữ sinh lại kéo đến đông như kiến thế này, đầu cô có chút choáng váng, mắt mở lớn quên cả hô hấp...

“Ồi anh ấy đẹp trai quá đi...”- nữ sinh khác xen vào.

“Không phải anh ấy nói từ bỏ bóng đá rồi sao? Sao hôm nay lại ra sân nhỉ?”

“Quan tâm điều đó làm gì? Chỉ cần nhìn được anh ấy là tởm mãn nguyện rồi”

“Xem đi xem đi...anh ấy nở nụ cười với đồng đội kia... Ôi, chết tởm mất...”

Băng Thanh theo phản xạ nhìn ra sân, đúng là hắn đang cười với đồng đội thật, phải công nhận giây phút này hắn thực đẹp trai.

Băng Thanh từ trước đến nay chưa hề tôn thờ chủ nghĩa cái đẹp,nhưng thời khắc này đúng là cô cũng bị cái đẹp che đến lu mờ mất rồi.

“A, đây chẳng phải là Băng Thanh lớp Quản trị kinh doanh sao?” một giọng nữ cất lên dường như rất kinh ngạc khi thấy Băng Thanh án ngữ tại đây.

“Xin chào...” Băng Thanh nở nụ cười lễ độ, dù chả ưa đám nữ sinh này nhưng dù sao người ta cũng có lòng chào hỏi cũng không nên phớt lờ.

Trong một khoảnh khắc nào đó,cơ miệng Băng Thanh thoáng cứng đờ khi nhận thấy thái độ của đám người này cực kì kiêu ngạo, hẳn là không để cô vào mắt. Cũng tốt cô cũng không chào đón phiền phức!

Nhưng trời yên biển lặng chưa được bao lâu, đám nữ sinh lại hét toáng lên đầy phấn khích, có cô còn đứng hẳn dậy cổ vũ ỹ nam dưới sân. Băng Thanh vẫn đứng đung ngồi xem mọi chuyện, coi như trời có sập đất có lở cũng chẳng liên quan gì đến cô vậy. Đám vịt trời này rõ hám trai đến mức điên cuồng rồi...

“Á”

Đột nhiên, một cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi, Băng Thanh kêu lên một tiếng, mắt trừng trừng nhìn gót giày của một nữ sinh đang quay lưng về phía mình. Cô ta rõ ràng là có ý, biết cô ngồi đằng sau rồi còn có ý định đứng trước mặt, chần tằm nhìn Băng Thanh đã đành còn lẩn về sau kết quả là giẫm phải chân cô.

“Cô...” Băng Thanh gất lên đầy giận dữ.

Người kia thân nhiên nhấc gót giày ra, xoay người lại thách thức nhìn Băng Thanh, dường như cũng không có ý định xin lỗi, chỉ là đứng nhìn,đẩy mắt loé lên từng tia như thể khinh thường con người trước mặt.

Biểu hiện của cô ta làm Băng Thanh giận đến run, cô nắm chặt chiếc áo trong tay nhả ra từng chữ,“Nhìn gì? Cô không biết xin lỗi à?”

Đám nữ sinh lập tức im bặt, đưa mắt quan sát tình hình,bất giác lạnh cả gáy.

“Xin lỗi à? Cô có đáng không? Bảo Ngọc, chúng ta đi ở đây không khí bị vậy bẩn rồi, mất hứng” Một nữ sinh khác xen vào,sau đó tới kéo tay nữ sinh

kia xoay người đi, lộ ra ánh mắt coi thường

Đương nhiên Băng Thanh phản ứng rất kịp thời, vừa hay túm được tay cô bạn giẫm phải chân mình, chỉ trong chớp mắt cô đứng dậy, nhìn thẳng vào mắt cô ta, lạnh lẽo lên tiếng, “Thanh Du cũng nhận loại người có đạo đức kém như cô sao? Tôi thật nghi ngờ trình độ tốt nghiệp tiểu học của cô đấy!”

“Cô ...” Cô nàng kia khoanh tay hai tay trước ngực, tư thế kiêu căng được dịp bùng phát lên, “Cô nghĩ mình cao giá lắm chắc, tôi cứ không xin lỗi đấy, cô sẽ đánh tôi à?”

“Cô nghĩ tôi không dám sao?”

Ngay sau đó là một bạt tai bay thẳng lên má cô ta, ánh mắt Băng Thanh chết chóc hết như ma quỷ, “Lần sau, không đơn giản là một cái tát đâu!”

“Con nhỏ này, mày chán sống rồi sao?” Cô ta rít lên, nghiêng răng kèn kẹt kèm theo đó là động tác vung tay nhắm trúng mặt Băng Thanh mà tiến.

Băng Thanh phản ứng cũng rất nhanh dường như đã liệu trước mọi việc, nhanh như chớp túm lấy cánh tay cô ta siết chặt cơ hồ muốn bóp nát gân cốt của người kia. Cả người là hàn băng bao phủ khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo như Tu la dưới địa ngục.

“Thật lì lợm!”

Băng Thanh hất mạnh bàn tay kia ra, xoay người bỏ đi, vừa đi được hai bước hai vai đã bị người ta túm lấy giật ngược ra sau. Rõ ràng rất đau đớn nhưng vẫn cố cắn chặt răng, thời khắc này nếu khuất phục so với tiểu nhân cô khác điểm nào chứ?

Và buổi sáng thanh bình ngày hôm ấy, tại sân bóng Thanh Du người ta trông thấy hình ảnh ba nữ sinh xông vào đánh nhau như thể một mất một còn. Duy chỉ có một cô gái từ đầu đến cuối nụ cười lạnh lẽo luôn thường trực trên môi, nếu nụ cười là biểu thị niềm vui thì ngay lúc này lại biểu thị sự kinh người khủng khiếp. Mọi người đánh rơi cả nhịp thở, miệng há to quên cả phản ứng, vài nam sinh tốt bụng ở gần đó nhanh chóng lao vào can ngăn nhưng chỉ ít giây sau đành bất lực mặc kệ tất cả, kết quả họ nhận được là những vết mào cào đau rất.

“Tất cả dừng tay lại cho tôi!!!”

Tiếng kinh hô lạnh lẽo phát ra mang theo uy lực khó cưỡng.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24

Chỉ trong chớp mắt, ba cô gái nối đuôi nhau tới phòng "Công tác sinh viên" tự kiểm điểm hành vi của mình. Từ trước đến nay Băng Thanh không hứng thú với việc bon chen thành tích cho nên rất trung thực viết qua quýt đơn trình bày nộp lại rồi ra về.

Trên đời này thật lắm chuyện trở trêu, người mình không hề quen biết lại đi gây sự với mình. Thật ầu trĩ!

Băng Thanh nở nụ cười nhạt, cố thu mình trong chiếc áo len ấm áp tránh những luồng khí lạnh lẽo đang ẩn nấp trong từng cơn gió thổi vù vù bên tai. Mùa đông thực sự đã về! Về lúc nào chính cô cũng không biết nữa, chỉ là tuân theo bản năng lạnh thì khoác thêm áo, nóng thì cởi bỏ, thế thôi.

Đã rất lâu cô không còn cảm nhận được những điều đẹp đẽ của tự nhiên, cũng không cảm nhận được cuộc sống này nó còn những màu sắc nào nữa rồi...

Ngước mắt nhìn bầu trời đầy mây đen giăng phủ, Băng Thanh thoáng giật mình khi nghe tiếng còi lại văng vẳng bên tai. Ở một khoảnh khắc nào đó, chiếc xe vụt qua, người tài xế không quên nghiêng cổ ra liếc bằm một câu chửi thề, ánh mắt nhìn cô như một kẻ điên.

Băng Thanh nhát thời kinh hãi, không biết trong vô thức mình đã bước xuống lòng đường từ lúc nào!

Còn chưa kịp định thần lại để bước lên vỉa hè thì lúc này một chiếc xe khác lao tới, Băng Thanh hoá đá ngay tại chỗ, lâm vào tình thế tiến thoái lưỡng nan. Cô nhắm chặt mắt, cố liên tưởng đến những điều tối tệ nhất, chiếc xe này dường như không có ý định bóp phanh cứ lao nhanh về phía cô như một tên lửa.

Bỗng, thời khắc nào đó Băng Thanh chợt thấy Băng Nghi ở trên cao nở một nụ cười, đưa cánh tay xinh xắn về phía cô, từ từ chạm gần từng chút một...

“Két”

Một tiếng động phát ra, chiếc xe đột nhiên thắng gấp, rồi bẻ lái bỏ đi nhanh chóng. Băng Thanh kinh sợ, thần trí từ từ khôi phục, cô mở mắt nhìn theo chiếc xe màu đen hiệu Camry đến ngã người. Người này có ý gì!? Rõ ràng muốn đâm vào cô nhưng ngay sau đó lại bẻ lái. Không lẽ...hắn muốn cảnh cáo!?

“Băng Thanh à Băng Thanh cô đứng ngay người giữa lòng đường làm gì đấy? Chán sống rồi à?”

Một giọng nói truyền tới, cũng là lúc chiếc BMW đi sát cạnh cô, Băng Thanh mơ hồ quan sát người vừa mắng mình. Chỉ trong nháy mắt, cô nhìn hẩn như muốn phanh thây ngũ mã.

Mỹ nam sâu bọ, vì hẩn mà cô bị tụt hạng. Tên khốn nhà hẩn hại cô bị trừ điểm thành tích, dù không bon chen từng điểm một nhưng vô duyên vô cớ bị tụt hạng thật là uất ức hết nói.

Băng Thanh chỉ nhìn mà không đáp khiến mỹ nam hơi lạnh người, ánh mắt kia thật là khủng bố,may thay hẩn không bước xuống xe nếu không chắc chắn hẩn chỉ còn lại nắm xương thôi!

Đình Luân ho khan một tiếng, hất chiếc cầm kiêu ngạo về phía Băng Thanh, tầm mắt hướng về chiếc áo đang nằm gọn trong vòng tay mềm mại.

Băng Thanh đầu rất tức tối nhưng cũng cố gắng tiến tới ném mạnh cái áo vào trong rồi xoay người đi mất. Kì thực cô đang cố kìm nén bản thân không tới bóp cổ tên kia ngay lập tức. Có trời mới biết ở bên hẩn cô xui xẻo biết nhường nào.

“Này này ...” Đình Luân gọi theo với vẻ mặt kinh ngạc.

Cách đó rất xa, cuối con đường nhỏ ngoằn ngoèo, người đàn ông ngồi trong xe nhếch môi nở nụ cười cuồng ngạo, bộ trang phục trên người toả ra mùi chết chóc câu dẫn mọi linh hồn. Hẩn nhắc điện thoại lên,“Nhiệm vụ đã hoàn thành”

Rất nhanh sau đó, chiếc xe biến mất chỉ còn lại lớp khói bụi mờ mờ rồi tan biến hẩn...

“Cậu đi theo tôi làm gì?”

Băng Thanh thật sự không còn nhẫn nại để đấu với tên này nữa rồi. Bao nhiêu tinh lực sau lần ấy đã bị rút sạch không còn một mống!

“Lên đi, tôi đưa cô về” mỹ nam mở lời, trong đôi mắt cả phê sâu thẳm kia không ai đoán được hẩn đang nghĩ gì. Chính hẩn cũng bất ngờ với đề nghị của mình. Nhưng đến khi tỉnh lại thì hẩn lại không thấy hối hận chút nào!

Khoé môi cô nàng nào đó run rẩy,hình như cô vừa nghe chuyện lạ Việt Nam thì phải, hay là ảo giác nhỉ? Băng Thanh nhú mày, ánh mắt ghim thẳng vào người kia như muốn xác thực lời nói.

“Nhìn tôi làm gì? Cô thật sự không muốn đi cùng một mỹ nam như tôi sao?”

Chưa lúc nào Băng Thanh cảm thấy buồn nôn như hiện giờ, cô hơi dừng lại, đưa ánh mắt quyết hẩn một lượt như muốn xuyên thủng hai lỗ. Mỹ nam? Tạm cho là thế đi. Nhưng lời kia nói chẳng phải hơi quá lỗ rồi sao? Tự tin như thế người ta gọi là mặt dày thì đúng hơn...

Nhưng được mặt dày cho quá giang cũng là điều may mắn, giờ này cũng chưa chắc bắt được chiếc xe buýt này đi qua đây, huống hồ giữa cái lạnh thấu xương thế này nên chầm dứt tự đầy đoạ bản thân mình đi thì hơn...

Nghĩ đến đó, bản thân cô cũng không thiết thời gì, vậy nên chỉ trong chớp mắt Băng Thanh đã án ngữ tại ghế phụ của chiếc xe, đầu gục vào cửa ngủ ngon lành.

Người nào đó còn đang kinh ngạc với hành động của cô nàng, lại thấy cô ta đã ngủ say như một chú mèo con liền lắc đầu, nhún ga rồi đi. Hẩn thề, đây là lần đầu tiên trong đời hẩn gặp phải loại người này, nhưng cũng không phủ nhận rằng loại người này rất có sức hút đối với hẩn, càng nguy hiểm càng hứng thú. Hẩn cũng biết cô nàng này không hề đơn giản như bên ngoài, qua lần gây sự với đám nữ sinh hẩn cũng phần dám chắc điều đó, trong khi mấy cô kia bị đánh đến toi tã, ít nhất cũng mất mấy tháng để đi chỉnh chu nhan sắc thì cô nàng này lại bình an vô sự, bây giờ lại vô tư lăn ra ngủ. Hơn nữa, trong quá khứ con người này cũng là người có tâm địa độc ác. Trò chơi này thật là thú vị! Càng thú vị hơn hẩn là người nắm tắt thấy mọi việc... Nghĩ đến đó hẩn chợt nở nụ cười băng quơ, ánh mắt dừng lại trên nàng ta một lúc rồi quay đi ...

Một lát sau, chiếc xe phanh gấp, nhưng người kia thì vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại. Chết tiệt, giờ hẩn muốn hỏi địa chỉ cũng khó.

Liếc ánh mắt bưng bưng sát khí nhìn Băng Thanh,mỹ nam chợt nở nụ cười lạnh, gương mặt mê người ghé sát xuống đôi tai nhỏ nhắn, hẩn cất tiếng tà mị,“Về đến nhà rồi, hay cô muốn chúng ta tìm chỗ dừng chân nào đó để bồi đắp tình cảm?”

“...” Người kia không phản ứng, dường như ngủ rất ngon lành.

“Hay cô muốn tôi bế vào”- Đình Luân lần này không thể chịu đựng sự phớt lờ của đối phương nữa rồi.

“...” Vẫn là sự im lặng chết chóc.

“Này này...” hẩn nhú mi,không nhìn được khẽ lay bờ vai nhỏ nhắn.

Đáp lại hẩn cũng chỉ là sự im lặng. Khoảnh khắc đó, đầu Băng Thanh đột nhiên gục xuống.

Đình Luân sững sờ, không biết chuyện gì đang xảy ra,hẩn lấy can đảm chạm vào Băng Thanh. Chết tiệt, một tên sát gái như hẩn từ bao giờ trở nên rụt rè

như lần đầu biết yêu vậy trời?

Lần đầu biết yêu? Ý nghĩ này làm hân muốn cười. Nhưng chưa kịp cười đã thấy thân thể Băng Thanh ngã hân ra cánh tay mình, theo phản xạ hân ôm cô vào lòng. Khốn kiếp, cô ta đang giờ trò gì thế?

Hân tiếp tục quát thoát rồi gào thét rồi lại véo mạnh vậy mà người kia cũng không động đậy dù chỉ một cái.

Hân thực sự kinh hãi. Không cần nghĩ ngợi nhiều, hân nhanh chóng đặt Băng Thanh dựa vào ghế rồi lái xe như bay đến bệnh viện...

Không gian ngập mùi thuốc khử trùng nhưng sự lạnh lẽo thì không hề vơi bớt.

Đình Luân ngồi ở hàng ghế đợi, thỉnh thoảng đôi mắt lại dõi theo về cánh cửa lắng nghe động tĩnh bên trong.

Đã một giờ trôi qua, vậy mà bác sĩ vẫn chưa khám xong là thế nào? Hân hơi lo lắng, nhưng hân cũng không biết sự lo lắng này xuất phát từ đâu? Có lẽ là từ lòng thương hại, đồng cảm với một người đáng thương!

Chẳng biết trôi qua bao lâu, cửa mở, một người mặc áo blu trắng bước ra.

Đình Luân vẫn tư thế lãnh đạm bước tới, mở lời, “Bác sĩ, tình trạng cô ấy thế nào?”

Vị bác sĩ già hơi do dự nhưng cũng đưa cho hân xem bệnh án, điềm đạm nói, “Tình hình này đã diễn ra từ lâu, thỉnh thoảng cô ấy sẽ có triệu chứng tương tự, nếu cậu không đem đến kịp thời e rằng khoảng một thời gian nữa thuốc tiên cũng khó lòng cứu chữa cho cô ấy”

“Đã diễn ra từ lâu?” hân hồ nghi hỏi, vẻ mặt thực sự kinh ngạc.

“Phải, theo tôi phán đoán từ lúc 5 tuổi cô ấy đã mắc chứng bệnh này. Hơn nữa, theo thời gian có nhiều yếu tố tác động lên căn bệnh sẽ phát triển dần”

“Lúc 5 tuổi. Lẽ nào...” Trong đầu hân bỗng nhiên lướt qua vài chi tiết trong quá khứ, 5 tuổi Băng Nghi chết, có nghĩa là ngay từ thời điểm đó Băng Thanh đã mắc chứng bệnh nghiêm trọng này!

“Cậu nên thông báo với người nhà nên để ý cô ấy nhiều hơn, tránh tạo áp lực hay nhắc đến những chuyện buồn trong quá khứ trước mặt cô ấy. Nếu tôi đoán không nhầm, lúc nhỏ cô ấy đã từng chứng kiến cảnh tượng kinh hoàng gì đấy cho nên về sau tâm lý hoảng loạn, hậu quả như trong bệnh án này đã chuẩn đoán”

Vị bác sĩ già buông tiếng thở dài, vỗ vai Đình Luân một cái rồi rời đi.

Người nào đó kinh ngạc đến nỗi giống như vừa nghe chuyện người sao Hoả bay xuống Trái Đất vậy, hân nở nụ cười yếu ớt, che dấu đi khoảng lặng trong đôi mắt.

Đẩy cánh cửa bước vào, hân nhìn về cô gái đang nằm trên giường bệnh, cũng khuôn mặt ấy ít giờ trước còn trắng hồng, phồng mang trợn má đánh nhau với đám nữ sinh bây giờ lại tái nhợt đến thảm thương. Đôi môi không chút huyết sắc khiến người khác nhìn vào mà đau lòng. Cả gương mặt thanh tú chỉ còn lại sự yếu ớt, mong manh như chiếc lá cuối thu.

Đình Luân ngồi xuống chiếc ghế cạnh giường, mắt dõi theo nhất cử nhất động của người kia một phút không rời. Tâm trạng hiện giờ của hân đúng là không diễn tả thành lời. Bỗng nhiên hân phát hiện những điều rất lạ, sau cái ngày lần đầu tiên cô ta đưa cơm cho hân, ít phút sau hân cố quay lại tìm nhưng bạn học lại nói rằng Băng Thanh đã ra về lúc đó hân cũng không để tâm lắm. Cách đó vài ngày lại thấy Băng Thanh nghỉ phép hân cứ nghĩ cô ta đang trốn tránh mình, hoá ra... tất cả chỉ một mình hân tự áp đặt suy nghĩ thôi sao? Những thời gian vắng mặt đó là cô nàng đang chịu nỗi đau một mình sao? Bỗng nhiên trong lòng hân nổi lên một tia thương cảm.

“Cạch”

Cửa mở, một thân hình cao lớn bước vào, sự tập trung chú ý của hân đặt hẳn lên người đang nằm trên giường thờ từng hơi yếu ớt.

“Cậu là...” Đình Luân thoáng giật mình, đáy mắt khẽ chấn động quan sát người đang đứng trước mặt, con ngươi màu cà phê hiện lên một tia ngẫm nghĩ.

“Thiên Ân”

Chỉ một câu đã khiến Đình Luân ngây như phỗng. Thiên Ân nào? Trong đầu hân bỗng nhiên loé sáng, tên này rõ ràng rất giống một người nhưng là ai thì hân không thể nhớ nổi.

Thiên Ân đương nhiên cũng biết người kia đang nghĩ ngợi mình, hân lãnh đạm bước đến, cánh tay dài hạ xuống xoa nhẹ gò má Băng Thanh, hồ hững nói, “Cô ấy làm sao?”

Hành động ấy trong mắt người nào đó như bùng lên hàng ngàn ngọn lửa căm tức, cô ta mỗi ngày đi theo hân như hình với bóng đến cầm tay hân còn chưa dám sao tên này dám cả gan vuốt má cô ta. Nhưng hân không ngờ mà truy vấn chuyện này, vẫn thái độ kiêu ngạo hân khoanh hai tay trước ngực, nhả ra từng chữ dường như không liên quan đến mình, “Ngất xiu thôi”

“Vì sao?”

Vì sao à? Đến hán còn chưa hiểu hết nguyên do làm sao giải thích cho tên này hiểu đây?

“Không biết!” một câu phui bỏ mọi trách nhiệm.

Thiên Ân thu tay, vội xoay người lại nhìn Đình Luân nghỉ ngơi, “Chính cậu gây ra phải không?”

Đình Luân thoáng sững sốt, suy cho cùng cũng chỉ vì hán kéo cô ta đi xem bóng đá nên xảy ra cơ sự này, nhưng lúc đó chẳng phải vẫn đang an toàn sao? Hán đột nhiên nhớ tới hình ảnh Băng Thanh đứng như trời trồng giữa lòng đường đầy xe cộ, lại như chớp nhoáng một bóng xe vụt tới rồi lao đi trong tích tắc.

“Đúng rồi” Đình Luân bỗng nhiên đứng bật dậy, hành động thất thố này đương nhiên không thể qua nổi mắt Thiên Ân, bằng các giác quan nhạy bén hán dám chắc tên Đình Luân này biết điều gì đó...

“Tôi nhớ ra rồi, chính là cô ấy hoảng sợ nên mới...”

“Sự việc là thế nào?” Thiên Ân đi thẳng vào chủ đề chính. Hán phần nào cảm nhận được, cô ngốc này đang gặp nguy hiểm nhưng ngọn ngành thế nào thì hán không thể hiểu được.

Ai ngờ, đáp lại vẻ mặt mong đợi của Thiên Ân, mỹ nam tạt ngay một gáo nước lạnh, “Sao tôi phải nói với cậu chứ? Cậu lấy tư cách gì để tò mò về cô ấy?”

Lòng ai đó khẽ nhói đau. Tên đó nói cũng không sai, từ trước đến nay hán âm thầm bên cạnh cô nhưng cũng không có danh nghĩa chính đáng gì. Nhưng mà... để chấp nhận sự thật này sao lại khó khăn đến thế...

Thiên Ân định mở miệng nói thêm gì đó nhưng đột nhiên hán nghe tiếng ho khe khẽ nên thôi.

Dĩ nhiên, Đình Luân cũng nghe thấy cho nên phớt lờ cả chàng trai bên cạnh mà đến bên Băng Thanh lên tiếng, “Băng Thanh, Băng Thanh...”

Người trên giường từ từ mở mắt, đôi mắt lưu ly ánh lên tia bất lực khó tả khiến người ta thật sự rất đau lòng. Đã là con người lúc đau ốm là lúc yếu đuối nhất, ngay cả sự chăm sóc cũng không nhận được đúng là bất hạnh khôn cùng. Trái ngược với suy nghĩ đó, vừa mở mắt đã trông thấy hai gương mặt xinh đẹp như thần tiên đóng đinh lên mình khiến Băng Thanh có đôi chút mơ hồ. Cô im lặng giương đôi mắt lưu ly nhìn lại đầy nghi vấn, “Hai người không cần phải nhìn tôi như thế đâu. Tôi ngại lắm”

Nghe cô nói xong cả Thiên Ân và Đình Luân đều rất muốn cười, nhưng mà cười xong đảm bảo cô nàng này sẽ phồng mang trợn má đem ra giáo huấn nửa ngày mất.

“Cô biết cô ngủ bao lâu rồi không?” Đình Luân bức bối lên tiếng, cố gắng chặn ý nghĩ muốn cười ngay lúc này.

“Thôi, quên đi, giờ tôi đã dậy rồi. Cho tôi về nhà được chưa?” Băng Thanh thật sự rất phản cảm với mấy chỗ dày đặc mùi thuốc khử trùng như thế này, ở đây thà ở hầm cầu sướng hơn. (Chị hai so sánh quả thực rất độc đáo!)

“Không được!” cả hai không hện mà cùng nhau đồng thanh rất chính xác.

Băng Thanh suýt nữa thì vỗ tay. Khoan đã hình như cô đang bỏ lỡ điều gì đó, mắt không tự chủ được khẽ liếc về Thiên Ân.

“Thiên Ân, cả tuần nay anh biệt tăm đâu thế?” Băng Thanh định bụng gặp được hán sẽ đánh ột trận dấm để cô ngày nhớ đêm mong nhưng hiện tại thì...thôi, quên đi, sức còn không có mà thờ lầy gì đánh nhau.

“Tôi bận”

Chỉ một câu đã giải quyết mọi khúc mắc của mọi người, nhưng về mặt của cô nàng nào đó thì không thể nào vui nổi.

“Hai người quen nhau sao!?” Nói xong câu này hán thấy mình thật ngốc, không quen sao tên ấy lại có thể đường đường chính chính đến thăm cô ấy chứ...

“Đình Luân cậu không biết, anh ấy là Thiên...” Băng Thanh chưa nói hết câu đột nhiên nhìn ánh mắt như sát thủ của Thiên Ân cũng nuốt hết lời lẽ vào trong chỉ đề lại mỗi chữ “Ân...” nghe rất tức cười.

“Được rồi, đồ buồn bĩnh, nghỉ nốt hôm nay tôi đưa em về” Thiên Ân dịu dàng vén từng sợi tóc mềm mại trên trán Băng Thanh, đầy mắt đầy sự yêu chiều.

Hành động này khiến Đình Luân ở cạnh khó chịu như có hàng trăm con kiến cắn mông, mà chuông điện thoại kia cũng đổ thật kịp thời, hán phớt lờ tất cả mở cửa đi nghe máy.

Trong phòng giờ chỉ còn lại hai người, tự nhiên không khí gượng gạo thấy rõ, Băng Thanh hơi quay mặt lảng tránh hành động âu yếm của ai đó, cả khuôn

mặt đỏ bừng như quả cà chua chín.

Thiên Ân bật cười thành tiếng, đôi môi ghé sát tai cô nở nụ cười mê hoặc khó cưỡng, đồng thời cất giọng cực kì êm tai, “Tôi mua đồ ăn cho em”

Băng Thanh cứng đờ, quên cả hô hấp. Tên kia, bày ra bộ dạng ma quỷ hấp dẫn thế để làm gì chứ, rõ ràng hắn đang câu dẫn cô... Chưa kịp phản ứng thì hắn ta đã đi mất hút, Băng Thanh thở dài một tiếng, xem ra đạo này độ hám trai của cô theo bạn học cũng được tăng cao rồi!

Người nào đó cứ đứng tần ngần ở cửa không dám vào cũng không dám ra. Cuộc gọi chết tiệt tại sao lại là nhầm máy được chứ, tại sao không kéo dài vài giây nữa để hắn khỏi phải trông thấy hành động ám muội kia, may thay hắn kịp thời nấp sau cánh cửa không thì hắn cũng không dám chắc mặt tên Thiên Ân đó sẽ nở hoa mắt.

“Cậu đứng đây làm gì? Nhận điện thoại xong rồi hả?” Băng Thanh lên tiếng kéo hắn về thực tại.

“Ừ” hắn hờ hững trả lời, sau đó nhìn cô một lúc rồi nói, “Nghỉ ngơi cho tốt, tôi còn có việc” dứt lời hắn xoay người đi.

“Khoan đã...” Băng Thanh đột nhiên gọi theo.

Bước chân hắn khựng lại cũng không quay đầu lấy một lần. Cô tiếp tục lên tiếng, “Bố mẹ tôi... Đừng nói gì với họ hết”

“Ừ” Đinh Luân đáp, nếu Băng Thanh được nhìn thấy ngay lúc này nhất định sẽ ngạc nhiên ôm miệng mà thốt lên rằng: Vũ Đinh Luân đang dao động! Mà hắn cũng không biết mình còn có loại cảm xúc từ bao giờ đó nữa...

Thấy người kia không hồi đáp nữa, hắn rời đi, bóng dáng cao lớn của hắn ẩn hiện nét cô độc rồi khuất dần theo từng bước chân...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25

Băng Thanh nhìn theo có đôi chút nghiền ngẫm, chẳng biết đằng sau vẻ mặt của mỹ nam sâu bọ kia có ý gì nhưng rõ ràng rất khác với trước đây. Trước đây hắn ta nhìn cô bằng ánh mắt ăn tươi nuốt sống thì bây giờ lại là những tia thương cảm sâu sắc. Là thương hại sao? Băng Thanh cười nhạt, bản thân cô từ trước đến nay chưa từng muốn ai thương hại cũng chẳng có ai đủ tư cách để thương hại cô. Lòng tự tôn ngất trời của cô không ai có thể chà đạp được.

“Ăn thôi nào”

Vừa đang ngẫm nghĩ, Thiên Ân đã đẩy cửa bước vào, Băng Thanh quét mắt nhìn hắn ta một lượt. Tại sao xung quanh cô luôn tồn tại những con người giả tạo như thế này!? Bọn họ nghĩ cô yếu đuối lắm sao? Yếu đuối, hèn nhát đến nỗi dám hại cả em gái mình à? Thật nực cười!

Thấy cô không đáp, Thiên Ân lo lắng đến cạnh, đặt túi đồ ăn lên bàn rồi lay nhẹ bờ vai cô: “Em sao thế!?”

Ánh mắt u tối, Băng Thanh ngược mắt nhìn hắn ta cũng không thềm trả lời một câu, chỉ nhìn rất chăm chú như thể moi hết ruột gan hắn ra mà khám nghiệm.

Thiên Ân thật sự hốt hoảng. Lẽn đạmdâu phải là phong cách của cô ấy. Vậy thì lý do gì? Hay là di chứng của căn bệnh quái quỷ đó, ngón tay thon dài đưa ra, hắn vuốt nhẹ vào má cô mang theo yêu chiều, cung nệm, “Cô bé ngốc, em làm sao nói tôi nghe đi!”

Nhưng đáp lại hắn là cái gạt phắt đầy lạnh lẽo, đôi môi anh đào hơi hé ra: “Đừng đụng vào tôi. Thật kinh tởm!”

Kinh tởm à? Mặt Thiên Ân biến sắc, lòng tự ái thật sự đã nổi dậy, “Em vừa nói gì xong!?”

“Tôi nói mấy người tránh xa tôi ra. Toàn một lũ giả tạo! Tôi cần sự thương hại sao? Một con người ác độc như tôi cần được tha thứ à!? Tôi không cần mấy người phải nhìn tôi bằng ánh mắt đó? Thương cảm à? Nhấn tâm đập lên lòng tự tôn của tôi rồi nhìn bằng ánh mắt đó là xong sao? Các người thật tàn nhẫn!!!” Nói đến đây, Băng Thanh không kìm được ôm miệng khóc rung rức. Bọn họ đâu biết rằng, Băng Thanh cô cả đời sống trong sự kiêu ngạo, chỉ tôn thờ duy ngã độc tôn. Bọn họ lấy tư cách gì để chà đạp nó?

Dáng vẻ cô đơn cùng với những giọt nước mắt uất nghẹn của Băng Thanh làm trái tim Thiên Ân như vỡ vụn. Cô ấy như thế này làm sao hắn nỡ đẩy cô ấy ra khỏi trái tim mình đây? Hắn làm sao dám đối diện với bản thân mình? Hắn nên làm gì mới phải!?

“Đừng khóc” Thiên Ân ôm Băng Thanh vào lòng, đáy mắt phẳng lặng gọn từng chút u buồn, “Em khóc tôi thật sự đau lòng!” lúc nói ra câu này nội tâm hắn không ngừng giằng xé, hắn biết hắn không còn nhiều thời gian nữa...

“Tôi hận các người!!!”

Băng Thanh giống như một con thú bị thương không ngừng giãy dụa. Thà bị đánh một gậy đau đấy rồi thôi còn hơn phải nếm trải cái cảm giác ê chề này. Cảm giác này như một quả bom nổ chậm không sớm thì muộn cũng làm người ta tan nát cõi lòng ...

Cho nên ngày hôm ấy, Thiên Ân tình nguyện trở thành bao cát nặng kí cho Băng Thanh xả giận. Luận về sức, Băng Thanh ra tay rất mạnh, người bình thường ít nhất cũng gãy vài đốt xương nhưng Hoàng Thiên Ân lại khác, từ nhỏ hắn đã được tôi luyện trong môi trường gian khổ nên cũng chẳng thấm thía gì, có lẽ trong lòng hắn quá đau nên nỗi đau ngoài da cũng không còn cảm giác nữa ...

Trút xong hận, Băng Thanh ngoan ngoãn ăn hết phần cơm do Thiên Ân mang đến. Nhưng có một điều làm cô không chú ý cũng không được đó là: Hương vị lần này so với lần trước rất giống nhau.

“Thiên Ân, cơm này là do anh nấu phải không!” Băng Thanh đặt đôi đũa xuống, ngược mắt lên nhìn.

“Ừ”

Hả!? Băng Thanh thoáng ngỡ ngàng. Chuyện này khó tin hơn cả ngày mai là tận thế, cô nhú mày nhìn hắn nghi ngờ.

“Ánh mắt đó là sao!?”

Cô ngốc này, cái vẻ mặt đó không yêu đúng là không được mà!

“À” - Băng Thanh sờ chớp mũi, “Chuyện này...anh không cần phải phức tạp thế đâu, tôi dễ nuôi lắm, tôi ăn gì cũng được hết á!”

Thiên Ân bật cười, “Đồ ngốc, chính em dễ nuôi nên tôi mới nấu!”

Băng Thanh liếc mắt khinh thường: “Anh đang nói móc tôi chứ gì?”

Hắn không trả lời, chỉ lặng lẽ dọn lại đồ, ánh mắt như muốn lẩn trốn điều gì đó.

“Sao anh không trả lời!” rõ là đang khi dễ cô mà.

“Giáng sinh này em đi chơi cùng tôi nhé”

Hả!? Băng Thanh há hốc, cái quái gì đây? Đang yên đang lành hai mỹ nam đều muốn hẹn hò với cô, không lẽ ngày xuân sắp đến rồi?

“Cũng được...nhưng mà tôi còn vương bận cái tên mỹ nam sâu bọ kia chi sợ...”

Băng Thanh vừa nói vừa thăm dò biểu cảm của đối phương, suýt cắn phải lưỡi khi chứng kiến vẻ mặt đen như than của Thiên Ân, cô lập tức im bặt. Biểu hiện này cho cô biết, cô đang gặp nguy hiểm.

Cho nên chỉ trong chớp mắt, cô nàng nào đó liền trở mặt, chớp mắt ngay thơ, “Là tên ấy ép buộc tôi...”

“Lý do!?” - Thiên Ân nhướn mày, vẻ mặt cực kì không vui.

Lý do à? Không phải đã rõ ràng lắm rồi sao? Mà Băng Thanh cũng không muốn nói nhiều, chuyện này nếu lộ ra đón chờ cô sẽ là cái chết!

“Chả có lý do gì hết, vì cậu ta hẹn tôi trước anh”

“Cho nên?”

“Cho nên lúc nào rảnh tôi sẽ đi cùng anh”

Băng Thanh vừa dứt lời Thiên Ân đột nhiên quyết ánh mắt sắc lẹm nhìn cô, đáy mắt hiện lên từng tia chán ghét, “Tuỳ em”

Nói xong hắn bỏ Băng Thanh một mình đi mất. Mà cô nàng nào đó ngẩn ngơ mất nửa ngày mới vực tỉnh, uất nghẹn gào theo, “Anh phát tiết cái gì đấy!?”

Băng Thanh khóc không ra nước mắt, cũng không hiểu lý do gì hắn lại nổi giận. Tên chết tiệt này, là ai ăn cần nói sẽ đưa cô về tận nhà chứ? Vậy mà giờ bỏ đi không thèm ngoái đầu một lần. Thật là tức chết cô mà ...

Về đến nhà trời đã sẩm tối, Băng Thanh vừa mở cửa đột nhiên ôm miệng hét lên:

“Bố mẹ, nhà ta có chuyện vui à? Sao chuẩn bị nhiều đồ ăn thế này!?”

Nhìn bàn ăn la liệt những món ngon cô thật sự kinh hãi. Bất giác thấy rất khản trương, không phải có chuyện gì quan trọng chứ?

“Băng Thanh, vào cất cặp, mau mau lại đây phụ mẹ tía hoa ót nào!”

Mẹ ở trong bếp vừa thấy cô, đã ló đầu ra phân phó, dáng vẻ vô cùng bận rộn, chiếc tạp dề mẹ mang dày đặc vết bẩn chứng tỏ làm rất nhiều món.

Băng Thanh nghe lời mẹ, chạy như bay lên phòng thay đồ rồi lại chạy xuống, xắn tay áo sẵn sàng vị trí phụ bếp.

“Băng Thanh, lọ hoa pha lê con giấu đâu rồi?”

Bố ở ngoài phòng khách nói vọng vào, Băng Thanh giật mình suýt nữa cắt phải tay. Rốt cuộc nhà cô đang xảy ra chuyện gì? Cô thực sự rất muốn biết nhưng bà mẹ kia không trả lời, chỉ cười cười vô cùng bí hiểm.

“Bố, bố kiếm lọ hoa làm gì ạ!?”

“Con bé ngốc này, lọ hoa không phải dùng để cắm hoa à!?”

Băng Thanh mặt mày xám xịt, chả thêm đôi co gì với ông bố ngoài kia nữa, nói vị trí chỗ cất bình hoa cho bố rồi lại ngoái đầu nhìn sang bà mẹ đang cười tủm tỉm mắt nửa ngày, không nhìn được âm u cất giọng. “Mẹ nói thật đi. Nhà ta có chuyện gì rồi phải không!? Hay mẹ trúng số độc đắc?”

“Con bé này, mày thấy mẹ chơi xổ số lần nào chưa!?”

“Ồ, thì chưa ạ, nhưng chưa chơi chứ không có nghĩa là không chơi, mẹ có chuyện giấu con phải không?”

“Lát nữa con sẽ biết!” bà mẹ trẻ nháy mắt, nhất quyết không chịu trả lời như thể “thiên cơ bất khả lộ” vậy!

Băng Thanh nhún vai cũng không muốn quan tâm nhiều nữa, cô chỉ muốn ăn uống cho xong rồi lên đánh một giấc để bù lại năng lượng đã mất thôi. Cả ngày hôm nay tinh thần cô sắp kiệt quệ rồi!

Nhưng mà... nhìn bàn ăn trang trọng thế này không phải là có khách quý đấy chứ?

Vừa nghĩ đến đó, chuông cửa bỗng nhiên reo lên, Băng Thanh tự nhiên khó chịu, chưa bao giờ cảm thấy tiếng chuông lại khó nghe như lúc này...

“Băng Thanh, ra mở cửa đi con, người ta đến rồi đó”

Khoé mắt cô nàng nào đó giật giật. Từ bao giờ mẹ cô lại có vẻ mặt mong chờ như thế này? Dự cảm cho cô biết được, vị khách này quả nhiên không phải dạng tầm thường.

Thấy cô cứ đứng nguyên tại chỗ, mẹ không nể tình gì đẩy Băng Thanh ra luôn khỏi cửa. Cô âm thầm khóc to gào lớn, chưa bao giờ cảm thấy uất ức như thế này.

Hít một hơi dài, Băng Thanh nhìn về phía cổng, nhất thời sững sốt quên cả việc đi mở cửa. Đôi mắt lưu ly mở to quan sát hai người đang đứng ngoài đường, chân như muốn mềm nhũn ra có đôi chút lảo đảo. Ông trời ơi, hần chẳng phải là nghiệt duyên của cô sao? Còn cái người đi bên cạnh chẳng phải là người đã sinh ra hần à!?

“Cô còn định đứng đó bao lâu nữa?”

Thanh âm trầm thấp vang lên mang theo sự quyến rũ chí mạng, giống như một quả chuông thức tỉnh Băng Thanh đang ngơ ngẩn như con ngốc, cô cắn chặt răng nén lại giận dữ để không chửi hần ngay lúc này.

“Cháu chào bác ạ. Mời bác và anh vào nhà chơi” Băng Thanh cúi đầu, thái độ cực kì lễ phép cũng không kém phần tao nhã. Nhưng ánh mắt nhìn người đàn ông thì cực kì bất nhã.

“Chà, Băng Thanh lớn chùng này rồi sao!? Cũng đã 14 năm không gặp càng ngày càng xinh đẹp rồi đây”

Đáp lại cô là người phụ nữ trung niên có khuôn mặt vô cùng diễm lệ, cả con người toát lên phong thái cao quý không hề che dấu khiến Băng Thanh phải ngộp thở. Bà ấy thật sự rất đẹp, giống như đoá La lan tím xinh đẹp động lòng người.

“Bác quá khen ạ”

Vẫn thái độ hoà nhã Băng Thanh nở nụ cười thuần khiết, đi trước dẫn đường.

Người phụ nữ mỉm cười bước theo sau, dáng đi uyển chuyển như một dải lụa đẹp đến nỗi kinh tâm động phách.

Chỉ có duy nhất một người khuôn mặt lạnh băng không thay đổi, mắt hần khẽ nhìn về luống hồng nhưng được chăm sóc tỉ mỉ trồng trước hiên nhà. Cánh môi khẽ nhếch lên một nụ cười âm áp, trong đầu hần bây giờ chỉ tràn ngập hình bóng một người...

“Quý hoá quá, được chị tới dùng bữa quả là vinh hạnh cho gia đình chúng tôi”

Vừa bước vào cửa, bố đã tay bắt mặt mừng như gặp phải thâm giao tri kỉ, Băng Thanh nghe vậy suýt trượt chân, tài nghệ phóng đại càng ngày càng cao đấy. Rõ ràng hai vị khách này có biểu hiện khác nhau một trời một vực, một người thì nhiệt tình hừng hực, người còn lại như thể bị người kia lấy dao kẻ

cổ ép buộc hẳn phải đến vậy.

Băng Thanh liếc mắt nhìn hẳn, dường như cũng đã lâu rồi hẳn chưa xuất hiện trong cuộc sống của cô, kể từ cái ngày hẳn bắt gặp cô ngồi khóc giữa đường đến nay.

Hình như hẳn càng ngày càng đẹp trai hơn thì phải, khuôn mặt anh tuấn câu hồn đoạt phách, khí chất cao ngạo tựa đoá anh túc hấp dẫn chí mạng khiến người ta nhìn vào đã đắm chìm, u mê. Vẻ đẹp này giống như một liều thuốc phiện vậy!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 26

“Nào nào mời mọi người vào dùng bữa!”

Mẹ từ trong bếp bước ra đon đả cất tiếng, nụ cười tươi rói luôn thường trực trên môi.

“Cùng là hàng xóm láng giềng cả, anh chị bày về quá!” Người phụ nữ ái ngại trả lời, nụ cười toát lên vẻ thanh cao không hề che giấu.

Băng Thanh ngấm đến ngẩn người, cũng không rõ màn chào hỏi giông dãi này đã kết thúc từ lúc nào.

“Kìa, Băng Thanh con còn đứng đấy làm gì?” Mẹ lên tiếng nhắc nhở.

Cô thề, chưa bao giờ cảm thấy bối rối như lúc này, rõ ràng cô là gia chủ sao lại e ngại giống khách nhân vậy?

Băng Thanh nở nụ cười che đi sự bối rối, chọn inh chỗ ngồi cạnh mẹ nhưng quý tha ma bất thể nào lại bị hẳn chiếu tướng, thế này thì làm sao nuốt nổi com? Kể từ khi hẳn bước vào, Băng Thanh có cảm giác mình vừa đi du lịch ở Bắc Cực. Có thể mọi người không nhận ra nhưng với linh cảm nhạy bén của mình cô hoàn toàn cảm nhận được điều đó.

“Mời chị và cháu cứ tự nhiên, mấy khi hai gia đình chúng ta mới được hội tụ đông đủ thế này. Xem như là ôn lại chuyện cũ đi!” Bố lên tiếng, gương mặt cương nghị cũng vì thế trở nên dịu dàng hiếm có. Trong mắt Băng Thanh, bố luôn là người nghiêm khắc đặc biệt là với cô, bố luôn có cách dạy dỗ riêng nhưng hôm nay đây bố thật sự rất dịu dàng khiến cô có đôi chút khó tin.

“Anh chị thật chu đáo, còn nhớ lúc xưa bọn trẻ quần lấy nhau cả ngày bậc làm cha làm mẹ như chúng ta cũng vui vẻ thay” Nói đến đây bà hơi dừng lại, ánh mắt dịu dàng nhìn về Nghiêm Kiệt đang tao nhã nhấp từng ngụm rượu, bên đôi giọng treu chọc, “Đặc biệt là Nghiêm Kiệt nhà tôi, quần lấy hai đứa không rời, giờ nghĩ lại đáng yêu thật đấy!”

“Khụ...khụ...”

Bà vừa dứt lời, Nghiêm Kiệt ho đến sặc sụa, khuôn mặt anh tuấn vì thế cũng đỏ bừng không biết do xấu hổ hay do tức giận, đôi môi mỏng hé ra, hẳn trầm giọng, “Mẹ”

Bà mẹ nào đó cười ngất thiếu điều nhảy bổ tới vò tóc bứt tai cậu quý tử nhà mình cho bỏ đáng yêu. Vừa hay lại đảo mắt nhìn sang Băng Thanh khuôn mặt xinh đẹp đang nhăn nhó đến tội nghiệp, bà lo lắng hỏi, “Băng Thanh, cháu làm sao thế!?”

“Khục...cháu không sao ạ”

Có trời mới biết nhìn cười lại đau đớn thế này, Băng Thanh cắn chặt môi để tiếng cười không bật ra khỏi cuống họng.

Ở bên này, đôi mày kiếm vì thế cũng nhíu chặt lại, hẳn cũng thừa biết Băng Thanh đang giờ trò gì, rõ ràng là đang chế nhạo hẳn. Mà hẳn cũng không muốn để tâm chỉ nhàn nhã uống rượu thỉnh thoảng lại gắp chút đồ ăn bỏ vào miệng, động tác tao nhã đến xuất thần.

Ở bên kia, ông bố nào đó thấy tình hình không khả quan liền lên tiếng giải vây, “Khụ...chị làm tội nhỏ ngại rồi”

“Nào ăn đi, chổng ề dùm tôi cũng được”

Mẹ vừa dứt lời, mọi người được dịp cười nghiêng ngả, nói là mọi người thật ra cũng chỉ có bố và mẹ của hẳn thôi, hẳn chỉ nhếch môi cho có lệ còn lại chìm đắm trong thế giới hồn lìa khỏi xác nào đó.

Suốt buổi ăn cũng chỉ có Băng Thanh cầm đầu cầm cổ ăn như ma đói lâu ngày, thỉnh thoảng chỉ ngược mắt lên cười híp mí với mọi người một cái rồi lại cúi xuống tiếp tục chiến đấu.

Hai vị phụ huynh nào đó ngán ngẩm với hình tượng của con gái mình, đáng về yêu điệu thực nữ mà hằng ngày họ thường răn dạy giờ đây đã bị cô bỏ xa

tận chân trời, trước mặt họ bây giờ chỉ là con bé ham ăn như heo đội lốt người vậy!

Nói trắng ra cũng vì ăn uống mà Băng Thanh suýt nghẹn mấy lần, vì không dám nhìn thẳng vào người đối diện nên chỉ có thể cúi đầu mà ăn lấy ăn để thôi. Có ai thấu hiểu cảm giác chết no này không? Com của tên Thiên Ân chết tiết chưa tiêu giờ nhồi nhét thêm một đồng thể này, e rằng một lát nữa thôi cô sẽ chết vì bội thực mất!

Băng Thanh âm thầm khóc ròng bao nhiêu thì mọi người lại trò chuyện rôm rả bấy nhiêu, chỉ ba cái miệng thôi mà không ngừng bắn liên thanh, hết nói kinh doanh, chứng khoán rồi lại chuyển sang lạm phát tăng cao, cuối cùng là chuyện trên trời dưới đất, sau đó lại là chuyện lúc nhỏ hai cô cậu đang ngồi đây thò lò mũi xanh như thế nào... Băng Thanh nghe mà suýt nghẹn.

“Mọi người biết không? Lúc nhỏ Băng Thanh nghịch lắm, ngốc đến nỗi dám đánh cậu con trai cao hơn hẳn nó một cái đầu, kết quả là máu đỏ máu đen lem nhem cả mặt, miệng thì gào thét vì đau đớn còn hung hăng mắng cậu con trai không ngừng nghỉ”

Lời mẹ vừa thốt ra, mặt Băng Thanh đã úp hần vào bát. Mọi người cười rầm rầm, chỉ có cô mặt mày xanh ngắt như tàu lá chuối. Có người mẹ nào như mẹ cô không? Con gái ngồi trước mặt mà nói xấu oanh oanh liệt liệt như thế, đúng là không muốn cô có đất dung thân mà. Cô thừa nhận hồi đó mình bị tên ấy đánh đến chảy cả máu cam nhưng nguyên do cũng tại hần dám phát bóng trúng cô, đã không biết đường xin lỗi còn cậy lớn hiếp bé, cô chỉ là bắt nắn xông tới đập hần một cú cho nên phát sinh những tình huống về sau thôi. Nhưng mà mẹ cô sao có thể xuyên tạc giống phim như thế nhỉ? Rõ ràng hình tượng yêu chính nghĩa chuộng hòa bình của cô bị bóp méo hoàn toàn! Băng Thanh âm thầm nhủ, thật là mất mặt chết cô mà, thể diện của cô bị mất sạch sành sanh rồi...

“Haha... Nghiêm Kiệt nhà tôi cũng vậy, lúc nhỏ được cái dung mạo xuất chúng mà gặp bao nhiêu rắc rối. Tôi nhớ hồi đó, có cô bé cứ sáng sớm đứng bày giờ luôn đứng trước cổng chờ nó đi học. Sau một thời gian không thấy đâu nữa tôi mới sinh nghi hỏi nó... Mọi người biết nó trả lời gì không?” Bà mẹ nào đó dừng lại cười bí hiểm, ánh mắt hiện lên tia đắc ý liếc về cậu con trai như thể viết lên 16 chữ “Chết mày chưa, mọi bí mật của mày bị mẹ phanh phui cả rồi con ạ!”, bà liền đổi giọng bắt chước ngữ điệu của ai đó “E hèm, anh thích em là con trai hơn!”

“Phụt!” Băng Thanh phun luôn cả canh trong miệng, thời khắc này cái hình tượng thiếu nữ nhả nhặn đã bị cô vứt đi không thương tiếc. Cô ôm bụng cười to, cười đến nỗi chấn động đến cả tầng băng đang chiếu tướng mình, về mặt hần không vui nhưng hần cũng không nói gì, chỉ liếc mắt nhìn sang bà mẹ thân yêu bằng ánh mắt tràn đầy cảnh cáo.

Bà mẹ nào đó nhận ra lần này bảo bối của mình thực sự đã nổi giận lập tức im bặt, đôi mắt xinh đẹp sụp xuống đầy ăn năn, hối lỗi.

“Haha... Nghiêm Kiệt càng lớn càng xuất chúng, chả trách có nhiều cô tình nguyện xếp hàng chờ đợi. Người ta bảo trai lớn lấy vợ gái lớn gả chồng, chị cũng nên chuẩn bị tâm lý đi là vừa” Bỏ cô lên tiếng phụ họa, đôi mắt tràn ngập ý cười.

“Bác quá lời rồi, cháu chưa muốn nghĩ tới hôn nhân đâu ạ!”

Băng Thanh nhất thời sững sốt quên cả việc mình đang cười lập tức thu lại về mặt thất thố lại, khẽ điều chỉnh tư thế he hé liếc người vừa nói xong. Đây là lần đầu tiên kể từ khi dùng com hần mới nói được một câu trọn vẹn. Tên nam nhân chết tiết, bệnh kiếm lời này khó chữa đến vậy sao? Mà cô cũng không biết tại sao mình lại đi quan tâm điều đó làm gì nữa, hình như đầu cô bị cửa kẹp rồi. Hần có như thế nào thì liên quan gì đến bát com nhà cô chứ?

“Không sao, mọi thứ vẫn còn sớm. Hơn nữa Nghiêm Kiệt còn trẻ, cứ lo cho sự nghiệp đã rồi tính cũng chưa muộn” Mẹ hần tươi cười đáp lại. Nói thẳng ra bà cũng rất muốn có cháu bé nhưng mà... mọi chuyện cứ tuân theo tự nhiên thì hơn "ép đầu ép mỡ ai nỡ ép duyên" chứ.

“Cứ nhìn Băng Thanh nhà tôi thì biết, với cái tính khí như nó không biết ai tự nguyện mang nó về nuôi không đây?” Mẹ cô khẳng khái bày tỏ quan điểm, giọng nói đầy vẻ trêu chọc.

“Mẹ...” Băng Thanh không nhịn được khẽ lên tiếng nhắc nhở. Mẹ cô thật là, từ nói xấu chuyển sang nói móc rồi đây. Tất nhiên, cô phải biết lấy lùi làm tiến, tốt nhất không nên kích động, sợ trong lúc nóng giận lại làm mất hứng mọi người.

“Haha... con bé này. Y như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi ỷ” mẹ mỉm cười nhưng ánh mắt lại buồn sâu thẳm, “Lúc nhỏ, hai đứa thường là niềm tự hào của mẹ. So với con Băng Nghi đáng yêu như thiên thần ý, mẹ từng nghĩ sau này nó nhất định sẽ gặp được một người đàn ông tốt, nhưng không ngờ...”

Lời bà vừa dứt, không khí đột nhiên chùng xuống âm độ. Biết mình lỡ lời, bà ôm miệng biểu cảm cực kỳ áy náy, bà cũng không rõ nữa, chỉ là trong lúc mơ hồ đã buột miệng nói hết những tâm tư giấu kín.

Bố ở bên nhìn mẹ với vẻ mặt cực kì không vui, cả gương mặt cương nghị thấp thoáng nét giận dữ. Nhìn qua cũng biết bố đang kìm nén.

Bữa com rôm rả trở nên im lặng đến hơi hênh, chỉ có mình Băng Thanh ngồi yên lặng, khuôn mặt nhỏ nhắn cúi xuống vui hần vào chén com, đôi đũa trong tay đột nhiên rơi xuống, một chút sức lực cũng không có để nhặt lên. Ai có thể nói cho cô biết tại sao lại đau như thế này!?

“Xin lỗi, tôi đi rửa tay, mọi người cứ tự nhiên”- Mẹ vội vã đứng dậy, che giấu những giọt lệ đã tràn ra khỏi khoé mắt.

Ở đối diện, Nghiêm Kiệt nhìn Băng Thanh không chớp, ánh mắt màu hổ phách có đôi chút nghiền ngẫm.

Dưới cái nhìn chính diện của hần, Băng Thanh không tránh né cũng không che giấu, cô vẫn bình tĩnh lấy muỗng múc từng hớp canh lên uống, nhưng chẳng ai biết rằng lòng bàn tay ấy mờ hời đã ướt đầm từ bao giờ...

Về sau, không khí càng nặng nề, tiếng nói cười cũng thưa thớt hẳn. Băng Thanh khó nhọc nuốt từng miếng thức ăn, cô cũng không hiểu ba người kia lấy đâu ra niềm tỉnh để thưởng thức từng chút một như thế, rõ ràng rất khó nuốt tại sao cứ phải gồng mình lên che giấu!?

Cứ thế này chắc cô phát điên mất, vừa định bụng đứng lên đã nghe tiếng chuông điện thoại đổ.

Trên màn hình hai chữ "Uyên Linh" ngay ngắn xuất hiện. Băng Thanh thoáng nhú mi, giờ này cô ấy gọi, không phải xảy ra chuyện gì nghiêm trọng chứ!?

“Alo”

“...”

Phía đối diện, Nghiêm Kiệt nhìn Băng Thanh rất chăm chú. Đôi mắt như xuyên thấu ấy làm cô thoáng rung mình, khác với sự khấn trương trong lòng cô, hần chỉ nhàn nhã bất chéo chân, nhấp từng ngụm rượu bộ dạng rất biết thưởng thức. Lén nhìn hần một cái, Băng Thanh bất giác kinh hãi, không tự chủ được lại cụp mắt phớt lờ, khẽ lên tiếng trấn an người đầu dây, “Được rồi, được rồi, đừng khóc nữa, tớ tới liền đây!”

“Xin lỗi mọi người, con có chút việc. Mọi người cứ tự nhiên!”

Chưa cần được sự đồng ý của mọi người hay không Băng Thanh vội đẩy ghế đứng dậy không quên nở nụ cười ái ngại rồi xoay người đi vào phòng.

Khép cánh cửa lại, Băng Thanh dựa lưng vào dẫy hít một hơi dài, cảm thấy tâm tư cực kỳ thoải mái giống như vừa trút xong hàng ngàn tấn đá, cô với lấy chiếc áo khoác cùng túi xách rồi lao nhanh ra khỏi nhà.

Chỉ hôm nay thôi, cô tình nguyện làm kẻ chạy trốn. Cô thật sự không có dũng khí để đối diện với quá khứ thêm lần nào nữa đâu, trái tim này đã tê dại lắm rồi, cô không biết bao lâu nữa nó sẽ ngừng đập, cũng không rõ thời khắc này nó đủ mạnh mẽ để lướt qua bóng tối này hay không!?

Nhưng mà...

Ánh mắt như bóc trần mọi thứ ấy làm cô cảm thấy thật sự sợ hãi. Rốt cuộc hần đang nghĩ gì!? Đôi mắt màu hổ phách ấy cứ như nắm hết tâm tư của người khác khiến người ta bất giác kinh hãi tự nguyện nói ra tất cả mọi bí mật!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27

Lúc này, điện thoại của Băng Thanh bỗng nhiên vang lên. Cô hít một hơi dài cố trấn tĩnh bản thân, lời máy ra nghe:

“Alo”

“Alo...Băng Thanh à... cậu tới đâu rồi...Tối nhanh tớ uống hết rượu bây giờ...haha...” - âm điệu rõ ràng là người đang say, xen kẽ là tiếng nấc cụt khá dài.

Băng Thanh ngao ngán toàn tập. Cô bạn Uyên Linh này là vậy, lúc say luôn nói những điều càn rỡ, thi thoảng còn làm những hành động trời ơi đất hỡi khiến Băng Thanh sợ đến mất hồn. Lần gần đây nhất, cô ấy uống rượu vừa đi vừa mắng tên “chết tiệt” nào đó làm bao nhiêu cặp mắt đi đường đổ dồn, Băng Thanh xấu hổ đến mức muốn tìm một cái hố để độn thổ ngay tức khắc!

“Đợi chút, tớ sắp đến rồi. Cậu bình tĩnh đi!” Băng Thanh cố lên tiếng để an ủi Uyên Linh.

Sau khi đỗ dành "bơm nhậu", cô vẫy tay bắt một chiếc taxi nói địa chỉ rồi lười biếng dựa vào ghế, ngắm cảnh vật vùn vụt trôi qua bên ngoài.

Đến nơi cũng mất 10 phút, bước xuống xe, Băng Thanh tiến vào Club Angel.

Khác hẳn với cái tên, đây là nơi lui tới của các phần tử xấu, kì thực cô rất có thành kiến những chốn như thế này, nhưng biết làm sao được Uyên Linh đang ở trong đó, nếu cô không đưa nó về, nhờ có chuyện gì đúng là không dám tưởng tượng nữa.

Nhìn toà nhà trước mắt, Băng Thanh khá choáng ngợp, xét về hình thể thì nó không cao lắm, chỉ vồn vện 4 tầng nhưng lại được bày trí rất đẹp mắt, dường như bao nhiêu hào nhoáng của chốn đô thị đều được thu hút vào đây, rực rỡ trên cao là đèn nháy kết theo băng hiệu có tên "Club Angel" bao quanh là những chùm ánh sáng được toả ra từ những cột đèn cao áp vòng quanh. Đứng từ xa nhìn, club này như một nữ hoàng rực rỡ trong đêm tối, có sức quyến rũ vô cùng mê người...

Băng Thanh lẳng lặng đẩy cửa bước vào, mùi rượu, mùi thuốc lá vồn quanh cánh mũi khiến cô có chút buồn nôn. Lấy hết can đảm cô tiến vào bên trong, Uyên Linh bảo cô ấy uống rượu ở tầng 2, ít nhất phải đi một chạng nữa mới đến cầu thang hình xoắn ốc.

Theo quán tính cô đảo mắt nhìn quanh, bất giác rung mình khi phải chứng kiến bao nhiêu cặp mắt ghim thẳng lên mình. Chuyện một cô gái "đơn thương

độc mã" bước vào quán bar hay chỗ nào đó tương tự bị bao nhiêu cặp mắt gắn chặt không có gì lạ, chỉ có điều đối với cô có chút gì đó khó chịu thôi... Những ánh mắt đó đã tố cáo lên tất cả, chưa hẳn là tò mò hay hiếu kỳ một phần nào đó chính là thèm khát hoặc cợt nhả! Ý thức được điều đó, đôi chân cô dường như cũng bước đi nhanh hơn, tầm mắt không ngừng phóng ra xa tìm cầu thang nối liền với tầng hai.

Đi được một đoạn, Băng Thanh mừng rỡ khi thấy cầu thang hiện ra trước mắt, chỉ có điều chưa kịp đặt chân đã bị một thiếu niên đi ngược chiều va vào người.

“Xin lỗi” - Băng Thanh nén đau, lên tiếng, môi từ lúc nào đã bặm lại kim nén cơn đau như có quả tạ vừa đáp xuống.

Người kia lão đảo suýt ngã vừa hay đã bám được thành lan can để dựa vào, khi đã lấy lại được thăng bằng, hắn nhìn Băng Thanh ra vẻ hân học, mùi rượu theo từng hơi thở phả ra:

“Đi đứng thế à, mắt mũi sinh ra để trang trí hả!”

Băng Thanh thoáng ngẩn người, rõ ràng hắn là người va vào còn có tình đồ lỗi cho cô là thế nào, trong đôi nhân xử thế người nhận lỗi là người chịu thua sao? Cái ý nghĩ này thật buồn cười!

Dẫu rất giận nhưng Băng Thanh vẫn còn lý trí, đương nhiên không nên so đo với một kẻ say rượu, hơn nữa Uyên Linh đang đợi cô không thể phí thời gian để đứng đây phân minh ai đúng ai sai. Cho nên cô phải biết lấy hoà làm tiến.

“Xin lỗi tôi vội quá” - Băng Thanh mỉm cười hoà nhã “Nếu có gì sai xin anh bỏ qua cho”

“Va vào người khác xin lỗi là xong sao!” Ánh mắt hắn ta cực kì hung dữ, âm điệu lộ vẻ khinh thường, hắn nhìn Băng Thanh một lượt từ đầu đến chân, biểu cảm thêm phần thích thú, sau đó nở nụ cười cợt nhả, “Trông cô em rất xinh hay là đi tầng hai với anh xem như là thể hiện chút thành ý cũng được”

Nghe vậy, ban đầu Băng Thanh khá sửng sốt, hồi lâu sau mới lĩnh ngộ hết ý tứ lời nói. Cô ngược mắt nhìn hắn, bây giờ mới có dịp đánh giá cái kẻ trước mặt, hắn có vóc dáng khá gầy, xăm trổ đầy mình, trên cánh tay chỉ có da và xương xăm những hình thù khá kì dị nhìn kĩ mới nhận ra chỉ có chữ Tiếng Anh dày đặc, Băng Thanh cũng không rõ nó có ý nghĩa gì, trong đầu cô bất chợt hiện ra ba chữ "không đứng đắn" thậm chí hắn thuộc thành phần bất hảo của xã hội cũng nên. Xét về diện mạo hắn chỉ liệt vào hàng "xấu trai", Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, chẳng hiểu nổi hắn lấy gì cam đoan để bắt cô đi với hắn đây!?

Băng Thanh nở một nụ cười sắc lạnh, đôi môi anh đào hé mở, "Thứ lỗi, tôi còn có hẹn, chào anh"

Dứt lời, vừa mới nhấc chân, đã bị hắn thô lỗ giật vai. Tên đó rõ ràng không có ý định buông tha, hơi men làm hắn quên cả ý thức, hắn đột nhiên cất tiếng cười tà mị, “Cô em, việc gì phải vội, cứ vui vẻ với anh chút đi! Trông cô em cũng "ngon" ra phết, rất hợp khẩu vị của anh, hi hi...”

Băng Thanh cảm thấy vô cùng buồn nôn, chưa cần nhìn móng vuốt bẩn thỉu của hắn đang đặt trên vai, nghe được những lời đó cũng khiến đồ ăn lúc tối trào ra khỏi cuống họng. Tên này đúng là loại cận bã của xã hội mà, Băng Thanh khẽ xoay người lại, nhìn vào mặt hắn, bình tĩnh trả lời, “Tốt nhất anh nên biết điều một chút, sự nhẫn nại cũng có giới hạn của nó”

“Haha...”

Đây rõ ràng là lời cảnh cáo vậy mà khiến anh ta bật cười giống một tên trôn trại tâm thần thực thụ. Tên này đúng là mất trí rồi!

Bàn tay hắn bỗng nhiên chuyển hướng vuốt ve gò má trắng hồng của cô, hắn cất giọng thâm tình, “Cô em rất có bản lĩnh, xem như hôm nay cô em may mắn, tạm biệt, chúng ta sẽ gặp lại sau!”

Bỏ lại câu nói đó hắn xoay người đi, hướng đến cửa chính ra ngoài.

Băng Thanh đánh rơi cả nhịp thở, lấy lại bình tĩnh rồi bước đi. Có trời mới biết, thiếu chút nữa cô sẽ liều mạng với hắn, chỉ ít hắn còn có lương tâm.

Vừa nghĩ đến đó, Băng Thanh nhận ra mình đã leo lên tầng hai từ lúc nào.

“Băng Thanh ở đây...ở đây”

Ở cạnh cửa sổ, Uyên Linh điên cuồng vẫy tay, điệu bộ như kẻ say thực thụ.

Cô thu lại tầm mắt, bước đến giằng chai rượu từ tay Uyên Linh, ánh mắt hắn lên từng tia hăm dọa, “Cậu say rồi. Nào, tớ đưa cậu về” nói đoạn cô cầm lấy tay Uyên Linh đứng dậy.

Tất nhiên là người say bao giờ cũng cho rằng mình là người tỉnh táo và Uyên Linh quả nhiên là người như thế, không ngừng giãy dụa, “Tớ chưa say, tớ còn phải uống để giải sầu...cậu thì biết gì chứ. Tớ tớ...”

Hành động vừa nói vừa đấm ngực của Uyên Linh làm cô nhất thời kinh hãi. Con bé chết tiệt này, kẻ nào làm nó thành nông nổi này!?

Đến đây Băng Thanh hoàn toàn bất lực, nhìn đồng chai rỗng trước mặt, lại nhìn về Uyên Linh gật gù như gà dịch đội lốt người cô buông tiếng thở dài. Không kim được, chọn bừa một chai lên tu ừng ực, cảm giác cay xè bắt đầu lan toả khắp lục phủ ngũ tạng, cơ thể cô như sắp nứt toác ra vậy.

Mùi rượu cay nồng bao trùm cả không gian, Băng Thanh ngà ngà say cả gương mặt phỉếm hồng như gấc chín. Kì thực, cô chỉ uống vài ngụm nhưng lại quên mất đây là rượu mạnh xuất xứ từ Pháp. Thế này gọi là "hại mình hại bạn" rồi còn đâu.

Phía đối diện, Uyển Linh bắt đầu nói nhăng nói cuội, thấy Băng Thanh bỗng dưng có hứng thú như vậy không tiếc lời khen ngợi, “Không ngờ tửu lượng cậu rất khá, tớ cứ tưởng cậu chỉ được trưng bày trong tủ kính thôi chứ”

“Cậu xem thường tớ quá rồi đấy Uyển Linh” Băng Thanh không ngừng phản pháo lại, nhìn cô bạn một lượt nắc từng tiếng rồi nói tiếp, “Nói xem...lần này là ai đá cậu!?”

Đã không nhắc thì thôi nhắc tới y như rằng Uyển Linh như giẫm phải lửa mọn rượu phát tiết ngay lập tức, “Tớ hận anh ta, tên khốn dám đùa giỡn với Uyển Linh này xem ra không biết tự lượng sức mình!!!!” nói đến đây Uyển Linh cười lớn, mọi ánh mắt lại được dịp dán vào hiệu kì nhìn hai cô gái đang say xìn như người điên.

“Để tớ giúp cậu trừng trị tên khốn đó, dám làm Uyển Linh của tớ buồn” Băng Thanh hết lời an ủi, sao cô có cảm giác giống tự kỉ thế này?

Kì thực cô cũng đang buồn chuyện lúc tối, hơn nữa tên Nghiêm Kiệt đó rõ ràng rất khinh bạc cô, cái cách hắt nhìn cô cũng phần nào thể hiện được. Nghĩ đến đây sâu càng thêm sâu, Băng Thanh không tự chủ được lại cầm rượu lên tu.

“Hahaha... Băng Thanh à, tớ thật lòng thật dạ với hấn vậy mà hấn nỡ đối xử tàn nhẫn với tớ như vậy...huhu...” Uyển Linh cười như điên như dại, sau đó gục xuống bàn không biết đang khóc hay đang ngủ...

Băng Thanh loạng choạng bước đến kịch liệt lay vai Uyển Linh, ánh mắt cũng bắt đầu mơ màng, "Đứng dậy, về nhà ngủ nhanh nhanh..."

"Về gì mà về, tránh ra cho tớ ngủ"

Uyển Linh không ngừng xua tay, sau một hồi im lặng lại chìm đắm trong giấc mộng.

Đến đây, đầu Băng Thanh sắp bốc khói đến nơi,nhẫn nhẹn lắm mới dìu Uyển Linh đứng dậy một nửa.

Bỗng dưng cô cảm thấy rất buồn nôn, không nhận được lại thả Uyển Linh cái "phịch" xuống ghế không thương tiếc!

Mặc kệ Uyển Linh la oai oái vì cái mông tê rần, Băng Thanh bụm miệng lao như điên đi tìm nhà vệ sinh.

Có điều, cô chẳng biết đi hướng nào để tìm cái nhà vệ sinh quý như vật báu đó, loạng choạng đi được vài bước cô lại va phải một người.

Chết tiệt, ngày gì mà lăm người va vào thế này!/? Băng Thanh định buông tiếng chửi thề, vừa ngược mắt nhìn người đối diện thiếu điều hoá đá ngay tại chỗ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28

Theo phản xạ, Băng Thanh ôm đầu loạng choạng lùi ra sau vài bước, ngay khi chân vừa nhấc lên đã bị người kia kéo hẳn vào lòng ngực rắn chắc.

"Em làm gì ở đây!? Lại còn uống say thế này?!"- Giọng điệu âm u giận dữ cất lên nhưng lại mang chút quan tâm đặc biệt chính chủ nhân cũng không nhận ra,hắt nhìn Băng Thanh đang yên phận trong lòng mình đầy mắt thấp thoáng hiện lên nét dịu dàng khó tả.

Băng Thanh lắc đầu, cố gắng lấy lại sự tỉnh táo vốn có. Dẫu cô có say như chết thì cô vẫn nhận ra kẻ tội đồ này là ai. Sau một hồi yên lặng,lấy hết sức bình sinh cô đẩy hấn ra ngay lập tức, "Tránh ra!!!"

Trước thái độ của cô,người kia chỉ lãnh đạm đưa cặp mắt như ngọc trai đen nhìn cô không chớp, khoé miệng bất giác mỉm cười, “Em đến đây để phát tiết gì à!?”

“Tôi làm gì mặc kệ tôi,anh lấy quyền gì để chất vấn tôi như thế!?”- Băng Thanh vừa nói vừa loạng choạng bước đi.

Chỉ có điều,mới đi được hai bước đã bị kéo lại. Mất đà,cô ngã hẳn vào lòng người kia lần nữa, mùi đàn ông quyến rũ xộc vào mũi khiến Băng Thanh nhất thời mất hồn. Cô không ngừng giãy dụa như chú mèo nhỏ bị giẫm phải đuôi....

“Đúng là không ngoan chút nào hết”- Hấn dịu dàng kéo Băng Thanh trở về chỗ ngồi.

Cô nàng nào đó vô lực chống cự, kì thực mắt cô sắp dính lại với nhau rồi! Cho nên để tránh hao tổn sinh khí tốt nhất nên phó mặc cho hấn, dẫu thế nào

hắn cũng là người có lương tâm, không lợi dụng lúc say để làm chuyện bậy bạ đâu nhỉ? (Chị hai ngây thơ quá đấy!).

Đến chiếc bàn cạnh quầy bar, Thiên Ân ấn Băng Thanh ngồi xuống bên cạnh. Lúc này cô mới nhận ra chỗ này còn có một cô gái đang đối ở phía đối diện...

Gương mặt xinh đẹp toát lên khí chất kiêu ngạo như đoá mai hồng trong bão tuyết, chỉ có điều đôi mắt trong suốt như thủy tinh kia nhìn chăm chăm vào hai bàn tay đang nắm lấy nhau trước mắt, hắn không thể nghiền nát nó ngay lập tức... Qua đó cũng phần nào đoán được, vị mỹ nhân này cực kì oán hận Băng Thanh, da đầu cô nàng nào đó không ngừng run lên từng mảng nhất thời không linh hội hết cảnh tượng hiện giờ, rốt cuộc chuyện này là thế nào!?

“Anh...cô ta là ai?”

Băng Thanh chưa kịp hoàn hồn đã nghe người kia gay gắt lên tiếng, âm điệu cực kì không vui nếu để ý sẽ nhận ra chủ nhân của nó đang vô cùng giận dữ.

Lúc này, Băng Thanh đã hoàn toàn tỉnh táo, cô cầm cốc nước lên nhấp môi, thoải mái bắt chéo chân ngồi xem phim tình cảm...

Tên khốn này được lắm, hắn bỏ cô một mình tại bệnh viện thì ra là để hẹn hò với người con gái khác. Chuyện này cô nhất định phải tính sổ với hắn! Nhưng mà...làm gì đã căn mũi thế này có quá mất thể diện không!?

Cặp mắt đen như mực quan sát Băng Thanh một hồi sau đó dùng âm điệu thản nhiên lên tiếng:

“Cô ấy...” hắn hơi ngưng lại đôi đồng tử đen láy toát lên vẻ mê người nhìn sang Băng Thanh, nở nụ cười ôn nhu, “là bạn gái của anh!”

“Sặc...” - Băng Thanh ôm miệng ho sặc sụa, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng trông đến tội nghiệp. Cái tên này, hôm nay đầu bị kẹp cửa à? Đùng đùng bỏ đi giờ lại nói cô là bạn gái của hắn, rõ ràng là bị tâm thần phân liệt rồi!

"Hoàng Thiên Ân, sao anh dám..." - Mỹ nhân ngồi đối diện giận đến tím mặt, bàn tay nòn nà nắm chặt chiếc cốc từng đường gân xanh hiện lên trông thật đáng sợ, đôi môi đỏ mọng mím chặt như vừa bắt được đôi "gian phu dâm phụ" trong truyền thuyết vậy! Chỉ hận không thể lao tới băm vằm hai kẻ trước mắt. Đối với cô ta đây chính là sự sỉ nhục lớn nhất trong cuộc đời này.

Nhưng mà...

Đáp lại sự tức giận của cô ta, Hoàng Thiên Ân chỉ dịu dàng vỗ lưng cho Băng Thanh xem à như không khí, căn bản từ trước đến giờ hắn chưa đặt ả ta vào mắt...

Sự lạnh lùng của hắn khiến Băng Thanh nhất thời quên cả việc hắn đang vỗ lưng ình. Sau một lúc, cô mới giật mình sức tỉnh né tránh hành động của ai đó ánh mắt nhìn hắn đầy cảnh cáo.

Thiên Ân khẽ cười, ngồi thẳng người lại, nhìn xoáy vào người đối diện: “Nếu không phải vì vị bố già yêu quý của tôi ở nhà, cô nghĩ mình đủ phúc khí để nói chuyện với tôi sao!?”

Vốn dĩ, hắn không hứng thú cuộc gặp gỡ này chỉ là ông ta hèn hạ ép hắn nếu hắn không đi e là cuộc sống người nào đó từ nay về sau chắc chỉ còn lại màu đen mất. Hắn không phải kẻ ngốc, đương nhiên hắn biết ai đứng sau vụ đâm xe hôm nay. Nếu hắn không hành động quả thực quá nguy hiểm!

Khoé môi Băng Thanh run lên kịch liệt, tên này không hổ danh là "đại thiếu gia kiêu ngạo" trong ngôn tình. Có điều sự cao ngạo này khiến người ta phải kinh hãi.

Băng Thanh len lén đưa mắt quan sát mỹ nhân thấy cô nàng đã giận đến ngạt thở, khuôn mặt xinh đẹp phớt phớt sẫm xuống như bão giông kéo về sau đó nở đôi môi đỏ mọng nhếch lên nở nụ cười vô cùng kiêu ngạo, “Rồi một ngày nào đó anh sẽ hối hận vì lời nói của mình hôm nay!”

Dứt lời mỹ nhân nện gót giày bỏ đi, lúc đi ngang qua Băng Thanh không quên liếc mắt đầy khinh miệt.

Nếu không phải cơn buồn nôn ập đến e rằng hôm nay chính là ngày mỹ nhân đó rơi vào tình trạng 'tàn hoa bại liễu' dưới tay Băng Thanh mất! Nói không tức giận là nói dối, rõ ràng cô ta đang khinh bạc Băng Thanh nếu không tặng cô ta vài bạt tai thì đúng là cô quá từ bi rồi! Nhưng mà...có ai biết rằng cô nín nhịn sắp ngạt thở rồi không? Băng Thanh bùm miệng đứng dậy chạy ủa đi như một cơn gió lao nhanh vào nhà vệ sinh...

Giải quyết xong đồng mặt xanh mặt vàng, trông Băng Thanh phờ phạc hẳn, cô vịn từng bước đi...

Lúc trở ra đã thấy Hoàng Thiên Ân dựa lưng vào tường, tay đút vào túi quần, thân hình cao lớn che lấp một vùng khoảng không dưới đất, dưới ánh đèn vàng vọt, dung mạo anh tuấn hiện lên mang theo bao mê lực khó cưỡng.

Băng Thanh nuốt nước miếng thầm cảm thán nhan sắc như thần tiên như ma quỷ của hắn ta, đây phải chăng là vẻ đẹp nhìn vào khiến người ta bất giác phạm tội!?

“Em còn chưa trả lời câu hỏi của tôi!” - Cánh môi mỏng khẽ nhếch lên toát lên khí chất kiêu ngạo thản nhiên nhìn Băng Thanh cất giọng hờ hững.

Nhưng mà...cô nàng nào đó vẫn đang chìm trong tư xuân, gương mặt cứng đờ ngây như phỗng giống như lạc vào thế giới sắc đẹp của hắn, lý trí sớm bị che mờ những thứ cần dung nạp.

Hoàng Thiên Ân hơi mất kiên nhẫn bước đến cúi sát vào gương mặt nhỏ nhắn: “Trên đời này tôi ghét nhất hai việc. Thứ nhất tôi bị người khác phớt lờ. Thứ hai người khác phớt lờ tôi. Ai dám làm trái ý tôi, hậu quả không thể lường trước được!” (Cha mẹ ơi, ai hiểu câu này không!?)

Băng Thanh há miệng, nhất thời không thể hiểu nổi hần muốn nói gì. Luận điệu gì đây? Đúng là những kẻ thiếu năng mồm nghĩ ra được câu đó. Nghĩ vậy, Băng Thanh ngang nhiên đi qua hần xem như chưa nghe thấy gì...

Về mặt người nào đó sầm xuống đen thui như mực, nghiêng răng bước đi... Xem như hôm nay cô ấy đã cứu hần một lần, sự khi dễ này coi như là 'dĩ hoà vi quý'.

Trở về chỗ ngồi, Băng Thanh bất lực nhìn Uyên Linh đang nằm gục trên bàn ngủ say quên cả trời đất trăng sao. Cô âm thầm gào thét, của nợ này làm sao tổng nó ra khỏi đây bây giờ!?

Đang tính toán bỗng dưng Thiên Ân bước đến cầm chai rượu đang uống dở trên bàn lên xem, nhăn mày khó chịu, “Vodka Pháp?” sau đó kèm theo nụ cười cợt nhả, “tửu lượng tốt”

Tốt con khi! Uống một ngụm đã nôn thốc nôn tháo sắp chết đến nơi rồi còn tốt cái chết tiệt gì? Băng Thanh rất muốn chửi bới vào cái điệu cười chế giễu ấy ngay lập tức. Nhưng mà nghĩ lại mình còn của nợ kia nên đành nuốt hận vào lòng, suy đi tính lại thay vì đấu võ mồm với hần cô nên tích trữ năng lượng nghĩ xem có cách nào tổng nó ra khỏi chốn dơ bẩn này càng sớm càng tốt thì hơn.

“Này, dậy dậy cút về nhà cho bà” Băng Thanh giậm chân bước tới cúi xuống hét vào tai Uyên Linh, chỉ hận không thể tạt ngay một gáo nước lạnh vào bản mặt nai tơ đang ngủ vùi kia.

Uyên Linh giật mình ngồi phắt dậy như một con rô-bốt, mắt mơ mơ màng màng nhìn gà hoá quố, “Mẹ à, con không cần mang bím đâu, thật đấy!”

Sau gáy hai người nào đó, từng sọc đen liên tục sủi thẳng xuống, Băng Thanh ớn lạnh đến nổi lông tơ muốn dựng đứng cả lên, chỉ hận không thể đến bịt miệng con người mê sảng trước mắt. Ôi trời ơi, sao cô lại quen với nhỏ bạn thân lại khiến cô mất mặt thế này nhỉ!? Băng Thanh cảm thấy mình vô cùng vô cùng thảm hại. Không cần mang bím à? Cô ấy say đến nỗi nghĩ mình là đứa trẻ lên ba sao? Ông trời ơi... Băng Thanh âm thầm gạt lệ...

Hoàng Thiên Ân không nhận được bỗng nhiên bật cười thành tiếng, “Bạn em dễ thương thật đấy”

Cô lườm hần đầy căm phẫn, “Anh thôi đi, thay vì đứng cười, anh nên hào hoa tổng nó ra khỏi đây dùm tôi”

“Được” - Hần nở nụ cười, đáy mắt như chứa từng giọt sóng lẫn lẫn vào bờ.

Băng Thanh thoáng kinh ngạc, ít giây sau nở nụ cười tiến tới dìu Uyên Linh bước đi. Cô chỉ là nhất thời buột miệng thăm dò thôi cũng không ngờ hần lại có lòng trắc ẩn vô biên đến vậy, không đồng ý đúng là bị nhurc nào rồi!

Khó nhọc tổng Uyên Linh vào xe, Băng Thanh nói địa chỉ cho hần sau đó dựa vào ghế thở phào một hơi. Nếu có lần sau nhất định không để cô ấy uống đến độ sổng dở chết dở nữa, đúng là một chết cô mất. Băng Thanh vuốt nhẹ mi tâm, cố gắng xua đi cơn buồn ngủ đang chiếm thế thượng phong lúc này, chút nữa thôi là sẽ được đánh một giấc ngon lành rồi! Nhưng mà cũng do rượu này quá mạnh khiến cô nhức đầu vô cùng, liếc mắt nhìn người bên cạnh đang chìm đắm vào giấc ngủ cô lại thấy kinh hãi với tửu lượng của Uyên Linh. Uống nhiều như vậy sống được là may mắn lắm rồi.... Aizzz...

Một lúc sau, chiếc xe đỗ lại ven đường, Băng Thanh loạng choạng đỡ Uyên Linh vào nhà, khó khăn lắm mới thoát khỏi màn thăm vấn giông dãi của hai vị phụ huynh, Băng Thanh tìm đại lý do rồi bỏ chạy nhanh chóng.

Hoàng Thiên Ân mỉm cười nhìn người vừa chạy như ma đuổi, “Em làm sao thế!?”

Lúc này, Băng Thanh đã yên vị ở ghế phụ, cô thở hắt một hơi, cất lời cảm thán, “Bố mẹ cô ấy không làm cảnh sát chuyên ngành thẩm vấn quả là phí nhân tài”

“Haha...cô ấy dễ thương vậy mà bố mẹ cô ấy cũng làm khó em ư!?”

Băng Thanh âm thầm nhếch môi nở nụ cười nửa miệng cũng không buồn đáp lại nữa. Hần đang khen Uyên Linh xinh đẹp hơn cô đây mà... Chỉ có điều nếu hần không nhìn ra mắt hần quả thật có vấn đề về thẩm mỹ mất rồi, nhưng mà...sao cô lại thoáng buồn thế này?

Về mặt ủ rũ của cô nàng đó khiến Thiên Ân nhất thời tức khí, cô ấy dám khi dễ hần, từ lúc nào tự cho cái quyền không cần trả lời người khác như thế? Đôi đồng tử đen như ngọc trai thoáng giận dữ, hần đột ngột nhăn gáy, trong bóng đêm chiếc xe lao nhanh như một cơn gió...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Một lát sau, chiếc xe phanh gấp, Băng Thanh mất nhắm mắt mở loạng choạng bước xuống, còn chưa kịp đặt chân, cánh tay đã bị người kia đột ngột kéo lại.

Băng Thanh nhất thời ngẩn người, chưa định thần lại, chợt giọng nói du dương thanh lãnh vang lên: “Cô bé, em ngủ ngon”

Trong khoảnh khắc nào đó Băng Thanh buộc phải xoay người lại đối diện với gương mặt phong thần tuấn mỹ của hắn, một nụ hôn dịu dàng đáp xuống trán cô mang bao theo bao nhiêu tâm tư khó giấu, đôi mắt đen như mực trong bóng đêm như toả ra hàng ngàn vì tinh tú lấp lánh, mê hoặc.

Băng Thanh bắt giác kinh hãi, đến khi hoàn hồn hắn đã buông cô ra từ lúc nào. Gương mặt nhỏ nhắn thoáng đỏ, cô phồng mang trợn má giậm chân bước xuống đi thẳng một mạch chẳng thèm quay đầu lại...

Khoé môi người kia đang cười bắt giác lạnh băng, hắn nhìn theo bóng lưng đã khuất sau cánh cửa, chiếc điện thoại trong tay bỗng dưng vỡ nát. Hắn thu ánh mắt, rồ ga lao nhanh như chớp.

Biệt thự Lauren.

“Cậu chủ đã về!”

Hai hàng vệ sĩ cung kính cúi chào, vẻ mặt ai nấy lạnh tanh không cảm xúc.

Hoàng Thiên Ân phát tay tỏ ý không cần đa lễ, thần nhiên đi vào phòng khách. Trên bộ bàn ghế đắt tiền xuất xứ từ Châu Âu, Hoàng Thiên Bảo đang ngồi uống trà, thấy hắn về, lão ném cả tách trà vào người hắn, nước trà nóng bỏng văng tung toé dính vào chiếc áo sơ mi màu trắng. Hắn khẽ nhủ mảy, tư thế đứng nguyên tại chỗ vẫn bình thản đón nhận hết thảy.

Hoàng Thiên Ân găm lên đầy giận dữ, ánh mắt ngập tràn sát ý: “Nghịch tử, sao mày dám làm thế với tao!?”

Lão vừa dứt lời, Hoàng Thiên Ân đã hiểu ngay lão muốn ám chỉ điều gì, hắn khẽ cười lạnh đáy mắt âm u như hàn băng bao phủ, “Hoàng Thiên Bảo, lần lộn trên thương trường bao nhiêu năm nay rồi, ông không cảm càng ngày mình càng ấu trĩ ư? Ông muốn lấy tôi làm mối như? Đâu có dễ như thế?”

Phải, âm mưu của lão là ép hắn đặt mối quan hệ với thiên kim tiểu thư đó, từ đấy tạo cơ hội cho lão kết giao với các đối tác làm ăn khác. Khi đã thành công, lão sẽ quay lại cắn vào những kẻ ngu ngốc kia một nhát dao chí mạng! Hay cho chiều một mũi tên trúng hai đích. Vừa hạ gục được đối tác, vừa khiến cuộc sống hắn trở nên khôn đốn!

Nghe vậy, lão cũng không ngạc nhiên, thậm chí có chút tán thưởng với sự nhạy bén của hắn, lão cất giọng thâm trầm “Sự việc lần trước mày gây ra vẫn chưa giải quyết xong. Cơ hội này mày không nắm lấy, mày nghĩ mày đủ mạnh để đứng trên thương trường hiện nay sao?”

Sự việc lần trước mà Hoàng Thiên Bảo nhắc đến chính là vụ bắt cóc con gái chủ tịch thời trang - Lâm Nhã Thy. Lần đó cô ta may mắn trốn thoát, cũng là lúc bố cô ta trở mặt với DreamMain. Cơ hội kết giao với đối tác tốt như vậy trong phút chốc lại bị thằng con trời đánh này phá hủy, đúng là khiến lão tức hộc máu. Dịp này lão muốn củng cố lại quyền lực nên mới uy hiếp Hoàng Thiên Ân xem mắt, thế nhưng một lần nữa lại bị cô gái đó xen vào làm hỏng chuyện tốt. Băng Thanh... Băng Thanh... Cái tên này khiến lão hận đến xương tủy, thật ra chỉ cần một lời nói của lão cũng khiến cô ta xoá sổ khỏi đất nước, nhưng mà lão lại ngại thằng nghịch tử này. Nếu lão ra tay khác nào lấy đá chọi vào chân, tính khí của hắn lão còn lạ gì nữa?

Biểu hiện của lão không qua được cặp mắt đen như mực của hắn, cánh môi mỏng hơi nhếch lên lộ ra nét trào phúng không hề che dấu, “Ông nên cẩn thận, rồi sẽ có một ngày ông không hiểu được mình đã biến mất như thế nào đâu!”

Dứt lời hắn đi thẳng vào phòng, để lại Hoàng Thiên Bảo với con giận ngập trời hận không thể bóp nát tên nghịch tử này ngay lập tức.

Cửa phòng khép lại, Hoàng Thiên Ân day nhẹ thái dương, bình thần mở chiếc máy tính có hệ thống cấp cao ra xem xét tình hình.

Ngoài những báo cáo thường nhật của đám vệ sĩ còn có một hòm thư gmail được gửi từ Pháp. Hắn thoáng giật mình đánh rơi cả con chuột trong tay...

Vài ngày sau đó, Thanh Du chìm trong tình trạng 'vài mảnh treo chuông'. Nếu trước đây là những gương mặt rạng rỡ, cảm thấy may mắn vì được đầu quân vào một ngôi trường có tiếng trong quốc gia, thì lúc này đây ai ai cũng mang bộ mặt cá chết chờ đợi kết quả thi.

Lớp Quản trị kinh doanh cũng nằm trong tình trạng sống dở chết dở ấy, như bao bạn học khác Băng Thanh cũng có chút đứng ngồi không yên, trời sinh bản tính tự tin nhưng cô cũng không tự kỷ đến mức nghĩ rằng ông trời sẽ mất nhắm mắt mở cho cô 'an toàn'. Vì thế, lúc lớp trưởng cầm danh sách những thí sinh trúng tuyển lên đọc, không khí hoàn toàn tĩnh lặng, hầu như ai nấy đều đang bận câu nguyện trong lòng.

Băng Thanh lúc này như một cái máy thi thoảng lăm răm như tưng kinh khiến người ngồi bên cửa sổ không tự chủ được khẽ nhìn qua, khoé môi nở nụ cười ưu nhã, nhìn về mặt thống khổ của Băng Thanh, hắn phần nào cũng đoán được cô đang lo lắng điều gì!

Trong chớp mắt, Hữu Lâm- cậu bạn lớp trưởng đã đọc gần xong bản danh sách, cô nàng nào đó mặt tái nhợt, nín thở chờ đợi kì tích đến với mình.

“54. Hàn Nhiên...” Đọc đến đây, bỗng, Hữu Lâm ngừng lại, mắt nhìn về cuối lớp học, cậu ta nở nụ cười không rõ là tán thưởng hay ghen tị, “55. Băng Thanh...”

Lời vừa dứt, cả lớp vỗ tay ào ào như sấm nổ. Có niềm vui cũng có nỗi buồn, những người bị loại lui thui xách cặp chuẩn bị tinh thần chuyển qua lớp đào tạo. Trên những gương mặt ngây ngô không dấu được những giọt nước mắt, hối tiếc và tuyệt vọng là cảm giác bây giờ họ phải trải qua.

Băng Thanh ngồi bất động, nhất thời quên cả việc mình đã thi đậu nhưng chỉ trong nháy mắt sau đó cô bỗng nhiên nở nụ cười còn tươi hơn cả ánh nắng đầu hạ. Niềm hạnh phúc này phải kể sao cho xiết đây, giờ phút này cô chỉ muốn bay sang bàn Thiên Ân ôm chầm lấy anh ta để biết rằng đây không phải là mơ. Băng Thanh ngơ nghe tự nhéo má mình một cái, cảm giác này rất đau nhất định là thật, là thật...

Niềm vui đang vỡ oà đột nhiên ngưng lại, Băng Thanh nhìn về Hoàng Thiên Ân một lần nữa. Nhớ không nhầm thì lúc này cô đã chăm chú lắng nghe không bỏ sót một người. Đợt chọn lọc lần này chỉ được phép giữ lại 55 người. Nhưng tại sao không có tên anh ta mà lại có tên hoàng tử!? Hoàng Thiên Ân theo cô được biết không phải là kẻ ngốc, tại sao hắn ta lại không lọt top?

Ôm một bụng nghi vấn, Băng Thanh liếc nhìn người kia đầy ảm ý, bất gặp cái nhìn của cô, Hoàng Thiên Ân chỉ mấp máy môi sau đó mỉm cười, Băng Thanh nhủ mảy khó hiểu, cô không hiểu anh ta muốn nói gì. Nhưng, sao cô cảm thấy có điểm gì đó rất lạ, có ai thì trượt mà vẫn cười tươi như thế không!? Nghĩ đến việc từ nay về sau không được học cùng hắn, cô có chút không đành lòng, tự nhiên tâm tư dấy lên những cảm xúc buồn bã khó biểu đạt thành lời.

Băng Thanh thở dài ảo não, thu lại ánh mắt, không tự chủ lại nhìn sang kẻ đang cao hứng bên cạnh. Mỹ nam sâu bọ, hắn quả thực không cần học cũng có thể đỗ, bỗng dưng Băng Thanh thấy cực kì bất mãn, học giỏi đến cỡ nào cũng không bằng một chữ 'tiền' sao!?

Hắn thế này có biết là rất thiện cần không hả!? Xã hội nhất định sẽ không phát triển được nếu tồn tại những phần tử này, để bảo vệ chính nghĩa cô có nên thẳng tay diệt trừ mầm mống tai hoạ này không nhỉ!?

“Nhìn gì!?”- Đôi môi mỏng khẽ phun ra hai từ lạnh lẽo, hắn chống cằm quan sát cô như đang quan sát một kẻ chán ghét.

Băng Thanh liếc mắt khinh bỉ, cong môi nở nụ cười trào phúng, “Cậu đẹp trai quá khiến tôi không kim lòng được nên nhìn thôi mà. Ai bảo cậu đẹp rạng ngời như thế chứ!?”

Mi mắt hắn khẽ giật giật, rõ ràng cô đang châm biếm hắn vậy mà hắn bỗng dưng nở một nụ cười. Nhưng trong mắt Băng Thanh điệu cười này chẳng khác gì nụ cười khát máu của Tu là ở chốn địa ngục tối tăm!

Vì vậy, cô nàng nào đó giác ngộ kịp thời, ho khan một tiếng lảng tránh đôi mắt kia, cố gắng chú tâm vào quyển sách trên bàn.

Tập đoàn Nghiêm thị.

Ở một căn phòng rộng rãi đầy đủ thiết bị tiện nghi, người đàn ông nhàn nhã ngồi xem văn kiện, động tác lật giấy khiến cô thư kí bên cạnh không nhịn được khẽ liếc nhìn với ánh mắt say mê.

“Nghiêm tổng, mọi việc đã tiến hành xong, chỉ chờ anh xử lý”

“Rất tốt, cô ra ngoài đi” Nghiêm Kiệt không nhìn cô ta mà trả lời, động tác lật giấy cực kì tao nhã giống như mây trôi nước chảy.

Người kia thăm thò dài rồi lui ra.

Đúng lúc này, cửa phòng chợt vang lên.

“Mời vào!”

Người bước vào là một chàng trai chừng đôi mươi, nước da trắng trẻo, vóc người cao lớn toát lên khí chất cao ngạo không hề che dấu. Hắn ta thông dong bước tới ngồi xuống ghế đối diện, động tác bất chéo chân toát lên vẻ mẽ người khó cưỡng, đôi mắt đẹp khẽ nhìn về người đàn ông đang bận rộn xem đồng văn kiện trên bàn lại mở miệng, “Anh hai, không chào đón em sao!?”

Nghiêm Kiệt hơi ngưng lại, đôi đồng tử màu hổ phách khẽ ngẩng lên một chút sau đó lại cúi xuống dường như chẳng muốn để tâm vị khách 'không mời mà đến' này!

“Bỏ học đúng là phong cách của em nhỉ? Tới đây có việc gì!?”

“Tiệc Giáng sinh thường niên này anh về chứ, em có một bất ngờ dành cho anh” cậu ta mỉm cười đầy ảm ý, đáy mắt có chút vui mừng mà chính hắn cũng không nhận ra.

Mà vị Nghiêm tổng kia chỉ đứng đưng phun ra bốn chữ, “Anh bận công tác”

“Tiếc nhỉ, em nghĩ anh sẽ cảm thấy thú vị với điều này”

Nghiêm Kiệt khẽ nhủ mảy, chuyện mà làm cậu em họ bất cần này cảm thấy thú vị nhất định phải là chuyện quan trọng, “Là chuyện gì?”

Người ngồi đối diện bật ra một tiếng cười, vẻ thần thần bí bí, “Anh không biết đâu, chuyện...”

Đúng lúc này, đột nhiên có người gõ cửa, Nghiêm Kiệt không lấy phản hứng thú, khẽ lên tiếng: “Mời vào”

“Vậy thôi, anh làm việc đi, em về đây, chuyện này nói sau vẫn chưa muộn” Người thiếu niên nháy mắt rồi đứng dậy dời đi.

Cửa vừa mở ra, tổng giám đốc bộ phận đầu tư bước vào khẽ gật đầu chào người kia một tiếng rồi tiến đến bàn vị chủ tịch trẻ tuổi, trên tay là một đồng văn kiện, ông ta kính cẩn thông báo, “Nghiêm tổng, công trình bên Osaka vẫn đang chờ anh qua khảo sát. Đây là số liệu thống kê, phiền anh một chuyến vậy”

“Khi nào có thể bắt đầu?”

“Sang tuần ạ”

“Được rồi, anh lui đi”

Người đàn ông hơi ngập ngừng định nói gì đó nhưng lại thôi. Thấy ông ta còn chần chừ Nghiêm Kiệt mở miệng: “Còn chuyện gì nữa sao!?”

“Nghiêm tổng, chuyến đi này cũng mất khá nhiều thời gian, vì đây là công trình Nghiêm thị ra mặt, anh nên sắp xếp ổn thoả”

“Tôi biết rồi” Nghiêm Kiệt khẽ gật đầu.

Để lại lời dặn dò, giám đốc đầu tư xin phép ra ngoài, lúc này Nghiêm Kiệt khẽ nói theo, “Lát nữa xuống phòng hành chính, lĩnh ít tiền thưởng cuối năm về mua quà giáng sinh cho các cháu”

Vị giám đốc thoáng mỉm cười, trong mắt mọi người Nghiêm tổng rất chu đáo, tài năng không những xuất chúng mà đối nhân xử thế cũng rất được lòng mọi người, ai ai cũng nể phục, ai ai cũng kính trọng.

“Cảm ơn ý tốt của Nghiêm tổng”

Chờ người kia đi khỏi, Nghiêm Kiệt day nhẹ mi tâm, bàn tay vô thức lấy điện thoại ra vuốt nhẹ màn hình, trong đó là hình ảnh đáng yêu của một cô bé có nụ cười đáng yêu hết thiên thần tái thế...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30

Suốt buổi học, Băng Thanh như ngồi trên đồng lửa, chờ mãi rốt cuộc chuông trường cũng điểm, cô vội vàng thu xếp sách vở bỏ vào ba lô rồi nhanh chóng phi sang chỗ Thiên Ân.

“Tại sao?” - Khi đã đứng đối diện với hần, Băng Thanh nghiêng đầu khó hiểu. Cô dám chắc bằng năng lực của hần 'chứng chỉ an toàn' lần này không thể làm khó hần được. Vậy thì lý do gì hần lại làm vậy?

Đối với hồ nghi của Băng Thanh, Hoàng Thiên Ân khẽ nhủ mảy, đứng dậy, kéo tay cô rời khỏi lớp học trong con mắt ái ngại của mọi người. Khoé miệng ai nấy đều run run âm thầm ôm đầu ảo não, 'đồng tính luyến ái' không có gì là lạ, nhưng mà được tận mắt chứng kiến thế này quả thực rất khó tin.

Một giọt mồ hôi lạnh chảy sau gáy Băng Thanh, cô khẽ thu tay về nhưng chưa kịp động thủ đã bị hần nắm chặt, giờ thì muốn rút cũng khó trừ phi chặt đứt tay cô luôn đi!

Đến bãi đỗ xe, hần buông tay cô ra, nói cô đứng đây đợi. Băng Thanh lúc này mới có thời gian để thở, ánh mắt kì quái của mọi người nhìn cô thật đáng sợ. Cô không phải ngốc nên thừa biết họ đang nghĩ gì, tai vách vách rừng, đành tùy mỗi người thôi!

Chỉ trong nháy mắt, một chiếc Bugatti Veyron Supersport dừng trước mặt cô, Băng Thanh há hốc suýt rớt cả cằm, cảm thấy vàng bạc kim cương không ngừng lấp lánh trước mắt, có chút hư ảo. Ông trời ơi, chiếc xe này tương đương 2,4 triệu USD, anh ta còn trẻ như thế bán thân cũng không đủ mua một bánh xe chứ đừng nói cả một hệ thống siêu xe thế này, Băng Thanh dám chắc mình đang mơ...

Trong lúc mơ màng Băng Thanh thấy mình đã bị nhét vào xe từ lúc nào, cô nuốt một ngụm nước bọt, tò mò sờ cái này một cái, cái kia một cái, chỉ sợ sờ mạnh nó sẽ tan biến như giấc mơ...

“Sờ mó đủ chưa!?” - Chất giọng thanh lạnh cất lên, dường như còn mang theo ý cười nòng nhậm.

Khụ khụ... tên này sao lại dùng từ độc đoán thế nhỉ? Băng Thanh quyết mắt nhìn hần ra điều hiểu biết, “Siêu xe được mệnh danh là 'ông hoàng tốc độ' một trong mười dòng xe nổi tiếng thế giới” Nói đến đây, cặp mắt lưu ly có chút đặc ý, ai bảo cô mù ô tô chứ, ít nhất giá trị của chiếc xe này cô còn nắm

rõ như lòng bàn tay.

Hoàng Thiên Ân nhẹ nhàng buông lời tán thưởng, “Cũng không đến nỗi ngốc”

Thần sắc cô nàng nào đó ngay lập tức đen hơn cả than, quay mặt ra về dỗi hờn. Hừ,cái miệng độc địa của hần đúng là không nói được lời nào tử tế!

Sau một hồi cân nhắc, chợt nghĩ đến mục đích của việc theo hần về nhà,cô quay sang nhìn hần cực kì nghiêm túc, “Giải thích đi, là anh cố ý thi trượt phải không?”

“Phải!”

“Anh...”- Băng Thanh nhất thời tức khí chỉ muốn tung một cước vào cái bản mặt lạnh lẽo kia,“Anh ngốc thật hay ngốc thật sự vậy!/? Bao nhiêu người mơ ước còn không được,sao anh phải làm thế?”

“Tôi không có lý do”- Hoàng Thiên Ân lạnh lùng đáp trả, về mặt không có chút cảm xúc, thậm chí không muốn để tâm đến đề tài Băng Thanh vừa nói. Hần làm gì chính hần còn không hiểu sao? Ý định của hần chẳng lẽ đến lượt cô nàng này hiểu?

“Đồ điên”- Băng Thanh chỉ hận không thể bóp chết tên này ngay lập tức, đúng là mặt nóng dán mông lạnh, cô làm chuyện vô ích rồi!

“Em quan tâm sao?”

“Tôi với anh là bạn bè, chẳng lẽ cũng không có quyền quan tâm sao? Sao anh nói những điều phi lý như thế hả!/?”

Hoàng Thiên Ân dường như không để ý đến sự giận dữ của cô,chỉ thủ thi cát lời, không rõ đang đối thoại hay đang độc thoại,“Nếu tôi đi rồi, sẽ không có ai quan tâm tôi nữa phải không?”

Hả!/? Băng Thanh trong lòng thoáng hụt hẫng, hần muốn đi đâu? Có điều, cô có tư cách để chất vấn hần đây!/?

“Yên tâm, anh là người tốt, dù ở đâu cũng có người quan tâm anh!”

Nghe cô nói xong, Hoàng Thiên Ân khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp. Trên thế giới này vẫn còn có người muốn quan tâm hần sao?

Băng Thanh thoáng nhũn mảy, “Anh cười cái gì!/?” Người này có phải là bị điên thật rồi không!/?

“Không có gì, chỉ là...tương lai tôi sẽ không gặp lại em nữa” Hần bình thản đáp, âm điệu thản nhiên giống như đang nói một câu chuyện vu vơ nào đó.

Lời này vừa thốt ra, Băng Thanh cảm thấy có chút mất mát, muốn hỏi hần đi đâu nhưng không thể lên tiếng được, âm thanh muốn phát ra như nghẹn lại ở cuống họng, trào lên cảm giác đau đớn khó nói thành lời.

“Sao em không nói gì? Em không muốn níu giữ tôi lại sao!/?”- Hần nổi hứng trêu chọc.

Băng Thanh lấy hết dũng khí khẽ cất lời,“Anh sẽ...đi đâu,tôi còn có thể gặp được anh không!/?”

“Không thể hay có thể khác nhau là bao,cuối cùng nó cũng chỉ là một giả định thôi sao!/?”- Hần lãnh đạm trả lời, thần sắc mang nỗi buồn khó giấu.

Thời khắc này, mắt Băng Thanh hoen lệ. Hần sẽ đi? Cô chưa từng nghĩ đến hần sẽ rời bỏ cô, từ trước đến nay hần là người luôn đứng ra che chở bảo vệ cô, không có hần cô có đủ dũng khí để vượt qua tất cả không? Không có hần cô làm sao đối mặt với những con ác mộng đang vồ chực lấy cô bây giờ? Cô phải làm sao? Không phải cô chưa từng nghĩ đến cuộc sống này không bên cạnh,chỉ là lúc này mọi chuyện quá đường đột khiến cô không thờ được, không tiếp nhận nổi...

“Cô bé, em đừng buồn” Hoàng Thiên Ân dịu dàng đưa tay ra vuốt nhẹ gò má trắng hồng của cô, động tác chậm rãi mà thân thương.

“Lúc nào!/?”- Băng Thanh khó khăn lên tiếng.

“Sáng mai. 10h. NewYork. ”

“Ừ”

Giây tiếp theo mọi thứ trở nên trầm mặc, Băng Thanh ngả đầu vào ghế cố gắng điều hoà hơi thở, mà thật ra chính cô đang cố gắng nuốt trôi cơn đau này.

Lúc này,Hoàng Thiên Ân mới nỗ lực cho xe chạy, gương mặt lãnh đạm khó nắm bắt được cảm xúc.

Xe băng qua những con đường nườm nượp những người qua lại, lại một lúc nữa trôi qua,Băng Thanh như vừa dứt ra khỏi cơn đau, khẽ lên tiếng: “Vậy còn giáng sinh!/?”

“Tôi sẽ gửi lại quà cho em”

“Nếu tôi nói tôi không muốn...” tôi muốn anh dự giáng sinh cùng tôi,nhưng mà những lời này cô không thể nào nói ra được! Làm sao cô có thể chứ?

“Không lẽ em học nhiều quá nên ngốc rồi?”- Hấn trêu chọc cướp lời cô.

“Tất nhiên là không rồi. Nhà anh có điều kiện tốt nhất tặng quà gì giá trị vào, quà bé tôi không nhận đâu...”- Băng Thanh lấy lại tinh thần cố gắng nhe răng nở một nụ cười gương gao.

“Được”

Vài phút sau, chiếc xe dừng lại trước nhà Băng Thanh. Dặn dò hấn vài câu rồi cô cũng đành lòng bước xuống,nặng dù có chút không nỡ.

“Anh nhớ bảo trọng, hẹn ngày tái ngộ”

“Hẹn ngày tái ngộ”

Nói xong hấn lái xe rời đi, không một lần ngoảnh nhìn lại bóng hình đang bỏ lại phía sau. Hấn biết hấn sẽ bị tổn thương, nhưng mà hấn có quyền lựa chọn sao? Vốn dĩ ban đầu hấn đã không có sự lựa chọn, bởi có người còn cần hấn hơn...

Đôi mắt như ngọc trai đen hấn lên từng tia đau đớn, lời điện thoại ra buông lời phân phó: "Chuẩn bị đi!"

Một cơn gió khẽ lùa qua, Băng Thanh tựa hồ đứng không vững. Đôi mắt lưu ly đượm buồn chứa từng giọt nước, trong ánh chiều tà phát ra từng tia lấp lánh như những hạt trân châu, cô cố gắng hít sâu một hơi để ngăn cho nước mắt không rơi xuống. Lần này cách biệt còn mong có ngày trùng phùng sao? Hấn đi rồi trên cõi đời này chỉ còn mình cô cô độc, mình cô lặng lẽ... Những ngày tháng tiếp theo cô phải sống thế nào đây?

Trong lòng cô bây giờ như có cái gì đó đổ vỡ,nổi đau khắc khoải ăn mòn tận tứ chi. Hấn là niềm vui mà tạo hóa bỏ lại bỏ thí ột kẻ bất hạnh như cô,nhưng lúc này vận mệnh cũng đẩy hấn ra khỏi cuộc đời này, liệu cô còn dũng khí để đối mặt với tất cả hay không?

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31

Ngày hôm sau, bình minh còn chưa ló dạng, Băng Thanh tiếc nuối chui ra khỏi chăn. Chân vừa chạm xuống sàn lại rút về, không ngờ thời tiết lại lạnh thế này.

Lấy hết quyết tâm cô dứt khoát rời khỏi chiếc giường thân yêu lần nữa.

Trong một thời gian ngắn, Băng Thanh vệ sinh cá nhân xong ăn sáng qua loa vội vàng lao ra khỏi nhà...

Bước chân vừa chạm cửa đã trở nên hụt hẫng, tim cô khẽ lệch đi một nhịp. Nếu là ngày thường Thiên Ân sẽ đứng đó đợi cô ở cuối góc phố trong tư thế tay đút vào túi quần, lưng dựa vào xe, lúc buồn hấn sẽ đeo headphone tránh ánh mắt dò xét của mọi người, lúc vui sẽ cầm một quyển sách ra đọc để giết thời gian... Băng Thanh trông về cuối phố, hình ảnh thuộc về hấn như vừa mới đây, mỗi cử chỉ của hấn rất đời thân quen đến nỗi cô có cảm giác phụ thuộc. Nhưng mà...khoảnh khắc này, trước mắt cô giờ đây chỉ là một màn sương mỏng, chỗ hấn đứng bây giờ phủ đầy lá vàng. Cảnh vật yên bình nay bỗng chốc âm ảm đến tận tận xương... Hấn đã đi rồi!

Trong lòng Băng Thanh thoáng sụp đổ, lặng lẽ che dấu những giọt nước mắt cô nhấc chân chạy ra khỏi con phố. Nó có quá nhiều kỉ niệm đã in sâu vào máu thịt của cô. Hỏi làm sao cô chấp nhận được việc một ngày không thấy hấn? Cô không hiểu cảm giác này là gì nhưng sự đau lòng thì không thể chối bỏ được.

Hết con đường này là đến trạm xe buýt gần nhất, Băng Thanh cứ chạy như ma đuổi, đầu cũng không ngoảnh lại một lần. Bỗng,một trận gió nổi lên mang những phiến lá lìa cành, Băng Thanh ngừng lại, cả thân hình nhấn chìm trong màn lá rụng, cảm giác đau đớn càng thêm rõ rệt khiến cô không thở nổi. Cô ngồi sụp xuống,nhặt một chiếc lá rồi đứng lên. Mùi vị của mùa đông nhất định phải tràn trề!

Những cơn gió gào thét qua tai mang cảm giác lạnh lẽo đến ghê người nhưng so với trong lòng thì nó vô hại hơn nhiều, bước lên phía trước vài bước, lúc này cô lấy hết dũng khí nhìn về góc phố lần nữa. Nơi có dấu chân hấn đi qua tất nhiên cô phải khắc ghi từng chút một!

Vài năm trước, khi đã đủ tiền mua nhà, gia đình cô chuyển về đây sinh sống. Luận về cơ sở vật chất đúng là không tiện lợi so với khu chung cư lúc trước nhưng để vứt bỏ quá khứ cũng là việc làm đáng cảm nhất mà cô từng làm. Bao nhiêu năm trôi qua, cô cũng chưa từng để ý đến cảnh vật nơi đây, không ngờ có một ngày nó lại cho cô lưu luyến thế này, trong không gian này đã từng chứa đựng hơi thở của một người - người được xem là quá khứ.

Dòng đời luân chuyển, người đến người đi chẳng ai có thể nắm bắt được, mà bản thân mỗi người chỉ là đang cố phù hợp hoá hoàn cảnh thôi. Đến và đi, được và mất hết thảy trên đời cuối cùng chỉ còn lại linh hồn ta cô độc...

Đúng lúc này, xe buýt đã cập bến, thu lại tầm nhìn Băng Thanh nhanh chóng bước lên.

Nếu có ai hỏi trên này Băng Thanh ghét nhất là việc gì, thì cô cũng không ngại trả lời đó việc chen xe buýt vì cô ở gần cuối bến nên lúc lên xe hết chỗ là chuyện thường ở huyện. Một màn lịch sử chen chen lấn lấn đứng là làm con người ta phải khiếp sợ, Băng Thanh âm thầm nuốt nước mắt cố gắng đứng vững để không bị bẹp dí như con kiến.

“Két”

Đột nhiên, chiếc xe phanh gấp mọi người thi nhau va vào người phía trước, do đó Băng Thanh cũng mất đà ngã nhào lên trước, thời khắc này cô cảm thấy có gì đó rất lạ, một cánh tay nhanh chóng kéo cô lại, sau khi ổn định thăng bằng Băng Thanh định bụng cảm ơn người ta một tiếng nhưng chưa kịp mở miệng đã thấy bàn tay không an phận của gã đang di chuyển xuống dưới.

Băng Thanh hoảng hốt muốn kêu lên, đôi mắt linh hoạt lướt qua túi quần của gã, là một con dao Thái!

Vì gã đang đứng áp sát vào cô nên hành động ghê tởm này hoàn toàn bị gã che dấu, nếu để ý kĩ mới phát hiện được nhưng hiện nay mọi người còn đang trách mắng bác tài xế lái xe không cẩn thận, mà bác tài kia lại không ngừng rói rít xin lỗi vì sự cố gây ra. Tất nhiên sẽ không có ai chú ý đến hành động ám muội này.

Băng Thanh trợn mắt, đã sớm phòng bị hết thảy, chỉ cần gã ra tay cô dám chắc từ nay về sau gã sẽ không có hậu duệ.

Mà sự tình đầu có được như người ta mong muốn, gã đàn ông kia nhìn cô với vẻ thèm thuồng hần đảo mắt nhìn quanh thấy mọi người không chú ý đến đây nên hần lập tức hành động.

Băng Thanh hít sâu một hơi, trong lòng có chút khản trương định xoay người cho tên này đo ván thì một hình ảnh vô cùng khiếm nhã đập vào mắt cô.

Gã biến thái chuyển sang con mồi đang đứng bên cạnh Băng Thanh, giờ cô mới để ý cô ta ngoài 20, khuôn mặt được trang điểm kĩ lưỡng nhưng vẫn không giấu được nét hồng hào vì...xấu hổ.

Bàn tay linh hoạt của gã nhẹ nhàng luồn vào váy cô gái tha hồ vuốt ve, mà cô ta chỉ phát ra từng âm thanh kiểu mị rũ ràng rất nhỏ nếu không để ý sẽ không phát hiện ra. Thấy cô ta hợp tác, gã gia tăng lực đạo, mỹ nhân trong lòng khe khẽ uốn éo, mà gã kia chỉ hận không thể hoà tan cô gái này ngay lập tức...

Băng Thanh hận mình không thể móc mắt mình ra ngay lúc này. Ông trời ơi, chỗ đông người mà còn làm những hành vi ghê tởm thế này sao? Là người ta giả mù giả điếc hay đã miễn dịch với những chuyện thế này rồi?

Cô cảm thấy kinh tởm vì bàn tay gã vừa chạm vào mình lúc này. Cảm giác buồn nôn khiến cô nhớ đến buổi tối ngày hôm ấy. Nếu không có hần có phải cô sẽ không còn được nhìn thấy mặt trời nữa phải không!?

Mãi miên man suy nghĩ, cuối cùng xe cũng đã dừng lại, bất chấp tất cả Băng Thanh lao xuống xe, cả khuôn mặt đỏ bừng như tôm luộc. Bà nó, thật hại chết mất cô!

Cô âm thầm mắng chửi trong lòng, lại nhìn về chiếc xe chợt thấy hai người kia bước xuống từ lúc nào, gã đàn ông liếc cô một cái rồi ôm người đẹp đi thẳng.

Băng Thanh đứng chôn chân tại chỗ, nhất thời không dám tưởng tượng họ sẽ làm gì tiếp theo. Nhưng mà, cô không dám chắc hôm sau mình có đủ dũng khí để ngồi xe buýt nữa không, thật sự cô quá buồn nôn rồi!

Một lúc lâu, chuông khê điểm Băng Thanh mới giật mình sức tỉnh chạy như ma đuổi vào lớp học.

Khó khăn lắm mới lết lên được tầng năm cao chót vót, Băng Thanh dừng lại gặp người thờ đốc, lau đi những giọt mồ hôi đang tuôn ra như suối, cô thở phào một hơi, đi vào lớp trong con mắt ái ngại của mọi người.

“Băng Thanh cô bị ma đuổi à!?” - Mỹ nam bên cạnh nheo cặp mắt màu cà phê nhìn cô chăm chú.

“Không liên quan đến cậu” Còn hơn cả ma đuổi ấy chứ, nếu không chứng kiến đúng là không dám tưởng tượng nổi!

“Thì ra là do cô ngủ nướng” - Hần đổi giọng châm chọc, cánh tay thon dài xoa chiếc cằm nhọn đầy thô bỉ.

Băng Thanh tức khí, tự nhiên bị hần lôi ra quan tâm đúng là mặt trời mọc đằng Tây!

“Khỏi quan tâm!” - Cô đáp cụt lùn, gục xuống bàn điều hoà hơi thở.

Mà vị mỹ nam kia vẫn chưa có ý định buông tha cho cô, hần cười cợt nhả, “Hay có gã nào nhìn trúng?”

Lời này vừa thốt ra, mặt Băng Thanh cứng đờ, thần sắc cũng trở nên khó coi hơn bao giờ hết, định phản bác thì lúc này vị giảng viên chủ nhiệm đã vào, cô đành nuốt hận vào trong đứng dậy bắt đầu một màn chào hỏi rồi ngồi xuống.

“Tôi nói đúng chứ?” - Thanh âm trầm ghẹo lần nữa vang lên, ánh mắt hần ngập tràn ý vị.

Băng Thanh bậm môi, lòng sản sinh cảm giác muốn đánh người nhưng nhìn lại tình cảnh của mình hiện giờ cô đành 'ngâm bồ làm hòn ngọt' bật chế độ phớt lờ tình bơ ngó lơ mọi lúc!

Thấy cô không trả lời, gương mặt tuyệt mỹ của hoàng tử thoảng sầm xuống, động tác đứng phắt dậy liền bị giảng viên kia xua tay, hấn nén giận vào trong, bực tức ngồi lại.

“Các em, Hoàng Thiên Anh đi du học, bạn ấy sẽ không học cùng chúng ta nữa”

Lời giảng viên vừa nói ra không khí đột nhiên rơi vào trầm mặc. Lý nào lại thế? Lâm Nhã Thy vừa chuyển lớp chưa bao lâu, nay Hoàng Thiên Ân đột ngột đi du học, nhân tài Quản trị kinh doanh ngày càng hao hụt thì phải. Nhưng mọi người đã sớm có đáp án cho riêng mình, chung quy lại người chuyển lớp là cho đối ngành mà người đi du học là do thi trượt! Ngày hôm qua danh sách gửi về lại không có tên Thiên Anh cho nên họ đều đinh ninh nghĩ vậy!

Mà Băng Thanh lúc này như bị ném từ trên cao xuống, cảm giác tức giận đã vơi đi ít nhiều. Giây phút này lại bất giác nhìn về góc bàn cạnh cửa sổ, vẫn còn đó bóng dáng hấn chăm chú nghe giảng hay lơ đãng ngắm cảnh vật bên ngoài. Bây giờ đã không còn tồn tại, cảm giác mất mát này lấy gì để lấp đầy đây!?

Cô hạ mi mắt, cố gắng che dấu cảm xúc hỗn độn trong lòng, thoảng buông tiếng thở dài rồi cúi đầu ghi chép.

Bên cạnh, Đình Luân quan sát cô không bỏ qua một chi tiết nào. Hấn đã âm thầm điều tra ra Hoàng Thiên Anh chính là Hoàng Thiên Ân. Còn lý do khiến hấn ta cải trang thành nữ giới chắc chắn là cả màn bí mật che dấu phía sau ánh hào quang ấy. Hiện giờ, hấn ta đã đi Mỹ, loại bỏ một cái gai cũng là một chuyện tốt. Nghĩ vậy, đôi mắt cô phê toát lên ánh cười nhìn Băng Thanh càng thêm hứng thú.

Giờ giải lao, Băng Thanh thông dong thả bộ quanh trường, trong vô thức lại đi về chốn cũ.

Lòng khê trào lên từng đợt cảm xúc mãnh liệt, cô nắm chặt tay, không hiểu sao thời khắc này cô rất muốn gặp hấn, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến cô mãn nguyện rồi.

Nhẹ nhàng ngồi xuống hàng ghế đá, Băng Thanh dựa lưng vào đó, đôi mắt lưu ly khẽ nhắm lại, cảm nhận mùi vị thiên nhiên trong cơn rét buốt.

Chợt, trong thâm tâm từng hình ảnh của hấn hiện lên rất rõ ràng, rõ ràng đến chân thực! Lúc hấn chăm chú đọc sách, lúc hấn mỉm cười hay lúc gấp đồ ăn cũng làm trái tim cô đập mạnh. Tất cả khiến cô vỡ oà trong hạnh phúc...

Một giọt nước mắt rơi xuống, Băng Thanh đứng phắt dậy hướng đến cổng trường mà tiến.

Cô không rõ mình đang làm gì, chỉ biết rằng nếu cô không hành động nhất định cả đời này sẽ hối hận!

Vẫy tay bắt vội chiếc taxi bên lề đường, Băng Thanh ngồi vào trong, nói địa chỉ rồi âm thầm chờ đợi. Thời khắc ấy bỗng nhiên từ phía sau, một vật đen trùm lấy đầu cô. Băng Thanh kinh hãi chưa kịp phản ứng đã lâm vào tình trạng mê man...

Lời tác giả: Đây là câu chuyện dài nhất mà tôi từng viết. Cũng không tránh khỏi có một vài chi tiết nhầm lẫn thậm chí lan man. Nhưng theo kinh nghiệm của tôi, diễn đạt càng nhiều thì càng làm cho người đọc dễ hiểu. Vậy nên có gì sai sót mong độc giả góp ý hoặc bỏ qua ^^

Trở lại với câu chuyện của chúng ta. Tôi chỉ nhấn với mọi người một điều, trên dòng đời này có những người trở thành vận mệnh gắn kết với chúng ta nhưng cũng có những người chợt đến chợt đi như một cơn mưa rào, dù chỉ là một giây ngắn ngủi nhưng cũng khiến bản thân ta chìm trong khắc khoải, nhớ nhung.

Mối tình đầu vừa chớm nở đã phụt tắt. Tất cả chỉ là mới bắt đầu ột kịch bản sau này...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32

Khoảng một lát sau, chiếc xe dừng lại ở một nhà kho cũ kĩ, cách xa trung tâm thành phố 7km.

“Ờ, tiếp theo chúng ta làm gì đây?”- Gã côn đồ xóc Băng Thanh lên thả xuống nền đất ẩm ướt.

“Đồ ngu, bỏ cô ta lại đây đi. Ông chủ chưa có lệnh chưa được thả cô ta đi”- Một gã khác cục cằn đáp trả, vết sẹo nơi khoé mắt vì thiếu ánh sáng càng tăng thêm nét quỷ dị vốn có của khuôn mặt dữ tợn. Hấn quyết mắt nhìn về cô gái đang nằm giữa sàn rồi ra lệnh, “Mày trông chừng cho cẩn thận vào”

“Hey, anh sợ gì chứ, cô ta cũng là con gái, trói gà không chặt, có khi cô ta tỉnh dậy cậu chủ đã sang bên kia Thái Bình Dương rồi cũng nên. Và lại ông chủ chỉ muốn chúng ta giữ chân cô ta thôi mà” nói đoạn, hấn đảo mắt nhìn về Băng Thanh, cười thô bỉ, “Anh, cô ta cũng đẹp quá đi, hay là...”

Hắn chưa nói xong đã bị gã kia ột cú vào đầu, buông lời tán thưởng:

“Không ngờ mày cũng thông minh phết”

Suy cho cùng trước mắt bọn hắn cũng là một mỹ nhân, đứng trước một mỹ nhân xinh đẹp tuyệt trần thế này, người không có dục vọng cũng trở nên khô nóng, huống hồ bọn hắn cũng chỉ là những gã đàn ông bình thường trong nhân loại lý nào lại từ chối bữa ăn thịnh soạn này?

Vì thế, hai người không ai hện ai, ánh mắt như hồ đói nhìn về con mồi trước mắt. Ông chủ chỉ có lệnh canh chừng cô ta cẩn thận nhưng không có lệnh cấm đụng vào người cô ta. Món ăn hảo hạng này sao tụi gã có thể bỏ qua được?

Chỉ trong chớp mắt, hai gã côn đồ đã lột sạch quần áo của mình, thông thả tiến đến con mồi đang bất động giữa nền nhà. Chỗ này so với khách sạn không sạch sẽ cho lắm, nhưng không sao, bọn hắn có cách để đôi bên đều thoả mãn!

Bàn tay thô bạo của hai gã hung hăng lột bỏ áo quần của Băng Thanh. Chỉ trong nháy mắt, cơ thể nõn nà, xinh đẹp hiện ra trước mắt, hai gã đàn ông không hện cùng nhau nuốt nước bọt ra vẻ thèm thuồng đến cực độ...

Một cánh tay không yên phận chạm vào thân thể trắng như ngọc tha hồ mon trón, cánh tay kia giữ chặt lấy đầu Băng Thanh cúi xuống hung hăng gặm nhấm. Mà hai người này sớm đã bị dục vọng chi phối, ánh mắt đục ngầu thu hết những vẻ đẹp vào trong con ngươi đã sớm bùng lên ngọn lửa vì ham muốn, thân dưới của hai gã trai đã căng cứng từ bao giờ, dục vọng nguyên thủy không ngừng gào thét dữ dội.

Đúng lúc này, ngoài trời sấm rền vang, gió quạt mạnh vào cánh cửa mục nát mở toang, mưa xối xả trút vào. Một gã chửi thề đứng dậy đi đóng cửa về mặt cực kỳ không đành lòng.

Gã còn lại vẫn đang từ từ thưởng thức con mồi dưới chùm ánh sáng mờ nhạt do những tia chớp hắt vào.

Gương mặt xấu xí của hắn tha hồ vùi vào ngực cô liên tục nhắm nháp, đến lúc không thể chịu đựng thêm được nữa, hắn liền đứng dậy trút bỏ lớp quần vương bận cuối cùng, thân hình lực lưỡng của hắn trượt dài lên cơ thể mỏng manh.

“Đoàng” Một tiếng sấm vang lên khiến trời đất nghiêng ngả.

Thanh âm rất lớn nhưng gã không bận lòng, gã đòi tư thế, dùng cái lưỡi linh hoạt của mình liếm khắp người cô, sau một lượt kích thích nhu tình, gã lao đến hung hăng liếm mút đôi môi anh đào, điên cuồng kẹp chặt đôi tay nhỏ bé của cô, đột nhiên lúc này, cặp mắt lưu ly khẽ mở. Gã hơi ngừng lại, dùng cơ thể mình đè lấy đối phương.

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô cùng ghê tởm với hành vi đồi bại của gã, lấy hết sức bình sinh cô co chân thúc vào hạ bộ của gã, trong nháy mắt liền bật dậy nhanh chóng.

Mà gã đàn ông kia vô cùng bức xúc vì chưa thoả mãn, ngay sau đó gã dùng tay kéo Băng Thanh nằm vật xuống. Lúc này, một gã khác đã đóng xong cánh cửa liền tiến về đây, còn chưa kịp phản ứng lại nghe tiếng sấm xẹt ngang bầu trời, từng luồng ánh sáng trắng hắt vào không trung chiếu lên đôi mắt đỏ ngầu như thú dữ của cô gái.

“Cút đi”

Một tiếng hét vang lên, Băng Thanh điên cuồng giằng co thoát khỏi sức mạnh của gã trai. Hai gã chưa kịp hoàn hồn, lại thấy kinh sợ khi nhìn vào đôi mắt chết chóc ấy. Ánh mắt ấy cực kỳ khát máu!

Thời khắc này họ cảm thấy, chỉ một chút nữa thôi, ánh mắt kia sẽ giết chúng tức tức...!

Thần sắc gã mặt sẹo hơi chấn động, sau đó gã bật ra tiếng cười khà ồ, nương theo tia chớp cơ thể trần truồng của hắn ghê tởm đến kinh người, “Cô em việc gì phải thế, vui vẻ chút không phải tốt hơn sao?” Hắn không tin một cô gái liễu yếu đào tơ thế này lại chống trả được hai người đàn ông cao to như hắn!

Nhưng bọn chúng đã nhầm...

Ngay khi tên mặt sẹo vừa bước lên phía trước, ánh mắt dục vọng quyết nhìn cô một lượt, cánh tay đưa lên định bắt lấy cô cũng là lúc Băng Thanh lao vào cắn xé hắn như một con thú dữ...

“Con điên này...”- Gã rít lên đầy giận dữ, cánh tay to khoẻ bị cô cắn đến bật máu.

Gã còn lại thấy thế nhanh chóng bước đến túm tóc cô giật ngược.

Nhưng chỉ một giây sau đó, Băng Thanh xô hắn bỏ chừng giữa nền.

Hai gã lúc này giận đến phát điên hung hãn đến vây lấy cô, mà Băng Thanh cũng không biết mình lấy đâu sức mạnh để đạp hai tên này văng ra xa đến thế. Đến lúc thần trí khôi phục, cô kinh hãi mặc lại áo quần, chộp lấy balô rồi chạy vụt ra khỏi nhà kho đột ngột...

Trời đã về tối, Băng Thanh cứ chạy, chạy mãi, chỉ sợ dừng lại một giây sau đó cái chết sẽ vồ lấy cô. Mưa xối xả tấp từng hạt mặt đau rát, Băng Thanh chạy điên cuồng giữa cánh rừng âm u, lạnh lẽo, không rõ bao nhiêu gai đã đâm vào da thịt đau buốt, không biết đầu gối đã bật máu vì ngã quỵ từ lúc

nào. Một lần ngã là một lần đứng lên, Băng Thanh khó nhọc dùng hết sức bình sinh chạy đi tìm sự sống...

Khi đã đuối sức, đôi chân yếu ớt không thể nhấc lên được nữa, cô bắt lực ngã xuống. Có lẽ cô sẽ chết ở đây mất, không chết vì bị làm nhục cũng chết vì cái lạnh cắt da này. Bộ áo quần trong người đã mỏng manh nay lại nhàu nhĩ vì dính nước, từng giọt nước thấm thấu vào da thịt non nớt khiến cô càng thêm rét buốt, giờ phút này trông cô thật thảm hại! Cô thật sự không thể chịu đựng nổi nữa rồi. Tại sao? Tại sao ông trời lại tuyệt đường sống của cô như vậy...

Băng Thanh thôn thức, từng dòng nước mắt ào ra dữ dội hoà cùng với những hạt mưa xối xả. Cái đói, cái rét, cái khát khiến cô không thể kiên cường thêm được nữa... Cô lịm đi nhanh chóng, trong cơn mê man cô bắt gặp Băng Nghi nở với cô một nụ cười, nụ cười ấy chứa đầy máu và nước mắt, máu phủ đầy khuôn mặt, máu giăng kín lối đi, máu ngập tràn như lũ...

Lúc Băng Thanh giật mình tỉnh dậy, trời đã tờ mờ sáng. Ít nhất lúc này lưỡi hái của tử thần cũng chưa gọi tên cô. Cô chống tay chuẩn bị đứng dậy, mắt nhìn về cánh rừng mờ mờ, bật ngán trong lòng lại thêm sợ hãi. Cảm giác rét buốt lan truyền đến tận xương tủy khiến cô run lên từng đợt, nếu cô không tìm cách thoát ra khỏi đây e chỉ tới chiều thôi, thứ người ta gặp chỉ là một thi thể!

Đột nhiên một cảm giác nhóp nhép truyền tới, Băng Thanh kinh hãi nhìn xuống dưới chân...

Ở đôi chân trắng ngần dày đặc những vết thương, một con rắn xanh lục đang bò qua chậm rãi...

Băng Thanh nhắm mắt, nín thở đè nén cảm giác sợ hãi ngay lúc này. Đến lúc tưởng chừng ngất đi thì con rắn kia đã hoàn thành xong lộ trình của mình. Có thờ phào nhẹ nhõm, trấn tĩnh bản thân rồi đứng dậy tìm đường dẫn ra quốc lộ. Ra khỏi bìa rừng, điện thoại cũng đã tiếp nhận được sóng. Băng Thanh mở balo, trượt nhẹ màn hình mở khoá, đắn đo một hồi cũng không dám gọi cho bố mẹ. Giờ này có khi họ cũng đã báo cho công an cũng nên, nhưng chưa đủ 24 giờ nhất định công an sẽ không truy tìm tung tích của cô. Để tránh phiền phức, cô nên suy nghĩ lại một chút.

“A lô. Uyên Linh à, cánh rừng cách thành phố 7km về hướng Bắc, đến hót xác tở về đi”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33

Băng Thanh ngồi co ro tựa vào gốc cây gần đấy, hai bàn tay chà xát vào nhau tạo nên hơi ấm, xua tan đi cái lạnh bao phủ. Lúc này đầu óc cô mới thực sự tỉnh táo để tiếp nhận tất cả...

Tại sao hai gã kia lại bắt cô!? Bọn chúng biết cô có ý định tới sân bay tiễn Thiên Ân sao!? Vấn đề là tại sao suy nghĩ của cô lại bị hai kẻ không quen biết ấy nắm rõ như thế? Nếu đã như vậy... thì đây chính là hành vi ngăn cản, ngăn không cho cô tìm hân, tại sao vậy? Băng Thanh có dự cảm vụ đâm xe cảnh cáo lần trước với vụ này có điều gì đó liên quan với nhau. Trong chuyện này nhất định có uẩn khúc gì đó. Nhưng cố vắt óc mà suy nghĩ cũng không rõ bọn chúng có ý đồ gì. Người ghét cô, thù cô không ít nhưng dám ngang nhiên làm những chuyện thế này thì cô không thể tha thứ được! Băng Thanh là người có on tắc trả, có thù tất báo không thể để những kẻ dám chà đạp lòng tự tôn của cô sống yên ổn! Bằng mọi giá cô phải trả mối hận này, mối hận bị bọn chúng đem ra làm nhục, nếu lúc đó cô không tỉnh dậy, có phải cô mãi mãi chết chìm trong giấc ngủ đó? Nghĩ vậy, bàn tay siết lấy nhau càng thêm mạnh mẽ...

Một lát sau, từ trong màn sương giăng kín lối, chiếc ô tô hiệu Lamborghini đỗ lại ven đường, từ trong xe Uyên Linh vội vã mở cửa lao xuống, vừa trông thấy Băng Thanh đã thôn thức ngهن ngào, hốc mắt không kìm được chột đồ hoe:

“Băng Thanh, cậu có biết mọi người lo lắng lắm không? Điện thoại thì ngoài vùng phủ sóng, bố mẹ cậu thì gọi điện cho tở liên tục. Nếu cậu không gọi tở biết tìm cậu ở đâu đây?”

Băng Thanh chống tay ngồi dậy: “Được rồi, về nhà đã rồi tính, ở đây lạnh lắm”

Nhìn bộ dạng nhếch nhác của Băng Thanh, Uyên Linh cũng phần nào đoán được chỉ cần một cơn gió cũng khiến cả thân hình yếu ớt kia đổ ập ngay tức khắc. Vì vậy, không cần suy nghĩ nhiều, Uyên Linh vội vàng đỡ bạn vào xe, điều chỉnh nhiệt độ cao lên một chút rồi cho xe chạy.

Suốt chặng đường dài, Băng Thanh không mở miệng lấy một câu, cô dựa lưng vào ghế gắng gượng để bản thân không ngất đi ngay lúc này. Mà Uyên Linh đang lái xe cũng không dám hỏi, chỉ khuyên bảo Băng Thanh chợp mắt một lát để lấy lại sức, từ đây về nhà ít nhất cũng mất 15 phút cũng đủ ột con người khỏi phục được thần trí.

“Cậu kể lại sự tình cho tở nghe đi”

Khi đã ngâm mình một giờ trong nước ấm, ăn bữa sáng qua loa và yên vị trên chiếc giường ấm áp, Uyên Linh rót một cốc nước ấm đặt vào tay Băng Thanh, ánh mắt tràn đầy sự quan tâm vừa có chút thông khổ thương cảm sâu sắc.

Nhận lấy cốc nước, Băng Thanh hít sâu một hơi rồi cũng đem sự tình ra kể...

Khi đã nghe xong đầu đuôi câu chuyện, Uyên Linh khá hoảng hốt, sau đó không nhìn được lại nhìn cô bằng ánh mắt đề phòng, “Cậu nghĩ ai là người gây ra chuyện này? Mà cậu có dám chắc lần sau hẳn không hại cậu lần nữa?”

“Không biết, mọi chứng cứ tớ có được đều gây bất lợi cho bản thân. Chuyện 'tốt' này nếu đồn đại ra ngoài, cậu nghĩ tớ lấy tư cách gì để sống tiếp đây?” Vì Uyên Linh là bạn thân chí cốt nên mọi chuyện cô không ngại nói ra, là chị em tốt đôi khi tâm sự cũng thấy lòng nhẹ nhõm hẳn.

“Được rồi, cậu không tính bỏ qua cho hẳn luôn đấy chứ?”

“Băng Thanh tớ là người có thù tất báo, tớ đâu phải Phật bà hay thánh nữ sao lại dễ dàng tha thứ cho hẳn được. Rồi một ngày tớ sẽ bắt bọn chúng trả giá” Nói đến đây Băng Thanh chợt nở nụ cười lạnh, ánh mắt lạnh khốc khiến Uyên Linh bất giác nổi da gà.

Thân với nhau bao nhiêu năm, chưa có bộ mặt nào của Băng Thanh là Uyên Linh chưa nhìn thấu nhưng ánh mắt chết chóc này thì đây là lần đầu tiên cô được lĩnh ngộ!

Lúc này, Uyên Linh nuốt khan một tiếng: “Được rồi, nếu cậu cần giúp đỡ cậu cứ nói với tớ. Giờ thì nghỉ ngơi đi, để tớ gọi điện thông báo cho cô chú biết cậu đã an toàn”

“Ừ, cảm ơn cậu, Uyên Linh”- Băng Thanh cảm động nói.

“Muốn cảm ơn thì cố gắng nghỉ ngơi cho tốt đi. Đừng lo lắng gì nữa. Vậy nhé, ngủ một giấc đi, để tớ bảo nhà bếp nấu món gì đó ngon ngon cho cậu”- Uyên Linh mỉm cười dặn dò thêm vài đôi câu nữa rồi đi khỏi.

Cánh cửa khép lại, Băng Thanh ngả đầu xuống, mắt nhìn chăm chú lên đỉnh màn, cảm giác trống vắng càng thêm rõ ràng. Từ bây giờ trở đi, mọi sóng gió đều không có người kia gần kề, mỗi ngày không có sự hiện diện của hẳn không ngờ lại để trong lòng cô khoảng lặng lớn như vậy. Có lẽ bây giờ hẳn đã quên cô, cũng đã bắt đầu một cuộc sống mới ở bên kia địa cầu. Một giọt nước mắt chợt rơi xuống, Băng Thanh mệt mỏi thiếp đi...

Quá trưa, sau khi ngủ một giấc dài, Băng Thanh tỉnh dậy, con mệt mỏi cũng đã tan đi ít nhiều.

Khẽ vận người một cái, cô bước xuống giường ra phòng khách, giờ này Uyên Linh đi làm chắc cũng sắp về. Cô ấy là con một, bố mẹ hay công tác xa nhà, một mình trong căn nhà to lớn đúng là có chút cô đơn. Ngoài Uyên Linh, còn có thêm cô giúp việc lâu năm trong gia đình, số lần cô ấy ăn cơm ở nhà cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay! Cuối tuần là khoảng khắc đông vui nhất trong căn biệt thự này, vì khi đó bố mẹ cô ấy đều đáp chuyến bay sớm nhất về thăm con gái...

Băng Thanh trở vào bếp, tự rót ینh một cốc nước ấm, nhìn cô giúp việc chừng 50 tuổi đang loay hoay nấu bữa trưa khẽ cô cất tiếng chào.

“Băng Thanh, cháu dậy rồi hả? Đợi một lát, cô đem đồ ăn ra ngay”- Cô Lan quệt mồ hôi lấm tấm trên trán, nở một nụ cười hiền dịu.

“Phiền cô rồi ạ”- Băng Thanh ái ngại mở lời, khoe môi anh đào đã có chút huyết sắc, nở nụ cười lễ độ.

Cô Lan xua tay: “Ôi dào, cháu là bạn thân của cô Uyên Linh, ông bà chủ xem như cháu như con cái trong nhà cháu còn ngại gì chứ?”

Băng Thanh định nói thêm gì đó thì lúc này Uyên Linh đã mở cửa bước vào, lên tiếng quở trách, “Cậu mà làm thế, tớ giận đấy!”

“Ừ được rồi, để tôi cất túi xách cho cô, cô đi rửa mặt rồi ra ăn cơm nhé!”- Băng Thanh bước đến giằng lấy túi xách trên tay Uyên Linh rồi cất giọng trêu chọc.

Sau đó là những lời đùa giỡn vang lên làm cô giúp việc cũng vui lây, rất hiếm khi căn biệt thự này toả nắng đến vậy!

Ăn xong bữa trưa, Uyên Linh lái xe đưa Băng Thanh về, sau khi trấn an cô vài câu, Uyên Linh liền quay lại chỗ làm.

Băng Thanh nhìn theo chiếc xe đã khuất, hít một hơi dài, ánh mắt vạn phần đắn đo, do dự mãi mới lấy hết quyết tâm đẩy cánh cổng bước vào.

Vừa đặt chân vào nhà, lòng Băng Thanh bất giác trầm xuống, chưa kịp lấy lại tinh thần thì bố mẹ đã vây đến hỏi han.

“Băng Thanh rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Mẹ đã báo cảnh sát thế nhưng họ bảo chưa đến 24 giờ không thể tìm con được”- Hốc mắt mẹ đỏ hoe, nắm tay Băng Thanh càng chặt, nhìn bà có vẻ tiêu tụy có lẽ từ đã thức trắng từ hôm qua đến giờ.

Bố bên cạnh ánh mắt u buồn muốn nói gì đó nhưng không thể thốt nên lời.

Băng Thanh ôm chặt lấy mẹ, mở miệng trấn an: “Con không sao rồi, bố mẹ đi nghỉ ngơi đi”

“Mẹ xin lỗi. Chắc con sợ lắm. Mẹ xin lỗi...”

Chỉ trong phút chốc, đột nhiên mẹ ngã quỵ xuống, Băng Thanh hốt hoảng đỡ lấy mẹ, bố cũng nhanh chóng đến dìu mẹ vào phòng nghỉ ngơi.

Mà Băng Thanh lại không ngừng trách bản thân mình bất cẩn đã để mọi người lo lắng, nhìn theo dáng mẹ, cô gạt đi những giọt nước mắt xót xa rồi bước lên phòng...

Chương 34

Một ngày giá lạnh, cô gái nhỏ ngồi lặng lẽ trên xích đu cạnh bãi biển. Từng cơn gió lạnh lẽo ập đến khiến đôi má cô đỏ ửng, mái tóc đen tuyền khẽ bay bay thanh thoát tựa dải lụa mềm mại của chốn thần tiên tiên cảnh...

Băng Thanh ngược mắt nhìn bầu trời xám ngắt như đồ tro, khẽ buông tiếng thở dài. Từ trong túi xách, lấy ra một vật nhỏ nhắn được bao bọc rất tinh tế, hộp quà màu xanh thất hình nơ xinh xắn phản ánh cái tên thanh nhã của cô, bóc từng lớp băng dính, cô chậm rãi mở ra.

Bên trong là một sợi dây chuyền làm bằng bạc, mặt dây là hình mặt trăng được điểm xuyết những viên kim cương lấp lánh. Điểm nhấn khiến người ta kinh ngạc chính là mặt trăng màu vàng thoạt nhìn như đang toả thứ ánh sáng kiêu diễm làm say đắm lòng người, chưa nhìn đã mê!

Thoáng ngỡ ngàng, Băng Thanh nhìn đến phát ngốc. Vật này là quà của Thiên Ân tặng, nhìn qua cũng đoán được giá trị của nó không hề nhỏ! Hẳn thật sự coi trọng cô vậy sao?

Khẽ nắm chặt sợi dây chuyền trong tay, Băng Thanh nhìn về phong thư còn sót lại.

Chậm rãi lấy ra, từng nét chữ rần ròi, khoẻ khoắn hiện hữu trước mắt.

“Cô bé ngốc của tôi!

Khi em nhận được vật này có lẽ tôi không được nhìn thấy em nữa. Lúc này khoảng cách của chúng ta là một vòng Trái Đất hoặc xa hơn thế! Tha lỗi cho tôi khi tôi không ở bên em được, càng không thể giúp em vượt qua mọi khó khăn như lúc trước, xem như ân tình đó tôi đã gửi gắm vào sợi dây chuyền này! Có lẽ em sẽ hỏi rằng, tại sao lại là Mặt Trăng đúng không? Cô bé ngốc, từ khi gặp em điều tôi ấn tượng nhất không phải nụ cười của em mà là phong thái toát ra từ người em. Em giống như một mảnh trăng non đầu hạ, vừa cô độc, vừa lẻ loi, nhưng khó có sức mạnh nào huỷ diệt được! Em là người con gái mạnh mẽ nhất mà tôi từng gặp, dẫu quá khứ của em là những chuỗi ngày dài thống khổ nhưng em hãy tin rằng em không có lỗi. Bóng ma quá khứ ấy em hãy để nó ngủ yên đi, cũng đừng tự dằn vặt, hành hạ bản thân mình như thế nữa. Có lẽ em đã quên, nhưng khoảnh khắc em bị bắt phở đồ vào chân hay tự làm tổn thương đến mình khiến lòng tôi thực đau nhói. Lúc ấy tôi đã quyết tâm rằng tôi sẽ bảo vệ em đến suốt cuộc đời... Nhưng mà tôi đã không làm được, một hành động cũng không. Tôi thật sự đã làm, tất cả là do tôi tự huỷ hoại hoặc bản thân mình có khả năng thay đổi cả thế giới, tôi đã quên mất vốn từ lúc tôi sinh ra tôi không có sự lựa chọn, thứ em nhìn thấy, thứ em tán thưởng thật ra chỉ là lớp nguy trang cho tâm hồn cô độc của tôi! Hãy tha thứ cho tôi nếu mục đích ban đầu tôi tiếp cận em chỉ là nảy sinh lòng hiếu kỳ, nhưng mà tôi không biết vật phản chủ này đã thuộc về em từ lâu, tìm tôi chỉ vì em mà đập, mắt tôi chỉ nhắm mình em thôi... Nay tôi đi rồi, em nhớ hãy bảo vệ chính mình không được để ai bắt nạt nghe không, em yếu đuối nhưng không được phép hèn nhát, em bất lực nhưng không được phép buông xuôi! Em hãy cứ là em, là cô bé tràn đầy nhiệt huyết nhất mà tôi từng biết. Chúc em bình an một đời...

Người từng yêu em - Thiên Ân”

Gấp phong thư lại, Băng Thanh chết lặng.

Hốc mắt đỏ hoe nhưng tuyên lệ lại không thể trào ra. Cõi lòng cô đau đến tê dại. Thì ra...hắn đã biết mọi chuyện, thì ra bấy lâu hắn bên cạnh cô tất cả là biểu hiện của thật lòng, vậy mà cô còn hồ nghi, chất vấn hắn, cô thật tệ...

Băng Thanh gói lại hộp quà, khó khăn đứng dậy, từng cơn gió mạnh mẽ tấp vào mặt tê buốt.

Đôi chân trắng ngần đi dọc theo bãi biển, cô cứ đi, đi như kẻ mộng du tìm giải thoát cho chính mình...

Biển mùa đông xám xịt như tro, lãng đãng trên mặt nước là những màn sương giăng kín, thấp thoáng từng hạt tinh nghịch hoà tan vào không trung.

Băng Thanh nhìn về mặt biển đen ngòm, sóng vỗ vào bờ từng đợt dữ dội, gào thét giận dữ như thể đòi mạng thế gian. Cô chậm rãi ngồi xuống, những hạt cát lạnh lẽo bắt đầu xâm nhập vào da thịt mang đến cảm giác đón đầu, cô gục mặt vào đầu gối thực sự muốn khóc nhưng không thể. Chẳng ai biết rằng, giây phút này cô đang tự sinh tự diệt, tự đón đau, tự mỉm cười, so với hành vi cảm thụ của hai gã dị nhân suýt làm hại đời cô thì nỗi đau này khiến cô như lịm đi, cảm giác này khiến cô kinh hãi, vùng vẫy thoát ly giữa quá khứ và hiện tại không ngờ lại thống khổ thế này...

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh ngẩng đầu, khuôn mặt dính đầy nước mắt, cô run rẩy chống tay đứng dậy...

Tách trà sữa trên bàn đã nguội lạnh. Không gian tĩnh lặng chỉ nghe mỗi hơi thở của đôi phương, bài nhạc “Một chút quên anh thôi” du dương từ đâu vọng tới lúc có lúc không làm tâm trạng thêm nặng nề.

Lúc này, Băng Thanh tâm tình lặng lẽ ngược mắt nhìn người kia.

“Anh...”

“Đừng nói gì cả”- Phía đối diện, Nghiêm Kiệt ngồi bất chéo chân, tư thế toát lên khí chất mê người lấn át cả không gian yên tĩnh.

Băng Thanh cụp mắt, nín lặng. Cô cũng không rõ hẳn muốn gọi cô ra đây làm gì, nhưng hơn nửa giờ rồi hẳn vẫn ngồi lặng im chẳng nói chẳng rằng khiến cô thực sự khó chịu.

Sau một hồi lâu, đôi mắt màu hổ phách lặng lẽ quan sát Băng Thanh một cách chăm chú, cánh tay thon dài đưa cốc cà phê đã nguội lên khuấy đều, hẳn chợt mở miệng:

“Có lẽ trong tương lai tôi sẽ hạn chế gặp em”

Băng Thanh thoáng sửng sốt, gấp hay không gấp có liên quan gì đến cô sao hẳn phải thông báo? Tên này rốt cục có ý đồ gì?

“Em không muốn hỏi tôi đi đâu sao!”

Băng Thanh hít sâu một hơi, bỗng dưng cảm thấy rất muốn cười nhưng không thể cười nổi. Lúc cô đang trên đường về, hẳn đột nhiên gọi điện báo cô đến đây, tâm trạng đã không tốt còn phải ngồi lặng yên cả nửa giờ, cô thật muốn bỏ não hẳn xem bên trong chứa gì khiến cô phần uất thế này.

Hồi lâu sau, cô mới lười biếng hỏi lại, “Nếu anh đã muốn nói chẳng lẽ còn đến lượt tôi mở miệng?”

“Cô bé thông minh”- Nghiêm Kiệt khẽ bật cười, ánh mắt tràn đầy tán thưởng, thần sắc câu hồn đoạt phách càng thêm mỉa mai.

“Tôi không muốn hôm nay phải nói lời vĩnh biệt mà là hứa hẹn một lời trùng phùng”

Tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi khó hiểu, hẳn có âm mưu gì? Con người trước mặt rất khó nắm bắt, những lời hẳn nói ra một kẻ nghèo chất xám đúng là không thể hiểu nổi, một câu đa nghĩa, hẳn quả là người nguy hiểm! Mà Băng Thanh đã sớm giác ngộ một điều rất dễ phòng người này một cách cao độ!

“Ý anh là...”- Băng Thanh nheo mắt nhìn vào đôi đồng tử màu hổ phách sâu thẳm, cố tìm ra một khe hở nhưng vô vọng. Hẳn không nói đùa!

Nghiêm Kiệt vô cùng hứng thú, không né tránh ánh mắt của cô, ngược lại còn dùng sự uy nghiêm vốn có để áp chế đôi mắt lưu ly, “Ý của tôi đã rõ... tới lúc đó, em cũng không thể thoát khỏi tay tôi”

Băng Thanh bất giác run rẩy, ánh mắt sắc lạnh kia giống như tìm cô để... báo thù vậy!

Tâm tư cô nổi lên một hồi khẩn trương, ngón tay siết chặt lấy nhau, cố gắng đè nén cơn kinh hãi lúc này:

“Tiền bối Nghiêm Kiệt thật biết nói đùa. Dù gì chúng ta cũng từng là thanh mai trúc mã với nhau. Ý anh như vậy thật khiến người ta hiểu lầm”- Lời cô đã rõ, chính là đập tan ý định của hẳn, hẳn thật sự có nhã hứng muốn chơi đùa với cô sao? Chuyện này không thể!

Chỉ thấy lúc này Nghiêm Kiệt nhàn nhã đứng dậy, cánh tay chắc khỏe chống lên bàn, nhìn cô từ trên xuống, Băng Thanh nhất thời kích động muốn chạy trốn...

Trong chốc lát, hẳn vươn cánh tay thon dài nắm lấy lọn tóc đen bóng của cô, cúi xuống thì thầm, hơi thở khẽ vờn quanh vành tai nhỏ nhắn:

“Vậy sao!? Nếu như tôi nói đây không phải đùa. Em hiểu lầm cũng tốt”

“Anh...”- Băng Thanh thoáng nghẹn lời, trò chơi ma quỷ này khiến cô kinh hãi, hơi thở lạnh lẽo kia chẳng khác gì Tu la dưới địa ngục. Rốt cục, cô đã đắc tội gì với hẳn!?

Đúng lúc này, di động hẳn bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Kiệt nhíu mày nhìn cô đầy trào phúng, lấy điện thoại đến cửa sổ cách đó không xa.

Tâm tư đang lừng lờ treo ngược của Băng Thanh bấy giờ mới có dịp định thần lại. Cô thả lỏng cơ thể, hít sâu một hơi. Hẳn quả thực nguy hiểm, vừa giống như con báo đen uy quyền, vừa giống như con chim ưng dũng mãnh khiến người ta sợ hãi đến ngạt thở. Băng Thanh không rõ mình đang trải qua chuyện gì nhưng sự sợ hãi này đúng là không có từ ngữ nào diễn tả được.

Lúc còn nhỏ, đối với cô hẳn thật sự nhạt nhòa không chút ấn tượng, nếu có cũng chỉ là những lần hẳn đến nhà chơi, mà lúc ấy hẳn và Băng Nghi quấn lấy nhau không rời, cô từng nghĩ tương lai không sớm thì muộn hai người ấy cũng là cô dâu chú rể xinh đẹp nhất, mà cô lúc ấy chỉ luôn nghĩ đến sự đố kỵ, ghen ghét trong lòng, chưa từng để ý đến bất cứ điều gì. Đúng như tên Đinh Luân nói, cô thật sự rất kiêu ngạo, sự ngạo mạn của cô nằm trong suy nghĩ, không tiếp xúc với ai, không quan tâm tới người nào. Nghĩ đến đây, Băng Thanh không tự chủ được lại nhìn về dáng người cao lớn của hẳn, ở hẳn toát lên một loại khí chất vương giả quyền quý khiến người ta bất giác quy phục. Băng Thanh không làm, chính là cảm giác này, cảm giác hẳn như vị tối thượng bề trên nắm trong tay cả thiên hạ mà những người như cô lại không có cách gì phản kháng chỉ biết vô lực mặc hẳn thao túng. Bất chợt, hẳn cũng xoay người nhìn về phía cô, khoé môi lạnh băng đột nhiên nở nụ cười yêu mị. Băng Thanh thoáng hoảng hốt thu lại tầm nhìn, cúi xuống cầm tách trà sữa lên uống. Từng dòng sữa nguội lạnh dội thẳng vào cổ họng truyền đến cảm giác tê tái tận ruột gan...

Cô đặt chiếc cốc lên bàn, trong phút chốc bàn tay đã bị khí lạnh xâm chiếm. Bàn tay hẳn thật sự rất lạnh giống như có hàng ngàn lớp hàn băng bao phủ không cách gì tan rã.

Cô thoáng sững sốt, hành vi này quả thực rất lớn mật, hấn và cô đâu phải tình nhân gì cho cam, lấy tư cách gì để nắm tay cô?

Băng Thanh chậm rãi thu tay về nhưng lại thôi thúc hấn bị giữ chặt hơn, cô định nói gì đó thì đã bị hấn cướp lời:

“Cô bé ngoan, yên phận một chút”

Nói rồi, cánh tay còn lại của hấn duỗi ra lau nhẹ khoe miệng Băng Thanh, liền đó đem lên miệng nếm thử, “Ngọt quá”

Mà Băng Thanh lúc này ngây như phỗng, quên cả việc phản kháng, đôi mắt lưu ly mở to nhìn hành động bạo gan của hấn, lại cảm thấy kinh sợ khi nhìn vào ánh mắt tràn ngập nhu tình như nước kia.

Hít sâu một hơi, cô trấn tĩnh bản thân:

“Phiền anh thả tay tôi ra”

Nở một nụ cười khuynh thành tuyệt thế khiến cô si ngốc, Nghiêm Kiệt rất thoải mái buông tay cô ra, chậm rãi đứng thẳng người nhưng đôi mắt sâu thẳm kia lại khoá chặt lấy cô một giây không rời. Băng Thanh thề, đây là lần đầu tiên đối diện với đàn ông bản thân cô mất bình tĩnh đến vậy, phải nói là căng thẳng hơn cả kì thi "Chúng tôi an toàn" của Thanh Du. Dưới tác động của hấn, cô cũng đành cắn răng nhìn trực diện đối phương không chút né tránh. Nếu cô không làm vậy nhất định sẽ tạo sơ hở cho hấn đạt được, đã là người liều lĩnh cô đương nhiên sẽ không cho hấn cơ hội, một chút cũng không!

Một lúc sau, đôi mắt hổ phách khẽ dời đi, thần sắc cũng hiện lên vẻ vội vàng không hề giấu diếm:

“Cô bé đáng yêu, tôi còn có việc, hẹn gặp em sau”

Ngay sau đó, thân hình cao lớn của hấn chậm rãi rời đi, dần dần khuất sau cánh cửa thủy tinh trong suốt...

Lúc này Băng Thanh mới dám thở mạnh, nhanh chóng chụp ngay cốc nước lọc lên uống một hơi cạn sạch. Cô bé dễ thương à? Lời nói của hấn làm cô kinh tởm đến phát nôn. Đầu óc cô thoáng trống rỗng, hơi thở loạn nhịp dần dần khôi phục. Nhưng lời nói ma mị của hấn thì lại dai dẳng bên tai không ngừng, giống như tiếng chuông phát ra từ địa ngục lạnh lẽo... Ngày chủ nhật u ám của cô cứ thế kết thúc trong nỗi sợ hãi muôn phần...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Vài ngày sau đó, phương tiện thông tin đại chúng không ngừng đưa tin về vụ thảm sát ở cánh rừng Sơn Nham...

Quá trưa, lúc này Băng Thanh đang ngồi nhâm nhi ly trà sữa thơm ngát, thông thả lướt web để giết một ngày nhàm chán. Đôi mắt lưu ly khẽ dừng lại ở tiêu đề bài báo Pháp Luật in dòng chữ "Hai thi thể chết thảm tại Sơn Nham" thu hút rất nhiều người xem.

Sơn Nham? Cái tên này nghe qua rất quen thuộc, Băng Thanh nhíu mày như cố nhớ ra điều gì đó, tay không tự chủ được khẽ click chuột vào xem.

“Ngày hôm qua 10/11/2015 hai thi thể được tìm thấy tại khu rừng Sơn Nham - cách xa thành phố Du Sinh 7km về hướng Bắc, được biết nơi đây là địa hình hiểm trở, lại thưa thớt dân cư. Vào lúc 15h cùng ngày, người đi rừng phát hiện hai nạn nhân này tử vong trong tình trạng trên người có nhiều vết đâm. Theo như kết luận của cơ quan Pháp y, hai bên đã xảy ra xô xát không làm chủ được hành vi nên đã gây ra cái chết thương tâm. Hiện nay danh tính hai người đã được xác nhận...”

Con chuột trong tay Băng Thanh đột nhiên rơi xuống, đôi mắt lưu ly mở to hết cỡ nhìn về tấm ảnh cạnh bài báo. Hơn một phần bức ảnh chân dung đã bị làm nhoè nhưng vết sẹo ghê người của gã kia thì không có cách nào che giấu được, dù cho hai kẻ này có hoá thành tro cô cũng nhận ra, huống hồ những hành vi đồi bại của hai gã cô chưa kịp 'báo đáp' đã chết thể này có quá dễ dàng cho bọn chúng không!?

Ngón tay cô khẽ run run, đáy mắt tĩnh lặng bỗng nổi lên từng hồi sợ hãi, quá khứ kinh hoàng ngày hôm đó như thác lũ ập về khiến cô kinh hãi tột độ. Nếu lúc đó cô không trốn thoát, có lẽ bây giờ trên bài báo không chỉ có hai mà sẽ là ba thi thể...trong đó có cô.

Băng Thanh hít sâu một hơi, lấy lại điềm tĩnh vốn có cố gắng đọc xong bài báo...

Về cái chết của hai gã này Băng Thanh có chút hồ nghi, chẳng phải bọn chúng là đồng bọn của nhau vì lý do gì lại đâm chém đến mức thương vong? Hơn nữa thi thể lại không được tìm thấy ở nhà kho mục nát kia mà cách đó khá xa, ước chừng vài chục mét, cứ cho nguyên nhân ẩu đã dẫn đến mất mạng, nhưng ít nhất một trong hai người cũng phải có người sống, đằng này đều tử vong cả hai, nhất định người còn lại không phải tự sát mà là bị kẻ thứ ba ra tay, bởi một khi nhìn thấy sinh mạng chính tay mình giết thì bản thân thủ phạm sẽ sản sinh cảm giác sợ hãi, thời khắc đó nếu một người có tâm lý bình thường sẽ tìm cách chạy trốn, mà cũng chẳng có ai ngu ngốc lại tìm cách tự sát kết liễu đời mình, thời trung học cô cũng đã từng tham khảo qua chuyên ngành tâm lý tội phạm nên biết khá rõ. Cho nên kết luận của cảnh sát, khiến cô càng nghi ngờ hơn, vậy thì chỉ có một lý do...đó là có kẻ đứng sau chuyện

này. Nhưng là ai thì vĩnh viễn Băng Thanh không hề hay biết. Có thể khẳng định rằng đây chắc chắn là hiện trường giả!

Mãi trầm ngâm suy nghĩ chuông cửa bỗng nhiên reo lên. Băng Thanh giật bản mình tắt máy, bước ra mở cửa.

Khách đến nhà là cô bạn Uyên Linh, vừa trông thấy Băng Thanh đã lao đến ôm chầm, khóc như hoa lê dưới mưa:

“Băng Thanh, tớ không muốn sống nữa, huhu...”

Băng Thanh chợt sững người trong giây lát, sau đó lại bất đắc dĩ lắc đầu, dường như đã quá quen với cảnh tượng này, nhẹ nhàng vỗ lưng Uyên Linh an ủi, “Thôi, lại bị bỏ đá chứ gì, tớ cùng cậu đi trả thù là được phải không?”

Uyên Linh không ngừng nức nở, “Không, không phải... Em Nari nhà tớ vừa từ trần vào lúc 10 giờ sáng nay, tớ đau lòng quá...”

Nghe Uyên Linh nói xong, Băng Thanh âm thầm lau một giọt mồ hôi lạnh. Nari là con mèo tam thể mà Uyên Linh chăm sóc bao nhiêu năm nay, cũng có thể nói cô ấy xem nó như em gái của mình, còn đặc biệt làm một ngôi nhà bằng gỗ dành riêng cho nó. Lần cuối cùng Băng Thanh gặp là lúc lông Nari đã rụng gần hết, thân hình gầy gò ốm yếu khiến người ta nhìn vào cũng bất giác sợ hãi cho nên lia đời cũng là chuyện sớm muộn. Mà con bé Uyên Linh này lại khóc như chết cha mẹ khiến Băng Thanh thêm phần hoảng hốt, một sọc đen sỏ dài sau gáy, cô run run há miệng trấn an:

“Thôi, nín đi. Vào nhà đã, cứ chôn chân trước cửa thế này người không biết còn tưởng tớ bắt nạt cậu đấy”

Băng Thanh nhẹ nhàng đẩy Uyên Linh ra, lau đi màn nước mắt như mưa, thâm nở nụ cười khổ.

“Xem đi, mỹ nhân Uyên Linh của chúng ta không ngờ lại thế thảm thế này”

Lúc này, Uyên Linh đã ngừng khóc, ánh mắt biểu thị lửa giận ngập trời vì bị chạm vào lòng tự ái, không ngừng lườm nguýt Băng Thanh “Cậu còn nói được nữa”

Băng Thanh cười cười, chẳng thèm đôi co với người dở hơi kéo luôn cô bạn trở vào nhà, phất chốc ần Uyên Linh ngồi xuống sofa: “Đợi tớ một chút, tớ đi lấy nước”

Một lát sau, liền bung ra một ly sinh tố xoài, nhìn vẻ mặt buồn như đưa đám của Uyên Linh không khỏi thờ dãi.

“Quên đi, dù gì nó cũng già rồi, cũng nên cho nó thoát kiếp chứ”

Uyên Linh không nói không rằng, đứng dậy đoạt luôn cốc sinh tố từ tay Băng Thanh đưa lên uống cạn, trong chốc lát, gương mặt xinh xắn lại toét lên nụ cười rạng rỡ:

“Cậu nói đúng, có lẽ tớ nên đi giải quyết nỗi buồn ngay lập tức”

Nói đoạn, liền kéo tay Băng Thanh lôi đi không thương tiếc, khí thế không khác đánh trận là bao nhiêu!

“Đợi đã, cậu muốn đi đâu?”

“Trung tâm thương mại thẳng tiến”

Uyên Linh nháy mắt đồng thời đẩy luôn Băng Thanh vào xe, gương mặt rạng rỡ không chịu nổi. Mà Băng Thanh lúc này mới hoàn hồn, nhìn thần sắc cô ấy, không thể tin nổi ít phút trước còn khóc đến độ trời long đất lở cơ đấy!

NewYork, Hoa Kỳ.

Màn đêm yên tĩnh, chỉ có ánh điện đường rực sáng rọi vào hắt lên gương mặt thần phong tuyết mỹ của một thiếu niên đang ngồi lặng lẽ trong căn phòng tối. Ngoài khung cửa sổ, từng cơn gió khẽ lướt qua phát ra từng tiếng kêu xào xạc của những tán lá vàng rộm, cảnh đêm đẹp để đến tận thê lương.

Bên ngoài, tiếng gõ cửa đều đều phát ra.

“Vào đi”- Chát giọng hồ hởi cất lên, trong đêm tối tăng thêm nét quyến rũ đến chết người.

Cửa mở, một người áo đen bước vào trên tay là tập hồ sơ bí ẩn, bước chân trầm ổn tiến tới đặt tập hồ sơ xuống bàn, kính cẩn thưa:

“Cậu chủ, việc cậu giao, tôi đã xử lý gọn gàng, không chút sai sót”

“Rất tốt, đã phiền đến ông rồi, Ngã Khiêm”- Đôi môi mỏng nhẹ nhàng cất lên, cặp mắt sắc lạnh cơ hồ xuyên thấu nhìn chăm chăm vào tập hồ sơ đen, cánh tay thon dài khẽ lật từng trang giấy mỏng, bộ dạng cực kì chăm chú.

“Nếu không còn việc gì, tôi xin phép”

“Ừ”

Cánh cửa khép lại, gã mang y phục đen không ngừng lau mồ hôi lạnh, cơ mặt bất giác cứng lại khi nghĩ đến dáng vẻ tàn độc kia, thật giống ma quỷ thậm chí còn kinh người hơn giống tổ mù mịt trong những ngày hè, khiến người ta khiếp sợ từ tận đáy lòng!

Là người nào lại khiến cậu chủ bận tâm, tàn sát đám đàn em một cách tàn nhẫn như vậy? Càng nghĩ gã càng lạnh người, trong lòng âm thầm nổi lên một tia thương tiếc với hai số phận bi thảm. Đã đắc tội với người đó chỉ có một con đường chết!

Trong căn phòng lạnh lẽo kia, người thiếu niên chống tay ngồi lặng yên, cặp mắt như ngọc trai đen vô thức nhìn về khung ảnh, khoé môi bất giác nở nụ cười, âm thầm lên tiếng.

“Băng Thanh, đây là việc cuối cùng tôi có thể làm cho em. Kẻ nào dám hãm hại em đều phải chết!”

Lời tác giả: Viết đến chương này nhắc đến Thiên Ân tôi lại không cam lòng chút nào, rõ ràng bản thân tôi cũng rất muốn cho họ nhiều cơ hội nhưng mà...bất lực. Sắp tới đây sẽ có nhiều tình tiết 'huyết cẩu' không chịu được... Xin đừng ném đá vào tôi. Cả nhà tối vui vẻ ^^

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36

Ăn xong bữa tối, Băng Thanh một mình trở về phòng, có trời mới biết bao nhiêu tình lực ngày hôm nay đều bị Uyển Linh rút cạn trong một buổi chiều tới trung tâm thương mại. Chân căng mỏi như đã đánh, còn bất cô xách một đống đồ áo quần, giày dép, mỹ phẩm,... Báo hại cô bây giờ toàn thân rã rời như cọng bún!

Băng Thanh âm thầm gạt nước mắt, ngồi vào bàn viết luận văn, ít nhất cũng phải hoàn toàn trước chuyến tham quan sắp tới!

Đang chăm chú làm bài bỗng nhiên điện thoại reo, cô đánh rơi cả cây bút trong tay, vội vã lấy máy ra. Trên màn hình dòng chữ "Bóng đêm" không ngừng nhấp nháy như nhịp tim đang đập loạn trong lồng ngực, cơ mặt bất giác co rúm lại, lấy hết can đảm cô nhấn nút trả lời:

“A lo...”

“Nhìn xuống dưới nhà...”- Chất giọng trầm thấp đặc trưng cất lên giống như một loại mệnh lệnh khiến Băng Thanh bất giác liếc mắt về cửa sổ.

“Anh đến đây làm gì?”- Lúc này, Băng Thanh đang thấp thòm nấp sau tấm rèm, len lén phóng tầm mắt nhìn về bóng dáng cao lớn của hân đang nhàn nhã dựa vào xe.

“Chỉ là muốn thăm em thôi!”- Hân nhàn nhạt trả lời.

Thăm cô!? Chỉ một câu nói khiến tâm tư Băng Thanh như có dòng nước mát chảy qua dễ chịu hài hoà như khe suối uốn lượn giữa tiết trời tháng Sáu. Nhưng chỉ trong nháy mắt cô hoàn toàn phủ nhận, âm thầm nhắc nhở hân chính là không phải người mà là ma quỷ, đứng, là ma quỷ hiện hình!!!

“Em định nấp ở đó bao lâu nữa!?”- Giọng nói nửa đùa nửa thật tựa mị lân nửa vang lên. Mà Băng Thanh sớm đã bàng hoàng như nuốt phải ruồi. Sao hân biết cô đang nấp ở đây? Vì vậy, Băng Thanh dám chắc cái chân lý 'hân không phải người' thực sự đã được chứng minh!

Băng Thanh xóc lại tâm trạng, bước ra cạnh cửa sổ nhìn thẳng vào hân, mà lúc này người đứng dưới cũng bình thản nhìn lên, bốn mắt nhìn nhau như có hàng ngàn tia lửa điện bắn vào không trung..

Khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, Băng Thanh bình tĩnh trả lời, “Làm sao đây, hiện nay tôi muốn trực khách, hẹn anh khi khác vậy?”

Nghiêm Kiệt giận quá hoá cười, sau một hồi yên lặng như tờ, khoé môi mỏng nhếch lên đầy mỉa mai.

“Đúng là em có ý định muốn tôi xông vào nhà”

Lời này vừa nói ra, Băng Thanh cảm giác mình sắp gặp phải thiên tai đến nơi, không ngừng ngăn cản, “Đừng mạnh động, bố mẹ tôi đang ở nhà đấy”

Xông vào nhà à? Hân xem nhà cô là cái chuồng heo ư, sao dám tùy tiện xông vào?

“Một là em xuống. Hai là tôi đành phải xông lên. Em cứ tùy ý chọn”

Cái gì? Băng Thanh giống như bị đá đập vào đầu, sau một hồi đắn đo suy nghĩ liền âm thầm nghiêng răng: “Được. Tôi xuống”

Cô tắt luôn máy, ném thẳng lên chiếc sofa gần đó, giận dữ giậm chân bước xuống nhà.

Tên này không dễ đối phó, hân nói được ắt sẽ làm được. Để tránh phiền phức tốt nhất sử dụng chiêu 'hai mặt một lời'.

Vừa trông thấy Băng Thanh, đôi mày rậm của Nghiêm Kiệt thoáng nhú lại, ánh mắt chăm chú nhìn về bộ y phục trên người cô nhẹ nhàng lên tiếng, “Mỏng quá. Lạnh”

Băng Thanh thoáng ngẩn người, đúng là kiểu dáng pyjama này mỏng thật nhưng cô không nghĩ thời tiết bên ngoài lại lạnh thế này, bởi vì nhiệt độ trong nhà với ngoài trời luôn khác biệt nhau, mà lúc đầu cô cũng có ý định gấp hần đầu chứ?

Bỗng nhiên một cảm giác ấm áp từ đâu ập tới khiến Băng Thanh nhất thời sùng sốt, đôi mắt lưu ly mở to nhìn chằm chằm chiếc áo đang khoác trên vai cô, hồi lâu sau mới áp ứng nói, “Anh...không cần đâu, tôi...”

“Chết vì sĩ”- Chưa để cô nói hết câu hần mặc lại áo, kéo tay cô rồi đi.

Khuôn mặt xinh đẹp của Băng Thanh thoáng sa sầm. Hần có cần phải nói cô thế không? Tuy rằng cô rất quan trọng thể diện, nhưng đâm người ta một nhát như thế dù tâm hồn sắt đá đến mấy cũng cảm thấy bị tổn thương.

Vì thế, chân cô nàng nào đó bám chặt mặt đất, cố gắng thoát khỏi sức lực của người kia nhưng đã sớm bất lực, hần thấy cô như vậy càng ra tay mạnh hơn. Băng Thanh đau đến phát khóc, cổ tay dường như cũng có vết bầm, cô gào lên, “Buông ra, không được sự cho phép của tôi anh không được kéo tôi đi đâu hết”

Bước chân người kia hơi ngừng lại, dường như bị chọc cười liền mở miệng, “Không được sự cho phép của tôi, em không có quyền cự tuyệt”

Dứt lời, hần dùng sức kéo cô tới bờ hồ gần đó.

Từng cơn gió lất phất tạt qua mặt mang lại cảm giác tê buốt đến từng thớ thịt, trong vô thức cô nhìn xuống bàn tay to lớn của hần, thực sự rất lạnh lẽo, giống như băng tuyết ngàn năm không tan, cô nhất thời buột miệng, “Tay anh...lạnh quá”

Vừa nói xong câu này, Băng Thanh lấy tay che miệng, tự thấy mình vô cùng ngốc nghếch hận không thể tát vào mặt một cái, hần có ra sao cô quan tâm làm gì chứ?

Cặp mắt màu hổ phách phút chốc ánh lên tia dịu dàng, nhiều năm trước, khi cô bé ấy nắm tay hần cũng đã từng than như vậy.

“Nghiêm Kiệt, tay anh lạnh quá”

Cô bé có bím tóc buộc lệch, đôi mắt bảo thạch to tròn, nở nụ cười rạng rỡ, cái lạnh làm đôi má đỏ ửng lên trông đáng yêu vô cùng.

“Đồ ngốc, tay anh lạnh mới cần em sưởi ấm”- Cậu con trai tầm mười tuổi khề nhéo chiếc mũi xinh xinh của cô bé.

“Anh thật là, chỉ có người nam mới sưởi ấm cho người nữ, chuyện đó anh cũng không biết sao?”- Cô bé chun chiếc mũi cao cao bất mãn trả lời.

“Băng Nghi, bé ngọc của anh, em cũng muốn anh sưởi ấm cho em à...”

“Tất nhiên...” - Băng Nghi thoáng gật gù, ngay sau đó dường như nghĩ ra điều gì, lại lắc đầu kịch liệt, “À, không, anh dám lừa em...”

“Haha...Băng Nghi đáng yêu quá! Sau này anh phải bắt em về nuôi mới được”

“Thật không? Là anh nói đó nhé!”

“Thật mà, anh thề”

...

...

“Nghiêm Kiệt, anh muốn dẫn tôi đi đâu?”- Giọng nói bức bối của Băng Thanh kéo hần trở về thực tại.

Nghiêm Kiệt thoáng giật mình, lúng túng thả cánh tay nhỏ bé của Băng Thanh ra.

“Anh sao vậy? Tôi hỏi anh lần thứ ba rồi đấy” Tên này có bị nhurọc não không? Hần cũng có lúc mất hồn như thế, thật kì lạ...

“Ngồi xuống đó đi”- Nghiêm Kiệt chỉ về thềm đá cạnh bờ hồ, từng bậc dẫn xuống hồ nước trong xanh.

Ngày hè, nơi đây là chốn hò hẹn của đám tài tử giai nhân, vì không khí ở đây khá thoáng đãng lại rất yên tĩnh cách biệt với chốn đô hội ngoài kia. Nhưng mà, thời khắc này là tháng 12 - tháng - giá - lạnh - nhất - năm, hần lại dẫn cô ra đây 'hóng' gió không phải quá điên rồi chứ?

Nhưng có một điều Băng Thanh không biết rằng, nơi đây đã in sâu vào kí ức của Nghiêm Kiệt từ rất lâu!

“Anh không định cho tôi hít gió bồ phôi đấy chứ!?”- Băng Thanh nheo mắt hồ nghi, đầu thế nào vẫn nên xác nhận lại.

“Em không can tâm?”- Hấn điềm nhiên hỏi lại, ánh mắt dịu dàng đã sớm bị che dấu hoàn toàn.

“Hà!?” Hấn làm sao vậy!? Ít phút trước như người mất hồn, ít phút sau lại thành 'tàng băng di động' lạnh hơn cả gió mùa Đông Bắc!

“Em nghe cho rõ đây...”- Hấn sớm đã không quan tâm đến cảm giác của Băng Thanh như thế nào, vô cùng độc đoán mở miệng, “Từ nay trở đi, chúng ta có thời hạn 3 năm để nghĩ về nhau. Nếu em không muốn anh, không sao, chỉ cần anh muốn em là được. Cho nên, ngàn vạn lần đừng mong rời khỏi anh. Về sau càng không thể”

Băng Thanh có cảm giác mình vừa nuốt phải một con ruồi, cơ mặt bỗng nhiên cứng ngắc như trát xi măng, ngay cả khoé môi anh đào cũng dờ ra như rô bốt, mạch máu cơ hồ cũng ngưng tụ lại. Lời hấn nói cứ văng vẳng bên tai như một nhát dao đâm thẳng vào thính giác. Băng Thanh dám chắc mình đang nghe lầm!

Không biết trải qua bao nhiêu lâu, khoé môi anh đào mới dám động đậy:

“Anh vừa nói gì?”

Thay vì trả lời của cô, hấn khẽ cúi đầu xuống, không nói không rằng nhấc chiếc cảm tình tế của cô lên nuốt trọn. Khoé môi băng giá nhanh chóng hoà tan vào cái miệng nhỏ xinh, thời khắc này Băng Thanh đứng ngây như phỗng, đôi mắt lưu ly trọn ngược như gặp quỷ hiện hình.

Mà hấn lại thoải mái gặm nhấm môi cô vừa mang ý khiêu khích vừa mang ý trừng phạt. Chiếc lưỡi ngọt ngào không ngừng tàn sát trong khoang miệng cô, rút hết không khí của đôi phương, không chừa một cơ hội né tránh..

Băng Thanh muốn kháng cự nhưng vô lực, hai tay đã bị hấn khoá chặt chỉ biết bất lực mở to mắt ra nhìn.

“Thật tệ. Em cũng đâu phải hôn nhau lần đầu, nhắm mắt lại”- Thanh âm trầm thấp thì thầm bên tai mang theo sự quyến rũ ghê người khiến toàn thân Băng Thanh bất giác nổi da gà.

Khi đã thỏa mãn, hấn buông cô ra, Băng Thanh có cảm giác mình sắp chết vì ngạt, quả thực nếu hấn kéo dài thêm một giây nữa cô sẽ ngất ngay lập tức!

Khẽ đưa tay tuyệt miệng, Băng Thanh đưa đôi mắt ngút ngàn lửa giận nhìn hấn, chất giọng trong trẻo bấy lâu đã bay đâu mất chỉ còn lại những tiếng nghiến răng ken két, “Hạ lưu, anh rút khỏi tầm mắt của tôi luôn đi”

Nói xong, cô cời áo ném về phía hấn, nện gót giày bỏ đi trong phần uất tột cùng.

Vừa đi được hai bước đã bị hấn kéo lại, mất đã, cô ngã ngay vào lồng ngực rắn chắc, hương thơm thoang thoảng bao quanh, đây là mùi hương nam tính nhất mà cô từng ngửi qua, bất giác hai gò má lại đỏ bừng, sự giận dữ đã bay đâu mất tiêu. Cô cố gắng vùng vẫy, hấn càng kẹp chặt hơn. Thật lâu sau đó, hấn mới mở lời, giọng điệu thê lương như bản vĩ cầm trong đêm vắng:

“Đầu em không phải em. 3 năm không gặp tôi sẽ nhớ em. Nhưng 3 năm sau đó em nhất định phải là của tôi. Em hãy nhớ lấy”

Dứt lời, hấn xoay người rời đi, bóng lưng cao lớn đồ dài trên mặt đường lạnh lẽo có chút cô độc. Băng Thanh nhìn theo, nhìn đến khi bóng lưng ấy tan trong tầm mắt. Trái tim khê đập lên từng hồi run rẩy, đưa tay chạm vào, Băng Thanh thoáng ngây dại, ở đây có hơi ấm của một người...

Chỉ có điều cô không biết rằng, mọi thứ chỉ là mới bắt đầu, bắt đầu ột cuộc sống về sau...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 37

Khác với những trường điểm trong quốc gia, vào mỗi dịp cuối năm đại học Thanh Du thường tổ chức hoạt động ngoại khoá cho những tân sinh viên mới vào trường.

Năm nay, khoá Băng Thanh được vinh dự đi tham quan tại một điểm du lịch nổi tiếng ở dải đất miền Trung còn cát mang tên Động Thiên Đường. Chuyến đi kéo dài 3 ngày 2 đêm cho nên được chuẩn bị vô cùng chu đáo, mọi thủ tục đã được hoàn thành cách đây một tháng..

Ngay từ sáng sớm, những gương mặt rạng rỡ đã tập trung đầy đủ tại cổng trường. Băng Thanh tay xách nách mang một đồng đồ ăn vặt nhanh chóng bước lên chiếc xe khách hạng sang.

Tiếng ồn ào như ong vỡ tổ của nhóm nữ sinh khiến người ta phải đình tai nhưc óc, đã có lúc Băng Thanh thăm thán phục công suất làm việc của họ quá thật đến thánh còn nề! Mà sự hưng phấn cao độ của họ ắt hẳn có lý do...

Chọn ình chỗ ngồi cạnh cửa sổ gần cuối đuôi xe, đem đồ đạc linh tinh cất lên trần, cô thờ phào một hơi liền ngồi xuống. Thư thái chưa được bao lâu lại

nghe đám nữ sinh không ngừng la toáng lên so với chiếc loa thầy phụ trách đang cầm có sức công phá hơn rất nhiều...

“A....Biết tin gì chưa? Hôm nay hoàng tử Thanh Du đi cùng chúng ta đấy!!!”- Một nữ sinh kinh hô thành tiếng, cái đầu nhỏ nhún chui ra khỏi cửa mong được ngắm ai đó nhiều hơn.

“Oa... Từ trước đến nay, những chuyện đi nhặt nhèo thế này anh ấy chưa bao giờ tham dự, sao hôm nay lại có sự khác lạ thế nhỉ?”

“Đồ ngốc, quan tâm làm gì, được ngắm anh ấy chẳng phải chúng mình phúc khí quá tốt sao, cậu còn suy nghĩ nhiều như thế làm gì?”

“Thật hạnh phúc! Lát nữa tớ phải thấp hương khăn cầu ở giếng Trời mới được”

“Đúng rồi, giếng Trời, xem như cầu vận may mong cái liếc mắt của anh ấy là tốt lắm rồi”

“...”

“...”

Ngược lại với tâm tình hưng phấn của đám nữ sinh, Băng Thanh chỉ âm thầm liếc mắt khinh bỉ. Mỹ nam sâu bọ có gì tốt sao ai cũng si tâm vọng tưởng vậy? Chỉ cần thấy mặt hắn cô hận không thể in lên đó vài dấu chân cho bõ tức!!!

“Xin lỗi, tớ ngồi đây được chứ?”- Một nữ sinh có gương mặt khá ái, đến bên Băng Thanh nhỏ giọng cất lời.

“À, được, cậu cứ tự nhiên đi”- Băng Thanh khẽ gật đầu, quãng đường từ đây đến địa điểm tham quan còn khá xa, có thêm người tám nhăm cũng đỡ chán hơn nhiều. Nghĩ vậy, đôi môi anh đào nở một nụ cười xã giao.

“Tớ là Nhiên Vỹ, lớp Tài chính kinh doanh, rất vui được làm quen với cậu”- Cô nữ sinh mỉm cười.

“Tớ là Băng Thanh, lớp Quản trị kinh doanh”

Nhiên Vỹ quan sát Băng Thanh hồi lâu, sau đó từ trong đáy mắt hiện một tia tán thưởng, “Giọng cậu hay thật đấy. Nhưng mà, thứ lỗi nếu tớ mạo muội, nói thật từ đầu năm nay cậu rất nổi tiếng. Được hoàng tử Đình Luân chiếu cố khiến bao người tức đến nổi mất”

“Cậu...quá đề cao tớ rồi”

Một giọt mồ hôi lạnh không ngừng tuôn dài sau gáy Băng Thanh, lại nghĩ đến lời Nhiên Vỹ vừa nói da gà bất giác dựng lên vì ớn lạnh. Nếu vận khí cô đã tốt thì sẽ không gặp cái tên khắc tinh đó rồi. Nhưng mà... 'ở trong chăn mới biết chăn có rận' có ai thấu hiểu cảm giác được hắn 'chiếu cố' mỗi ngày như cô chứ?

Nhiên Vỹ định nói thêm gì đó, nhưng ánh mắt vừa nhìn lên phía trước, lời nói vừa dâng đến miệng bỗng nhiên cứng đờ. Mà tiếng ồn ào cũng phút chốc im bặt, không khí đượm vài phần phiêu đảng, đám nữ sinh ít phút trước còn thoải mái hò hét nay đến cả tiếng hít thở còn nghe rất rõ ràng.

Băng Thanh chuyển tầm mắt nhìn theo Nhiên Vỹ, hiểu kì lên tiếng, “Cậu...”

Lời nói tiếp theo bị cô nuốt vào một cách khó nhọc. Có trời mới biết, cô cũng bị dáng vẻ của hắn làm ê muội, ngay cả khoe môi đang cười cũng trở nên cứng ngắc...

Bộ y phục đắt tiền ôm trọn thân hình cao lớn, gương mặt anh tuấn toát lên khí chất phi phàm thoát nhìn như bậc thiên tử, đôi mắt màu cà phê khiến người ta lơ nhìn vào đã bất giác trầm luân. Cả con người mang dáng vẻ cao cao tại thượng quả là bảo vật hiếm có của thế gian...

Băng Thanh âm thầm nuốt một ngụm nước bọt giấu vẻ thất thố của mình, một hồi sau vội ngoảnh mặt làm ngơ, đôi mắt lưu ly cứ thế dán chặt qua khung cửa sổ...

Phía trước, Đình Luân bộ dạng rất thông thả, hai tay kiêu ngạo đút vào túi quần. Mỗi bước chân của hoàng tử nhắc lên là mỗi lần mọi nữ sinh âm thầm cầu nguyện hắn sẽ ngồi cạnh. Nhưng là...

Bỏ qua bao cặp mắt háu đói, khoe môi kiêu bạc hơi nhếch lên, không chút chần đi thẳng về cuối đuôi xe....

Đám nữ sinh đầu xe lại được dịp đưa ánh mắt ngấp lura lờm đám nữ sinh cuối xe... Một màn độ mắt có sức tàn phá nhất trong lịch sử được xác lập.

Không khí bỗng chốc hạ xuống âm độ khiến Băng Thanh cũng bất giác run rẩy theo, càng nghẹt thở khi hắn đang dừng ở hàng ghế cô ngồi... Và nghiêm nhiên hàng ghế của Băng Thanh trở thành trung tâm của mọi ánh mắt sát thủ!

"Tôi muốn ngồi đây"- Thanh âm nhẹ nhàng cất lên như một dòng nước mát làm say đắm lòng người.

Băng Thanh thoáng chốc ngẩn người, lại thấy hắn cứ nhìn cô chăm chăm ánh mắt biểu thị sự ngạo lãnh vốn có, cô bỗng dưng giác ngộ một điều thì ra hắn muốn đuổi cô đi để được ngồi cạnh người đẹp! Hắn ghen tỵ vì cô có người nói chuyện chứ gì, thoáng nhìn qua vẻ mặt như gấc chín của Nhiên Vỹ, cô thầm nghĩ rằng. Được! Vũ Đình Luân cậu được lắm!

Băng Thanh nhẹ nhàng đứng dậy, dự định sẽ xuống phía sau đuôi xe ngồi, nhưng mà xuống đó chỉ có nước nằm ngủ chứ ngắm cảnh cái nổi gì và lại cô thường xuyên bị chóng mặt khi ngồi xe đường dài cho nên ngồi sau đối với cô là một chuyện đại kỵ. Nhưng nếu cô không rời đi, hẳn sẽ để cô yên mới là chuyện lạ...

"Ngồi đó"- Động tác nhắc mông đứng dậy của Băng Thanh theo lời hẳn nói nhất thời sững lại, cô mím chặt môi, hồ nghi nhìn hẳn đầy ảm ức. Hẳn muốn làm gì?

Đình Luân nhếch môi nhìn cô chăm chú cơ hồ sẵn sàng nghênh chiến nếu đối phương xuất trận, sau đó hất cằm sang Nhiên Vỹ, "Tôi nói cô đấy".

Lời này vừa thốt ra, khóe miệng Nhiên Vỹ run lên kịch liệt, ánh mắt nhìn hẳn vô cùng ngưỡng mộ, ngoan ngoãn nhắc mông rời đi. Được mỹ nam nói chuyện, hôm nay quả là một ngày may mắn rồi!

Mặt Băng Thanh thoáng dài ra như cái bom, âm thầm liếc mắt với cô bạn. 'hồng nhan họa thủy' cấm có sai! Trong phút chốc không tự chủ được lại quyết mắt nhìn sang mỹ nam cười lạnh...

"Cô, nhích qua bên đó một chút đi"- Hẳn lạnh giọng phân phó, dường như chẳng muốn để tâm đến cảnh tượng bất thường trên xe.

Băng Thanh ngoan ngoãn làm theo, toàn thân bất giác bị khí lạnh bao phủ, cặp mắt đẹp trong lúc nhất thời lại nhìn về bốn phương tám hướng, khóe môi khẽ run lên khi chào đón cô là những viên đạn đen ngòm đang lần lượt bay về phía cô, chỉ cần sơ suất một chút sẽ chết không toàn thây!

Trong nháy mắt, Băng Thanh lâm vào tình trạng trầm mặc, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim không dám hít thở mạnh. Ông trời ơi, cảm giác này so với cực hình giết con đi cho nhanh!!!

Mà lúc này ông trời bề nghệ kia lại liếc mắt xanh xuống nhìn cô khinh bỉ, căn bản ông đang bận tham dự hội bàn đào.....

Sau khi ổn định đã ổn định xong xuôi chỗ ngồi, chiếc xe dài lẩn bánh... Tấm bảng hiệu Thanh Du khuất dần trong những tán cây, chào đón họ là một miền cổ tích cực lạc của chốn bồng lai tiên cảnh....

Lời tác giả: "Động Thiên Đường" các bạn có nghe quen tai không? Chính là một trong những điểm du lịch hấp dẫn nhất của quê hương tôi. Nếu ai có dịp hãy nhớ ghé thăm một chuyến nhé. Chắc chắn các bạn sẽ hài lòng ^^

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38

Theo lời giới thiệu tổng quát của thầy phụ trách, Động Thiên Đường được mệnh danh là "hoàng cung trong lòng đất". Là một trong những kỳ quan tráng lệ và huyền ảo bậc nhất thế giới. Động nằm ẩn mình sâu trong lòng Di sản Thiên nhiên Thế giới Vườn quốc gia Phong Nha - Kẻ Bàng, thuộc địa hình caxto cổ, có niên đại hình thành cách ngày nay khoảng 350 đến 400 triệu năm. Thu hút khách rất nhiều khách du lịch từ khắp châu lục đến tham quan và cũng như được nhiều nhà thám hiểm tán thưởng...

Vì vậy, vừa đi nửa chặng đường, đã có bao tâm trạng đều mong ngóng để được 'mở rộng tầm mắt', ai nấy có chút thấp thỏm đứng ngồi không yên, thỉnh thoảng vài cái đầu lại lúc nhúc nhìn về phía cửa cầu nguyện xe nhanh tới. Băng Thanh cũng âm thầm mỉm cười, dù hơi khó chịu vì mọi ánh mắt đều đổ dồn về hướng đây, nhưng xem ra hẳn rất biết điều, ngồi cũng rất ngoan ngoãn ít nhất là không kiếm chuyện để gây phiền phức cho cô. Mà Băng Thanh cũng chỉ mong có thế, 'trời yên biển lặng' là tốt lắm rồi!

2 giờ sau, xe cập bến.

Vừa bước xuống xe, trước mặt mọi người là bầu trời trong xanh cùng cánh rừng bạt ngàn, cao vút, trải kín mặt đất là những cây gỗ quý có tuổi đời đến hàng trăm năm có nhiều loại đã ghi danh vào được Sách đỏ. Đến đây, Băng Thanh thật sự có đôi chút tán thưởng, chưa kể không khí ở đây vô cùng trong lành mà quang cảnh cũng thực đẹp để rất thuyết phục lòng người, dù là những người khó tính nhất.

Cách bãi đỗ xe vài mét là trạm thu phí, tùy theo độ tuổi mà giá vé quy định khác nhau, ví như giá vé của người lớn là 250.000đ/lượt, trẻ em có chiều cao từ 1,1m- 1,3m là 125.000đ/lượt và trẻ dưới 1,1m hoàn toàn miễn phí...

Trước khi bắt đầu chuyến đi dài ngày này, nhà trường đã thông qua với công ty du lịch nên hôm trước mọi người đã được phát vé. Vì vậy, đến khâu mua vé mọi người được đặc cách có quyền đi thẳng vào khu kiểm soát vé.

Ai nấy đều hồ hồ, thi nhau lấy đồ đạc rồi nối đuôi nhau lần lượt rời đi, nhìn qua cũng biết tâm trạng mọi người vô cùng hưng phấn. Đối với mỗi học viên của Thanh Du có lẽ đây là kỉ niệm khó phai nhất trong quãng đời sinh viên...

Băng Thanh khệ nệ xách đồng đồ ăn vặt bước xuống, khó khăn lắm mới không bị ngã nhào vì đồng đồ quá tải. Đám nữ sinh mồm năm miệng mười này không ngờ lại có tình yêu mãnh liệt với ăn uống như vậy. Mà không chỉ riêng Băng Thanh, các bạn học khác cũng mang theo không ít đồ, nói thẳng ra

ngoài chiếc balô đựng vài bộ áo quần thì đồ đạc cá nhân của cô cũng không có bao nhiêu, chỉ là muốn phụ giúp các bạn một tay nên cô mới xách dùm. Dù tâm không cam tình không nguyện nhưng cô cũng rất vui vẻ chứ không như ai kia, cặp mắt lưu ly liếc xéo về dáng hình cao ngạo của mỹ nam sâu bọ. Hần thư thái bao nhiêu thì cô lại bất mãn bấy nhiêu. Trong khi cô ôm một đồng hồ cùng một chiếc ba lô nặng trĩu thì hẳn chỉ có tay không thướt tha thướt tha. Băng Thanh đầu rất muốn khóc nhưng cũng âm thầm gạt đi, tiếp tục khí thế 'nữ hiệp hào hoa'.

Phía bên kia, Đình Luân thông dong hai tay bỏ vào túi quần, con ngươi màu cà phê thì thoảng liếc sang cô nàng nào đó, đôi môi mỏng nhếch lên tạo một đường cong tuyệt mỹ. Nhìn dáng vẻ giống con lật đật của Băng Thanh khiến hắn bị chọc cười. Hắn cứ đứng nguyên tại chỗ vì mãi quan sát ai kia mà quên mất một điều...

“Bộp” Một tiếng động rất nhỏ phát ra.

“A... xin lỗi. Tớ vô ý quá!”- Nữ sinh bối rối cất lời, khuôn mặt xinh đẹp vì xấu hổ mà đỏ ửng lên.

Đôi mắt màu cà phê nhìn cô ta rồi từ từ nhìn xuống mũi giày, đầy mắt bỗng dưng chuyển lạnh.

Trên mũi giày hiệu Allen- Edmonds một vết bẩn đã được hình thành, là gót giày của nữ sinh kia vô ý giẫm vào.

Nhóm nữ sinh đang trêu đùa nhau trong phút chốc đều trở nên hoá đá. Là bọn họ đã lỡ tay đẩy nữ sinh kia nhưng không ngờ lại trúng phải Đình Luân, ôi không phải chứ? Từ trước đến nay hoàng tử ghét nhất là việc người mình không thích chạm vào. Vì thế, không hẹn mà cùng nhau âm thầm cầu nguyện cho nữ sinh xấu số kia...

“Cút”- Thử âm thanh sắc bén phát ra từ kẽ răng, giống như một hồi chuông của sứ giả địa ngục.

Mọi người thì nhau hít khí lạnh, ngay cả thầy phụ trách đang chỉ đạo sinh viên cũng ngẩn người ngây như phỗng.

Phía bên này, nghe tiếng quát như sấm nổ của Đình Luân, Băng Thanh bỗng dưng sững người liến rề đám đông bước đến, chỉ thấy nữ sinh kia đứng như trời trồng, sớm đã bị hắn dọa cho hồn phi phách tán. Mà lúc này, Băng Thanh lại cảm thấy rất kỳ quái, số lần hắn và cô 'sống chết với nhau' nhiều không đếm xuể thậm chí có đôi lần suýt chạm môi, nhưng suy cho cùng cô cũng chỉ thấy vẻ mặt hắn vô cùng giận dữ thôi, loại biểu cảm muốn giết người này đúng là lần đầu tiên cô nhìn thấy lộ lên từ mặt hắn. Chỉ trong nháy mắt thôi, nếu mọi người không ra tay tương trợ e rằng cô gái kia sẽ là một thi thể!

Băng Thanh bất giác run rẩy, đầy mắt có chút hoang mang, cũng không biết phải làm gì. Một khi đã chọc giận hắn, thần tiên hạ phàm cũng lắc đầu nói gì đến kẻ trần tục là cô!

“Cô, lại đây”- Đôi môi mỏng nhẹ nhàng phun ra ba chữ, cặp mắt sắc bén nhìn về đám đông, hướng đến đôi mắt lưu ly đang mở to hết cỡ.

Lúc này, Băng Thanh bất giác chột dạ, cũng không dám nhúc nhích, chỉ biết giương cặp mắt to tròn nhìn hắn đầy kinh ngạc.

“Băng Thanh, cô đợi tôi gọi tên nữa sao!?”- Lời này là hắn dùng kẽ răng để phát đi tín hiệu, có trời mới biết sự nhẫn nại của hắn đã sử dụng để không lấy mạng cô gái kia rồi!

Băng Thanh hít sâu một hơi, tự giác tiến về phía hắn.

Một ánh mắt sắc bén liếc về Băng Thanh, nữ sinh kia nhìn cô đầy oán giận, chỉ hận không thể phanh thây cô ngay tức khắc.

Cảm nhận được vẻ mặt không mấy thiện cảm của cô gái, Băng Thanh nhếch môi nở nụ cười khinh bỉ. Cô ta đúng là kẻ ngu ngốc, hao tâm tổn khí thế này chính là để tìm cách tiếp cận hắn sao? Đúng là ngu hết sức!

Lúc lướt qua nữ sinh kia, Băng Thanh thấp giọng đủ để hai người nghe, ngữ điệu vô cùng châm biếm, “Không ngờ đúng không? Chẳng những không được người ta để ý còn suýt mất mạng. Cô ấy, về cơ bản chỉ là đang mượn não của một đứa trẻ lên ba thôi. Nên về học hỏi thêm đi, còn cái ánh mắt ấy, nói sao nhỉ, chưa đủ để gây nguy cho tôi còn mạng ra hù dọa? Cô làm tôi buồn cười lắm đấy”

“Cô...”- Nữ sinh kia đã sớm bị cô làm cho tức chết, làm loạn một lúc rồi cũng bị bạn học tới ngăn cản, sau đó kéo đi.

Băng Thanh thoải mái nở nụ cười nửa miệng. Nhìn nhin bao nhiêu lâu thế là đủ rồi, Băng Thanh cô cũng đâu phải thánh nữ gì cho cam, sống trong cộng đồng này đôi lúc cũng nên ăn miếng trả miếng mới công bằng.

“Cậu gọi tôi?”- Cô thu lại nụ cười, bước đến đứng trước mặt Đình Luân, khẽ ngược đôi mắt lưu ly nhìn hắn đầy nghi hoặc. Mỹ nam chết tiệt! Cao gì mà cao lắm thế, hại cô sắp vẹo cổ đến nơi rồi TT^TT.....

“Phui sạch cho tôi”- Hắn lạnh giọng phản phó.

Lời này vừa nói ra, Băng Thanh bất giác kinh hoàng, hai mắt mở to, khoé môi anh đào cũng vì sửng sốt mà cứng lại.

Hắn muốn cô quỳ xuống trước mặt hắn ư? Loại chuyện này sao có thể? Muốn hạ nhục cô cũng đâu cần dùng cách này?

Không khí phút chốc lắng yên như tờ, mọi người há hốc mồm đưa mắt nhìn nhau đến nửa ngày. Ông trời ơi, đây là lần đầu tiên hoàng tử Thanh Du đưa ra một yêu cầu ngoài sức tưởng tượng như vậy. Bảo người ta vứt bỏ thể diện để phui giày cho hắn sao? Sao không ột tia sét giáng chết họ luôn đi! Cảnh tượng này khiến mọi người càng kinh hãi hơn khi thấy Băng Thanh ngoan ngoãn chậm rãi quỳ xuống một chân, dùng khăn tay lau sạch vết bẩn...

Chân ai nẩy đều lão đảo, mấy người đeo kính liên tục gỡ kính ra lau. Có đánh chết cũng không dám tin đây là sự thật...

“Sạch rồi đấy, cậu hài lòng chứ?”- Băng Thanh gạt gao mím chặt môi, đôi mắt lưu ly to tròn ngược lên chiếu thẳng vào hân. Có trời mới biết cô-đang-cực-kì-kiềm-chế.

Đôi mày rậm của Đình Luân khẽ nhướng lên, khoé môi nở một nụ cười ngập tràn ánh nắng. Trong chớp mắt, thân hình cao lớn khẽ cúi xuống kéo Băng Thanh đứng dậy, “Ngoan lắm...”

Nhìn. Phải nhìn đến cùng. Băng Thanh nghiêng rặng nghiêng lợi, thờ phỉ phò cổ kiềm chế con điên lúc này. Sau khi tâm tình ổn định lại một chút, chợt nhận ra hân đã kéo cô qua khu soát vé từ lúc nào. Mọi người thấy thế liên lập tức giải tán, lần lượt xếp hàng theo thứ tự...

Băng Thanh lúc này mới hoàn hồn, cổ tay truyền đến cảm giác đau nhức, cô gằn từng tiếng, “Buông ra, cậu làm tôi đau. Nặng chết mất”

Lúc này, Đình Luân mới để ý, tay kia của Băng Thanh mang theo một đồng đồ linh kinh, chỉ thấy hân vươn tay tới đoạt đồng đồ ném về cô bạn gần đó.

“Sẽ không phiền cậu chứ?”- Hân hất cằm nhìn về cô bạn.

Nữ sinh kia đã sớm bị vẻ đẹp trai của hân làm cho lu mờ, ra sức gật đầu như gà mổ thóc.

“Đi thôi”- Mỹ nam hải lòng nắm tay Băng Thanh bước đi, vẻ mặt anh tuấn hiện lên từng tia hải lòng khó giấu.

“Buông tay tôi ra đi”- Băng Thanh liếc mắt về cái móng vuốt đang đặt trong tay mình, chỉ hận không thể chặt đứt nó ra ngay lập tức. Có biết cô đang rất tức giận không hả? Tên đầu đất này còn giả ngốc tính mưu tính chuyện gì nữa đây? Ai bảo hân ghét bị người khác chạm vào chứ, chính cô còn cấm hận việc hân chạm vào cô hơn...

“Tôi có lòng tốt sợ cô bị lạc thôi”- Đình Luân thân nhiên nói.

“Này, cậu quên mạng não theo à? Gần 100 sinh viên cậu còn lo lạc? Hay là cậu sợ bị lạc, nói ra sợ mọi người trêu chọc nên lấy tôi ra làm lá chắn chứ gì? - Băng Thanh cũng không vừa đáp lại ngay.

Về mặt người nào đó đen thui như đít nòi, khẽ cúi người xuống, dùng chất giọng đầy cợt nhả, thì thầm vào tai Băng Thanh “Cô không châm chọc tôi thì sẽ nghẹt thở mà chết à? Đừng nói nhiều nữa, cô còn chống cự tôi sẽ hôn đấy”

Ặc. Băng Thanh có cảm giác mình bị lừa đá vào đầu, định phản bác mấy câu lại thấy khuôn mặt đỏ bừng của hân, cô liền nở nụ cười khả ố, giờ giọng trêu chọc, “Tôi nghĩ cậu không có dũng khí ấy đâu” Nói xong liền rút tay bước nhanh về phía trước hòa vào đám người, bắt đầu chuyển tham quan đây ý nghĩa...

Không khí ít phút trước còn trầm lắng, bỗng chốc trở nên vui vẻ, mọi người trò chuyện rôm rả men theo con đường thư thái bước đi...

Theo sự hướng dẫn của hướng dẫn viên du lịch, muốn vào được động phải băng qua cánh rừng này. Con đường xuyên rừng dài gần 2km, do đơn vị khai thác tạo ra, bốn bề là cây cối xanh tốt sum xuê phủ kín cả mặt đất...

Đề vào được động, muốn rút ngắn thời gian có thể thuê xe điện, xe điện ở đây luôn túc trực mỗi giờ để phục vụ nhu cầu của khách nhân. Theo khảo sát ban đầu, nhà trường và sinh viên đã thống nhất với nhau là tản bộ đi vào. Bên cạnh việc dừng lại chụp hình cùng với rừng cây có nhiều gỗ quý, sinh viên có thể nghỉ chân dùng bữa tại một trong những căn nhà lá nằm rải rác ven đường...

Hơn 30 phút sau, chẳng mấy chốc, quãng đường đến động ngày càng được rút ngắn...

500 bậc thang là chặng đường thứ hai mọi người phải vượt qua để đến...thiên đường.

Bậc thang hai tuyến ngược- xuôi chỉ đủ vài người đi lọt, vừa nhìn Băng Thanh có chút rùng rờ căng tay, cuộc bộ gần 30 phút, cơ thể như muốn nứt toác ra, nay gặp chướng ngại vật này cô âm thầm lắc đầu ngán ngẩm. Hít một hơi dài, bỏ ngoài những lời than vãn thở dài của đám nữ sinh liễu yếu đào tơ Băng Thanh tiếp tục cuộc hành trình gian khổ, xem như nhân dịp này tập thể dục ngoài trời đi cũng được!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Vừa leo được nửa chặng đường, Băng Thanh lão đảo suýt ngã, luận về độ cao thì bậc thang này rất thoải không như leo núi một khi đã trèo lên vạn nhất không có dừng cảm nhìn xuống... nhưng mà, bậc thang này nếu có trượt chân lẫn xuống chắc cũng không đến nỗi mất mạng đâu nhỉ? Nghĩ đến đó cô bất giác mỉm cười.

“Cười gì? Đi thôi”- Từ phía sau, hoàng tử bất ngờ bước lên trước nắm tay lấy cô.

Đôi mắt lưu ly mở lớn, dường như rất ngạc nhiên với hành động của hắn. Không phải chứ? Sao bây giờ cô mới biết hắn cũng có mặt tốt đẹp như vậy nhỉ?

“Ngần ra đó làm gì? Sắp đến nơi rồi, không khéo bị bỏ lại phía sau đấy. Yên tâm đi, tôi sẽ không thả tay cô ra đâu”- Hắn thoáng mỉm cười. Trong đáy mắt màu cà phê lấp lánh từng tia dịu dàng mà chính hắn cũng hề hay không biết.

Khoé môi anh đào khẽ cong lên. Bỗng Thanh ngoan ngoan để tay mình lỏng vào tay hắn, cố gắng chặt vật leo lên từng bước. Có trời mới biết đây là nụ cười thật lòng nhất mà cô từng thể hiện trước mặt hắn!

Đi hết bậc thang cuối cùng, trước mắt mọi người là một dãy núi đá vôi hùng vĩ, chạy dài, không biết đâu là điểm cuối, bên cạnh cửa động là một vùng ánh sáng từ trên đỉnh núi chiếu thẳng xuống, người ta gọi đó là "Thần Núi"

Những ai tin tưởng vào tâm linh thường đến đây thắp một nén hương để cầu nguyện. Bỗng Thanh cũng nhìn về phía đó, không gian bao phủ một màn nhang khói lờ mờ như màn sương giăng mắc tô thêm nét huyền bí cho cảnh vật nơi đây...

“Qua bên đó một chút đi”- Bỗng Thanh kéo tay Đình Luân hướng về "Thần Núi" bước tới.

Sau một hồi xếp hàng chờ đợi, Bỗng Thanh nhận nén hương từ phật tử, cô nhẹ nhàng cắm xuống bàn thờ. Nén nhang này cô cầu nguyện cho Bỗng Nghi trên trời được yên nghỉ.

“Được rồi, đi thôi”- Đình Luân đứng bên cạnh nhắc nhở, nhìn về mặt của cô ấy hắn không đành lòng chút nào. Rõ ràng là sắp khóc đến nơi!

Bỗng Thanh vãi ba lạy rồi xoay người bước đi...

Khoảnh khắc này, mọi người đã thực sự tiếp giáp với cái gọi là "thiên đường".

Bước qua ô cửa động tạo nên bởi khoảng trống rất nhỏ chỉ vừa một người qua giữa những tảng đá lớn chồng lên nhau, thế giới động Thiên Đường đã khiến người ta bất ngờ và choáng ngợp bởi không gian rộng lớn, huyền ảo bên trong động.

Cửa động nhỏ chỉ vừa đủ một người xuống, nằm dưới lên đá cao hơn trăm mét trông rất ngoạn mục. Một cái dốc dẫn xuống nền động dài 15m, dốc được tạo rất cầu kỳ với vô vàn hạt thạch nhũ to tròn, hai bên dốc có nhiều dấu tích sập đổ, ngổn ngang những cột thạch nhũ như thể vừa trải qua một đợt kiến tạo. Vẻ đẹp huyền ảo tráng lệ của hang động được hé lộ khi có ánh sáng đèn chiếu rọi vào muôn vàn thạch nhũ kỳ ảo. Cửa vào nhỏ hẹp nhưng khi vào bên trong động có bề rộng hơn 200m, trần động vút cao, rộng thênh thang...

Để phục vụ du khách thường ngoạn, đơn vị khai thác đã lắp đặt một hệ thống cầu thang gỗ dài xuyên qua giữa tâm động. Hệ thống cầu thang này dài hơn 1km càng tô điểm thêm cho vẻ đẹp miên man, hoang sơ của hang động. Đứng từ xa chiêm ngưỡng, hệ thống cầu thang thoát nhìn một con rồng đứng mãnh, uy nghiêm đứng sừng sững canh giữ cho hang động.

Càng vào sâu không khí càng mát lạnh nhanh chóng làm thân thể người ta thanh tịnh. Bỗng Thanh có cảm giác mình đang lạc vào cõi tiên. Từng bước chân chứa đầy vẻ háo hức cất lên bắt đầu khám phá hành trình chốn tiên cảnh...

Theo lời hướng dẫn viên, năm 2005, từ thông tin của một người dân địa phương đã tình cờ phát hiện một hang động có giá trị nằm ngay trong lòng Di sản Thiên nhiên Thế giới – Vườn quốc gia Phong Nha – Kẻ Bàng, lập tức thu hút sự chú ý của các nhà khoa học, các nhà thám hiểm và cộng đồng trong nước và quốc tế. Chỉ ít lâu sau đó, Hiệp hội nghiên cứu hang động Hoàng gia Anh quốc, dưới sự chủ trì của Tiến sỹ Howawd Limbert đã lập tức tổ chức Đoàn khám phá hang động và công bố những kết quả hết sức bất ngờ. Theo nhận định của đoàn thám sát thì đây là hang động khô dài nhất Châu Á, đặc biệt là hệ thống măng đá, nhũ đá ở đây có vẻ đẹp lung linh, huyền ảo, ngoài sức tưởng tượng của con người...

Động Thiên Đường có chiều dài hơn 31,4 km, chiều rộng dao động từ 30 đến 100m, nơi rộng nhất lên đến 150m; chiều cao từ đáy động lên đến trần động khoảng 60-80m. Động Thiên đường có cấu trúc kỳ vĩ, tráng lệ và huyền ảo khiến những người khám phá hang động liên tưởng về một thiên cung nơi trần thế.

Ngoài những vẻ đẹp muôn hình vạn trạng của những khối thạch nhũ ra. Đặc biệt trong động có những hình ảnh giống biểu tượng văn hóa các vùng miền, ở sâu trong động có nhiều thớ đá thoải ra thành bậc thang rất uyển chuyển, dài hun hút và phân bậc như ruộng bậc thang, giữa động có những ô như biểu trưng của văn minh lúa nước, nhiều cột thạch nhũ hình tháp Champa điểm rất đẹp.

Độc đáo là Cung Quảng Hàn, nơi khối thạch nhũ rủ xuống trông như bức rèm the của tiên nữ hay Cung Quần Tiên hội tụ với cả quần thể tượng Phật A Di Đà. Ấn tượng nhất là Tháp Liên Hoa với hình thù đặc sắc mà dưới mắt mỗi người, ở mỗi góc nhìn đều mang những hình thù khác nhau. Thật ra đó là khối thạch nhũ được hình thành từ những giọt nước bắn tung tóe không theo quy luật nào đã tạo nên vẻ đẹp huyền bí cho động Thiên Đường.

So với động Phong Nha thì thạch nhũ ở động Thiên Đường có nhiều hình thù hơn. Thỉnh thoảng lại bắt gặp một trền nhũ đá dốc như mới hình thành, còn ẩm ướt hơi nước, bước lên nghe rào rào tiếng vỗ dưới chân. Có đám khi rọi đèn vào sẽ ánh lên như kim tuyến, nhấp nháy như muôn vàn ánh sao đêm.

Bỗng Thanh cảm thấy mình sắp ngất đến nơi, càng nghe càng kinh ngạc, càng nhìn càng say đắm khiến người bắt giắc nảy sinh độc chiếm chỉ muốn giữ riêng ỉn.

Bước chân lững thững giống như đi trong cõi tiên, cái thanh thoát, cái nhẹ nhàng như thể phiêu bồng cùng gió mây, lời thuyết trình dịu ngọt của hướng dẫn

viên cứ vắng vắng bên tai khiến Băng Thanh nghe đến ngẩn người...

“Cẩn thận!”- Thanh âm trầm ổn bất chợt phát ra. Khách tham quan bỗng nhiên hóa đá.

Lời kia vừa dứt, thân hình nhỏ bé của Băng Thanh liền ngã ra sau. Ngàn vạn lần buông lời mắng chửi khoanh khắc xui xẻo, trong lúc nhất thời cô nhắm chặt hai mắt chuẩn bị tâm lý diễn trò hề trong hang động... Đột nhiên, một cảm giác êm ái từ đâu truyền tới hòa quyện cùng hương nước hoa nhàn nhạt nam tính tỏa ra khiến lòng người mê muội, Băng Thanh bất giác sững người quên cả phản ứng...

"A, xin lỗi tôi không thông báo trước, hang động đang trong thời kì kiến tạo nên không tránh được những giọt nước rơi xuống sàn, nếu không cẩn thận sẽ bị sảy chân gây trượt ngã..."- Cô hướng dẫn viên ái ngại giải thích, đôi mắt xinh đẹp khẽ liếc về đôi nam nữ đang ôm lấy nhau trước mặt.

Lúc này Băng Thanh mới kịp hoàn hồn, trong nháy mắt liền đứng thẳng người thoát khỏi bờ ngực vững chãi kia, xấu hổ nói, "Tại tôi bất cẩn quá, xin lỗi đã làm gián đoạn tâm trạng của mọi người"

Lúc này mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, ai nấy lại tản ra tiếp tục chuyến đi của mình...

Trong thâm tâm, Băng Thanh không tiếc lời sỉ vả bản thân. Cô đúng là hậu đậu, rõ ràng khắp nơi đều treo biển cảnh báo "Sàn trơn trượt, cẩn thận ngã" vậy mà suýt để vồ ếch. Nếu không có hần 'hi sinh' bờ ngực vàng ngọc kia kịp thời thì cô chỉ có nước mắt mặt đến tận già!

"Cảm ơn nhé"- Băng Thanh lẻo đẻo đi phía sau Đình Luân, nhờ giọng lên tiếng. Dẫu hần rất đáng ghét nhưng cũng đã có lòng cứu cô một bàn thua trông thấy ít nhất cũng nên cảm ơn một lời gọi là lễ độ. Nghĩ vậy, sự ghét bỏ đối với hần trong lòng cô được giảm đi ít nhiều!

Khỏe môi của người nào đó nhẹ nhàng nở một nụ cười, nhưng rất nhanh sau đó liền dấu đi, chỉ để lại chất giọng ngạo lãnh vốn có, "Cô nói những lời vô nghĩa ấy để làm gì? Tập trung chuyên môn đi, nếu để bị ngã thêm lần nữa dù tôi có mọc thêm cánh cũng không cứu được cô đâu. Lúc này chỉ là tiện tay thôi, cô đừng có mà cảm động quá sinh ảo tưởng với tôi"

Vô si! Băng Thanh âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi xoay người bỏ đi... Đấu với kẻ thần kinh tự nhận mình là đồng bọn...

Bỏ qua tâm trạng muốn đánh người, Băng Thanh tiếp tục tham quan mọi góc ngách, cô nhất định phải đi đến nơi tận cùng của hang động!

Càng vào sâu, vẻ đẹp của hang động thật khiến người ta kinh tâm động phách. Thật đúng với bốn câu thơ mà ai đó đã từng viết: “Tiên cảnh hư hư nơi mộng ảo/ Trần đời thực thực chốn thiên không/ Non non nước nước đâu hơn nhi/ Ở chốn trần gian ngỡ ở trời"

Khác với một số hang động khác thường sử dụng hệ thống ánh sáng nhiều màu sắc tạo nên vẻ hư ảo, hệ thống ánh sáng soi đường trong lòng động Thiên Đường là ánh sáng trắng, cho thấy màu sắc nguyên thủy của những khối thạch nhũ trong lòng động.

Điều làm mọi người thật sự ấn tượng chính là những khối trụ thạch nhũ lớn nối liền đáy và vòm động như có hàng vạn, hàng vạn khuôn mặt người nối vào nhau, hay những rèm thạch nhũ xếp ly tạo vách ngăn không gian trên vòm động. Nhiều hình ảnh bên trong lòng động được ghi hình lại trông như những bức tranh thủy mặc, thật đó mà như vẽ... Tất cả huyền ảo như một bảo vật của thế gian trường tồn vĩnh cửu làm mê đắm lòng người...

Lời tác giả: Vì muốn tạo tính chân thực cho câu chuyện, nên tôi đã sưu tầm từ nhiều bài viết của các tác giả khác nhau khi viết về "Động Thiên Đường"

Mong độc giả ủng hộ, đừng nói tác giả ăn cắp bản quyền mà tội nhé ^^

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

Địa điểm nghỉ ngơi là khu nghỉ dưỡng nổi tiếng Sun Spa Resort nằm cạnh bờ biển Bảo Ninh thơ mộng, tọa lạc tại thành phố Đồng Hới- một địa danh nổi tiếng với tên gọi "Thành phố hoa hồng và biển".

Kết thúc một ngày tham quan đầy thích thú, ăn xong bữa trưa tại một nhà hàng có tiếng trong vùng, chiếc xe tiếp tục lăn bánh đưa mọi người trở về khu nghỉ dưỡng...

Vừa đặt chân xuống, đập vào mắt mọi người là bầu trời cao vút, rõ ràng là mùa đông nhưng cái lạnh chỉ nhẹ nhàng như cô nàng Thu quyến rũ. Gió mon man từ biển thổi vào như một bàn tay khẽ khàng mon man trớn da thịt mang lại cảm giác khoan khoái dễ chịu khiến ai nấy đều cảm thấy thanh bình, yên ả dường như quên đi mệt mỏi của cuộc hành trình vừa trải qua...

Băng qua con đường trồng đầy hoa thơm cỏ, chào đón họ là những khu biệt thự cao cấp đẹp đến ngỡ ngàng...

Băng Thanh ôm hành lý nhảy xuống xe, đôi mắt lưu ly khẽ nhắm lại thả tâm hồn như khát khao muốn được giao cảm với thiên nhiên...

Không gian này cực kì dễ chịu, từ đây có thể nhìn ra bờ biển đang rì rào vỗ sóng cùng hàng liễu dập dờn đưa như nàng tiên nữ múa khúc nhạc giao hưởng của mùa Đông. Bãi cát trắng mịn màng xinh xắn như da thịt thiếu nữ tuổi xuân thì. Cảnh vật đẹp đến ngỡ ngàng dội vào lòng người một tình yêu thiên nhiên tha thiết ...

“Woa~ thật tuyệt vời!”- Một nữ sinh bất giác thốt lên. So với những khách sạn năm sao ở Du Sinh nơi đây quả là tiên cảnh chốn trần gian. Thiên nhiên và con người hoà quyện vào nhau tạo nên một bức tranh hữu tình đầy thơ mộng.

“Các em nghe đây, hiện nay phòng nghỉ của chúng ta đã được nhà trường sắp xếp đầy đủ. Mỗi phòng gồm hai bạn được sắp xếp ngẫu nhiên. Nhưng mà...”-Thầy phụ trách sau khi thông báo xong, mỉm cười đầy ám muội, “Vẫn nguyên tắc cũ, nam nữ cách biệt”

Lời này vừa nói ra, nữ sinh bất giác đỏ mặt. Sau đó không hẹn bỗng cười ồm lên đầy vui vẻ. Từ trước đến nay, thầy ấy nổi tiếng là người có khiếu hài hước nhất trường...

Sau khi nhận chìa khoá phòng từ ban cán sự lớp, Băng Thanh cảm ơn rồi nhanh chóng rời đi. Phòng nghỉ của cô nằm ở dãy biệt thự thứ ba, tính từ ngoài cổng vào,nhìn qua cũng rất rộng rãi lại thoáng đãng, cô thán thán thưởng người thiết kế ra khu nghỉ dưỡng này, quả thực ngoài sức tưởng tượng...

Thu dọn xong hành lý, mọi người có thời 2 giờ để nghỉ ngơi sau đó sẽ dự tiệc...

Băng Thanh đẩy cửa bước vào, hiện ra trước mắt cô là một màu trắng tinh khôi,trong phòng được bài trí rất gọn gàng, nguyên tắc. Giường mang kiểu dáng Hàn Quốc đủ cho hai người nằm, ngoài ra còn có bộ sofa màu đồng được kê cạnh cửa sổ, từ đây nhìn ra tha hồ ngắm biển chiều muộn...

Sau khi sắp xếp xong đồ đạc, Băng Thanh đến cạnh cửa sổ,dang tay đón từng cơn gió heo may tạt vào, ngay lập tức cơ thể cảm thấy khoan khoái rõ rệt..

Một lúc sau, cửa phòng mở ra, cô bạn cùng phòng bước vào. Nghe tiếng động,Băng Thanh cũng nhìn về phía cửa, một giây sững lại sau đó hét toáng lên...

"Nhiên Vỹ"- Băng Thanh mỉm cười đầy hưng phấn.

"Băng Thanh,trùng hợp quá!"- Nhiên Vỹ vui vẻ đáp lại.

"Hi, chúng ta có duyên mà"

"Đúng rồi, chuẩn bị dự tiệc thôi. Tớ mong giây phút này từ lâu lắm rồi!"- Nhiên Vỹ vừa nói vừa lấy y phục ra úm thử,về mặt mơ màng như dòng sông vừa đáng yêu vừa đa tình.

Băng Thanh thoáng thấy buồn cười, không ngờ con gái khi yêu lại mộng mơ thế này đây,sau một hồi âm thầm cười trộm,cô cất giọng trêu chọc, "Chà, thì ra cậu đang tư xuân"

"Tư xuân cái gì chứ!?"- Nhiên Vỹ đột nhiên quay phắt lại, nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt khùng bố hơn sát thủ, "Cậu không biết hiện nay ai là trung tâm của mọi ánh nhìn à? Đêm nay được nhìn thấy anh ấy,tớ mừng muốn điên lên"

Băng Thanh hồ nghi hỏi lại: "Là ai vậy?"

Lúc hỏi câu này cô có dự cảm chẳng lành, trong đại não bất giác vẽ ra hình ảnh của một ai đó...nhưng là...

Quả đúng như dự đoán, Băng Thanh vừa dứt lời đã nhận ngay cái lườm cháy mặt của Nhiên Vỹ,"Cậu đừng giả ngốc, rõ ràng mỗi giờ như hình với bóng với người ta, giờ nói không biết có ma mới tin lời cậu"

Băng Thanh bất giác toát mồ hôi lạnh,hình ảnh mà cô vừa vẽ ra quả nhiên là mỹ nam sâu bọ!

...

...

Buổi tối, ánh đèn rực rỡ thấp sáng khu nghỉ dưỡng cao cấp.

Dạ tiệc ngoài trời lung linh ánh nến bao phủ, thoang thoang là hương hoa thơm ngát hoà quyện với mùi mặn chát của hơi biển thổi vào...

7h tối. Băng Thanh loay hoay chải lại mái tóc,bụng không ngừng biểu tình dữ dội, ngủ dậy một giấc đúng là cái đói còn cào đến thất ruột... Âm thầm chịu đựng một lúc, thoáng liếc mắt nhìn về Nhiên Vỹ. Từ sáu tối đến giờ, cô ấy đã chạy ra chạy vào chỗ thay đồ gần chục lần có lẽ, Băng Thanh nhìn theo mà hoa cả mắt chóng cả mặt, lúc này đây vẫn động tác cũ, Nhiên Vỹ đã chiếm giữ cái gương hơn hai tiếng.

"Cậu thôi đi, tớ chóng mặt lắm rồi, chỉ là dạ tiệc thôi, có cần phải ăn mặc kỹ lưỡng thế không? Mà ngoài trời đang lạnh, cậu mang mỏng thế không sợ bị ốm à?"- Băng Thanh nhin không nổi liền giơ tay đầu hàng. 8h tiệc bắt đầu, thế mà mỗi cái váy chọn mãi cũng không xong, làm con gái quả thực rất phiền phức!

"Cậu thì biết gì? Đã là con gái ai chẳng muốn mình lộng lẫy, xinh đẹp thu hút bao ánh nhìn chứ?"- Nhiên Vỹ không đồng tình,kịch liệt phản bác,"Mà cậu

cũng nên xem lại chính mình đi. Có ai như cậu không? Dạ tiếc mà áo len quần đen, đúng là không biết tận dụng nhan sắc gì cả"

Nói xong câu này, Nhiên Vỹ không ngừng đưa ánh mắt soi mói nhìn Băng Thanh, chép miệng rồi quay đi tiếp tục lựa váy.

Mặt Băng Thanh bỗng chốc cứng đờ, thoáng nhìn qua bộ quần áo trên người, bất mãn nói theo, "Trang phục tớ có vấn đề gì chứ? Dù sao tớ cảm thấy ảm là được rồi!"

"Cậu ấy, gán khuôn mặt đẹp lên người cậu thật là phung phí mà. Cái này tớ cho cậu mượn, mang thử đi"- Nhiên Vỹ ném một chiếc váy về phía Băng Thanh, không thèm để tâm đến vẻ mặt ngơ ngác của cô, liền lấy dụng cụ ra trang điểm lại gương mặt.

"Cái này..."- Băng Thanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn chiếc váy vừa nhận được, đưa lên nhìn và nhìn. Luận về kiểu dáng, đây là một chiếc váy màu đen bó sát, viền cổ tròn được đính những hạt cườm trắng như tuyết, mép váy là những đường voan được may tỉ mỉ đến từng chi tiết, không khó để nhận ra đây là một chiếc váy vừa sang trọng vừa tinh tế.

"Hình như nó hơi mỏng - Băng Thanh nhất thời cảm khái.

Nhiên Vỹ ngừng lại động tác bôi kem, liếc mắt khinh bỉ, "Cậu có đẹp ngay cái phong cách cổ hủ đi không?"

"Được rồi, tớ mang là được chứ gì"- Băng Thanh gượng cười tiếp nhận, "Dù sao cũng cảm ơn cậu!"

...

...

Dạ tiệc 8h tối.

Băng Thanh lúc này chậm rãi hướng từ khu biệt thự bước ra, bên cạnh là Nhiên Vỹ không ngừng liếc ngang liếc dọc...

"Cậu có ý định ăn thịt ai à?"- Băng Thanh ghé tai Nhiên Vỹ hỏi khẽ.

"Đâu có. Tớ muốn truy tìm mỹ nam của Thanh Du thôi"- Nhiên Vỹ xua tay đáp lại, nhưng ánh mắt kia đã sớm bán đứng chủ nhân. Băng Thanh nhận ra điểm này liền cười khà ồ, "Ai xấu số bị cậu 'ăn' mất thì đúng là xui tận mạng"

"Cậu..."- Nhiên Vỹ nghiêng răng, nhưng vì phải cố gắng bày ra bộ dạng hiền thực nên đành nuốt hận vào trong, "Về phòng cậu biết tay tớ"

Vừa đi vừa nói chuyện, chẳng bao lâu họ đã gần kề với những tiếng ồn ào khuấy động cả hội trường.

Dưới ánh đèn sáng trưng, không khí của bữa tiệc dường như càng thêm náo nhiệt. Chọn ỉnh chỗ ngồi gần...đồ ăn nhất, Băng Thanh thoáng ngửi thấy mùi thức ăn vờn quanh cánh mũi thu hút dạ dày biểu tình dữ dội hơn...

"Nhiên Vỹ, bao giờ mới bắt đầu? Tớ đói muốn rụng rời chân tay rồi"- Băng Thanh mặt không đỏ tim không đập ghé tai Nhiên Vỹ thì thầm. Thật lòng mà nói, cô chỉ muốn cuốn chỗ đồ ăn này vào bụng càng sớm càng tốt. Không hiểu sao người ta còn bày dạ tiệc làm gì cơ chứ, hại cô vừa đói vừa lạnh. Giấy phút này cô thấy hối hận vì đã mang chiếc váy này. Đẹp thì có đẹp nhưng mà...liều lĩnh với tính mạng quá TT^TT.

"Heo con, một lát nữa thôi, gắng lên"- Nhiên Vỹ vỗ vai cô khích lệ.

Một lúc sau, khi đã ổn định mọi thứ, thầy phụ trách đứng đỉnh bước ra sân khấu, nói vào micrô, "Các em sinh viên thân mến, hôm nay chúng ta vừa trải qua một chặng đường dài để đến được đây. Lại vượt qua ngàn chèo leo trèo trở về để tham quan chốn Thiên Đường huyền thoại. Có lẽ mỗi người trong chúng ta ít nhiều cũng có rất nhiều kỉ niệm với mảnh đất Quảng Bình thân yêu này. Hãy dành những tràng vỗ tay cho những tình cảm mến yêu của các bạn. Và chương trình Dạ tiệc xin phép được bắt đầu!!!"

Dứt lời, từng tiếng vỗ tay truyền như sấm nổ. Ai nấy trên môi đều nở nụ cười đầy vui vẻ.

Bắt đầu màn khai tiệc là màn đốt pháo bông rực rỡ, trong bóng đêm như ra toả từng đốm hào quang khiến ai nấy đều thích thú ngắm nhìn.

Tiếp theo là màn mời rượu của các thầy cô trong trường. Tiếng ly va vào nhau phát ra những âm thanh rất bắt tai pha lẫn là tiếng cười nói rôm rả giữa thầy và trò.

Ở một nơi trước mắt tràn ngập đồ ăn, cô nàng nào đó chỉ chờ có thể nhanh chóng cầm đĩa lên xoi, thì thoáng tự nhiên cầm ly lên kính rượu với những thầy cô đến mời.

Kết thúc màn rượu thịt là màn dạ hội. Hòa theo tiếng nhạc, mọi người nhanh chóng bước lên sân khấu hát hò, nhảy múa.

"Cậu đợi tớ một lát nhé"- Nhiên Vỹ nhỏ giọng nói với Băng Thanh sau đó lấy túi xách rồi đi.

"Cậu đi đâu đấy?"- Băng Thanh hỏi theo đầy nghi hoặc. Không rõ cô bạn này có ý định táo bạo gì đây?

Nhưng mà...

Đáp lại cô chỉ là màn không khí vô định, Nhiên Vỹ đã bước lên sân khấu từ lúc nào. Nhận chiếc micro từ người dẫn chương trình, cô ấy cất giọng ngọt ngào:

"Xin chào các bạn. Hôm nay là ngày vui của toàn thể sinh viên Thanh Du, Nhiên Vỹ tôi xin tặng các bạn bản piano "Fate" một ca khúc nổi tiếng của Hàn Quốc. Mong các bạn chớ chê cười!"

Nhiên Vỹ nở nụ cười thanh nhã, sau đó nhận đàn từ ban nhạc, ngồi xuống lướt nhẹ lên phím đàn.

Bản tình ca da diết vút lên giữa màn đêm tĩnh lặng. Mọi âm thanh dù là nhỏ nhất cũng nín lặng hòa vào tiếng đàn thanh khiết như gió thu.

Âm điệu lúc cao lúc thấp, lúc trầm lúc bổng, lúc du dương, lúc tha thiết mang lại cho người nghe cảm giác buồn vô hạn...

Chủ nhân của bản nhạc này cũng thật là...rõ ràng giữa lúc không khí đang náo nhiệt lại đàn một bài buồn đến phát khóc như thế này...

Kết hợp với tiếng đàn là một vài âm thanh thút thít của đám nữ sinh. Băng Thanh nhớ không lầm đây là nhạc phim mang tên "Nhà vua và chàng hề" do đơn vị phim truyền hình Hàn Quốc sản xuất, dưới chất giọng truyền cảm của ca sĩ Lee Sun Hee rất phù hợp với bối cảnh của bộ phim.

Thời khắc này, được nghe người Việt, đàn lại là chính cô bạn Nhiên Vỹ cùng phòng mới quen, khiến Băng Thanh có đôi chút ngờ ngẩn, rõ ràng đây là một thiên tài trong lĩnh vực piano...

Chẳng biết trôi qua bao lâu, tiếng đàn dứt, từng tràng pháo tay vang lên như sấm dậy, không thể phủ nhận rằng Nhiên Vỹ rất có tài năng..

"Có lẽ mọi người sẽ băn khoăn vì sao trong thời khắc vui tươi này tôi lại chọn bài này đúng không?"- Nhiên Vỹ nhỏ giọng lên tiếng nói vào micro, đôi mắt xinh đẹp thoáng đỏ hoe, cô tiếp lời "Nơi đây cho tôi một hoài niệm. Nhưng mà...tất cả đã trôi vào dĩ vãng"

Không khí nhất thời im lặng. Nhiên Vỹ cúi chào rồi bước về chỗ ngồi.

"Không ngờ đấy, Nhiên Vỹ"- Băng Thanh cao hứng nhìn Nhiên Vỹ ngồi đối diện, ngón trỏ giờ ra đầy tán thưởng.

"Công sức tập luyện 14 năm của tớ đấy" - Nhiên Vỹ thản nhiên tự hào, khoe môi nở nụ cười ưu nhã.

Băng Thanh không hề giấu diếm tâm tư của mình, liền bày tỏ quan điểm, "Có lẽ tớ cũng nên 'học đòi' theo cậu thôi, tớ quả thật thích piano rồi đấy"

"Ừ, trở về nhà, tớ nhất định sẽ giới thiệu cho cậu một thầy giáo tốt"- Nhiên Vỹ mỉm cười.

"Haha...vậy thì tốt quá!"

"Các bạn đã sẵn sàng chưa?"- Trên sân khấu một âm thanh vang dội phát ra. Lời nói của người dẫn chương trình bắt giác cuốn cô và Nhiên Vỹ vào không khí của bữa tiệc. Mọi người thi nhau hưởng ứng, tiếp tục tiệc tùng thâu đêm...

Về đêm, không biết đã trải qua bao nhiêu lâu, ai nấy đều đã ngà ngà say. Vì ngày mai còn có chuyến tham quan rừng nguyên sinh Phong Nha- Kẻ Bàng nên bữa tiệc kết thúc sớm hơn dự định.

Khi mọi người đã về phòng hết, lúc này, Băng Thanh thông thả tản bộ trên bãi cát trắng. Càng về khuya, gió biển càng lạnh. Chiếc váy cô đang mang trên người cơ hồ mỏng manh như một sợi chỉ không thể chống chịu với những cơn gió rét buốt này.

Nhìn về mặt biển đen ngòm, Băng Thanh tiếc nuối rời đi, thật ra ngắm biển đêm là sở thích quái dị mà cô mới phát hiện cách đây không lâu. Biển đêm cũng có cái thú vị của nó, vừa mê mông, vừa dữ dội, càng nguy hiểm càng có sức hút với cô...

Con đường nhỏ dẫn về khu nghỉ dưỡng về đêm cũng lung linh lạ thường, Băng Thanh chậm rãi đi từng bước, chỉ một mình cô đơn độc lẻ bóng. Khi cô đề nghị đi ngắm biển cùng Nhiên Vỹ, cô ấy kịch liệt từ chối, báo hại còn bị Nhiên Vỹ đem ra giáo huấn cả buổi vì sở thích điên cuồng của cô. Ngắm biển đêm đông đúng là điên cuồng thật!

Băng Thanh bất giác cong môi nở nụ cười tự giễu. Chính lại gấu vầy tiếp tục bước đi. Đến một ngã rẽ cô chợt dừng lại...

Trước mắt cô là hình ảnh của một nam sinh có gương mặt tuấn tú, vóc dáng cao to, không khó để nhận ra người này rất có khí chất thư sinh. So với hoàng tử của Thanh Du đúng là không sánh bằng nhưng cũng vênh vênh xếp vào diện những gương mặt nổi bật nhất trường. Nhưng mà...điểm làm cô bất buộc phải chú ý đó là hắn đang chặn đường cô...

Băng Thanh ngược mắt nhìn hắn, cánh môi anh đào khẽ mấp máy, "Cậu..."

"Cậu là Băng Thanh lớp Quản trị kinh doanh đúng không?" - Cậu trai khẽ cất lời, ánh mắt nhìn cô ôn nhu như mặt hồ yên ả.

Băng Thanh nhất thời lùi ra sau hai bước, nhẹ nhàng gạt đầu, "Phải, có chuyện gì không?"

Lời tác giả: Bạn đọc có thấy chương này lan man không? Đúng là hơi nhảm so với nội dung!

Nhưng mà... rất hợp lý đúng không? Bất mí với mọi người kết thúc vài chương nữa thôi, sẽ là điều bạn không ngờ đến....

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 41

Thiếu niên thoáng đỏ mặt, ấp úng hồi lâu sau mới lên tiếng, “Tớ...tớ là Ngải Đăng, lớp Tài chính Ngân hàng. Tớ ngưỡng mộ cậu đã lâu, tớ muốn...”- Còn nói chưa hết câu,cậu ta đã trực tiếp nhét vào tay Băng Thanh một bó hồng nhung,bỏ rồi tiếp lời, “Băng Thanh, tớ muốn theo đuổi cậu”

So với vẻ mặt như đất khi của cậu ta, Băng Thanh vẫn bình tĩnh mỉm cười, “Tớ nghĩ là...”

“Đừng, hãy cho tớ cơ hội nhất định tớ sẽ cura đồ cậu”- Thiếu niên mặt mũi đỏ bừng xấu hổ nói.

Nghe cậu ta nói xong, đáy mắt Băng Thanh thoáng xuất hiện tia giễu cợt,nhưng rất nhanh liền dấu đi,chỉ để lại giọng nói trong trẻo mà lạnh lùng, “Xin lỗi, bó hoa này tớ không muốn nhận”

Ý tứ của cô rất rõ ràng,chính là đập tan suy nghĩ xấu xa của hắn. Thì ra đây chính là mục đích tiếp cận của hắn ta, chưa biết chừng đằng sau màn tỏ tình mùi mẫn này là một màn cá cược của những kẻ dân chơi nào đó...

“Cậu không tin tưởng tớ sao!?”- Nam sinh vẻ mặt thoáng buồn hỏi lại.

Băng Thanh dường như bị chọc cười, lạnh lùng cự tuyệt, “Căn bản tớ không thích cậu. Cho nhau chút tự trọng đi, đừng để sau này đến nhìn mặt cũng không dám”

Cậu ta định nói thêm điều gì đó, đột nhiên nghe giọng nói từ đâu vọng lại âm u như dưới địa ngục cất lên khiến hắn bất giác cứng đờ như gặp phải quỷ hiện hình...

“Ồ, đêm khuya thanh vắng, cô nam quả nữ lại đứng đây hẹn hò, quả khiến người ta có suy nghĩ sâu xa”

Đình Luân từ phía trước ung dung bước lại, liếc mắt nhìn cậu nam sinh sau đó nhìn về Băng Thanh, khiêu khích nói, “Hai người làm tổn hại cảnh đẹp đây”

“Tớ đang tỏ tình chứ có làm gì đâu mà tổn hại. Kẻ gây tổn hại chính là người ngoài cuộc như cậu đó”- Nam sinh kia không vui, lấy lại bình tĩnh đưa ra lời phản pháo.

Đôi mày rậm của người nào đó khẽ nhướng lên, “Ồ? Ra là tỏ tình? Hèn gì tôi nghĩ thấy mùi suýt mướt quanh đây”- Hắn khẽ liếc mắt sang Băng Thanh, “Cô có biết con gái ra ngoài mình ở nơi đất khách quê người nguy hiểm thế nào không?”

Đương nhiên là Băng Thanh chẳng thêm quan tâm đến màn đấu khẩu vô vị của hai kẻ điên, cô nhún nhún vai rồi lách người hướng dãy biệt thự thứ ba mà tiến về lại hai chàng trai với hai vẻ mặt cực-kì-khó-đỡ, một sừng sốt, một âm u.

Cậu thiếu niên nhìn theo bóng lưng nhỏ bé khuất sau lùm cây,khẽ buông tiếng thở dài tính trở về bỗng nghe Đình Luân lạnh giọng lên tiếng:

"Cậu ở lớp Tài chính ngân hàng đúng không?"

Thiếu niên khẽ gật đầu, không nói thêm lời nào.

Đình Luân chau mày nhìn cậu ta chăm chú, gương mặt trắng trẻo toát lên khí chất tao nhã nhưng hơi thờ ơ kia thì...quá thư sinh. Một lúc sau, hắn nói băng quơ, "Cậu không đủ tư cách"

Cậu ta nghe vậy thoáng nhú mày, "Cậu cũng đủ tư cách phán xét tôi sao!?"

Mỹ nam khẽ nhếch môi, "Căn bản một chút cơ hội cậu cũng không có"

Nói xong, bỏ mặc vẻ mặt hậm hực của người kia, hắn thông dong xoay người bước đi, khoe môi kiêu bạc nở nụ cười đắc ý...

Tò tình sao? Thú vị thật...

“Này, cô không định cảm ơn tôi một tiếng sao?”- Khi bàn chân Băng Thanh vừa chạm cửa, Đình Luân lên tiếng, khoe môi cong cong đầy giễu cợt.

Băng Thanh xoay người, nhìn hắn một lượt từ trên xuống,nhàn nhạt phun ra hai chữ, “Cảm ơn!”

Về mặt người nào đó thoáng giận dữ, thái độ thản nhiên đó là như thế nào, rõ ràng không có chút thành ý gì cả!

“Cô không thể trực tiếp cảm ơn à?”

Băng Thanh khẽ nhếch môi nhìn hần chăm chú, “Chẳng hạn?”

“Chẳng hạn như...”- Mỹ nam đưa lên xoa cằm thô bỉ, “Mà thôi, có nói cô cũng không dám làm đâu”

Băng Thanh cười giễu cợt, “Biết vậy là tốt. Ngủ ngon”

“Tôi ở phòng đối diện, khi nào cần báo đáp cứ việc gõ cửa”- Mỹ nam nở nụ cười nhạt, thản nhiên mở cửa bước vào.

Khi nào cần báo đáp cứ việc gõ cửa à? Băng Thanh phóng tầm mắt nhìn về cánh cửa đối diện, hần không thể thiếu cháy nó ngay lập tức. Bàn lãnh hần cũng không tồi, dám khi dễ cô! Được rồi... Băng Thanh hít sâu một hơi, thư khiêu chiến đã gửi việc gì không dám nhận chứ?

oOo

Sáng sớm, cái se se lạnh làm làm lòng người tê tái. Tạm chia xa chốn ấm nệm êm mọi người tiếp tục chuyến tham quan tại vườn quốc gia Phong Nha-Kẻ Bàng.

Vẫn là con đường cũ rợp bóng cây cối. Ra khỏi trung tâm thành phố là những cánh đồng lúa xanh bất tận, trải dài khắp nơi. Quang cảnh yên bình như lời ru giấc ngủ đầu nôi của thời thơ ấu, có cánh cò, có đàn chim lượn, thấp thoáng xa xa là lũy tre làng rợp bóng...

Rất nhanh sau đó, chiếc xe cũng đã đưa người đến nơi cần đến...

Giữa không gian thoáng đãng, yên bình, cánh rừng xanh bạt ngàn bỗng hiện ra trước mắt.

Mọi người lấy hành lý rồi nhanh chân bước xuống. Ngoài việc hỗ trợ cho sinh viên làm bài luận văn sắp tới, tham quan tại đây cũng giúp sinh viên chuyên ngành lâm nghiệp mở mang tầm nhìn hơn.

Trong khu rừng rậm, ngoài những động thực vật hiếm có, uốn lượn quanh sườn dốc là những khe suối nhịp nhàng róc rách chảy. Cảnh vật giống như một bản nhạc giao hưởng trữ tình nhưng không kém phần lãng mạn.

Lớp Băng Thanh gồm có 55 sinh viên, được chia làm 5 đội nhỏ. Mỗi đội nhỏ phân ra mỗi thành viên trong nhóm đi thu thập những mẫu vật khác nhau để xây dựng thành bài luận văn lấy điểm thành tích xét năng lực học.

Băng Thanh được giao nhiệm vụ đi thám hiểm thành phần thổ nhưỡng nơi đây.

Trong vòng ba giờ, mọi sinh viên phải làm tốt nhiệm vụ của mình. Sau khi hoàn thành hẹn nhau tập trung đầy đủ tại bãi đỗ xe...

Băng Thanh chào các bạn rồi xách ba lô dọc theo khe suối. Muốn biết thổ nhưỡng nơi đây phải có sự trải nghiệm mới viết chính xác được.

Khe suối mùa đông nước trong vắt, ngay cả những con cá li ti Băng Thanh còn thấy rõ. Cởi bỏ đôi giày bỏ qua một bên, cô khẽ ngâm chân dưới làn nước mát, nước ở đây vừa thanh lạnh vừa dễ chịu, cảm giác rất khác biệt khi chạm vào nước đã thông qua xử lý.

Băng Thanh khẽ ngâm nga một khúc nhạc đồng dao, nơi đây chỉ một mình cô. Thật yên tĩnh...

Nhưng mà...Sự yên tĩnh đó chưa được bao lâu bỗng chốc bị phá vỡ vì có sự xuất hiện của kẻ thứ ba.

“Cô ở đây làm gì? Muốn bị ngã nữa sao?”- Mỹ nam một tay dút vào túi quần thong thả bước tới.

Băng Thanh xoay người nhìn hần, thật ra tiếng xào xạc của đám lá khô đã thông báo có người xuất hiện, nhưng mà cô vẫn không mấy bận tâm. Nhưng sự có mặt của hần làm tâm tình Băng Thanh bỗng chốc trùng xuống, rõ ràng cô vẫn còn để bụng lời hần nói lúc tối...

Đôi mi thanh tú khẽ cong lên, cô hồ nghi hỏi lại, “Cậu không đi tham quan? Theo tôi làm gì?”

“Ai nói tôi theo cô chứ?”- Đình Luân lười biếng dựa vào thân cây cạnh đấy, “Tôi chỉ là tiện đường đi qua đây thôi”

Tiện đường? Băng Thanh khó tin nhìn hần, rõ ràng muốn kiểm soát hành vi của cô thì có.

“Sao cô phải nhìn tôi bằng ánh mắt ấy? Tôi làm gì đến lượt cô chất vấn sao?”

Tâm tình Băng Thanh nổi lên một hồi chán ghét với kẻ trước mặt, lạnh lùng nói, “Vậy thì cậu đừng làm những hành động khiến tôi hiểu lầm”

Đình Luân bị những lời nói của Băng Thanh chọc cười, hần nhìn cô đầy ẩn ý, “Cô muốn hiểu lầm? Tốt thôi, tôi sẽ...”

“Đình Luân, cậu...cậu...”- Hần còn chưa nói hết câu, Băng Thanh mặt đột nhiên trắng bệch, đôi mắt mở to nhìn về chân hần, run rẩy từng hồi...

“Sao thế?”- Đình Luân hồ nghi nhìn xuống.

Không khí thoáng chốc trở nên im ắng lạ thường. Dưới chân hắn một con rắn lục từ từ trườn qua...

“Á”- Đinh Luân kêu lên một tiếng, thân hình cao lớn khẽ khụy xuống,nhìn về vết máu đang rỉ ra. Còn con rắn kia đã bỏ trốn từ lúc nào...

Trong vô thức, Băng Thanh điên cuồng lao về phía hắn, cả gương mặt tái nhợt không chút huyết sắc. Ngay cả dáng đi cũng lao đảo suýt ngã. Loài rắn đó có nọc độc. Trời ơi, hắn bị rắn độc cắn...

Băng Thanh nhanh chóng chạy lại đỡ lấy hắn, trực tiếp vén gấu quần của hắn lên đưa chân lên miệng hút hết độc ra. Cô cũng không rõ tại sao mình lại mạo hiểm thế này,chỉ là trong khoảnh khắc nào đó cô rất muốn cứu hắn.

“Cố lên, một chút nữa thôi”- Băng Thanh vừa hút từng ngụm máu vừa nhỏ ra, cứ lặp lại vài lần như thế. Động tác hết sức thuần thục, nếu không cẩn thận cô cũng sẽ nuốt độc mất!

Gương mặt Đinh Luân tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, dù độc đã được hút ra nhưng không tránh được lây nhiễm khi truyền vào cơ thể.

“Đồ ngốc, không phải cô ghét tôi lắm hả? Sao phải làm vậy?”- Hắn khó nhọc thở từng hơi.

Băng Thanh nhỏ nốt ngụm máu trong miệng ra, thều thào lên tiếng,“Cậu im đi. Nói nhiều mất sức đấy. Cố lên nhé, tôi sẽ kêu người đến đây”

Nói rồi cô lấy điện thoại ra thông báo ọi người. Sau đó dùng một mảnh vải trắng băng bó lại vết thương. Cũng may vết thương không sâu lắm, không nguy hiểm đến tính mạng nhưng e là tối nay hắn phải đối mặt với trận sốt thập tử nhất sinh mới mong qua khỏi!

Băng Thanh cẩn thận quấn từng miếng vải, động tác nhẹ nhàng như sợ làm đau hắn. Mà tên này đúng là ngu ngốc,ngày thường mang giày ưu tú là vậy,sao hôm nay chỉ làm đôi dép bốn quai bụi đời vậy nhỉ? Nhưng mà, ở mu bàn chân tự nhiên có vết sẹo thể này chắc là mất thẩm mỹ lắm!

“Băng Thanh, tôi mệt quá, tôi muốn ngủ một lát”- Đinh Luân mặt đầy mồ hôi nhễ nhại,chân tay lạnh băng,ngả vào vai Băng Thanh thở từng đợt khó nhọc. Không khó nhận ra độc đã phát tác...

“Vũ Đinh Luân, tôi chưa cho phép, cấm cậu ngủ đấy. Cậu dám ngủ từ nay trở đi tôi sẽ không nhìn mặt cậu nữa. Gắng lên một chút nữa thôi, mọi người sắp tới rồi”- Băng Thanh vừa lau mồ hôi cho hắn vừa động viên. Có trời mới biết, hai lần trước cô gặp nguy hiểm cũng không đáng sợ như hiện nay. Không ngờ tận mắt chứng kiến người khác gặp nạn lại đau đớn thế này...giống như...giống như 14 năm trước... Tim Băng Thanh khẽ nhói lên, cô cắn chặt răng để không khỏi bật ra tiếng ghen ngào.

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh vẫn ngồi im bất động, bên cạnh là Đinh Luân đã chìm vào mê man từ lúc nào. Băng Thanh vô lực chống đỡ, ánh mắt hoang mang như một con thú nhỏ bị bỏ rơi giữa chốn hiểm nguy, không biết về đâu, không biết làm gì, chỉ biết giương mắt nhìn số phận đang treo đầu sinh mệnh nhỏ bé...

Một khắc sau, mọi người mới hốt hoảng nối đuôi nhau chạy tới. Bước chân ai nấy khựng lại nhìn về hình ảnh trước mắt. Người ta chỉ thấy cô gái ôm lấy chàng trai, khuôn mặt đau đớn đến tận cùng. Trước mặt họ bây giờ là một bức tranh tuyệt mỹ tựa như kim đồng ngọc nữ hạ phàm!

...

...

Bởi vì hoàng tử Thanh Du bất ngờ xảy ra chuyện nên chuyển tham quan kết thúc sớm hơn dự tính. Chiếc xe phóng như bay trở về khu nghỉ dưỡng.

Trên xe, không khí tang thương ngập tràn bao phủ. Nếu người kia tỉnh dậy trông thấy cảnh tượng này chắc cũng sớm ngất đi lần nữa... Đám nữ sinh vây lấy người đang nằm trên ghế không ngừng kêu khóc om sòm...

Điện hình là những màn đối thoại kinh điển sau:

“Hoàng tử, anh nhất định không được xảy, nếu anh xảy ra chuyện em biết sống sao?”

“Huhu...Đinh Luân à, anh làm em lo quá. Chứa phù hộ cho anh tai qua nạn khỏi”

“Hoàng tử à...anh tỉnh dậy mở mắt nhìn em đi. Tim em đau quá”

"Em biết phải làm gì đây!? Giá như người nằm đó là em. Anh thế này em làm sao sống nổi..."

“...”

“...”

Một màn quạ kêu gà khóc cứ thế bắn ra liên tục. Chả trách mấy vị giảng viên không ngừng lau mồ hôi lạnh, còn nhóm nam sinh vẻ mặt đen thui như đất nòi khoe môi không hện mà cùng nhau run lên kịch liệt.

Bên cạnh cửa sổ, cô gái nhỏ ngồi trầm mặc dường như bỏ quên cả thế giới.

Dầu âm thanh có kinh thiên động địa đến đâu thì qua đại não sẵn sàng đào thải mọi thứ không cần thiết. Chỉ mình cô ngồi lặng im, mắt dán chặt ngoài cửa xe, ngắm cảnh vật đang trôi vùn vụt trôi một cách vô thủy vô chung...

Chẳng ai biết rằng, cô bây giờ là một con người hoàn toàn khác chỉ còn sự sợ hãi bủa vây. Cô đã sợ biết nhường nào, sợ một màn máu đỏ, sợ cái chết bất ngờ. Sợ tất cả những gì vừa chứng kiến...

“Băng Thanh, uống cái này đi. Thuốc này có tác dụng đào thải độc tố đấy. Cũng may trong lúc dọn đồ tớ có mang theo dự phòng”- Bàn tay thon dài cầm nắm thuốc chìa trước mặt cô. Băng Thanh khẽ xoay người lại, đưa đôi mắt buồn bã nhìn lên.

“Ngài Đăng, thật sự không cần đâu. Tớ ổn mà...”- Băng Thanh nhẹ nhàng từ chối.

Nghe vậy, Ngài Đăng trực tiếp đặt nắm thuốc vào tay cô, lấy thêm một chai nước đã mở nắp, lên tiếng dỗ dành, “Ngoan, uống đi. Tớ không muốn có người tử trận trong chuyến đi ý nghĩa này đâu”

Băng Thanh chợt bật cười thành tiếng, khẽ lắc đầu rồi cũng nhận lấy thuốc đưa lên miệng uống. Ngài Đăng, cậu ta thực sự rất cứng đầu!

“Có thể chứ, giờ thì ngủ một giấc cho khỏe đi. Lát gặp lại”

Ngài Đăng mỉm cười rồi quay về chỗ ngồi của mình, khẽ nhìn về phía Băng Thanh một lát mới an tâm ngồi xuống.

Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, lắc lắc đầu rồi cũng dựa lưng vào ghế khẽ nhắm mắt chìm sâu vào giấc ngủ.

Lúc Băng Thanh tỉnh dậy là quá chiều, xe cũng đã về đến nơi. Mọi người đưa Đình Luân trở về phòng riêng, cô khẽ vận người một chút rồi nhảy xuống khỏi xe. Thật sự mà nói, độc tố này chưa đến nỗi mất mạng, chỉ là khó thở một chút thôi. Mong hẳn sẽ không có chuyện gì xảy ra. Cô hít sâu một hơi rồi tìm hành lý của mình lấy ra, mắt không tự chủ được lại nhìn qua chiếc ba lô của mỹ nam...

Sau hai giờ gọi bác sĩ riêng đến khám, Đình Luân mới có dấu hiệu tỉnh lại.

Băng Thanh cùng mọi người đứng chặt kín cả phòng quan sát người đang nằm trên giường đầy lo lắng... Thấy đôi mi mỹ nam khẽ run run, đám nữ sinh âm thầm thở phào nhẹ nhõm. Có trời mới biết họ đã lo lắng biết nhường nào.

“Nước...”- Đôi môi mông khê mấp máy.

Ngay sau đó hàng chục cốc nước được bung đến tận tay. Đình Luân thoáng nhú mảy khẽ gọi, “Băng Thanh...”

Một tiếng gọi nhẹ bằng đánh thẳng vào nơi mềm yếu nhất của Băng Thanh, cô thoáng kinh ngạc sau đó chụp lấy cốc nước của cô gái bên cạnh bung đến trực tiếp đỡ hẳn dậy, kê cốc nước vào môi, nghẹn ngào lên tiếng, “Uống đi...”

Đình Luân yếu ớt nhấp một ngụm sau đó nằm xuống, nhẹ nhàng phân phó, “Mọi người ra ngoài hết đi. Tôi muốn ngủ”

Hắn là nam nhi đương nhiên không thể để ọi người thấy sự mềm yếu nơi hân. Chuyện một con rắn cắn còn không gắng gượng nổi lấy tư cách gì để kể nghiệp bố hân? Hơn nữa, hân rất căm ghét mọi ánh mắt dò dẫm về hân, trong đó có bao nhiêu thật lòng, bao nhiêu giả dối hân còn không rõ sao!?

Mặc dù không đành lòng nhưng ai nấy đành gạt nước mắt rời đi. Băng Thanh là người rời đi cuối cùng, sau khi yên tâm một chút cô nhẹ nhàng nói, “Tôi ở phòng đối diện, có việc gì cậu cứ gọi cho tôi”

Dứt lời, cô mở cửa bước đi, không cần biết hân ta có đồng ý hay không, cô cũng nên để ý hân một chút. Nhưng mà... Lễ hội "âm thực quê hương" ngày mai xem như bị hủy bỏ rồi!

Băng Thanh thở hắt một hơi, mệt mỏi trở về phòng tắm rửa, trút bỏ muộn phiền trước khi bữa tối bắt đầu.

...

...

Màn đêm buông xuống, sương rơi ướt đầm cả mặt đất. Sau khi dùng xong bữa tối trong tình trạng không thể yên tĩnh hơn được nữa ai nấy ù dột trở về phòng. Sự việc ngoài ý muốn của Đình Luân khiến mọi người đều cảm thấy mất ăn mất ngủ...

Băng Thanh sau khi đi dạo vài vòng xung quanh biệt thự rồi cũng nhanh chóng trở về phòng.

Bước chân lững thững leo xong những bậc cuối cùng của cầu thang hình xoắn ốc, cô bất giác đưa mắt nhìn căn phòng đối diện. Từ chiều đến giờ vẫn đóng im lìm. Hân còn chưa tỉnh sao!?

Băng Thanh khẽ cau mày, nhẹ nhàng đến trước phòng hân, bàn tay đưa ra gõ cửa liền ngưng lại giữa không trung. Lúc này cô chợt nhớ đến chiếc ba lô của hân. Vì mãi lo lắng mà cô quên mang trả cho chủ nhân.

Băng Thanh nhanh chóng trở về phòng lấy ba lô của hân cầm đi. Mắt khẽ đảo mắt nhìn quanh. Nhiên Vỹ không có trong phòng? Giờ này cô ấy còn đi

đầu?

Cô lắc đầu, gạt tò mò qua một bên, mở cửa bước ra.

“Cốc... cốc.. cốc”- Tiếng âm thanh đơn điệu phát ra, Băng Thanh dựa lưng vào tường chờ đợi.

Nhưng mà...

Đáp lại cô chỉ là sự im lặng tối cao.

Năm phút trôi qua, Băng Thanh nhìn không nổi mở luôn cửa bước vào...

Trên chiếc giường trắng toát, Đinh Luân nằm yên lặng, đôi mắt nhắm nghiền, rèm mi dài như cánh bướm thoáng run rẩy vì đau.

Trong không gian của căn phòng rộng rãi, từng hơi thở dịu nhẹ vờn quanh phảng phất như dòng sông yên ả, Băng Thanh đến cạnh nhìn hẩn chăm chú. Thì ra lúc ốm đau, cho dù là con người mạnh mẽ nhất cũng trở nên đáng thương hơn hết thảy mọi thứ trên đời.

Không biết trải qua bao lâu, Băng Thanh cứ ngồi cạnh hẩn, chăm sóc vô cùng chu đáo. Lúc hẩn sốt cô tức trực vắt khăn ướt giúp hẩn hạ nhiệt, lúc hẩn cần răng vì con đau hành hạ cô nắm lấy bàn tay kia mặc cho hẩn siết chặt đến bật máu.

Rạng sáng, Băng Thanh mỗi một ngủ quên lúc nào không hay...

Lúc này, người trên giường mới hoàn toàn tỉnh táo, đôi mắt màu cà phê khẽ mở ra thu nhận mọi thứ vào tầm mắt. Nhưng điều làm hẩn chú ý chính là một cảm giác âm áp đang len lỏi trong tim.

Hẩn nhìn về bàn tay nhỏ bé rướm đầy máu của Băng Thanh đang nắm chặt lấy tay mình, trong lòng hẩn sản sinh một cảm giác khó nói thành lời. Con người yêu sinh mạng mình hơn mọi thứ như cô ấy có thể sẵn sàng chịu đựng đau đớn để mặc người khác phát tiết ư? Cô ấy có thể tốt như thế thật sao? Nếu vậy, tại sao 14 năm trước, lại sẵn sàng hại chết em mình vì đồ kị? Hẩn thật không hiểu nổi cô nàng này. Nhưng mà...sự cảm động trong lòng hẩn đúng là không thể chối bỏ được. Nghĩ vậy, hẩn bắt giác mỉm cười.

Chẳng biết trôi qua bao lâu, bàn tay nhỏ bé khẽ động đậy, đôi mắt lưu ly khẽ hé ra. Băng Thanh giật mình bật dậy nhanh chóng. Ông trời ơi, cô đã ngủ gục bên cạnh hẩn từ lúc nào? Đã vậy còn nắm tay tình tứ thế này? Không phải chứ?

Băng Thanh khẽ rút tay ra, gắt gao cắn môi nhìn người kia vụn phần bối rối, “Không như cậu nghĩ đâu, tôi vào đây là muốn trả lại ba lô cho cậu. Hại tôi gõ cửa muốn gây tay mà cậu không trả lời. Tôi sợ cậu xảy ra chuyện gì mới xông vào”

“Ừ, tôi biết”- Hẩn thần nhiên trả lời, đáy mắt tĩnh lặng như hồ nước.

“Vậy, cậu ngủ tiếp đi. Tôi về phòng...”- Băng Thanh vội vã đứng dậy tính bài chuẩn thẳng. Nhưng chưa kịp nhấc chân ra khỏi ghế đã bị hẩn kéo mạnh một cái bỏ chùng vào lòng ngực rắn chắc.

“Cậu sao thế? Buông tôi ra đi”- Băng Thanh giãy dụa thoát ra, nhưng đành vô lực chống cự, sức thiếu nữ sao địch nổi sức đàn ông đôi mươi. Vì vậy cô nàng nào đó bất lực đến thở cũng không dám.

“Ở đây ngủ cùng tôi”- Mỹ nam ghé sát tai Băng Thanh thì thầm, ngữ điệu vô cùng quyến rũ khiến người nghe đã bắt giác trầm luân.

“Biến thái”- Băng Thanh mặt không đỏ tím không loạn dùng tay tung một cú đấm vào vòm ngực của hẩn.

Mỹ nam thoáng nhìn đau, dùng giọng điệu mê hoặc nhất lên tiếng dỗ dành, “Ngoan, tôi sẽ không ăn thịt cô đâu”

Dứt lời, hẩn lật Băng Thanh nằm xuống bên cạnh dùng tay khoá chặt. Mà Băng Thanh lúc này kinh hãi đến phát ngốc, nửa ngày sau mới kịp phản ứng, “Tên điên này, bỏ cái móng vuốt của cậu ra khỏi người tôi đi. Cậu ôm thế tôi ngủ không được”

Nói xong câu này, cô bắt giác ôm miệng hận không thể tát mình một cái, ý tứ câu đó chẳng phải nó khẳng định cô đã thoả hiệp với hẩn sao?

Mỹ nam hài lòng mỉm cười, bàn tay hơi nói lỏng một chút, khẽ thì thầm, “Ngủ đi, tôi sẽ canh chừng dùm cô”

Có trời mới biết, Băng Thanh đang tận dụng sự bình tĩnh 19 năm cất giấu để không phát điên ngay lúc này. Niệm tình hẩn là người bệnh cô đành 'mắt nhắm mắt mở' cho qua vậy...

Sau một hồi im lặng, an tâm vì hẩn rất biết điều, cô tiếp tục chìm vào giấc mộng, cảm giác âm áp khi có người áp ủ quả thật khiến cô ngủ rất ngon, ngon đến nỗi cô đã quên mất con ác mộng luôn thường trực mỗi đêm đã tan biến từ bao giờ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42

Lần thứ hai tỉnh dậy, Băng Thanh mệt mỏi xoa bóp mi tâm để tinh thần tỉnh táo hơn. Tối qua mãi chăm sóc cho hấn, rạng sáng mới thoải mái ngủ một giấc, cơ thể đau nhức là điều không tránh khỏi. Tầm mắt cô nhìn về chỗ trống bên cạnh, hấn đã rời giường từ lúc nào. Mò mẫm lôi di động từ trong túi quần ra, nhìn vào màn hình điện thoại Băng Thanh thoáng sững sốt. Sao cô có thể ngủ quên đến 10h ngày hôm sau thế này!?

Điều này nói lên điều gì!? Chưa biết chừng mọi người đang tá hỏa vì sự biến mất của cô, đặc biệt là Nhiên Vỹ cô ấy vốn là con người nhạy cảm nhất định sẽ phát hiện ra điều gì đó khi cô không ở trong phòng.

Trời ơi, sao cô lại quên mất điều này chứ? Giờ biết ăn nói ra sao với mọi người đây? Những cái đầu óc thần thánh ấy luôn biết làm quan trọng hoá vấn đề lên... Đến lúc đó sẽ là một màn rắc rối mà cô phải hòng trọn. Ánh mắt của đám nữ sinh đủ giết người rồi, giờ thêm chuyện này họ không phan thấy cô mới là chuyện lạ đấy!

Băng Thanh ử dột cắt điện thoại, mắt khẽ nhắm lại tận hưởng chút bình yên còn sót lại...

“Cạch”. Một tiếng động phát ra, đồng thời cửa phòng cũng bị mở.

Băng Thanh nhìn về cánh cửa. Thân hình cao lớn của mỹ nam bước vào, trên tay là túi đồ ăn bốc ra hương thơm ngào ngạt. Mà dạ dày của cô lúc này cũng rất phôi hạp, gào thét dữ dội vì đình công đã lâu...

“Đói không?”- Đình Luân tiến tới đặt túi đồ ăn lên bàn, liếc mắt nhìn cô đầy ẩn ý.

Băng Thanh không hề giấu diếm khẽ gật đầu. Giờ này mà còn quan tâm đến thể diện đúng là kẻ ngốc...

“Heo con, tới đây nào”- Hấn thoáng vẫy tay, điệu bộ giống như thích trêu chọc người khác. Nhưng cặp mắt nâu lại sáng từng tia dịu dàng hiếm có.

Băng Thanh nhìn về phía hấn, cố gắng phân tích biểu cảm trong cặp mắt nâu kia, nhẹ nhàng bước xuống giường, thông thả đến ngồi đối diện. Đôi mắt lưu ly mở lớn bình thản chờ đợi, một lúc sau khẽ mở miệng, “Cậu khỏe hấn rồi chứ?”

Đình Luân bỏ thức ăn vào bát đẩy về phía cô, nở nụ cười xấu xa, “Nhờ phúc của cô ôm quá chặt nên tôi đã khỏe hơn rất nhiều”

Về mặt hấn thoáng ôn nhu khi nghĩ về cảnh tượng tối hôm qua, quả thật cô ấy ôm hấn rất chặt, chặt đến nỗi khiến hấn mất ngủ cả đêm. Nếu không phải lời hứa hẹn, đảm bảo rằng từ đêm qua hấn đã 'ăn' sạch cô nàng không còn một mống!

Hấn vừa nói xong, Băng Thanh bắt giác đỏ mặt, cúi đầu ăn nốt tô bún nhằm che đi vẻ thất thố của mình. Tên này đúng là xấu xa! Rõ ràng hấn tự mua đây buộc mình kéo cô lại ngủ cùng, giờ còn bị mang tiếng ăn đậu hũ của người ta. Vô si! Quá đáng! Băng Thanh âm thầm nhai ngấu nghiến, tưởng tượng những cộng bún là gương mặt ai đó hung hăng cắn xé...

Ăn xong bữa trưa lót dạ, Băng Thanh liền trở về phòng. Hôm nay là ngày cuối cùng của chuyến đi ngoại khoá, giờ này ắt hẳn mọi người đang tham dự lễ hội ẩm thực cạnh bờ biển gần đây. Cùng lắm chỉ cách khu nghỉ dưỡng vài trăm mét nhưng không một ai dám bỏ lỡ. Ngoài việc được nếm những món ăn nổi tiếng của mảnh đất Quảng Bình, thực khách còn được đăng kí tự tay chế biến những món ăn ngon giới thiệu mọi người cùng thưởng thức, hình thức giống như cuộc thi tìm đầu bếp vậy!

Băng Thanh sắp xếp lại hành lý, xong nốt hôm nay ngày mai được về nhà rồi, nghĩ tới đó tâm tình cô bỗng dưng phấn chấn hẳn. Sau khi tắm rửa xong, chải lại mái tóc còn đọng hơi nước đột nhiên có tiếng gõ cửa.

Băng Thanh ngờ ngợ, khẽ vuốt lại mái tóc đi tới mở cửa.

“Cậu còn việc gì?”- Băng Thanh nhìn Đình Luân đang nhàn nhã dựa lưng vào tường, nghi hoặc lên tiếng.

“Về nhà!”- Hấn nhàn nhạt nói, biểu cảm vẫn xa cách như thường ngày.

“Chỉ tôi và cậu?”. Đôi mày thanh tú khẽ chau lại. Đùa gì thế? Bỏ đi thế này hậu quả thế nào có phải kẻ ngốc đâu mà không biết?

“Ừ”- Hấn thần nhiên đáp.

“Không đi”- Băng Thanh liếc mắt toan đóng cửa thì bị hấn nhanh chóng lấy chân chặn lại.

“Chỉ tôi và cô trở về. Tôi cần phải điều trị”. Có trời mới biết đây là cái lý do ấu trĩ nhất mà hấn phải ngụy biện cho hành vi của mình!

Băng Thanh nhìn hấn một cách chăm chú, hồi lâu sau mới phản ứng, “Não cậu bị úng thủy hả? Cậu khám bệnh chứ tôi có khám bệnh đâu. Tại sao tôi phải đi cùng cậu? Tôi chưa chán sống đến mức độ ấy đâu”

“Đi với tôi nguy hiểm vậy sao?”- Mỹ nam nheo mắt nhìn Băng Thanh, đáy mắt thấp thoáng xuất hiện sát ý, cứ như chỉ cần cô nói "đúng vậy" thì giây tiếp theo hấn sẽ thiêu đốt nàng vậy.

Băng Thanh ho khan một tiếng, cố gắng đập tan đi ý nghĩ giết người của hần ngay lúc này, “Khụ...chỉ là, tôi sợ mọi người dị nghị thôi. Cứ thế mà về không ổn lắm, chi bằng đợi mọi người cùng về thì hơn”

Có đánh chết cô cũng không về cùng hần. Hần không chỉ nguy hiểm mà cực kì nguy hiểm, bên cạnh hần cô chưa có giây phút nào được yên thân cả, chỗ nào có hần chỗ đó có cái chết luôn rình rập lấy cô. Qua bao nhiêu lần trải nghiệm cô đúc kết ra một điều đó là tránh xa người này càng xa càng tốt, nếu không chào đón cô sẽ là thiên đao vạn quả...

Sắc mặt mỹ nam thoáng trầm xuống, hồi lâu sau lạnh giọng nói, “Cô còn nhớ thỏa thuận giữa chúng ta chứ? Đừng bảo mới đó mà đã quên rồi? Cô nghĩ vừa cứu tôi một mạng mà tôi đã cảm động quên mất đi quá khứ 'tốt đẹp' của cô ư? Băng Thanh, không biết nên gọi ca cô quá đơn giản hay quá thông minh đây nữa...”

“Đủ rồi!”- Băng Thanh lớn tiếng, ôm lấy đầu lắc nguầy nguậy, “Tôi xin cậu đừng nói nữa. Được rồi, tôi sẽ về cùng cậu, tôi vào chuẩn bị ngay”

Nói rồi, Băng Thanh loạng choạng trở vào phòng, luống cuống sắp xếp đồ đạc bỏ vào ba lô. Cố gắng đè nén cơn sợ hãi ngay lúc này, lời hần nói cứ như một đoạn phim quay chậm về những ngày trong quá khứ khiến cô không thể thờ nổi. Thảm khốc. Kinh hoàng. Tuyệt vọng. Đó là những gì cô muốn xóa bỏ nhưng không thể.

Phía sau, cặp mắt nâu hiện lên từng tia đau đớn, bàn tay to bắt giắc siết chặt lấy nhau hần lên từng tơ máu. Khóe môi kiêu bạc khẽ mấp máy, “Xin lỗi...”

Tạm biệt miền cực lạc của chốn huyền thoại. Băng Thanh lên máy bay riêng của Đình Luân trở về Du Sinh.

Ở trên cao, bao phủ xung quanh là những đám mây trắng được xếp từng tầng thanh thoát như những nàng tiên nữ. Băng Thanh nhìn ra cửa kính, tâm trạng lặng yên như bước vào cõi mộng. Bên cạnh, Đình Luân chăm chú đọc cuốn tạp chí trong tay. Thỉnh thoảng liếc mắt về cô gái nhỏ lại thăm thẳm dài. Lần đầu tiên trong đời hần cảm nhận được hai chữ 'bất lực'...

Nửa giờ sau. Máy bay đáp xuống tại sân cỏ Vũ gia.

Chào đón họ là hai hàng giúp việc xếp hàng dài với thái độ kính cẩn. Thấy Đình Luân bước xuống từ phi cơ, mọi người liền cúi chào.

“Cậu chủ đã về”

Đình Luân gật đầu, kéo tay Băng Thanh bước đi không kịp để người ta tò mò hay dò xét.

Mà Băng Thanh lúc này cứ như người mất hồn, kể từ khi đặt xuống bãi cỏ, cô cứ nghĩ rằng bản thân mình đang gặp...ác mộng. Về gia thế hiển hách của hần ngày nào cô cũng đã nghe đến phát nhảm, nhưng được tận mắt chứng kiến thế này quả thật khiến người ta choáng váng..

Băng Thanh im lặng để mặc hần tùy ý kéo đi phẳng phẳng băng qua mọi con đường. Cả người đỡ dần như ăn phải thuốc phiện, ngay cả vẻ tỉnh táo thường ngày trong đôi mắt cũng đã bay tận chân trời...

Cách đó không xa, đám người mặc áo đen đứng sẵn ở cửa, vừa trông thấy hần cũng cúi đầu lễ phép.

“Chào mừng cậu chủ đã về”

Đình Luân khẽ gật đầu, một trong số người đứng ở đó nhanh chóng bước lên mở cánh cửa dát mạ vàng óng ánh. Cánh cửa từ từ mở ra, đập vào mắt cô là một căn nhà đầy đủ tiện nghi xa hoa đến mức không thể diễn tả thành lời. Nhìn sự giàu có này Băng Thanh bị dọa đến phát ngốc.

Phòng khách rộng lớn, được bày trí rất trang trọng. Giữa căn phòng là bộ bàn ghế trị giá hàng tỷ đồng, ngoài ra còn có tivi, bể cá, bình hoa,... được trang trí rất đẹp mắt. Trên tường là những bức tranh thủy mặc, đâu không biết giá trị của nó nhưng nhìn qua cũng biết đây là những tuyệt tác nghệ thuật vô giá.

Nhưng mà...

Băng Thanh không rõ vì sao hần lại dẫn cô vào đây, giờ phút này cô chỉ muốn về nhà để ngủ một giấc thôi.

“Ngồi đây một lát đi”- Đình Luân ấn Băng Thanh ngồi xuống ghế, sau đó hần trở vào bếp rót hai cốc cao cao.

Cô khẽ nhìn căn phòng đến ngẩn người. Thảm chau mày hồ nghi, không biết nhà hần làm gì mà giàu đến nỗi 'nứt đá đổ vách' thế này? Băng Thanh cảm thấy gia thế hần không hề đơn giản như lời đồn. Tập đoàn xa xỉ phẩm ư? Chỉ cần kinh doanh mỹ phẩm đã trở nên giàu có thế này quả không đơn giản!

“Uống cái này đi, cao nóng đấy. Trông cô này, tím tái hết mặt mũi rồi”- Đình Luân từ trong bếp bước ra, trực tiếp đặt cốc cao cao vào bàn tay nhỏ nhắn của

Băng Thanh, một khắc sau, nhẹ nhàng ngồi xuống đối diện, “Cô lạnh lắm sao?”

Cô nhận cốc cao cao đưa lên nhấp một ngụm, khẽ gật đầu. Thời tiết thay đổi quá đột ngột cô đúng là có chút thích ứng không kịp... Đi chưa quá ba ngày, mà cô cảm thấy mình yếu mảnh đất còn cát kia hơn, cái lạnh chỉ se se giống như mùa thu, không như Du Sinh lạnh đến cắt da cắt thịt.

“Qua đây...”- Mỹ nam khẽ giơ ngón trỏ ra ngoắc ngoắc, nỏ một nụ cười cực kỳ xấu xa...

Băng Thanh ngơ ngác nhìn hấn, một giây sau trừng mắt đầy chán ghét, “Hạ lưu”

Đình Luân cười rộ: “Sao cô lại nói tôi như vậy? Tôi có lòng tốt truyền hơi ấm giúp cô thôi mà...”

“Thần kinh! Nói chuyện với cậu là vấn đề nhục nhã nhất mà tôi từng trải qua”- Băng Thanh nhếch môi, đáy mắt toát lên vẻ lạnh lùng.

Đình Luân giận quá hoá cười, khoe môi kiêu bạc vẽ ra một đường cong tuyệt mỹ, “Tôi nghĩ là, giá trị của tôi trong mắt cô không ngờ thấp kém đến vậy? Không biết có nên tán thưởng rằng cô quá ngu ngốc hay thậm chí tệ đến mức sai lệch đây nữa. Dù hiểu theo hướng nào, cô cũng chính là kẻ có mắt không trông”

Băng Thanh bỗng nhiên bật cười, vô cùng cao hứng, “Bớt nói nhảm đi, tôi muốn về nhà. Tốt nhất cậu đừng nên hồ đồ giữ tôi lại. Tôi chỉ có nghĩa vụ làm theo lời cậu nhưng không có nghĩa là cậu quản thời gian nghỉ ngơi của tôi. Rõ chứ?”

“Được thôi. Tôi chịu cô rồi đây. Nào, đứng dậy tôi đưa cô về”- Đình Luân đứng dậy, nâng tay lấy chiếc áo vắt cạnh thành ghế mang vào cho Băng Thanh, nhìn vẻ mặt không cam lòng của cô hấn không quên bồi thêm một câu đậm chất uy hiếp, “Trật tự đi, tôi không muốn mình chờ một xác chết trên xe đâu”

Băng Thanh giận đến phát run. Bàn tay bắt giắc siết chặt thành nắm đấm chỉ hận không thể vung cho hấn một tát. Mỹ nam chết tiệt, không nói được lời nào từ té hơ được à? Sao cứ phải chọc ngoáy vào nơi nhạy cảm nhất của người khác mới hài lòng? Băng Thanh cố đè nén cơn điên lúc này, có trời mới biết, ở bên hấn cô phải vất vả sự nhẫn nại đã tích lũy suốt 19 năm nay ra để sử dụng...

“Đi thôi, cô trưng bộ mặt như sát thủ ấy ra để làm gì? Đây là địa bàn của tôi nên biết điều một chút, cô cũng biết hậu quả khi chống đối tôi rồi chứ?”- Đình Luân nhàn nhạt nói, không biết Băng Thanh có đồng ý hay không đã tùy ý kéo bàn tay nhỏ rời đi.

Mà Băng Thanh lúc này giống như bị hồ đồ ăn mất trí tuệ tinh thông, cứ ngẩn ngơ để hấn nhét vào xe lúc nào không hay... Căn bản lời nói của hấn cứ như một hồi chuông kinh người giáng mạnh vào đại não Băng Thanh dẫn đến mất trí...

Khi lý trí đã hoàn toàn khôi phục, Băng Thanh thở một hơi dài thườn thượt, cô từ trước đến giờ không sợ bất cứ thứ gì chỉ sợ...uy hiếp. Mà hấn lại là người nói được làm được, tốt nhất không nên chọc vào...

Sau khi thắt dây an toàn, Đình Luân nhàn ga rời đi...

Hai người cứ duy trì im lặng như thế cho đến khi chiếc xe đỗ trước cổng nhà cô. Băng Thanh tháo dây an toàn, chuẩn bị bước xuống.

“Khoan đã”- Đình Luân bất ngờ nắm lấy bàn tay nhỏ của cô nhẹ nhàng đặt lên đó một nụ hôn, động tác thâm tình hết như những người yêu nhau “Buổi chiều vui vẻ”.

Băng Thanh nhất thời sững người, cổ họng như có tảng đá nặng nề chặn lại, định nói gì đó nhưng không thể mở miệng được, cứ như đã mất hết âm thanh, hồi lâu sau gương mặt thanh tú bắt giắc đỏ lên, cô vội vã rút tay, cò giò chạy đi như ma đuổi...

Lúc đặt chân vào cửa, tim vẫn đánh thùm thụp như đệm bóng. Phải một lúc lâu sau cô mới bình tĩnh tiếp nhận tất cả. Hấn đã làm gì? Chuyện này giống như sét đánh giữa trời quang đánh vào nơi mềm yếu nhất của cô...

Băng Thanh cứ đứng ngây như phỗng giữa nhà cho đến khi mẹ mang tạp dề từ trong bếp bước ra, nhẹ nhàng lên tiếng:

“Băng Thanh, không phải chiều tối con mới về sao? Sao về sớm vậy?”

Băng Thanh sau khi ổn định lại tâm trí mới đáp lại lời mẹ, “Dạ, lịch trình bị thay đổi mẹ ạ”

“Đi chơi vui chứ?”- Mẹ dịu dàng hỏi, đỡ lấy chiếc ba lô từ tay cô đặt xuống cạnh bàn, “Có trải nghiệm gì mới không?”

“Vui lắm mẹ ạ. Con còn mua quà cho bố mẹ nữa này”- Băng Thanh mỉm cười tinh nghịch, bước đến lấy từ ba lô ra hai món quà được bao bọc cẩn thận. Đây là món đồ cô đã lựa chọn rất kỹ lưỡng, nhất định sẽ hài lòng bố mẹ.

“Được dẹt từ chất liệu thổ cẩm à? Đẹp quá”- Mẹ thốt lên bất ngờ nhìn chiếc túi xách mở ra từ hộp, “A, cà vạt nữa này, đẹp quá, Băng Thanh quả là có con mắt thẩm mỹ”- Mẹ vui đến nỗi cười híp mắt. Không ngờ con bé này chu đáo quá...

Băng Thanh mỉm cười: “Bố mẹ thích là tốt rồi”

“Haha...tối nay mẹ sẽ chiêu đãi con món gà hầm nấm, đợi mẹ nhé!”- Mẹ hào hứng khoe, mặt tươi như trứng xỏ sổ.

“Vâng ạ. Mẹ con đúng là tuyệt vời nhất”

Một ngày dài một mõi trời qua, Băng Thanh leo lên giường ngủ một mạch đến sáng. Dù không cam tâm nhưng vẫn phải chắt vật đến trường... Lúc này, cô chỉ ước giá như bây giờ là Tết, cô có thể ngủ thẳng căng đến ngày mai, tốt thật...

Băng Thanh bỗng dừng mỉm cười tự giễu vì suy nghĩ ấu trĩ của mình, vờn vai một cái rồi chuẩn bị đồ đi học...

...

...

Bước xuống chuyến xe buýt quen thuộc, Băng Thanh thăm nỡ một nụ cười ung dung tiến vào cổng trường...

Mới ngày nào cô còn ngỡ ngác vì mọi thứ đều xa lạ, giờ phút này cứ như vừa trôi qua một thế kỉ vậy. Cảnh vật cũng thoáng gần gũi đến quen thuộc, thậm chí lúc nhắm mắt cô cũng xác định được trong ngôi trường giàu có này có bao nhiêu đường đi... Chỉ qua vài tháng ngắn ngủi, mọi thứ đối với cô cứ như một con mơ... Chợt đến chợt đi vụt tan như một cơn mưa rào. Nhưng mà... không thể phủ nhận, sự hiện diện của ai đó đã khắc sâu vào trái tim này, bàn tay vô thức đặt vào sợi dây chuyền hình mặt trăng, Băng Thanh cố đè nén nỗi nhớ khắc khoải này lại... Hẳn có hạnh phúc không?

"Băng Thanh, vào lớp thôi!" - Nhiên Vỹ từ cổng trường tiến vào nhẹ nhàng lên tiếng, trông thấy vẻ mặt hỗn loạn của Băng Thanh, cô thấp giọng, "Cậu sao thế? Không ổn chỗ nào hả!?"

"Không có gì, đi thôi" - Băng Thanh giấu đi cảm xúc nắm tay Nhiên Vỹ bước đi.

"Này, hôm qua cậu sướng nhé, được hoàng tử đưa về tận nhà" - Nhiên Vỹ cao hứng, ánh mắt không giấu được ngưỡng mộ.

"Hả? Sao cậu biết?" - Băng Thanh khẽ giật mình hỏi lại.

"Chao ôi, cậu xem thầy cô là trẻ con hả? Sinh viên do họ quản lý, vắng ai, thiếu ai họ còn không biết sao? - Nhiên Vỹ cười cười, "Hơn nữa, trước khi hai người trở về, Đình Luân đã thông báo với thầy cô, tránh để mọi người lo lắng"

Băng Thanh giống như đã hiểu hết mọi việc nhẹ gật đầu. Nói vậy, xảy ra chuyện này đám nữ sinh càng căm ghét cô hơn.

"À, sắp tới giáng sinh. Cậu muốn đi chơi đâu không?"

Đi được một đoạn, Nhiên Vỹ nghiêng đầu nhìn Băng Thanh, vẻ mặt đầy mong đợi.

Nghe vậy, Băng Thanh thoáng ngẩn người, sau đó cười mỉm, "Có, tớ được hoàng tử mời". Hình như cũng đã có một người đã từng đề nghị giáng sinh này cô đi chơi cùng hẳn. Nhưng mà... thời khắc này ở bên kia địa cầu... hẳn vẫn còn nhớ chứ!?

"Biết ngay mà" - Nhiên Vỹ cười nhẹ, "Băng Thanh này, tớ nghĩ hẳn ta cũng có tình cảm với cậu đấy"

Cái gì? Băng Thanh giống như bị sét đánh trúng đầu. Chuyện này còn bi hài hơn cả chuyện ngày mai là tận thế!

"Cậu nói lung tung gì thế? Cậu đừng kể chuyện cười thế chứ?" - Băng Thanh ôm miệng cười thất ruột. Chuyện đùa này sao có thể chứ. Đó là do mọi người không biết đằng sau cái màn nam nữ mùi mẫn như hình với bóng này là cả một âm mưu đầy toan tính. Hẳn với cô có thể phát sinh cái loại tình cảm điên rồ đó sao? Nực cười...

"Ngoài cuộc sáng tỏ, trong cuộc u mê, cậu còn nghi ngờ con mắt nhìn đời của tớ sao!?" - Nhiên Vỹ ung dung bước lên phía trước hai bước, sau đó xoay người lại nhìn thẳng vào Băng Thanh, "Nhưng mà... có một điều là, ai lỡ trầm luân vào tình cảm đó nhất định sẽ người chịu tổn thương đầu tiên"

Băng Thanh thoáng chau mày, "Cậu có dụng ý gì!?". Không phải vô duyên vô cớ Nhiên Vỹ nói ra điều đó chỉ là cô không thể nuốt trôi được mớ kinh ngạc này.

"Rồi cậu sẽ biết thôi" - Nhiên Vỹ cười đầy bí hiểm.

"Nhiên Vỹ, không phải cậu cũng thần tượng hẳn à!? So với đám nữ sinh trong trường chỉ có cậu là bình tĩnh giao du với tớ thôi. Cậu không căm ghét tớ hả!?" - Băng Thanh là người rất cơ trí, tất nhiên những ai đối đãi tốt với cô, cô đủ tỉnh táo để cảm nhận được. Mà Nhiên Vỹ này lại là người chủ động làm quen với cô trước tiên, ban đầu chính cô còn hồ nghi mục đích của cô ấy, nhưng dần dà Băng Thanh cũng biết thật ra Nhiên Vỹ rất thuần khiết con người tinh khôi giống như một bản nhạc piano...

"Cậu lầm rồi, nói không ghen tỵ là nói dối, nhưng mà..." - Nhiên Vỹ cong môi cười thanh nhã, "Tớ không giống đám nữ sinh, thần tượng đến mức điên cuồng, so với đám người đó đầu óc tớ còn tốt chán, chỉ là không muốn ôm ảo tưởng mà thôi"

Băng Thanh bất giác ngẩn người, không ngờ Nhiên Vỹ là một người tinh táo đến vậy, biết suy xét trước sau, quả là một người con gái tinh tế.

Hồi lâu Băng Thanh không trả lời, Nhiên Vỹ bình thần nói tiếp, không che dấu được nét lạnh lùng trong đáy mắt:

"Cậu biết không? Trên đời này có ba loại đàn ông. Một loại đáng thần tượng, loại thứ hai là đáng được yêu, loại thứ ba chính là đáng để chà đạp. Nếu cậu gặp được loại thứ nhất đó là một phút nông nổi, loại thứ ba sẽ là bi kịch cuộc đời, chỉ còn loại thứ hai đã sớm bị tuyệt chủng từ lâu..."

Băng Thanh bỗng dưng rất muốn cười, định lên tiếng an ủi thì chuông vào học chợt điểm, cô vẫy tay với Nhiên Vũ hướng lớp học của mình bước đi.

"À, tớ đã tìm được thầy dạy piano cho cậu rồi đấy. Cố gắng học tốt nhé, hi vọng trong tương lai tớ và cậu sẽ cùng nhau biểu diễn trên cùng một sân khấu" - Nhiên Vũ nói theo, nở nụ cười ngọt ngào.

"Cảm ơn cậu nhiều nha" - Băng Thanh xoay người lại khẽ gật đầu, nụ cười tràn ngập cả khuôn mặt.

Nhìn theo bóng lưng Nhiên Vũ đã khuất sau dãy hành lang dài bất tận, Băng Thanh âm thầm thở dài hơi, nhấc chân tiến vào lớp học. Lối Nhiên Vũ nói dường như có sự thức tỉnh rất cao đối với cô. Dẫu cô chưa từng trải nghiệm qua thứ tình yêu ngọt đắng đó, nhưng cảm giác yêu mà chưa phải là yêu thật khiến trái tim nhỏ lệ...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43

19 tuổi, tình yêu chưa phải là tất cả. Nhưng dám yêu, dám hận mới là bản lĩnh nên có của một người trưởng thành. Tình yêu đôi lúc rất ngọt ngào nhưng cũng là một liều độc được trí mạng khiến trái tim đau đến khắc khoải... Có chăng thời gian sẽ xóa nhòa tất cả hay càng nhấn chìm con người ta lún sâu vào u tối?

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chẳng mấy chốc Giáng sinh đã ghé qua ngập tràn từng góc phố...

Con gió mùa đông khẽ tạt qua làm cảnh vật dường như cũng run rẩy theo. Ở Du Sinh, đây chính là thời điểm lạnh nhất trong năm, thời tiết càng khắc nghiệt hơn khi trời bất chợt đổ cơn mưa phùn. Cái lạnh tê tái thấm sâu vào từng thớ thịt khiến người ta bất giác rợn người...

Tại khu phố nhỏ, nơi có những ngôi nhà mang vết tích của thời gian, rải rác là những bước tường bám đầy rong rêu như một chứng nhân lịch sử về sự hình thành lâu đời ở nơi đây...

Băng Thanh từ nhà lưng thững bước ra, nhấc từng bước chân trong cơn gió lạnh, cô ngược mắt nhìn lên bầu trời xám xịt, cái lạnh cô như tê dại đi. Mùa đông năm nay kéo dài hơn dự kiến...

Đôi mắt lưu ly không tự chủ được lặng lẽ nhìn khắp khu phố, theo thời gian cảnh vật trở nên cũ kỹ, nhưng cảm giác trống rỗng trong lòng vẫn luôn đeo bám cô mỗi ngày không cách gì xóa bỏ được...

Bước ra con đường quốc lộ, xa xa vọng lại là bản nhạc Giáng sinh "Merry Christmas" tràn đầy vui tươi. Giây phút này giáng sinh thực sự đã về! Con đường rộng lớn ngập tràn sắc đỏ, rải rác là những cây thông được trang trí lộng lẫy trong khắp các cửa hàng...

Không khó để nhận ra không khí vô cùng náo nhiệt...

Băng Thanh chậm rãi tiến về bến xe, vẫn phương thức cũ, đợi chuyến xe sớm nhất để đến trường.

Vì là Giáng sinh nên toàn thể sinh viên Thanh Du càng thêm hào hứng. Tiếng cười đùa lanh lảnh khắp sân trường, đan xen là tiếng đàn, tiếng nhạc của một lớp Nghệ thuật gần đó vọng lại... Không khí rạo rực giống như nhiệt huyết của tuổi trẻ luôn luôn sục sôi mãnh liệt trong trái tim mỗi người...

"Băng Thanh, chúc mừng giáng sinh"- Một bạn nữ từ trong lớp bước ra mỉm cười chào cô.

"Chúc mừng giáng sinh"- Băng Thanh đáp, không quên nháy mắt đầy vui vẻ.

Giờ tự học của sinh viên rôm rả tiếng chuyện trò. Băng Thanh chăm chú làm nốt bài luận văn được khai thác từ chuyến đi thực tế vừa qua. Với sự quan sát nhạy bén, linh hoạt của mình luận văn lần này đúng là không thể làm khó được cô. Vừa làm được một lát, cô cảm thấy có cái gì đó không ổn, khẽ ngược mắt nhìn qua, kinh hãi nhận ra một điều, mấy nam kia đang nhìn cô chăm chú...

"Cậu nhìn tôi làm gì?"- Băng Thanh chau mày khó hiểu. Ánh mắt ấy biểu thị chắc chắn không phải điều tốt đẹp gì.

"À, nếu cậu nhìn tôi để nhắc nhở việc cậu nói lần trước thì không cần đâu. Tôi là người trọng chữ tín sẽ không làm cậu thất vọng"

Đình Luân nghe vậy không giấu nổi nét cười trong đáy mắt, nhàn nhạt phun ra ba chữ, "Tôi biết mà"

"Biết rồi thì nhìn hướng khác để tôi làm bài, cậu nhìn. Tôi khó chịu"- Cặp mắt lưu ly hiện lên tia sát ý, vẻ mặt cực kỳ khó chịu.

Đình Luân ừ hử một tiếng, sau đó không thêm đoái hoài gì nữa liền quay mặt đi. Nhưng mà... khuôn mặt kiêu bạc khẽ nhếch lên như đang suy tính điều gì

đó...

Kết thúc giờ học, sinh viên tùm ba tùm bầy kéo nhau ra về.

Băng Thanh xốc ba lô, lê chân về phía cổng trường, đang mãi mê ngắm cảnh, tầm mắt lại hướng về chiếc xe thương vụ đang đỗ cách đó không xa. Điều làm Băng Thanh chú ý đó là mỹ nam đang vẫy tay với cô, ngay cả khoe môi cũng đang nở nụ cười cực kì âm áp.

Âm áp? Băng Thanh dụi mắt hồ nghi, con người nham hiểm như hắn cũng có điệu cười thế này ư? Nói mặt trời mọc đằng Tây cô còn miễn cưỡng chấp nhận được, còn hắn tất nhiên không có khả năng khiến người khác cảm thấy âm áp, rốt cục hắn đang có âm mưu quái quỷ gì đây?

“Còn đứng đó làm gì, đến đây nhanh!”- Đinh Luân không nặn không nhạt lên tiếng, kéo Băng Thanh từ tâm trạng đang hoài nghi chuyển thành phần nộ. Hắn là thượng đế à? Sao lúc nào cũng thích điều khiển mọi thứ như vậy?

“Cô không nghe tôi nói gì sao?”- Đinh Luân hết sức nhẫn nại nói thêm lần nữa, bàn tay đã siết chặt đến mức gân xanh nổi lên, nhưng mà... vì nghiệp lớn hắn bắt buộc phải nhịn!

Băng Thanh không nhanh không chậm tiến đến đứng trước mặt hắn, đôi mắt lưu ly mở to ngược lên nhìn hắn đầy nghi vấn, khoe môi anh đào khẽ mím lại trông qua có vẻ rất... âm ức TT^TT.

“Cái này... cho cô”- Đinh Luân từ trong xe lấy ra một túi đồ ném về phía Băng Thanh, liền đó nói tiếp, “Tôi nhớ mặc vào”

Tôi là thời điểm dự tiệc Giáng sinh ở nhà hắn, khách mời không phải dạng xoàng xĩnh, Băng Thanh không hiểu vì sao hắn lại muốn cô tham dự, “Cái này... tôi nhất định phải đến sao?”

“Cô dám không đến? Tôi biết cô cũng chẳng phải hạng thượng lưu gì nhưng mà...”- Hắn thoáng cười giễu cợt, “Xem như cô cũng tạm chấp nhận được”

Băng Thanh thề, chưa bao giờ cảm thấy bị sỉ nhục như lúc này. Hồi còn trung học, có bao anh chàng si mê bám riết không ngừng, cô còn lạnh lùng xem như không khí, thậm chí mỗi ngày đi học trong học bàn quả chất từng đồng, cô cũng xem như đó là điều bình thường đem tặng lại cho các bạn trong lớp khiến họ một phen đỏ kị, có người bảo cô ngốc không biết trân trọng tình cảm là gì cả. Lúc đó cô chỉ cười gượng cho qua, căn bản cô không thích dấn thân vào những tình cảm ấu trĩ đó...

Nhưng mà... thời khắc này rõ ràng giá trị của cô đã bị hắn dùng mất cả chân để nhìn nhận. Con người quan trọng nhất sĩ diện, sao hắn dám đùa cợt nói ra những lời có mức sát thương đó. Tạm chấp nhận à? Hôm nay không cho tên này ăn đòn đúng là không biết hoa vì sao lại đỏ mà...

Sau một hồi phân tích kỹ lưỡng hơn thiệt, rốt cục Băng Thanh cũng đành gất gao cắn chặt môi, cô đè nén nổi căm ghét hắn lúc này, lạnh lùng nói: “Được rồi, tôi sẽ đến”

Dứt lời, cô giật luôn cái túi đi thẳng không thèm ngoái lại dù chỉ một lần...

Khoe môi người nào đó nở một nụ cười tuyệt mỹ. Lúc cô ấy giận dữ thật sự rất.... đáng yêu... Mà chính hắn lại không kim lòng được nhất thời trầm luân vào đó, hắn cũng không rõ cảm giác này gọi là gì, nhưng sự vui vẻ xuất phát từ tận đáy lòng này đúng là không thể không thừa nhận...

Khi màn đêm buông xuống cũng là khoảnh khắc vạn vật chìm vào giấc ngủ. Nhưng giây phút này mọi thứ cứ như vừa mới bắt đầu, bắt đầu ột đêm Chúa trời tạ thế...

6h30 phút. Băng Thanh soi mình trong chiếc gương nhỏ, chiếc váy hồng xinh xắn tôn lên dáng người nhỏ nhắn tựa như nàng công chúa bước ra từ bức tranh cổ tích, khiến người ta phải thốt lên ngỡ ngàng. Băng Thanh híp mí hài lòng, chậm rãi chải lại mái tóc dài, dùng sợi dây ruy băng màu xanh nhạt buộc lệch. Cuối cùng điểm thêm chút son màu cherry cho đôi môi thêm căng mọng. Xong xuôi mọi thứ cô lấy từ trong tủ ra đôi giày búp bê màu trắng vô cùng tinh tế úm vào chân. Sau khi cảm thấy mọi thứ được xem là tạm ổn, Băng Thanh lấy túi xách sau đó bước ra khỏi phòng...

“Mẹ à, con đi dự tiệc giáng sinh cùng bạn đã nhé”- Băng Thanh nói vọng vào trong bếp.

Mẹ đang loay hoay làm đồ ăn khê gặt đầu: “Ừ, nhớ về sớm nhé”

“Vâng ạ, con đi ngay đây”

Nói rồi, cô đóng cánh cổng bằng sắt lại.

Băng Thanh lấy di động ra nhìn. 15 phút nữa tiệc bắt đầu. Từ đây đến nhà hắn chắc đủ... Đang còn chuẩn bị tư thế đón taxi thì một giọng nói vang lên, hại cô thiếu chút nữa đánh rơi cả chiếc di động...

“Băng Thanh tiểu thư đợi đã!”- Từ trong chiếc xe hạng sang một người mặc vest đen, lịch thiệp bước ra đồng thời đưa tay, nghiêng người 45 độ hướng đến cửa xe, "Xin mời!"

Băng Thanh bắt giác kinh hãi, chân vô thức lùi ra sau hai bước. Hồi lâu sau lấy hết can đảm mới dè dặt lên tiếng, “Ông là ai?”

“Cậu chủ Đình Luân có lệnh, chúng tôi đến đón cô”- Người đàn ông điem tỉnh trả lời, xem như phản ứng của cô đã nằm trong dự liệu cho nên không mấy bận tâm...

“Đình Luân sao? Hắn ta cho người tới đón tôi?”- Băng Thanh chớp đôi mi cong vút. Loại chuyện này là thế nào?

Ông ta khẽ gật đầu, tiếp tục động tác cũ, “Băng Thanh tiểu thư, xin mời, cậu chủ đang đợi”

Băng Thanh nuốt một ngụm nước bọt, nhìn ông ta không giống người xấu lắm, đang còn dẫn đo bông dưng điện thoại vang lên, cô vuốt ngực, nhìn dòng chữ trên màn hình, khẽ nhấn nút trả lời.

Còn chưa kịp lên tiếng, đầu dây giọng nói nhàn nhạt quen thuộc đã cất lên, “Cô nhất gan vậy sao!? Người của tôi đấy, giờ đã đủ tín nhiệm chưa?”

Băng Thanh cứng đờ vài giây, sau đó hít sâu một hơi, nghiêng răng trả lời, “Tôi biết rồi”

Nói xong câu đó, cô mạnh bạo dập luôn máy. Mỹ nam chết tiệt, lúc nào cũng lấy đá kích người khác làm nguồn cảm hứng. Cô hận...

Băng Thanh giậm chân, cổ đờ nén để khỏi phát tiết ngay lúc này. Vẻ mặt hằm hằm đầy sát khí của cô khiến gã tài xế không khỏi lau mồ hôi lạnh. Lúc người đẹp giận dữ còn đáng sợ hơn phù thủy...

Chỉ trong chốc lát, chiếc xe đưa Băng Thanh tới buổi tiệc...

Vội điều chỉnh lại tâm trạng, lấy lại sự bình tĩnh vốn có của mình, Băng Thanh vuốt nhẹ gấu váy rồi bước xuống xe...

Vừa đặt chân vào cổng đã thấy một màn xa hoa, tráng lệ đập vào mắt khiến Băng Thanh run nhẹ. Tâm tư khẽ nổi lên từng hồi khấn trương, cô cũng không hiểu mình đang lo sợ điều gì. Từ trước đến nay Băng Thanh cô không phải là người dễ nhụt chí đương nhiên loại chuyện này không thể gây khó dễ cho cô được...

Hít sâu một hơi, Băng Thanh từ từ tiến vào hội trường. Không gian tràn ngập một màn ánh sáng, màu sắc lung linh, lộng lẫy như chốn thiên cung, hòa quyện cùng hương thơm rượu vang thanh khiết là hương hoa phảng phất dịu nhẹ.

Điểm tô cho không khí bữa tiệc là những bộ y phục sang trọng, lộng lẫy của những quý ông, quý bà, nam thanh, nữ tú. Ai ai cũng toát lên trong mình một loại khí chất tao nhã không hề cho dẫu...

Đứng trong không gian này thật khiến người ta u mê, lạc lối...

Khi Băng Thanh bước vào, mọi người đã tụ tập đông đủ, trăm con mắt đều hướng về cô là một lẽ thường tình. Dưới ánh nhìn không thể sinh động hơn của mọi người Băng Thanh vẫn bình tĩnh bước đi, bên cạnh là người đàn ông mặc vest đen dẫn đường về mặt lạnh lùng như băng tuyết...

Sự xuất hiện của Băng Thanh giống như mỹ nhân giáng trần khiến đám đàn ông nhìn theo không chớp mắt. Có người không nén nổi bất giác thốt lên:

“Cô ấy là ai? Thật xinh đẹp. Giống như một nàng công chúa vậy”

Mọi con mắt đều dán chặt bên dáng người mảnh mai ấy, bộ váy hồng dưới ánh đèn tỏa ra từng tia sáng diệu kì làm tăng thêm vẻ đẹp khuynh thành tuyệt thế của cô, vừa giống như tiên nữ hạ phàm, vừa giống như nàng công chúa xinh đẹp bước ra từ thế giới cổ tích tràn ngập một màu hồng say đắm, cả con người toát lên khí chất thanh nhã không lẫn lộn với bất kì ai...

Khi bước chân mỹ nhân đã dần xa, chưa một ai đủ can đảm để thoát khỏi u mê, càng nhìn càng đắm say, càng nhìn càng bất giác trầm luân, tựa như một bảo vật của trời xanh ban tặng.

Mà lúc này Băng Thanh vẫn bình thản lướt qua mọi cặp mắt tiến vào khu biệt thự. Từ xa đã thấy Đình Luân một tay đút vào quần, người dựa vào cửa như thể đang nhân nại đợi chờ điều gì đó. Trông thấy Băng Thanh hắn sững sờ trong giây lát, cặp mắt nâu nhìn cô không chớp, một giây sau phun ra thanh âm lạnh lẽo khiến người khác phải tổn thương, “Đúng là người đẹp vì lạ”

Đối với cá tính quái đản của hắn, Băng Thanh đã nắm rõ như lòng bàn tay cho nên không muốn đôi co nhiều lời, chỉ tỏ phỉ công hoài sức. Cô nhìn hắn, mỉm cười khiêu khích, “Cậu cũng đẹp trai lắm, không khéo có mấy cô chết đừ đừ vì cậu mất. Uống công...”- Nói đến đây cô cười bí hiểm, cốt làm cho hắn tức nghẹn mà chết.

“Uống công cái gì?”- Đình Luân chau mày hỏi lại, đáy mắt thấp thoáng hiện lên sát ý.

Băng Thanh lờn ngó rất kịp thời, liền đổi giọng, vẻ mặt biểu thị thật lòng hiếm có, “Uống công tôi ăn mặc đẹp cũng không lọt vào quý nhãn kim tinh của cậu”

Nói xong câu này, cô âm thầm cười trộm. Mỹ nam chết tiệt, cứ vui đi... Tầng bốc cậu lên chín tầng mây đối với tôi chỉ là chuyện nhỏ.

Đình Luân khó tin nhìn cô, nhưng nhìn mãi cũng không thấy chút giả dối nào liền gật đầu, “Được, vậy tôi sẽ suy nghĩ lại”

Khóc miệng Băng Thanh co rút liên tục. Không phải chứ? Tên này đầu óc bị lừa đá sao? Mới nịnh bợ một chút đã tin sái cổ rồi?

Băng Thanh định nói thêm gì đó nhưng hân đã kéo tay cô xoay người bước đi lúc nào không hay. Theo bước chân hân, Đình Luân dẫn cô đến hàng ghế gần với sân khấu, sau đó ấn cô ngồi xuống, cười đầy sùng nịnh, “Ngồi đây nhé. Tôi phải lên trên đó”

Băng Thanh khẽ gật đầu, dù gì hân cũng là chủ nhân của bữa tiệc đương nhiên không thể ngồi đây làm khán giả được rồi.

Cô nhìn theo bóng lưng cao lớn của hân chậm rãi bước lên sân khấu, trong lúc vô thức lại nhìn quanh hội trường, cô vừa ngoảnh đầu lại có vài cặp mắt vội vã thu lại tầm nhìn, không khó để nhận ra rõ ràng họ đang cực- kì- đề- ý- đến- cô.

Đáy mắt Băng Thanh thoáng xuất hiện tia giễu cợt, lại là những ánh mắt ghen ăn tức ở đây mà. Xã hội này là thế, không một ai biết bằng lòng với thực tại, chỉ biết đi theo những thứ phù phiếm, mộng du, người hơn người là chuyện thường ấy vậy mà có bao con người vì quá đố kỵ lại nhẫn tâm chà đạp người mà họ ghét. Thậm chí dẫn đến bị kịch để bản thân mình phải chịu thương tổn. Đó là điều Băng Thanh đọc được trên một bài nhật kí cuộc sống, lúc ấy cô cũng không hiểu lắm, giờ được tự mình trải nghiệm thế này đúng là không thể phủ nhận, đứng trong môi trường của đố kỵ, ghen ghét, dù có vững đến mấy cũng bị vùi lấp...

Cách đó không xa, một đôi mắt tràn đầy oán hận nhìn về phía Băng Thanh, hồi lâu sau người đó nở nụ cười, đẩy ghế rồi đi...

Phía bên này, Băng Thanh hít sâu một hơi, nhìn về Đình Luân đang diễn thuyết trên sân khấu, tư thế cao ngạo kia thật khiến bao người mê loạn. Nhìn hân, cô có đôi chút khó tin, hân cũng có lúc vững vàng, chừng chạc thế này ư? Bấy lâu nay trong mắt cô hân cũng chỉ như đứa trẻ chưa tốt nghiệp tiểu học. Thậm chí ấu trĩ đến mức cô phải từ bi nhẫn nhịn hết sức... Ấy vậy mà giờ này hân cứ như là một con người khác hoàn toàn xa lạ với cô...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44

“...Thay mặt gia đình, xin chúc mọi người có một buổi tối giáng sinh thật ấm áp. Cảm ơn mọi người đã lắng nghe...”

Đình Luân nói xong, trả micro lại cho người dẫn chương trình, khẽ cúi đầu nhận những tràng pháo tay vang lên như sấm dậy của mọi người. Hân gật đầu hài lòng, tiến về chiếc bàn cạnh sân khấu, trên đường đi lướt qua người phục vụ đang lịch thiệp rót từng ly rượu, hân nâng tay chọn một cốc cocktail, thông dong bước đến đặt vào tay Băng Thanh, trầm âm cất giọng, “Uống đi, loại này nhẹ, rất phù hợp với phụ nữ”

Băng Thanh nhận lấy, khẽ nhấp một ngụm không giấu nổi tán thưởng, “Đúng là ngon thật”

Đình Luân ngồi xuống đối diện, rót một ly vang Pháp đưa lên nhấp môi, mùi vị thơm ngát phảng phất vào không gian, một khắc sau hân lên tiếng, “Lát nữa tôi có món quà muốn tặng cô”

Băng Thanh hai mắt mở lớn, đôi mi thanh tú khẽ chớp chớp, “Cậu mà cũng phóng khoáng thế à?”

Hân tặng quà cho cô à? Có kẻ ngốc mới tin. Hân không gây phiền phức cô đã cảm ơn tám đời tổ tiên nhà hân lắm rồi!

Nói xong, cô âm thầm ôm miệng, thoáng đảo mắt, giấu nhem đi vẻ thất thố của mình. Cô đã phạm sai lầm nghiêm trọng... đó là dám cả gan chọc vào thế diện của một người đàn ông... Đang còn nghĩ nên nói gì để lấp liếm sự thật thì một dự cảm chẳng lành ập đến khiến tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi khẩn trương...

Tuân theo phản xạ có điều kiện, Băng Thanh quay đầu...

“Àm”- Âm thanh bất ngờ vang lên, rượu bắn ra tung tóe dính loang lổ lên chiếc váy hồng đang mang trên người Băng Thanh, liền đó cả thân hình nhỏ bé của cô gái kia nằm sõng soài cạnh chân bàn.

Vài giây sau đó, cô gái loạng choạng đứng dậy, rồi rít cất lời, “Xin lỗi. Tôi vội quá”.

Băng Thanh đưa mắt nhìn gấu váy mình bị dính một màu đỏ thẫm, sau đó nhìn về cô gái, nhẹ nhàng nói, “Không sao, cô đi đi”

Cô gái kia sau một hồi điều chỉnh lại y phục lặng lẽ rồi đi, không ai biết rằng trên khuôn mặt xinh đẹp kia đang nở nụ cười vô cùng đắc ý...

“Cô ổn chứ? Hay để tôi gọi người đưa bộ khác cho cô?”- Đình Luân sau một hồi yên lặng bỗng lên tiếng. Mọi việc xảy ra quá bất ngờ khiến hân không kịp tiếp nhận. Nhưng mà...sự bình tĩnh của cô ấy làm hân có chút ngờ vực. Rõ ràng rất tức giận tại sao không phản ứng?

Băng Thanh khẽ xua tay, “Không cần đâu, tôi vào nhà vệ sinh một lát, sẽ ổn thôi”

Đình Luân gật nhẹ đầu, “Cô đi thẳng, rẽ trái”

Băng Thanh cảm ơn rồi đứng dậy, đi theo sự chỉ dẫn của hân.

Lướt qua mọi ánh mắt dò xét của mọi người, Băng Thanh bình thản đi thẳng một mạch vào nhà vệ sinh. Căn bản cô cũng không dư sức đâu quan tâm họ nghĩ gì về mình. Ngay từ đầu, Băng Thanh đã biết bản thân cô không thuộc về nơi đây, miễn cưỡng lắm mới gắng gượng đến giờ, thật sự lúc này cô rất muốn về, không phải sợ hãi hay bắt lực mà là mệt mỏi... sự mệt mỏi này xuất phát từ trong tiềm thức...

Nhìn vào gương, Băng Thanh nở nụ cười buồn, sau khi dùng chút nước lau đi vết bẩn, dù không sạch lắm nhưng cũng tạm ổn. Cô rửa sạch tay rồi trở lại bữa tiệc...

Vừa đi được một đoạn, Băng Thanh chợt dừng lại. Trước mặt cô là một thiếu nữ mười chín đôi mươi xinh đẹp động lòng người, chỉ là... ánh mắt kia lại nhìn cô cực kì oán giận.

Băng Thanh thoáng chau mày, đang nghĩ xem mình có quen với cô ta không, thì thiếu nữ kia đã lên tiếng, giọng nói chứa đầy vẻ lạnh lùng, “Cô là ai? Sao dám bám riết lấy chồng tương lai của tôi hả? Cô nhìn lại mình xem, cô có tư cách gì? Đũa đôi mà đôi bám chân hạc sao?”

Băng Thanh nhất thời không lĩnh hội hết ý tứ của lời nói kia, rất lâu sau mới trả lời, đáy mắt toát lên vẻ tỉnh táo hiểm cò, ngay cả khóe môi anh đào cũng nở nụ cười cực kỳ máy móc, “Chồng chưa cưới của cô? Là ai thế?”

Thiếu nữ kia tay chống hông, nở nụ cười nửa miệng, “Ngay cả anh ấy như thế nào, cô còn không biết. Đồ tiện nhân như cô đúng là không biết xấu hổ”

“Cảm phiền cô ăn nói cho cẩn thận. Có lẽ cô đã tìm nhầm người rồi. Nếu không còn việc gì tôi xin phép đi trước” - Băng Thanh lạnh lùng đáp trả, từng câu nói đan thép như dao găm, trong đáy mắt chỉ có nét u ám hiện hữu.

“Đình Luân là chồng tương lai của tôi...” - Thiếu nữ gằn giọng, cố đè nén cơn Hoạn Thù lúc này.

Nghe xong câu này, Băng Thanh chỉ cảm thấy da đầu tê dại. Hắn là chồng chưa cưới của cô ta? Hắn đã có vợ tương lai rồi sao? Nhưng... như thế liên quan gì đến cô?

Thấy Băng Thanh không trả lời, cô ta đắc ý nói tiếp:

“Sao!? Mới nghe vậy đã khiếp hồn rồi hả? Biết điều thì tránh xa chồng tao ra, không thì mày biết rõ hậu quả rồi đấy. Nếu còn chưa rõ thì tốt nhất nên đi hỏi những cô gái đã quyến rũ chồng tao, tất cả đều bị tao trừng trị rất đích đáng”

Nói đến đây, cô ta cười như điên dại, ánh mắt dần chuyển lạnh nhìn Băng Thanh như muốn giết người đến nơi, “Nhưng mà...mày cả gan đi cùng anh ấy. Tao nhất định sẽ không tha thứ ấy”

Lời cô ta nói khiến Băng Thanh bị chọc cười, hồi lâu sau, mới cất giọng giễu cợt, ánh mắt lộ rõ sự coi thường đối phương, “Là tôi thấy cô ảo tưởng quá rồi. Hai người đâu có là vợ chồng hay anh em ruột thì liên quan gì đến tôi? Cô là phụ nữ không biết tự trọng còn kiếm người gây chuyện, cô mắc bệnh tiểu thư suy nghĩ bằng chân hả?”

“Mày im đi. Tao có làm sao đến lượt mày quản hả? Một con nhỏ nông cạn như mày có tư cách gì để tới đây? Đây không phải là bữa tiệc của Lọ Lem, hoàng tử cũng không phải dành ày. Chỗ cao quý thế này không chứa một kẻ bần cùng như mày” - Thiếu nữ kích động quát lạnh từng tiếng, ánh mắt nhìn Băng Thanh như muốn giết chết càng sớm càng tốt.

“Chát”. Một cái tát bay thẳng vào má cô ta.

Ánh mắt Băng Thanh hiện lên từng tia sát ý, lạnh lẽo đến kinh người, giống như Tu la dưới địa ngục khiến người ta bất giác sợ hãi.

“Cái tát này xem như là dạy cô cách biết yêu quý lấy lòng tự trọng”

“Mày dám...” - Thiếu nữ ôm mặt, vẻ mặt bùng bùng sát khí, cánh tay nồn nà mạnh mẽ nâng lên...

“Ngọc Nhi, đừng làm loạn nữa” - Đình Luân từ phía sau giữ lấy tay thiếu nữ khóa chặt.

“Anh, sao ngay cả anh cũng” - Thiếu nữ vẻ mặt không tin nổi nhìn mỹ nam. Đôi mắt ngọc ầng ậng nước, “Cô ta đánh em thế này, anh nói xem nên xử lý cô ta thế nào đây?”

Đình Luân khẽ buông bàn tay ấy ra, thờ dài một hơi, “Anh dẫn em vào nhà...”

“Không” - Thiếu nữ hung hăng lùi ra sau ba bước. Mất liếc về chiếc xe đẩy đồ ăn của người phục vụ sắp tới đây...

Băng Thanh đưa mắt hờ hững quan sát một hồi nhẹ nhàng xoay người bước đi. Chỗ này đúng là không thuộc về cô, cô thích những gì thuộc về tự do, về những điều vĩnh hằng, bất biến...

Băng Thanh cứ bình thản bước đi mà không biết thiếu nữ kia tay cầm một chiếc bánh kem lao thẳng về phía cô với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai...

“Ngọc Nhi...” - Đình Luân chỉ kịp hét lên một tiếng. Nhưng đã muộn mất rồi...

Cảnh tượng trước mắt khiến ai nấy đều kinh hãi suýt rụng cả cằm, một lúc sau chợt có vài tiếng cười châm biếm khẽ vang lên...

Băng Thanh đứng nguyên tại chỗ, từng miếng bánh lá tã từ trên đầu rơi xuống như vừa bước ra từ tiệm bánh kem nào đấy. Cả con người là một mùi bánh kem thơm lừng... Nhưng mà... ánh mắt kia sớm đã trở nên hung ác như sấm chớp mây mù không có cách gì che đậy được...

“Ngọc Nhi đi vào phòng nhanh!”- Đinh Luân giận dữ hét lên. Chỉ hận không thể đá bay cô nàng rắc rối này về tận trời xa.

“Em... cô ta đáng bị thế”- Ngọc Nhi phụng phịu giậm chân bước đi, liếc mắt nhìn sang Băng Thanh, khóe miệng không quên nở nụ cười đắc ý.

“Băng Thanh cô ổn chứ?”- Đinh Luân lấy từ trong túi ra một chiếc khăn, vừa đưa tay lên đã bị cô mạnh mẽ gạt phắt đi.

“Món quà này, tôi rất hài lòng. Đừng để tôi thấy cậu xuất hiện trong tầm mắt tôi lần nào nữa. Nếu không, tôi sẽ giết cậu đấy”

Bỏ lại câu nói đó, Băng Thanh tiến phía cổng, đi được một đoạn, cô liếc mắt nhìn về đám người vừa chế nhạo cô đầy cảnh cáo, ánh mắt tàn độc khiến họ bất giác lạnh cả người...

“Băng Thanh”- Đinh Luân gọi theo, hần không ngờ sự việc lại đến nông nỗi này. Chỉ tại con bé Ngọc Nhi đó. Càng nghĩ hần càng thấy căm ghét cô ta hơn...

“Đinh Luân, con định đi đâu?”- Bó hần từ trong nhà bước ra lên tiếng ngăn cản, “Đề cô bé ấy một mình suy nghĩ lại đi”

“Bố, bố tiếp khách dùm con. Con đi một lát sẽ về”

Dứt lời, hần chạy vụt đi... Hần quá hiểu tính khí của người ấy. Khi ám áp đúng là không ai sánh bằng, nhưng một khi đã tàn nhẫn, để bảo vệ bản ngã của mình cô ấy sẵn sàng đầu độc cả thế giới...

Đường phố nườm nượp xe cộ qua lại. Trên cao ánh sáng vàng rộm từ cột đèn cao áp cũng không thể xua tan đi cái lạnh giá trong đêm...

Băng Thanh mệt mỏi tiến về phía trước. Lảng tránh nhìn cái nhìn soi mói của người đi đường, cô cúi mặt bước đi. Gió lạnh từng đợt thổi qua, Băng Thanh run rẩy như chiếc lá cuối mùa... Cả người cô bây giờ chỉ là một màu trắng xóa của bánh kem... Cô bỗng dưng rất muốn cười, cười cho số phận nghiệt ngã của mình...

“Băng Thanh, tôi cho cô ba giây để dừng lại”- Phía sau, Đinh Luân thờ hồng học hét theo.

Mà Băng Thanh lúc này cứ đi như người mộng du, không biết đến thực tại, không biết đến điều gì, chỉ có cô một mình đối mặt với tất cả....

“Băng Thanh, cẩn thận”. Một tiếng hét vang lên, ngay sau đó cô cảm thấy cơ thể nhỏ bé của mình có một vòng tay ấm áp bao phủ.

“Rầm!!!”. Một tiếng vang xé rách bầu trời. Chiếc ô tô mất đà phanh kịp lại đâm thủng cả mặt đường.

Băng Thanh chỉ cảm thấy hông mình bị chấn động mạnh, thân hình nhỏ bé vấp vào lề đường khiến cơ thể đau nhức từng hồi. Cô kinh hãi mở mắt, chỉ thấy vòng tay người kia ôm mình rất chặt, còn có... máu. Một màn máu đỏ tươi ướt đẫm khuôn mặt anh tuấn, máu xối xả hòa vào chiếc váy màu hồng xinh xinh, máu tuôn ra lênh láng khắp mặt đường... Băng Thanh bất giác sợ hãi, cảm thấy khó thở vô cùng...

“Đinh Luân... Đinh Luân... Cậu tỉnh lại đi. Đinh Luân ơi đừng làm tôi sợ mà!”- Băng Thanh yếu ớt ôm lấy Đinh Luân, cánh tay nhỏ nhắn lau đi những giọt máu đang chảy dài trên trán, gương mặt nhỏ nhắn không chút huyết sắc chỉ có sự kinh sợ đến tột cùng.

“Xin cậu đấy. Cậu mở mắt ra đi. Đồ ngốc này, tại sao...tại sao cậu lại cứu tôi chứ? Cậu đúng là kẻ điên”- Băng Thanh không ngừng nức nở, nước mắt tuôn rơi ướt đẫm khuôn mặt, từng giọt rơi xuống đọng lại khóe môi của Đinh Luân.

“Mặn... quá... Ngốc... Đừng khóc... Cô khóc tôi thật sự đau lòng...”- Đinh Luân nói đứt quãng.

“Đồ ngốc đừng nói nữa... Tôi đưa cậu đến bệnh viện... Cố lên nhé, chỉ một lát nữa thôi...”

“Băng Thanh à.... Có điều này...tôi muốn nói với cô...”- Đinh Luân đưa bàn tay đầy máu ra vuốt nhẹ gò má trắng hồng của cô, thờ từng đợt khó nhọc, “tôi...hôn...cô

được chứ?”

Băng Thanh lau nước mắt nhẹ gạt đầu, chậm rãi cúi xuống, cánh môi anh đào phút chốc bao phủ đôi môi lạnh lẽo nhẹ nhàng hôn lấy. Để hần an tâm, cô tình nguyện dâng trọn môi mình cho hần...

Cảnh tượng này khiến người đi đường vô cùng cảm động, nhiều người không nhịn được khẽ gạt nước mắt.

Nụ hôn chỉ kéo dài trong tích tắc, nhưng khiến Đinh Luân lại hạnh phúc vô cùng,hần thoáng mỉm cười,khẽ thì thầm vào đôi tai nhỏ nhắn, “Tôi thích cô...sau này không có tôi nhớ tự chăm sóc...bản thân mình cho tốt... Quá khứ...đau buồn kia hãy cho nó ngủ yên đi...”

Băng Thanh gục đầu vào ngực hắn, đau đớn khóc nức lên “Tôi xin cậu, cậu đừng nói nữa. Chưa được tôi cho phép, cậu không có quyền rời bỏ tôi. Cậu còn phải sống để chăm sóc tôi nữa...”

“Không...kịp...nữa rồi, Băng Thanh...tôi muốn ngủ...tôi sẽ...đợi em...”

“Không!!! Đình Luân, mở mắt ra nhìn tôi đi. Cậu không được ngủ...Tôi xin cậu, xin cậu đấy... Cậu đừng bỏ tôi mà...”- Băng Thanh khóc đến khản cổ nhưng đáp lại cô chỉ là sự im lặng đến tột cùng. Cô chỉ biết không ngừng cầu xin hắn tỉnh lại, cầu xin hắn hãy là hắn của vài phút trước ngập tràn ánh hào quang...

“Đình Luân ngốc, cậu không được chết, nhất định không được chết. Cậu đi rồi tôi sống làm sao? Ân tình của cậu làm sao tôi trả hết đây? Hứa với tôi cậu không được chết...”- Cô gào lên tuyệt vọng, mùi máu tươi phảng phất trong không gian nhấn chìm Băng Thanh từng chút một...

Chỉ vài phút sau đó, Băng Thanh bị mọi người lôi đi. Đình Luân nhanh chóng được đặt lên xe cấp cứu...

Băng Thanh vô lực chạy theo khóc đến độ ngất đi... Cô không cam tâm, tại sao, tại sao những người bên cạnh cô lại lần lượt rời bỏ cô? Tại sao ông trời lại nhẫn tâm đến vậy? Rốt cuộc cô đã làm sai điều gì, người đáng bị trừng phạt là cô tại sao lại là hắn? 14 năm trước chỉ vì đồ kị cô đã buông tay Băng Nghi... 14 năm sau lại có người vì cô mà chết...Lỗi lầm của cô lại bắt người khác trả giá...số phận này sao lại tàn nhẫn đến vậy?

Băng Thanh chỉ thấy trước mắt là một màu đen u tối...từ từ nuốt gọn lấy cô... khiến cô bất lực đến tuyệt vọng...

Lời tác giả: Đọc xong chương này mọi người có cảm nhận gì không?

Riêng tôi, sẽ gặp các bạn lại ở chương sau ^^

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45

3 năm sau.

Bầu trời trong xanh, cao vút điểm xuyết là những đám mây trắng tinh khôi. Một chiếc xe thương vụ theo ánh nắng chói chang nhẹ lướt trên đường...

Đến trước khu biệt thự xa hoa, một người đàn ông có vóc người cao lớn từ trong xe bước xuống.

Áo sơ mi tối màu ôm lấy thân hình hoàn mỹ, quần tây đen bao gọn đôi chân dài miên man, đứng từ xa nhìn giống như một bức điêu khắc của trời xanh vô tình ban xuống, cả con người toát lên vẻ cao cao tại thượng không hề che dấu...

Nhìn cánh cổng quen thuộc Nghiêm Kiệt thoáng trầm tư, một khắc sau, cánh tay thon dài đưa ra, khẽ nhấn chuông.

Cửa vừa mở, một người phụ nữ tầm 50 vô cùng xinh đẹp bước ra, cả con người toát lên khí chất vương giả không trộn lẫn với bất kì ai... Trông thấy hắn, thần sắc bà hiện lên tia phức tạp khó diễn tả thành lời...

“Dì”- Hắn khẽ chào một tiếng.

“Nghiêm Kiệt, cháu về nước bao giờ vậy?”- Người phụ nữ tinh tế giấu đi nét hỗn loạn trên gương mặt, nhìn hắn nở một nụ cười buồn.

Nghiêm Kiệt không trả lời bước chân vội vã đi thẳng vào nhà. Giây phút này hắn chỉ muốn chứng thực một điều...

Khẽ đẩy cánh cửa trầm hương tinh xảo, hắn nhẹ nhàng bước vào.

Căn phòng chỉ là một màn trống trải, thậm chí không có lấy một hơi thở quen thuộc, hắn đưa đôi mắt hoang mang nhìn khắp phòng. Đình Luân không có trong phòng... Vậy tất cả đều là sự thật, một sự thật trần trụi khiến hắn tan nát cõi lòng...

Thật ra hắn đã sớm biết hết thảy nhưng vẫn dối lòng rằng tất cả chỉ là màn kịch của Đình Luân tạo ra nhằm để cảnh cáo hắn vì đã lâu ngày không trở về. Những tưởng khi mở cánh cửa này ra ở trên chiếc giường kia có Đình Luân nằm bất chéo chân nở với hắn một nụ cười, nhưng hắn đã nhầm. Thời khắc này, nhìn thấy mọi thứ chỉ là một màn trống rỗng bảo hắn làm sao chấp nhận nổi đây?

Người phụ nữ đứng bên, gương mặt đầm lệ, chỉ biết ôm lấy miệng đề nén từng tiếng nức. Nhìn Nghiêm Kiệt bà thực sự không đành lòng. Nghiêm Kiệt và Đình Luân đã ở bên nhau từ bé, dù không phải anh em ruột nhưng lại thương yêu nhau hết mực. 3 năm trước vì muốn Nghiêm Kiệt chú tâm cho sự nghiệp nên bà đã nói dối rằng Đình Luân đã nhập ngũ. Nhưng "cái kim trong bọc lâu ngày cũng lòi ra", vốn dĩ trên đời không có thứ gì gọi là bí mật. Xảy

ra chuyện này chính bà cũng không cam tâm...

Trong giây lát, một người đàn ông tiến vào phòng, sau khi quan sát tình hình, khẽ vỗ vai vợ an ủi, kéo tay bà nhẹ nhàng rời đi...

Căn phòng trống vắng, chỉ còn lại mình hắn, từng đợt khí lạnh từ đầu ập tới khiến thân hình cao lớn của Nghiêm Kiệt hơi chao đảo, hắn vô lực dựa vào giá sách gần đó, nắm tay bắt giác siết chặt đến bật máu...

“Soạt”. Một hồi âm thanh đồng loạt vang lên. Sách vương vãi đầy sàn...

Nghiêm Kiệt giật mình chột tỉnh, hắn khẽ cúi xuống nhặt đồng sách lên...

Đôi tay vừa chạm đến, cặp mắt màu hổ phách chột dừng lại ở tấm hình quen thuộc được kẹp cẩn thận trong quyển sổ màu xanh nhạt. Trong hình là ảnh chụp hai cô bé giống nhau như hai giọt nước, cuối bức ảnh bốn chữ rất rõ ràng hiện ra trước mắt “Băng Thanh - Băng Nghi”.

Cơ mặt hắn thoáng ngưng lại, nhìn bức ảnh không chớp mắt, liền đó không tự chủ khẽ liếc về quyển sổ màu xanh nhạt. Là nhật ký của Đình Luân!

Nghiêm Kiệt cầm quyển sổ lên, chỉ thấy trong đó là những nét chữ trẻ con khô cứng của thời mẫu giáo tí hon.

Từng trang giấy cũ kĩ được lật ra, đọc qua nội dung, hắn thoáng mỉm cười, phải nói rằng Đình Luân lúc nhỏ thật đáng yêu...

Đôi mắt khẽ dời đi, ngón tay thon dài từ từ khép cuốn sổ lại, chột một loạt con chữ hiện ra đập vào mắt hắn như một con dao sắc bén đâm đến máu chảy đầm đìa, khiến từng đốt tay của hắn trở nên cứng đờ... Nghiêm Kiệt hô hấp dồn dập, một cảm giác chua xót xen lẫn đau đớn xâm chiếm, không ngừng đục khoét vật thể trong lồng ngực, gương mặt anh tuấn trở nên tê dại, cánh tay buông thõng, cuốn nhật ký rơi đập xuống sàn, trang nhật ký chứng tử mở ra như trên người với số phận con người...

Nghiêm Kiệt nén lại tâm tư, bước đi trong vô thức. Trong đầu hắn bây giờ chỉ là một màn hỗn loạn, không có điểm đầu, cũng chẳng có điểm cuối, nhưng những dòng chữ ấy thì không ngừng nhảy múa trước mặt khiến hắn phát điên...

Bàn tay siết chặt, ánh mắt tràn đầy bi thương, thống khổ. Hắn đưa tay ôm lấy trái tim có chút thất lại.

Băng Nghi... Băng Nghi của hắn... Cô bé đáng yêu xinh đẹp mà hắn nâng niu hơn 17 năm trước không ngờ chết oan ức như vậy...

Tại sao?

Tại sao đến bây giờ hắn mới biết?

Đôi mắt hắn nhắm nghiền, dường như có chết đi hắn cũng không thể nào quên được cảnh tượng ngày hôm đó....

Băng Nghi nằm trong vũng máu tươi, từng hơi thở thoi thóp, tắt dần rồi lịm hẳn... Lúc đó, hắn đã hận bản thân mình biết bao, hận hận mình không hận không bảo vệ được cô bé, cho đến tận bây giờ hắn lại càng không thể tha thứ cho chính mình...

Cái hắn không ngờ được đằng sau đó lại là bí mật kinh hãi đến vậy...

Trong khoảnh khắc nào đó, dường như hắn cảm nhận được nụ cười điên dại của Băng Thanh.... Trong chốc lát là một màn máu tươi, máu che kín mặt đường, máu phủ hết lối đi...

“Á...” Nghiêm Kiệt hét lên một tiếng, cánh tay rần rần đem nắm đấm mạnh vào cột điện. Từng giọt máu rỉ ra, hắn đưa lên nhìn cười đến ngây dại...

Nhà hàng Rainbow vào một ngày cuối hạ.

Không gian vang lên từng phím đàn piano ưu nhã, êm dịu như một dòng nước nhẹ nhàng quấn quanh từng góc nhỏ của nhà hàng.

Cạnh phím đàn là một cô gái khoác trên mình bộ váy tím xinh đẹp tựa như đóa la lan ẩn mình trong sương sớm, bàn tay thuần thực dẫn dắt từng nhịp điệu đem đến cho người nghe một cảm giác u buồn, giống như nét buồn trong đôi mắt kia đã sớm in sâu vào tâm tưởng.

Cô gái ấy có cặp mắt lưu ly vô cùng thuần khiết, long lanh như từng hạt pha lê, mái tóc dài xõa ra tôn lên nước da trắng ngần có phần tái nhợt. Ở con người ấy toát lên sự xa cách cùng cô độc không hề giấu giếm...

Bản nhạc du dương, nhẹ dần rồi tắt hẳn... Cô gái ấy nở nụ cười buồn đứng dậy đón nhận những tràng pháo tay vang như sấm dội.

Sau màn cúi chào thánh giá, cô gái xoay người bước đi, dáng người mảnh mai, thanh thoát như một rừng liễu trong chiều gió lạnh khiến bao cặp mắt phải nhìn theo ngưỡng mộ. Đáng tiếc, cô gái ấy luôn từ chối mọi lời mời có phần bất nhã của các khách hàng có ý đồ muốn lại gần...

“Băng Thanh, tài nghệ của em càng ngày càng cao đấy”

Ở phòng thay đồ, một cô gái tầm 25 ăn mặc xinh đẹp vừa trông thấy Băng Thanh đã chạy đến kéo tay ánh mắt tràn đầy tán thưởng.

Trước lời khen ngợi của bạn diễn, Băng Thanh chỉ mỉm cười lắc đầu, sau đó bước vào phòng thay đồ để mặc cô gái kia với vẻ mặt xúc động không thể nói nên lời...

Nhiều năm nay, Băng Thanh luôn cố gắng chăm chỉ học piano, từ sau khi được người thầy có tiếng trong thành phố dạy dỗ, bước đầu đã khơi nguồn cảm hứng sâu thẳm trong trái tim cô, Băng Thanh nhận ra mình đã yêu piano đến nhường nào, vì vậy không quản ngại khó khăn cô luôn cố gắng học tập thật tốt.

Một lần vô tình biểu diễn trong chuyến từ thiện do Thanh Du tổ chức, đến nay tốt nghiệp Băng Thanh được rất nhiều bầu sô đề ý nhưng cô chỉ phục vụ cho Rainbow- một nhà hàng có tiếng ở trung tâm thành phố...

Qua nhiều năm như vậy, cô đã học được rất nhiều điều nhưng nỗi đau âm ỉ trong từng góc ngách của mọi tế bào thì không có cách gì xóa bỏ được...

Băng Thanh nhìn vào gương, lấy ít đồ tẩy trang ra xử lý gương mặt, xong xuôi mọi thứ, cô cầm túi xách, chào mọi người rồi rời đi...

Bệnh viện Nhân Tâm

Ánh hoàng hôn bên ngoài cửa sổ nhẹ nhàng chiếu vào bao trùm cả căn phòng tĩnh mịch.

Trên giường bệnh trắng toát, người con trai có gương mặt anh tuấn, tuyệt mỹ đến từng góc cạnh, đôi mắt nhắm nghiền, im lìm như chàng hoàng tử ngủ trong chốn rừng xanh. Từng hơi thở nhẹ nhẹ, quanh quẩn như một khe suối giữa chốn rừng sâu xanh thẳm...

Khi Băng Thanh mở cửa bước vào, hoàng hôn đã nhuộm đỏ chân trời, từng tia sáng hắt vào chiếu lên gương mặt có phần hoàn hảo của chàng trai. Băng Thanh chậm rãi tiến về giường bệnh, vẻ đau đớn không thể giấu nổi trong đôi mắt lưu ly. Đã ba năm nay, Đình Luân vẫn nằm đấy im lặng như một pho tượng ngàn năm không lời nói, không nụ cười...

Đã có lúc cô tưởng rằng mọi thứ đã lâm vào tuyệt vọng nhưng nhìn vào gương mặt hoàn mỹ đó cô vẫn mong rằng trên đời này có thứ gọi là kì tích. Kể từ sau khi vụ tai nạn kinh hoàng năm đó, bác sĩ kết luận Đình Luân lâm vào tình trạng sống thực vật, cơ hội tỉnh lại cực kỳ mong manh, muốn bình phục phải phụ thuộc vào ý chí của bệnh nhân.

Ba năm nay, Băng Thanh không xa rời hần nửa bước, ngoại trừ những lần học đàn hay biểu diễn phần thời gian còn lại cô luôn dành bên cạnh hần. Mỗi ngày trông thấy hần im lìm trong một trạng thái cố hữu khiến tim cô đau đến quặn thắt, mọi tội lỗi cũng bắt nguồn từ cô, chính cô đã hại hần, cho nên cô muốn dùng quãng đời còn lại để bù đắp cho hần. Nhưng mà... hần có biết rằng cô rất mệt mỏi không? Cô luôn ước rằng người nằm ở đó là cô, người hưởng mọi đau đớn là bản thân cô. Chính cô đã gây ra tội lỗi quá nhiều, cô không thể tha thứ cho chính mình được. Cô hận bản thân mình năm đó, vì cứu cô hần suýt nữa mất mạng. Hần không biết rằng, bao nhiêu năm qua cô luôn phải đối mặt với những ánh mắt cực kì gay gắt thậm chí oán hận từ mọi người. Bố mẹ hần đã hận cô nhường nào, hận cô vì đã cướp đi người con trai mà họ thương nhất, hận cô vì đã gây nên nghiệp chướng cho nhà họ.

Băng Thanh im lặng nhẫn nhục hứng chịu tất cả, không oán giận không phàn nàn, chỉ cầu xin bố mẹ hần để cô được chăm sóc hần. Đã lâu như vậy bệnh tình của hần không hề có chuyển biến, cô thật sự bất lực, mỗi ngày cô luôn bỏ ra hàng giờ để tâm sự cùng hần, kể chuyện cho hần nghe thậm chí cười đùa như một con ngốc không hơn không kém nhưng mà hần vẫn như thế, vẫn duy trì trạng thái im lặng để phớt lờ cô, bỏ mặc mọi lời cầu xin của cô để chôn vùi vào giấc ngủ...

Băng Thanh gạt nhẹ nước mắt khi hồi tưởng lại quá khứ, trực tiếp vắt một chiếc khăn ướt đem bàn tay thon dài của hần lên lau nhẹ nhàng, bấy lâu nay cô đã khóc rất nhiều, khóc đến nỗi sắp thành công phá hỏng đôi mắt lưu ly...

“Đình Luân, cậu biết cậu ác lắm không? Cậu thật ích kỷ, đã lâu như vậy rồi cậu vẫn cứ nằm đó để ngủ, cậu ngủ như thế khiến người mất ngủ ghen tỵ lắm đó”

Băng Thanh vừa mỉm cười, vừa dịu dàng lau những giọt tay thon dài của hần, miệng không khỏi quở trách. Cô biết, những người hôn mê thường không nói được nhưng không có nghĩa là họ mất đi chức năng nghe nhận, cô chỉ mong Đình Luân thấu hiểu lòng cô mau chóng hồi phục, nếu không cả đời này ân tình của hần cô cũng không thể nào trả hết...

Sau khi sắp xếp lại căn phòng, Băng Thanh đưa mắt nhìn hần một lượt rồi rời đi. Tối nay bố mẹ gọi điện muốn cô về nhà...

Bước đi vô thức, Băng Thanh ra khỏi dãy hành lang dài hun hút, hướng đến tiền sảnh của bệnh viện mà đi. Đôi mắt lưu ly khẽ chấn động khi nhìn về phía trước...

Dáng người cao lớn ấy đang đứng ngược chiều với cô, vẫn là tư thái một tay đút vào túi quần, khuôn miệng hơi nhếch lên nở nụ cười tuyệt mỹ. Lúc này đây còn toát thêm vẻ phong trần thực khiến người ta điên đảo. Hần thực sự đã trở về!

Băng Thanh vô thức đứng sững lại, đôi mắt lưu ly dõi theo về hướng đó cơ hồ muốn thu tất cả nhất cử nhất động của người kia vào tầm mắt. Hần vẫn bình thản tiến về phía cô, đến đoạn cách xa cô nửa bước chân hần dừng lại.

“Băng Thanh, đã lâu không gặp”

Chất giọng trầm trầm đặc trưng cất lên dường như còn mang theo ý cười cùng một tia lạnh lẽo không ai cảm nhận được, cặp mắt màu hổ phách nhìn Băng Thanh chằm chằm ý tứ vô cùng sâu xa.

Sợ với sự nhiệt tình của hắn, Băng Thanh kinh ngạc đến nỗi hai mắt mở to, trong lúc nhất thời từng lời nói năm đó của hắn như một chiếc chùy giáng xuống khiến da đầu cô tê dại, một lúc sau, cô lấy hết bình tĩnh nở nụ cười mỉm chỉ:

“Tiền bối Nghiêm Kiệt, đã lâu không gặp”

Không hiểu sao, cô luôn có sự đề phòng cao độ với người đàn ông này, mỗi cử chỉ hắn thể hiện ra đều toát lên sự nguy hiểm hết ma quỷ dưới địa ngục.

Hơn nữa những lời nói điên khùng của hắn lúc đó khiến tâm tư cô trong vô thức lại nổi lên từng hồi sợ hãi... Nhưng mà... lúc này hắn đến bệnh viện để làm gì?

“Em muốn về?” Nghiêm Kiệt nhẹ nhàng cất lời, dáng hình cao lớn như muốn áp bách người đối diện.

“Anh làm gì ở đây?” Băng Thanh không trả lời mà hỏi ngược lại đầy nghi vấn. Không phải hắn lại giờ trò theo dõi cô chứ!?

“Tôi đi thăm bệnh, nhưng giờ thì không cần nữa đâu”- Hắn bước đến nắm tay Băng Thanh xoay người kéo đi, “Đi, tôi đưa em về”

Tâm tư Băng Thanh nổi lên một hồi hoảng loạn, toan giằng tay ra thì bị hắn giữ chặt hơn, cô cắn chặt răng, lạnh lùng nói:

“Tên điên này, anh buông tay tôi ra ngay. Đừng để tôi phải làm anh mất thể diện ở đây!”

Nghiêm Kiệt hứng thú mỉm cười: “Được, em thích thế nào thì cứ làm như thế ấy đi. Dù sao, người chịu thiệt cũng là em, Băng Thanh ạ”

Bàn mặt tự tin của hắn làm cô vô cùng chán ghét, Băng Thanh nghiêng răng nhả mạnh từng chữ: “Anh làm tay tôi đau đấy!”

“A”- Nghiêm Kiệt cố ý trung ra về mặt thẳng thốt, vội giảm lực ở cánh tay, lát sau khẽ nói “Ồn rồi chứ?”

Băng Thanh lườm hắn một cái, không nói gì thêm đi thẳng về phía trước.

Từ đây trở về nhà cô cũng không xa lắm nên cô rất muốn thử cảm giác đi bộ, mà người bên cạnh vẫn chưa có ý định buông tha cho cô, nắm tay ngày càng chặt hơn. Mà Băng Thanh lại không hiểu chính mình, tại sao trong lúc nhất thời lại để hắn tùy ý nắm tay kéo đi như thế. Rõ ràng cô rất ghét hắn, nhưng bàn tay này thực sự rất mát, mùa đông năm đó hắn đã từng nắm tay cô, thời khắc ấy cô chỉ cảm nhận được cái lạnh thấu xương từ tay hắn tỏa ra, giờ phút này bàn tay ấy mát lạnh như một dòng suối ở chốn rừng sâu. Không thể phủ nhận, thực sự cô rất thích cảm giác này.

Khác với cảm giác thích ứng kịp thời của Băng Thanh, Nghiêm Kiệt vẫn lâm vào trạng thái im lặng, cứ như hắn đang suy tính một điều gì đó, một điều mà chỉ hắn mới có thể biết được...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46

Chẳng mất bao lâu, cánh cổng màu xanh đã hiện ra trước mắt, Băng Thanh len lén rút bàn tay đang bị hắn nắm chặt ra nhưng cảm thấy vô lực. Căn bản hắn không có ý định buông ra. Cô chau mày, ngược mắt nhìn hắn một lượt, nhẹ giọng nói:

“Đến nhà tôi rồi, phiền anh buông tay ra”

Cặp mắt nâu ánh lên tia thâm trầm, cúi xuống nhìn vào gương mặt nhỏ nhắn của Băng Thanh, khóe môi mỏng nhếch lên đầy mê hoặc: “Làm sao đây? Hôm nay tôi cũng được cô chú mời ở lại dùng bữa. Có lẽ em nên từ bỏ ý định trục khách đi thì hơn”

Hắn vừa nói xong, cơ mặt Băng Thanh thoáng cứng lại, đáy mắt hiện lên tia ngờ ngàng nhưng rất nhanh liền dấu đi, chỉ để lại chất giọng đầy hồ hững đường như vừa nghe được câu chuyện thường trong ngày:

“Đâu dám, tiền bối có lời mời, kẻ bé mọn này sao dám làm trái ý chi. Chỉ mong anh có thể tự trọng một chút. Trong nhà không có ít người đâu” Giờ thì cô đã hiểu vì sao mẹ lại khùng bô đi động của cô suốt buổi chiều như thế. Việc quan trọng của mẹ là tiếp đãi vị khách này ư?

Nghe cô nói xong, Nghiêm Kiệt không trả lời, chỉ cười cười vô cùng hàm ý trực tiếp đẩy cửa, kéo cô vào nhà không cho chút cơ hội phản kháng.

Mùi thức ăn ngào ngạt từ trong nhà bếp bốc ra khiến ý nghĩ thu tay về của Băng Thanh càng thêm mãnh liệt, nhưng mà chưa kịp động thủ đã bị hắn giữ chặt hơn, Băng Thanh đau đến phát khóc, định gào lên mắng mỏ chột thấy Mộc Sơ tung tăng chạy ra dáng vẻ hồn nhiên như một đứa trẻ khiến lời sắp

phun ra phải khó nhọc nuốt trở vào.

“Chị” Mộc Sơ vui vẻ chạy tới, nhìn thấy Nghiêm Kiệt hơi sưng lại chột nở nụ cười dịu dàng, “Em chào anh”

Nghiêm Kiệt lúc này giống như hóa đá, trong vô thức suýt nữa gọi tên Băng Nghi thành tiếng, đôi tay vì sưng sờ cũng đã buông thõng cánh tay Băng Thanh ra từ lúc nào...

“Mọi người vào đi, đồ ăn đã được dọn lên cả rồi đấy ạ”- Mộc Sơ lên tiếng xóa tan bầu không khí gượng gạo lúc này, đôi mắt bảo thạch xinh đẹp nhìn Nghiêm Kiệt mãi không chớp.

“Tiền bối Nghiêm Kiệt, mời vào” So với thần sắc kinh ngạc của hắn, Băng Thanh vẫn lãnh đạm cất lời. Cánh tay vừa được trả về tự do có phần thoải mái.

Sự kinh ngạc tột độ của Nghiêm Kiệt cô cũng không lấy gì làm lạ. Hai năm trước, trong một lần đi dạo dọc bờ biển, Băng Thanh gặp Mộc Sơ đang có ý định tự tử, số phận an bài cô cũng muốn chuộc tội với Băng Nghi nên đã đón Mộc Sơ về nhà. Ban đầu cô ấy kịch liệt từ chối nhưng bố mẹ Băng Thanh lại hết lời an ủi nên Mộc Sơ đã đồng ý làm con nuôi. Từ đó đến nay, tình cảm hai chị em rất tốt, Băng Thanh cũng thầm cảm ơn trời đã cho cô gặp được Mộc Sơ, cho cô một lần nữa được thấy bóng dáng Băng Nghi trong đôi mắt to tròn đầy linh khí ấy. Người trong thiên hạ giống nhau cũng là chuyện đương nhiên, huống hồ cô rất yêu cô em gái này.

Băng Thanh hít sâu một hơi cố gắng thoát khỏi hồi ức, cô nhìn Mộc Sơ nở nụ cười dịu dàng, “Mộc Sơ, vất vả cho em rồi”

Lúc này Nghiêm Kiệt cũng đã định thần, thông thả bước đi, theo phản xạ nhìn về luống hoa trước hiên nhà, đáy mắt hắn khẽ chấn động, đóa hồng nhưng lúc xưa bây giờ đã được thay thế bằng cụm thạch thảo tươi tốt!

“Hoa đẹp không ạ? Đây là loài hoa em thích nhất đấy”- Mộc Sơ theo tầm mắt của hắn khẽ cất lời, ánh mắt không dấu được vui vẻ.

Bước chân Nghiêm Kiệt hơi khựng lại, hắn cũng không nói gì, nhưng ánh mắt lại hiện lên tia thâm trầm khó tả.

Vào trong bếp là một bàn chật kín đồ ăn, Băng Thanh đi sau cùng vừa trông thấy đồ ăn chân lão đảo suýt ngã.

Bàn ăn này ít nhất cũng phải chuẩn bị mất một ngày. Bố mẹ cũng khoa trương quá đi!

Mẹ đang chế biến món cá hấp trong bếp, vừa xoay người đã thấy ba người bước vào, bà mỉm cười, dịu dàng cất tiếng:

“Nghiêm Kiệt, cháu tới rồi à?”

“Cháu chào cô”- Chất giọng trầm thấp đặc trưng cất lên thiêu đốt mọi trái tim thiếu nữ, hắn cũng nở một nụ cười, khẽ nhìn quanh một lượt rồi nói tiếp: “Chú đầu ạ?”

“Bố bọn trẻ đang trên đường về đấy. Nào, cháu ngồi xuống đi, chẳng mấy khi được dịp thế này. Băng Thanh, Mộc Sơ hai đứa còn đứng đấy làm gì? Nhanh đi lấy bát đĩa đến đây đi”- Mẹ mỉm cười phân phó, ánh mắt sáng lên nhìn hắn đầy thiện cảm!

Băng Thanh thật muốn cười phá lên, mẹ cô nổi tiếng thiên vị giờ thì cô đã rõ vì sao mẹ lại thiên vị rồi. Từ lâu mẹ đã quý con người này hỏi sao lại hiếu khách đến vậy!

Mộc Sơ cũng nhanh nhẩu tới phụ cùng mẹ. Chẳng mấy chốc, đã xong xuôi mọi việc. Bố cũng về rất kịp thời, từ đầu ngõ đã nghe thấy tiếng cười rôm rả, không nhịn được cũng lắc đầu cười theo, đôi mắt tinh anh vẫn sáng như lúc xưa vẫn là cái nhìn đầy phức tạp của cuộc đời dãi dẫu sương gió!

Chọn cho mình chỗ ngồi cạnh Mộc Sơ, Băng Thanh từ đầu đến cuối luôn biết cách thương thức đồ ăn, thi thoảng chỉ ngẩng mặt lên góp vui đôi lời. Nếu không có cặp mắt sắc bén đang chiếu tướng kia cô nghĩ mình có thể ăn ngon lành hơn thế.

Bữa ăn diễn ra trong không khí khá vui vẻ, đặc biệt là Mộc Sơ, với đầu óc khôi hài của nó khiến mọi người cười muốn rụng cả răng. Phía đối diện, Nghiêm Kiệt thi thoảng nhếch môi nở nụ cười tán thưởng phần còn lại chỉ chăm chú ngắm nhìn một người, không hiểu sao nhìn cô ấy ăn hắn cũng cảm thấy no rồi.

“Nghiêm Kiệt, lần này con về nước xác định ở hẳn luôn chứ? Cũng đâu còn nhỏ dại nữa, sự nghiệp là trên hết nhưng con cũng phải biết lo cho bản thân mình nữa chứ”- Mẹ vừa nói vừa gấp một miếng thịt bỏ vào bát Nghiêm Kiệt, không dấu nổi nét nghi hoặc trong ánh mắt: “Ăn nhiều vào, dạo này trông con gầy quá”

Nghiêm Kiệt thoáng mỉm cười nhẹ giọng cảm ơn, cặp mắt sắc bén lướt nhẹ qua Băng Thanh, khẽ đáp, “Vâng, con dự định về hẳn luôn ạ. Công trình vừa giám sát đã xong nên cũng không cần con phải ra mặt nữa, chỉ khi có việc nên mới bay sang kiểm tra thôi ạ”

“Vậy thì tốt quá rồi, cô sợ con đam mê công việc quá nên bỏ bê cá nhân”- Mẹ đổi giọng trêu chọc, “Băng Thanh, Mộc Sơ hai con xem đi, người ta thành đạt như thế, sinh con gái như các con đúng là nuôi tốn cơm tốn gạo”

Mọi người không nhịn được khẽ bật cười, bố ở bên cạnh cũng góp vui vài câu:

“Ý mẹ của các con đã rõ, chính là muốn tống cổ các con ra khỏi nhà càng sớm càng tốt đấy”

“Mẹ, con tình nguyện ở giả chăm sóc mẹ cả đời mà”- Mộc Sơ phụng phịu, cặp mắt to tròn ra vẻ hờn dỗi.

Mẹ không dấu nổi nụ cười: “Thôi đi cô nương, có mà sau này bố mẹ cô rót nước bưng trà cho cô thì có”

“Mẹ....”- Mộc Sơ mặt đỏ bừng vì xấu hổ, cặp mắt bảo thạch khê liếc qua người đàn ông đối diện: “Chưa gì mẹ đã muốn gả con nhanh thế rồi à”

“Haha.... Con bé này, đáng yêu quá, mới đó mà đã đỏ mặt tía tai rồi”

“Bố mẹ, người ta còn nhỏ mà. Chí ít cũng phải chờ chị con xuất giá đã chứ”- Mộc Sơ nở nụ cười tinh ranh, mắt nhìn về Băng Thanh ngấm ngấm ra hiệu.

“Tha cho chị đi, chuyện của em sao lại thành của chị rồi”- Băng Thanh nhẹ giọng trách yêu, nụ cười tỏa nắng lan tràn tận đáy mắt. Mộc Sơ lăm lăm rất giống Băng Nghi, chính vì điểm này nên mọi người cảm thấy yêu quý con bé nhiều hơn!

“Haha... Vậy thì bố mẹ phải mau chóng gả hai đứa đi càng sớm càng tốt mới được”- Mẹ cười ồm lên đầy vui vẻ.

“Bố, mẹ...” Băng Thanh cùng Mộc Sơ đồng thanh liếc về bà mẹ lăm chuyen.

Trước mặt người ngoài mà cứ tự nhiên thế này, không sớm thì muộn hai cô cũng bị mẹ nhìn nhận bằng mắt cá chân mất!

Bữa ăn cuối cùng cũng kết thúc trong bầu không khí đầy vui vẻ. Kì thực, kể từ khi Mộc Sơ đến, ngày nào trong ngôi nhà nhỏ bé xinh xinh này cũng luôn ngập tràn tiếng cười.

Mà cũng từ rất lâu bệnh tình của Băng Thanh cũng hoàn toàn chấm dứt chỉ là... đột nhiên cô lại nghĩ đến Đình Luân, đến bao giờ cậu ấy mới thực sự tỉnh lại, và tỉnh lại rồi cậu ấy sẽ nhớ được tất cả mọi chuyện đã phát sinh chứ? Đó là một nỗi nhức nhối trong lòng Băng Thanh không có cách gì gạt bỏ được. Rốt cục, cô phải làm sao đây?

Ánh nắng mùa hạ vẫn gay gắt như thiêu đốt vạn vật trên thế gian, sau khi kết thúc màn biểu diễn tại Rainbow, Băng Thanh thay trang phục trở về nhà. Trên đường đi, cô ghé vào cửa hàng hoa gần đó chọn cho mình một chậu hoa nhài màu trắng tinh khiết. Khẽ đưa lên mũi ngửi mùi hương thơm ngát trong sự tán thưởng của chủ quán, Băng Thanh tính tiền rồi rời đi.

Nhìn những cánh hoa nhài trắng muốt, cô lại nghĩ đến Đình Luân đang nằm trên giường bệnh, bất giác vẽ ra một nụ cười. Chậu hoa này nhất định hẳn sẽ thích!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Ánh hoàng hôn nhạt nhòa chiếu qua khung cửa sổ bao trùm lên cảnh vật vô cùng tịch mịch. Trong phòng bệnh chỉ còn lại Băng Thanh đang tỉ mỉ chăm sóc chậu hoa nhài, cuối cùng, cô chọn vị trí thích hợp rồi đặt cạnh bậu cửa sổ. Khi đã hài lòng, cô nhìn về Đình Luân khẽ thở dài một tiếng, thời gian gần đây bố mẹ hẳn luôn túc trực trong phòng bệnh, buổi chiều thường thì Băng Thanh ghé đến thăm hẳn một lát rồi về.

Hôm nay vẫn như mọi ngày, nhìn thần sắc yên tĩnh của hẳn cô thoáng đau lòng, quá khứ kinh hoàng ấy một lần nữa ập về khiến cô vô cùng sợ hãi. Nếu lúc đó hẳn chết đi, cả cuộc đời này cô nhất định sẽ không tha thứ cho bản thân mình. Nhưng mà... hẳn cứ im lặng chìm vào giấc ngủ thế này dường như cô cũng sắp phát điên lên rồi! Vì có gì hẳn lại thích dẫn vật tâm can cô như vậy?

“Đình Luân, cậu biết không? Tôi bị cậu bức sắp phát điên rồi. Nếu cậu nghe tôi nói, xin cậu hãy tỉnh lại đi. Con sâu ngủ này, cậu là heo à, sao ngủ lăm thế?”- Băng Thanh khẽ đưa tay chạm vào hàng lông mày anh tuấn. Hẳn vẫn thế, dù đang nằm trên giường bệnh nhưng vẫn toát lên vẻ mê người cực độ. Gương mặt trắng trẻo, góc cạnh không vì ngủ lâu mà mất hết thần khí chẳng những vậy còn khiến hẳn càng trở nên hấp dẫn, quyến rũ hơn. Lông mi dài, dày bao phủ đôi mắt màu cà phê một thời hút hồn người đối diện, bây giờ khép lại im lìm trong giấc mộng khiến người ta thực sự rất đau lòng, khóe môi kiêu bạc cơ hồ nở nụ cười như có như không. Những đường nét hài hòa, tuyệt mỹ khiến vạn vật lu mờ giờ chỉ là một bức điêu khắc bị trời xanh quên lãng...

“Cậu thật xấu xa, tôi quả thực rất ghen tỵ với cậu đấy. Ngủ mà cũng đẹp trai như thế để làm gì?”- Băng Thanh đau lòng vuốt nhẹ gò má trắng trẻo của hẳn, sợ rằng mạnh tay một chút hẳn sẽ tan biến như một màn pháo hoa rực rỡ. Pháo hoa đâu có đẹp cũng có lúc lụi tàn nhưng hẳn không được phép lụi tàn, chí ít không được sự cho phép của cô hẳn không thể bỏ mặc cô lại trên cõi đời này được.

“Đình Luân, đầu là 15 năm, 30 năm hay thậm chí là cả đời, nếu cậu không tỉnh dậy tôi tình nguyện đi theo cậu suốt đời”

Băng Thanh nắm lấy bàn tay hằn khe vuốt ve, ánh mắt hiện lên vẻ kiên định, sau đó từ từ cúi xuống nhẹ nhàng hôn lên đôi môi kiều bạc.

“Cậu còn không tỉnh dậy đừng trách tôi sàm sỡ mỹ nam”

Băng Thanh thoáng mỉm cười, nhìn vào gương mặt im lìm cổ hữu của hắn bật lên tiếng khóc thổn thức.

Một màn này, cách lớp thủy tinh, người đàn ông với đôi mắt cực kỳ sắc bén nhìn chăm chăm cảnh tượng trước mắt, khóe môi khẽ nhếch lên nở nụ cười vô cùng lạnh lẽo, cặp mắt màu hổ phách ánh lên từng tia tàn nhẫn, không một giây nán lại, hắn liền lập tức xoay người rời đi..

Đạo gần đây, Mộc Sơ vừa kiếm được việc làm thêm vô cùng nhàn nhã, là tiếp viên cho một công ty mỹ phẩm có tiếng trong thành phố. Công việc này chỉ cần có tài ăn nói sẽ kiếm được bội tiền.

Băng Thanh từ nhà hàng Rainbow trở về rất muốn ghé đến thăm tình hình của em gái.

Tiếp đón cô là một đội ngũ tiếp viên chuyên nghiệp, lúc cô đến Mộc Sơ đang kiểm kê lại mặt hàng bộ dạng vô cùng chăm chỉ. Bộ đồng phục tiếp viên làm nổi bật gương mặt thanh tú, đặc biệt là đôi mắt to tròn long lanh hết như bảo thạch quý hiếm của thế gian. Không hiểu sao, trên gương mặt thanh lệ đó có những nét rất giống Băng Nghi, đặc biệt là đôi mắt ấy, đôi mắt khiến Băng Thanh nhìn đến ngẩn ngơ.

“Chị” Mộc Sơ ngược mắt lên nhìn về cô, nở nụ cười rạng rỡ.

“Có ai nói với em rằng em rất xinh đẹp chưa?” Băng Thanh làm ra vẻ chán chường, tiến tới nhìn chăm chăm vào em

Mộc Sơ le lưỡi: “Đầu em có xinh em cũng không muốn cồng chồng trước chị đâu”

Băng Thanh bật cười, chống tay vào bàn làm việc của em: “Công việc ở đây tốt chứ?”

Mộc Sơ rất hào hứng, miệng cười ngoác tận mang tai.

“So với cuộc sống trước kia thế này là tốt rồi ạ. Em cũng chỉ ao ước nó bình dị như thế này thôi”- Mộc Sơ nở nụ cười, cúi đầu xuống tiếp tục xử lý công việc đang còn dang dở, “À, chị muốn dùng thử loại này không? Hàng mới sản xuất của công ty em đây, đảm bảo chị sẽ thích”

Băng Thanh nhún vai, từ trước đến nay cô không hề hứng thú với mỹ phẩm:

“Thôi, đừng mắc bệnh nghề nghiệp nữa. Tối nay rảnh không, chị mời em ăn cơm, lâu rồi chúng ta chưa đi ăn ngoài”

So với Mộc Sơ công việc của cô cũng tạm thời ổn định, chỉ cần bỏ ra vài giờ ra biểu diễn cũng không đến nỗi túng thiếu, hơn nữa cô cũng không thuộc dạng người thích ném tiền qua cửa sổ, mặc dù không chi li nhưng lại có kế hoạch trong việc mua sắm. Cho nên mỗi lần sau khi lĩnh lương, cô rất muốn mời Mộc Sơ đi thưởng thức tất cả các món ăn ngon. Thời gian đầu đi làm việc, môi trường chưa quen, trông Mộc Sơ gầy hắc, cô cũng thoáng đau lòng.

“A, Băng Thanh, em nhớ ra hôm nay mình có hẹn với bạn e là hẹn chị khi khác vậy”- Mộc Sơ nhú nhú mày, mỉm cười gượng gạo.

Băng Thanh cũng không để ý nữa, khẽ gạt đầu: “Được thôi, nhớ về sớm nhé! Chị cũng phải về rồi”

“Vâng ạ” Mộc Sơ nhẹ giọng đáp, dường như chợt nhớ ra điều gì đó định hỏi lại thôi.

“Em muốn nói gì?” Băng Thanh tinh ý nhận ra ngay.

“À, không có gì... chỉ là tối hôm đó...”

Mộc Sơ chưa nói hết câu tiếng chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên. Băng Thanh nhìn cô em gái sau đó thoáng nhìn qua màn hình điện thoại, định nán lại chờ Mộc Sơ nói xong lại bị cô ấy giục: “Chị nghe máy đi, chuyện này nói sau cũng được”

Băng Thanh gạt đầu, tỏ ý muốn về, sau đó xoay người bước đi, nhìn điện thoại nhán nút trả lời: “Uyên Linh à...”

oOo

Quán cà phê Cẩm Túc.

Ánh nắng gay gắt chiếu xuống mặt đường bốc lên mùi nhựa ngai ngái, Băng Thanh bật chiếc ô màu thiên thanh bước xuống từ chiếc taxi đỗ cạnh ven đường.

Khẽ che đi ánh nắng chang chang, cô tiến nhanh bước qua cánh cửa tự động.

Gấp chiếc ô nhỏ lại, cô đảo mắt nhìn xung quanh một lượt.

Cạnh cửa sổ sát đất, Uyên Linh với gương mặt hốc hác đang ngồi lặng lẽ đếm từng giọt nước thoát ra bám vào thành ly.

Băng Thanh lắc đầu, vội vàng bước đến, cất giọng vui mừng: “Uyên Linh, rốt cuộc cậu cũng đã trở về”

Nghe tiếng gọi, Uyên Linh ngẩng mặt lên che dấu đi những giọt lệ, đứng dậy ôm lấy Băng Thanh: “Nhớ cậu chết mất”

“Ừ, được rồi, tớ cũng nhớ cậu”- Băng Thanh vỗ vai bạn an ủi, “Hongkong không hợp với cậu hả?”

3 năm trước, Uyên Linh theo sự sắp đặt của bố mẹ đi du học tại Hongkong. Xem về mặt này chắc là không nhớ xa Du Sinh rồi, dù sao đây cũng chính là nơi chôn rau cắt rốn của cô ấy. Nói không nhớ nhưng, hoài niệm là nói dối. Mỗi con người luôn mang trong mình một tình yêu quê hương cố hữu, đó là niềm tự hào mà mỗi con người Du Sinh từ lúc sinh ra đã có.

“Tất nhiên. Tớ buồn chán chết mất” Uyên Linh sau một hồi thút thít, buông Băng Thanh ra, ngồi xuống chiếc ghế đối diện, thần sắc bất mãn lại hiện lên, “Mấy anh chàng bên đó, đúng là quỷ phiền phức!”

Băng Thanh được dịp cười ngặt, nhẹ nhàng kéo ghế ngồi xuống: “Ra là giá của Uyên Linh nhà tớ quá cao nên không ai lọt nổi vào mắt xanh của cậu”

Uyên Linh lườm bạn, đem chiếc thìa khuấy đều cốc nước cam, thờ dãi một hơi: “Thật ra tớ về lần này là có việc thật”

Băng Thanh hơi ngạc nhiên, ra hiệu cho người phục gân đó mang một cốc tương tự, sau đó chống cằm nhìn Uyên Linh đầy nghi hoặc: “Cậu gặp chuyện trọng đại gì rồi?”

“Cậu nghĩ trên đời này còn chuyện trọng đại nào nữa?”- Uyên Linh chán nản đáp.

Băng Thanh há hốc mồm, hồi lâu sau mới lắp bắp được hai từ: “Kết... hôn?”

Kinh ngạc hơn khi Uyên Linh dứt khoát gật đầu một cái, mọi nghi vấn trong lòng Băng Thanh đều bị đánh tan chỉ có sự hãi hùng tột đỉnh

“Là thật sao?”

Uyên Linh thoáng chau mày: “Thật ra tớ cũng không còn cách nào khác, tớ tớ...”- Uyên Linh ngập ngừng, hồi lâu sau mới lấy hết quyết tâm, khề vuron người, kể sất tai Băng Thanh thò thè: “Chuyện này là bí mật nhé, tớ... tớ có em bé rồi”

Toàn thân Băng Thanh theo lời nói của Uyên Linh hoàn toàn chấn động, đôi mắt lưu ly dường như mất đi tiêu cự nhìn Uyên Linh hồi lâu đầy kính hãi. Trời ạ, cô đang nghe chuyện gì thế này? Người bạn tốt của cô, chỉ trong ba năm đã được lên thiên chức làm mẹ rồi ư? Thế này là thế nào?

“Băng Thanh, đừng nói cậu bị tớ dọa phát ngốc rồi chứ?”- Uyên Linh ôm bụng phá lên cười.

“Luu Uyên Linh, cậu lừa tớ”- Băng Thanh gợn đến phát run, chỉ hận không thể cho nó một cước bay ra khỏi cửa.

“Haha.... Ai bảo cậu dễ bị lừa thế chứ?”- Uyên Linh nằm lên bàn cười lăn cười bò, răng trong hàm như muốn rụng ra, hai bả vai không ngừng run lên bần bật.

Băng Thanh vẻ mặt đen thui như đất nôi, muốn mắng nó một trận đột nhiên thấy từ sau lưng Uyên Linh, một dáng người quen thuộc đang chậm rãi tiến về đây, khiến mạch máu cô trở nên ngưng tụ ngay tức khắc.

Khóe môi cô khẽ run lên: “Nghiêm... Nghiêm Kiệt”

Lúc này Uyên Linh đã hết cười, thấy vẻ mặt hóa đá của Băng Thanh theo phản xạ lập tức xoay người lại, ngay sau đó trông mắt như muốn rớt ra ngoài, nước bọt thiếu điều chảy ra thành từng vũng.

“Woa... phong độ quá”- Lúc này Uyên Linh đã ngồi lại ngay ngắn nhìn thần sắc Băng Thanh thấy vô cùng kì quái, thấp giọng trêu chọc, “Cậu cũng bị nam thần hút hồn à? Tớ tưởng ngày ngày được gặp trai đẹp như cậu không sớm thì muộn cũng miễn dịch rồi chứ?”

“Hút hồn con khi, cậu ngồi yên đi đừng động đây”- Ngược lại với tư thái nhàn nhã hưởng thụ nhan sắc của Uyên Linh, Băng Thanh hận không thể bốc hơi lúc này. Vì có gì đi đâu cũng gặp hán?

Nhưng mà...

Sự tình đâu có như mong đợi, hán tới đây cũng chỉ có một mục đích...

Nghiêm Kiệt thông dong một tay đút vào túi quần, đôi đồng tử màu hổ phách chiếu thẳng về Băng Thanh đang ngồi khúm núm trong góc, không hiểu sao điệu bộ của cô ấy lúc này khiến hán bị chọc cười.

Lướt qua bao con mắt mê muội của mọi cô gái, hán rào bước nhanh đến nơi cần đến...

“Băng Thanh, không ngại nếu tôi muốn dẫn em đến một nơi chứ?”

“Tôi...”- Băng Thanh giống như vừa gặp quỷ hiện hình, tâm tình chưa thể thích ứng kịp, định phản kháng đã bị Uyển Linh trăng tráo bán đứng nhiệt tình

“Được, được. Dù gì ngày tháng chúng ta gặp nhau còn dài, tớ còn có hẹn, gặp lại cậu sau nhé”- Uyển Linh kích động giống như gặp phải oppa Hàn Quốc, cầm lấy túi xách, trước khi đi không quên cúi xuống thăm thì vào tai Băng Thanh khiến cô muốn nổi đóa lên con bạo lực: “Băng Thanh, cố lên nhé, tớ biết cậu làm được mà” Dứt lời, vội vã chuẩn bị như một con gió.

Mà Băng Thanh giống như nuốt phải ruồi, vẻ mặt không chỉ có kinh ngạc mà còn có bất đắc dĩ đang ngấm ngấm trôi dạt không ngừng đồng cảm với Uyển Linh.

Chỉ chờ có thế, Nghiêm Kiệt lập tức nắm tay Băng Thanh nhanh chóng kéo đi.

Băng Thanh lúc này cũng không buồn phản ứng, mặc kệ hần kéo ra khỏi quán cà phê trong ánh mắt ái ngại của mọi người, sau đó nhét vào xe rồi gấp rút nổ máy. Cô từ đầu đến cuối cũng không hề chớp mắt một cái, vẫn thái độ lãnh đạm cố hữu chờ hần mở miệng đầu tiên.

Xe lướt nhẹ trên đường, ánh nắng vàng vọt của buổi chiều ôm trọn không gian êm ả, phía chân trời từng đám mây lững lờ trôi. Cảnh vật đẹp đến thế nhưng Băng Thanh chẳng còn tâm trạng để thưởng thức. Vẫn là sự im lặng tuyệt đối, hai con người, hai thế giới, hai tâm trạng, không có điểm đầu cũng chẳng có điểm cuối.

Một lúc sau...

Nghiêm Kiệt khẽ liếc mắt nhìn sang Băng Thanh, khóe môi mông cong lên đầy mê hoặc: “Em thật sự không muốn biết chúng ta đi đâu sao?”

Băng Thanh nở nụ cười nhạt, như thể đang nghe câu chuyện hài của thế giới, sau một khắc, đôi mi cong khẽ chớp, chất giọng bình thản khẽ cất lên: “Nếu tôi nói muốn biết anh sẽ nói chứ?”

“Tất nhiên” ~ Hần thoáng mỉm cười, ánh mắt lóe lên từng tia thích thú.

“Vậy thì xin lỗi nhé, tôi vốn chẳng hứng thú với những chuyện tầm phào của anh” Băng Thanh nhún vai ra vẻ bất cần.

Nghe cô nói xong, hần chẳng những không giận mà còn nở nụ cười vô cùng thoải mái. Cá tính bướng bỉnh này, hần thực sự rất thích, khóe môi mông nhếch lên đầy mỉa mai hoặc: “Thanh, em khác xưa nhiều quá”

Lời hần vừa dứt, tim Băng Thanh như muốn nhảy lên tận cổ. Hần vừa gọi cô là gì? “Thanh” ư? Chất giọng trầm thấp đó sao lại có ma lực mê người đến thế, không thể không thừa nhận, tiếng ngân của hần thực sự rất êm tai khiến trái tim người nghe cơ hồ tan chảy như tuyết dưới mặt trời.

Móng tay Băng Thanh cơ hồ khảm sâu vào lòng bàn tay, nhưng sắc mặt vẫn là sự tỉnh táo thường ngày, cô khẽ cười nhẹ một tiếng “Tiền bối nói sai rồi, ai rồi cũng phải có lúc đổi thay. Hi vọng trong mắt anh, sự thay đổi của tôi có thể phát triển theo chiều hướng tích cực”

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48

Nghiêm Kiệt khẽ bật ra tiếng cười trầm thấp: “Được rồi, em đừng khẩn trương như thế. Kéo lát nữa không còn sức lực để đón nhận món quà của tôi đâu”

Lời hần vừa dứt, cặp mắt lưu ly vì ngạc nhiên mà bất giác mở lớn nhưng cũng không nói gì, Băng Thanh ngồi im lặng bộ dạng nhân nhả như thể mọi chuyện không liên quan đến mình. Không khó để nhận ra trong đáy mắt xinh đẹp kia hiện lên vài phần lãnh ý.

Nghiêm Kiệt cũng không nói thêm gì nữa, chỉ chú tâm lái xe, khóe môi mông nở nụ cười như có như không.

Chẳng mất bao lâu, chiếc xe hạng sang đỗ lại ven đường.

Theo phản xạ, Băng Thanh liếc mắt nhìn ra, vẻ mặt thoáng kinh ngạc thiếu điều nhảy dựng lên vì kích động.

Nghiêm Kiệt lúc này đã bước ra khỏi xe, vòng qua phía cửa xe bên ghế lái phụ, trực tiếp mở cửa giúp cô, cử chỉ vô cùng lịch sự, nho nhã.

Hàng lông mày thanh tú thoáng chau lại, sau một hồi lưỡng lự rốt cục cô cũng bước ra nhẹ giọng cảm ơn.

Nơi bọn họ tới là hộp nhạc nổi tiếng Cầm Vy, đây là một trong những địa điểm nổi bật trong ngành giải trí của cả nước. Bởi đây chính là sân khấu của những ngôi sao có tên tuổi hàng đầu hội tụ về biểu diễn. Cũng đã có một thời, Băng Thanh luôn ao ước mình được đứng trên bục sân khấu hoành tráng ấy cất cao tiếng đàn rung động hàng triệu trái tim. Thời khắc này, được đặt chân đến đây Băng Thanh thật sự rất xúc động.

“Vào thôi” Thanh âm trầm thấp êm tai chọt cất lên, liền đó bàn tay nhỏ bé của Băng Thanh được bàn tay to của hấn bao phủ, hơi mát lạnh từ những đốt tay tỏa ra khiến tinh thần cô thêm phần hưng phấn.

“Nghiêm Kiệt, hôm nay anh đến đây là để...” Băng Thanh lên tiếng, sự nghi hoặc lan tràn tận đuôi mắt.

Nghiêm Kiệt nở nụ cười nhẹ, thân hình cao lớn hơi ngừng lại, cánh tay thon dài khẽ đưa ra véo nhẹ gò má trắng hồng, hấn cung chiều lên tiếng: “Thực hiện ước mơ của em”

Sự kinh ngạc trong mắt đã sớm không có cách nào che đậy, Băng Thanh quên cả việc né tránh hành vi lớn mật của hấn, hồi lâu sau mới lắp bắp: “Gi... cơ?”

“Không cần phải ngạc nhiên. Tôi thích em, cho nên ước mơ của em cũng là một phần trách nhiệm của tôi”- Hấn nở nụ cười đầy sủng ái, xoay người, kéo cô đi thẳng vào bên trong.

Băng Thanh có cảm giác mình vừa bay lên chín tầng trời không có cách gì leo xuống được. Lời hấn nói làm trái tim cô đập liên hồi, rốt cục chuyện này là thế nào?

Đi hết con đường nhỏ, hộp nhạc đã hiện ra trước mắt, theo bước chân của hấn Băng Thanh cũng bị kéo đi. Khẽ đẩy cánh cửa ra, hấn dẫn cô vòng ra sau cánh gà. Dưới những hàng ghế thẳng tắp có rất nhiều người đã ổn định chỗ ngồi, dường như đã chờ đợi từ rất lâu.

Sau khi nhét vào tay cô bộ váy màu trắng thanh nhã dài quét đất, Nghiêm Kiệt nhìn cô nở nụ cười khích lệ sau đó xoay người bước về hàng ghế khán giả.

Mà Băng Thanh lúc này giống như bị người ta đẩy từ trên dốc núi xuống, chưa kịp định thần đã bị một cô gái khác kéo vào phòng thay trang phục.

Băng Thanh cũng không nghĩ ngợi nhiều, than nhẹ một tiếng rồi thay váy, sửa lại đầu tóc rồi bước ra ngoài.

“Đó là bạn trai em hả? Đúng là hàng cực phẩm, không ngờ chu đáo ghê” - Cô gái kia vừa trang điểm lại cho Băng Thanh vừa buông lời tán thưởng khi nhìn về Nghiêm Kiệt cách đó rất xa.

Băng Thanh nở nụ cười khỏ, bất đắc dĩ lắc đầu.

Thấy Băng Thanh phủ nhận cô gái kia thoáng kích động “Không thể nào...”

“Vậy ý chị thế nào?”- Băng Thanh nổi hứng trêu chọc.

“Em thấy cây đàn kia không?” Cô gái chỉ về chiếc piano trên sân khấu, “Anh ấy bảo đó là món quà anh ấy muốn tặng cho cô gái anh ấy yêu”

Băng Thanh theo hướng chỉ tay của cô gái nhìn về chiếc đàn trang nhã đang nằm chễm chệ trên bàn, tâm tư bất giác khẽ run lên. Cô muốn phủ nhận nhưng mọi ngôn từ chưa kịp phát ra đã bị chôn vùi trong cuống họng..

Một lúc sau, tâm trạng còn chưa kịp ổn định Băng Thanh đã bị cô gái kia đẩy ra sân khấu.

Mang một bụng hồ nghi, cô bước ra sân khấu trong tiếng vỗ tay nhiệt liệt của mọi người.

Khẽ nở một nụ cười lung linh như bầu trời rớt nắng, ánh mắt lưu ly sáng ngời lướt nhìn quanh khán phòng, trong lúc nhất thời khẽ dừng lại ở dáng người cao lớn phía xa. Khóe môi Băng Thanh bất giác cong lên vô cùng rạng rỡ...

Thời khắc ấy, Nghiêm Kiệt thấy tim mình như ngừng đập, quả thật cô ấy rất đẹp, chiếc váy tinh khôi cùng mái tóc dài đen mượt là sự kết hợp vô cùng hài hòa, tựa như thiên sứ hạ phàm hút hồn bao trái tim thiên hạ. Giây phút này, bản năng không ngừng thôi thúc hấn nhất định phải có bằng được cô !

Băng Thanh thu lại nụ cười, nhẹ nhàng bước đến phím đàn, khẽ kéo ghế ngồi xuống. Đây là một chiếc piano rất tinh xảo, quý hiếm, giá trị của nó cô cũng đã xem qua, nhất định là không nhỏ. Nhưng hấn lại đem tặng cô, rốt cục có ý đồ gì?

Âm thầm hít sâu một hơi, Băng Thanh điều chỉnh lại tâm trạng. Dù rất hồ nghi với việc làm của hấn, nhưng ước mơ được đặt chân vào đây không phải kẻ nào cũng làm được. Cơ hội này nhất định cô không thể bỏ qua!

Khẽ lướt nhẹ những phím đàn đầu tiên, bàn tay điêu luyện, mềm mại của Băng Thanh giống như cánh bướm dập dờn trong chum nắng hạ. Thanh âm phát ra như khe suối nhịp nhàng chảy giữa tiết trời tháng Sáu hấp dẫn, rung động lòng người...

Những lời nhạc bắt tai ngân lên len lỏi đến mỗi một góc nhỏ của căn phòng. Bản tình ca da diết nhẹ nhàng đan cài, xuyên thấm đi vào mỗi tế bào người nghe.

Phố về đêm sương trời thấm lên tóc em
Có điều chi còn lạnh hơn, khiến lệ vừa rơi nơi khóe mắt
Tiếng cười nói con đường vẫn chưa thừa người
Nỗi buồn em còn ngổn ngang trong lòng
Khi anh đi trong em còn ngỡ như cơn mơ
Rồi cố đánh thức mà mọi thứ không thay đổi
Em bơ vơ thấy lạc lõng nơi đông người
Vì đi qua là dòng đời lạ lẫm thôi
Chỉ muốn khóc hết một lần
Và sẽ thôi không nhớ anh
Chỉ mong âm thanh phố đêm giúp em chẳng còn nghĩ ngợi

Người đã cho em chờ đợi
Và hôm nay xa cách em mãi mãi
Hạnh phúc đã ngỡ nhạt nhòa
Vì tay buông tay dở dang
Mây gió mang yêu với thương đến nơi chẳng còn đôi mình
Hẹn ước đến cuối cuộc đời, mà nay em đi lẻ loi
Thiếu bờ vai, thiếu người em đã yêu

Giai điệu ngân nga, lắng dần rồi tắt hẳn. Tiếng đàn đã kết thúc nhưng mỗi trái tim dường như vẫn còn nghe văng vẳng đâu đây cung đàn trong trẻo, như khúc nhạc tiền duyên rủ lòng người.

Rất nhanh sau đó, từng tràng pháo tay ào ào vang lên như sấm dậy, tiếng cổ vũ rầm rộ cả khán phòng. Quả thực, chưa có một ai khiến họ trở nên điên đảo với âm nhạc như vậy!

Băng Thanh vui vẻ bước ra giữa sân khấu, nhận micro từ người dẫn chương trình, nhẹ giọng lên tiếng:

“Cảm ơn mọi người đã lắng nghe. Hôm nay, dù không phải là nghệ sĩ chuyên nghiệp nhưng được đứng trên sân khấu của Cẩm Vy thế này, có lẽ đây là vinh hạnh lớn nhất trong cuộc đời tôi. Tôi xin chân thành cảm ơn người đã giúp tôi thực hiện ước mơ này” Khi nói những lời này, Băng Thanh kín đáo nhìn về dáng hình quen thuộc ở phía xa.

Lời Băng Thanh vừa dứt, mọi người lại nhiệt tình vỗ tay, không khó để nhận ra có bao cặp mắt nhìn cô với bao ngưỡng mộ, tôn sùng. Thời khắc này, cô giống như Cửu Thiên Huyền Nữ hạ phàm đem đến cho mọi người những cung bậc cảm xúc vô cùng mãnh liệt...

...

...

...

Bước xuống từ chiếc xe cao cấp, Băng Thanh cười không khép nổi miệng, ánh mắt nhìn Nghiêm Kiệt thêm phần hào ý.

Cây đàn tính xảo và một buổi biểu diễn ở Cẩm Vy là ao ước bấy lâu của cô. Không ngờ hôm nay chính hắn là người dẫn dắt cô chạm đến ước mơ ấy. Qua đó cũng phần nào chứng minh được hắn là người có thân phận, địa vị trong xã hội cao đến cỡ nào. Bằng không, chỉ là một nghệ sĩ nghiệp dư như cô sao dám mơ tưởng được đứng trên đỉnh cao nghệ thuật như thế, để cô thỏa niềm đam mê đó nhất định hắn đã tốn không ít sức lực cùng của cải rồi! Không hiểu sao lúc này, trong mắt cô ấn tượng về hắn cũng được cải thiện ít nhiều!

Khóe môi Nghiêm Kiệt hơi cong lên, cặp mắt nâu chăm chú nhìn Băng Thanh như muốn xuyên thấu hết thấy tâm tư của đối phương. Rất nhanh sau đó hắn liền mở cửa bước xuống, vòng ra phía đuôi xe, mở cốp đem cây piano tiến tới đặt vào tay cô, nở nụ cười đầy sùng bái:

“Có nó, hi vọng em sẽ tạo nên những tác phẩm tuyệt vời”

“Cảm ơn anh” Băng Thanh cười híp mí, ôm cây đàn vào lòng hết như đang nâng niu một bảo vật trân quý.

“Em thích là được rồi” Nghiêm Kiệt đột nhiên vòng tay ôm lấy cô, nhẹ nhàng đặt lên vầng trán mịn màng một nụ hôn mang theo sự ái ái không hề giấu diếm.

Hành động của hắn khá nhanh khiến sắc mặt Băng Thanh trong phút chốc thoáng cứng đờ, còn chưa kịp phản ứng đã bị hắn nhanh chóng đẩy ra, giấu đi về xấu hổ, hồi lâu sau cô mới bối rối lên tiếng: “Anh về cẩn thận, tạm biệt”

Đôi mắt màu hổ phách thoáng xuất hiện nét thâm trầm đầy suy tư, hắn không nói gì thêm, khẽ thu tay về, chậm rãi vòng qua ghế lái, mở cửa ngồi vào xe sau đó nổ máy rời đi...

Phía cuối con đường, Băng Thanh nhìn theo những làn khói mờ mờ còn sót lại hòa lẫn vào không trung, nhẹ nhàng hít sâu một hơi, cô ôm chặt lấy cây đàn, khóe môi bất giác vẽ lên một nụ cười vô cùng xinh đẹp...

Một màn diễn lệ này, không thoát nổi cặp mắt khuất sau tấm rèm cửa đang nhàn nhã thưởng thức, đáy mắt nổi lên từng tia oán giận cùng sát ý...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49

Vào một ngày cuối chiều, từng rặng mây trên trời đã chuyển thành sắc hồng bao trùm lên thành phố Du Sinh mang nét âm đạm, cô tịch. Sau khi kết thúc màn biểu diễn bằng một bản nhạc jazz cổ điển, Băng Thanh thay đi bộ y phục lộng lẫy, chọn cho mình chiếc váy chấm bi màu trắng dài quét đất mặc vào, rất nhanh sau đó liền rời đi.

Kì thực, sau khi tốt nghiệp ở Thanh Du, Băng Thanh nhận được rất nhiều lời mời của những công ty hàng đầu trong nước. Nhưng trong lòng cô còn rất nhiều điều canh cánh với Du Sinh cho nên không thể rời đi được, hơn nữa ở đây có một người rất cần đến cô, chỉ khi nào hắn tỉnh dậy cô mới có đủ dũng khí để nghĩ đến tương lai!

Đây chính là trách nhiệm, là nghĩa vụ của cô, giống như số phận đã an bài hết thảy vậy...

Đi được một đoạn, Băng Thanh bất giác thấy thật khản trương, đôi mắt lưu ly không tự chủ được nhìn về dáng người quen thuộc phía trước cách đó không xa, đáy mắt khẽ chấn động hiện lên nét hốt hoảng cùng kinh ngạc.

Không hiểu sao, thời khắc này cô rất muốn trốn chạy...

Bước chân khựng lại, Băng Thanh nhìn chằm chằm người kia đang ngày một tiến lại gần...

“Đi thôi, tôi đưa em về” - Nghiêm Kiệt khẽ mỉm cười, giọng nói trầm thấp vang lên mang theo sự quyến rũ ma quỷ.

Băng Thanh âm thầm hít sâu một hơi, dứt khoát chối từ: “Tôi muốn tản bộ, không muốn phiền đến tiền bối đâu”

Lúc nói xong câu này, cô dám chắc rằng hắn sẽ từ bỏ, ai ngờ...

“Không sao, xe tôi gửi gần đây, tôi đột nhiên cũng có nhã hứng muốn tản bộ cùng em” - Nghiêm Kiệt thoải mái đưa ra yêu cầu, thanh âm mặc dù rất êm tai nhưng không cho phép cự tuyệt.

Băng Thanh bất lực nhún vai, không nói không rằng bước nhanh về phía trước. Từ trong tiềm thức cô đã chứng minh rằng hắn là một con người cố chấp, chọc vào người cố chấp hậu quả chỉ thêm hao tâm tổn khí.

Con đường ngập tràn sắc hồng ngày hôm đó mọi cặp mắt lữ hành được chứng kiến một màn nam trước nữ sau xinh đẹp như bức tranh do trời đất tác thành, nam anh tuấn, khí phách, nữ diễm lệ, thoát phàm. Vì thế, những lời trầm trồ, tán thưởng không ngừng tuôn ra như nước chảy hoa rơi...

Đối với những cặp mắt dò xét ấy, Băng Thanh đã sớm quen từ khi chân ướt chân ráo bước vào Thanh Du rồi, huống hồ ba năm đã trôi qua, cô cũng không phải là thiếu nữ bông bột, cho nên mọi cử chỉ hành động toát ra đều được cân nhắc rất kĩ lưỡng, đó cũng là một tác phong cần có của người nghệ sĩ chân chính...

Nhưng mà... đi chung với hân thể này không phải quá kì quái sao?

Trong vô thức, Băng Thanh nhìn về bóng lưng cao lớn. Chỉ nhìn thôi cũng khiến cô cảm nhận được nó vững chãi biết nhường nào, người ta thường nói đàn ông lưng to vai rộng thường là chỗ dựa vững chắc cho gia đình. Quả thật, điều đó áp dụng lên con người này cũng không sai...

Dường như cảm nhận được ánh mắt thập phần xét nét của cô, Nghiêm Kiệt khẽ xoay lại. Bốn mắt nhìn nhau, trong sắc chiều rực rỡ như có ánh hào quang. Lông mày hân khẽ nhướng lên, hướng đến cô ra lệnh:

“Thanh, em đến đây”

Băng Thanh thu lại tầm mắt, khẽ nuốt một ngụm nước bọt, chậm rãi tiến về phía hân: “Có chuyện gì thế?”

Nghiêm Kiệt không trả lời chỉ thấy hân đem bàn tay cô nắm chặt không cho chút cơ hội phản kháng, bước chân trầm ổn tiếp tục nhấc lên, khoe môi kia đang nở nụ cười vô cùng ngọt ngào.

“Anh sao thế?” - Băng Thanh từ nãy đến giờ giống như bị đẩy xuống từ tầng cao nhất của tòa nhà, không hiểu chuyện kì quái gì đang diễn ra, chỉ có thể bất lực cảm nhận rằng, hân đang nắm tay cô... rất chặt.

Nghĩ đến đó, cô bỗng nổi một tia thương cảm cho chính mình, âm thầm lau đi những giọt nước mắt ứ khuất, cô ngược mắt nhìn trời đầy ai oán. Ông trời à, rốt cuộc ông đang đùa bọn chuyện gì?

“Trông em chẳng khác gì một chú mèo ốm yếu” - Hân giờ giọng trêu chọc, khoe môi hiện lên ta cười cợt nhả.

Mèo!? Hân hạ cô xuống cùng đẳng cấp với thú cưng từ lúc nào vậy? Rõ ràng hân đang rất muốn chọc cô phát điên mà...

Băng Thanh mím chặt môi, cố đè nén cơn giận đang xông lên tận não ngay lúc này, khe khẽ tính gạt tay ra lại bị hân giữ chặt hơn, cô nghiêng răng hỏi lại: “Rốt cục anh muốn gì? Không chỉ dừng lại ở đã kích thối chứ?”

Nghiêm Kiệt bỗng nhiên phì cười cất giọng tán thưởng: “Heo con, đúng rồi” liền đó quay qua day nhẹ vào trán cô đầy sùng nịnh, “Em càng ngày càng thông minh đấy”

Băng Thanh vẻ mặt âm u bất định, ánh mắt tựa hồ có thể giết người ngay lúc này.

Cô cố áp chế cơn giận này lại bằng cách ngắm cảnh vật xung quanh, có như vậy Băng Thanh mới cảm thấy tâm tình mình khá lên một chút...

Nhưng mà...

Khung cảnh này rất đời quen thuộc, thậm chí cô cũng đã từng vùng vẫy giữa nhớ và quên. Tại sao hôm nay trong vô thức cô lại đặt chân trở về đây? Hồi ức này cô đã cố quên có sao bây giờ cảnh tượng kinh hoàng đó lại hiện rõ trước mắt cô mồn một thế này?

Dường như phảng phất trong không gian vô định này cô còn ngửi thấy mùi tanh của máu...

Không!

Sắc mặt Băng Thanh thoáng trắng bệch, trong đáy mắt chỉ có sự sợ hãi đến tận cùng...

Một màn này, Nghiêm Kiệt nhìn cô không sót một chi tiết, hân thoáng nhìn qua bàn tay kia đang run rẩy từng hồi. Loại cảm giác này sao phản kích đến thế, hân thừa nhận hân bị ối, chính hân đã có chủ ý đưa cô ấy đến đây.

Đây là nơi ngã xuống của Băng Nghi, mảnh đất dưới chân họ đã thấm nhuần từng giọt máu của 17 năm trước. Tòa nhà sừng sững trước mắt ấy vẫn cao vút như thế, chỉ là sự hoang tàn vốn đã không có cách nào che giấu. Nghĩ đến đó, Nghiêm Kiệt nở nụ cười gượng, từ trong túi lấy ra một chiếc hộp tinh xảo.

Băng Thanh lúc này giống như một con búp bê giấy hoàn toàn vô lực, cô chỉ biết nén lại sự sợ hãi đang gầy vò tâm can mình. Ác mộng đã lâu không xuất hiện nhưng nỗi đau vẫn không ngừng âm ỉ mỗi phút giây. Đến lúc tưởng chừng không đứng thêm được nữa, Băng Thanh lao đảo ngã vào vòm ngực rắn chắc. Cô lúc này như bị ai rút hết sinh khí chỉ có sự khó thở cùng áp bách làm cô kinh hãi. Không biết trải qua bao lâu, sau khi tâm trạng đã dần ổn định lại, Băng Thanh ngại ngùng né tránh khỏi bờ ngực vững chắc kia, còn chưa kịp hành động đã bị hân ấn vào trở lại, ngay sau đó là một cảm giác mát lạnh lan truyền dọc theo từng đốt tay. Theo phản xạ, cô nhìn bàn tay nhỏ bé đang bị hân nắm chặt...

Ánh sáng lấp lánh từ chiếc nhẫn nhất thời làm cô chói mắt, Băng Thanh không dám tin nổi vào mắt mình. Hân đang làm trò quỷ gì thế?

“Anh...”

“Suyt” Băng Thanh chưa nói hết câu đã bị hân dùng ngón trỏ che đi, hồi lâu sau hân nhẹ nhàng lên tiếng: “Có lẽ đối với em là đường đột, nhưng anh đã

chờ giây phút này ba năm rồi, ba năm này chưa có lúc nào anh không nghĩ về em. Thanh à, anh yêu em, cho nên anh muốn em gái em được chứng kiến khoảnh khắc hạnh phúc này. Hi vọng em có thể hiểu tấm chân tình của anh...”

Băng Thanh thoáng ngẩn người, đưa mắt nhìn hần rồi nhìn chiếc nhẫn trong tay hồi lâu do dự. Thú thật tình huống này dù là người bình tĩnh đến mấy cũng cảm thấy bối rối.

“Em không cần phải trả lời ngay đâu, em cứ suy nghĩ thêm đi” - Nghiêm Kiệt nhận ra nét phân vân trong mắt cô nhẹ nhàng nói tiếp. Sau đó không cần cô trả lời hần đã xoay người rời đi, cặp mắt hẹp dài như lóe những tia sáng nham hiểm, nhưng chỉ trong nháy mắt liền bị che dấu hoàn toàn. Hần đột ngột quay người lại nở với cô nụ cười âm áp như gió xuân...

Băng Thanh cũng không rõ mình đã trở về nhà bằng cách nào, những lời hần nói cứ ong ong trong đầu bức cô phát điên. Cô nhìn chiếc nhẫn ở ngón áp út đến ngây dại.

Chuyện này là thế nào? Hần đang cầu hôn cô? Chuyện này là thật sao? Cô chỉ thấy nó vô cùng hoang đường, nhưng chiếc nhẫn này đã chứng minh mọi chuyện vừa phát sinh là sự thật. Một sự thật khiến trái tim cô đập liên hồi, cũng khiến nó quặn thắt từng cơn đau dữ dội.

“Băng Thanh, sắc mặt chị sao kém thế?”

Giọng nói Mộc Sơ chột vang lên khiến ngón tay Băng Thanh khẽ run nhẹ, giật mình, cô nhìn Mộc Sơ nở nụ cười gượng gạo.

“Không sao, chị chỉ hơi chóng mặt thôi”

Mộc Sơ thoáng chau mày, mắt nhìn về Băng Thanh một lượt mang theo vẻ dò xét, đột nhiên khẽ ngừng lại ở cánh tay đang vô lực buông thõng kia: “Chị... cái này...”

“Không có gì, nhẫn chị mới mua đeo thử thôi mà” - Băng Thanh ra vẻ chân thành lên tiếng, vẻ dờ dẩn trước đó đã bị che dấu hoàn toàn. Thật sự mà nói cô sắp đứng không vững nữa rồi, cứ thế này e rằng một lát nữa thôi không sớm thì muộn cô cũng thành thi thể mất.

“Chị hơi mệt, chị vào phòng trước, bữa tối mọi người ăn trước đi, chị không đói” Bỏ lại câu đó, Băng Thanh khó nhọc lần từng bước trở về phòng.

Mộc Sơ nhìn theo bóng lưng ấy, ánh mắt hiện lên tia nghiền ngẫm. Khóe môi nở một nụ cười vô cùng giảo hoạt...

Tập đoàn Nghiêm thị.

Tiếng điện thoại để bàn không ngừng vang lên chứng tỏ một ngày làm việc vô cùng mệt mỏi.

Ở một căn phòng tráng lệ khác của tòa nhà 25 tầng, tại vị trí cạnh cửa sổ, Nghiêm Kiệt khẽ dựa lưng vào ghế, vẻ mặt thoáng hiện nét suy tư cùng toan tính.

Lúc này, tiếng gõ cửa đều đều phát, hần ngẩng đầu nhìn về cánh cửa, nhẹ nhàng lên tiếng:

“Mời vào”

“Nghiêm tổng, có một cô gái muốn gặp anh” ~Người bước vào là cô thư ký thân cận, ánh mắt nhìn hần đầy dè dặt.

"Là ai?" - Đáy mắt hần hiện lên nét không vui cũng không buồn nhìn cô thư ký.

"Cô ấy nói tên là Mộc Sơ - Thư ký nhận ra nét không vui trên gương mặt anh tuần kia, khẽ chớp mắt, nói tiếp: "Nghiêm tổng, nếu anh không muốn gặp, vậy để tôi..."

"Được rồi, mời cô ta vào" Hần khẽ ngắt lời, nói thêm: "Phiền cô cho tôi một tách cà phê và một trà hoa cúc. Cảm ơn"

"Vâng ạ" - Cô thư ký kính cẩn đáp, sau đó mở cửa rời đi.

Một lát sau, bóng dáng nhỏ nhắn của cô gái mười chín đôi mươi xuất hiện ở cửa phòng.

"Cô đến đây làm gì?" - Nghiêm Kiệt chống tay lên bàn nhìn người vừa bước vào.

Mộc Sơ chẳng lấy làm khó chịu với thái độ lạnh nhạt của hần, đôi mi cong vút khẽ chớp, đóng cửa lại cẩn thận sau đó chậm rãi tiến đến ngồi xuống ghế dành cho khách, nhẹ giọng đáp:

"Em tới thăm anh không được sao?"

Nghiêm Kiệt thoáng nhíu mày, hồ hững đáp: "Tôi có quen cô sao?"

Từ lúc gặp con người hần đã nhận ra cô ta không hề đơn giản như dáng vẻ bề ngoài. Hôm nay lại chủ động đến tìm hần nhất định không chỉ là thăm hỏi.

Mộc Sơ khẽ mỉm môi định nói gì đó nhưng đã kịp nghe tiếng gõ cửa nên thôi, cô ta ngồi im lặng hai tay đan nhau vào đầu gối dường như đang suy tính điều gì đó.

"Nghiêm tổng, trà và cà phê của anh đây ạ" - Thư ký đẩy cửa bước vào, tiến tới đặt cà phê và trà xuống mặt bàn, mắt khẽ nhìn về Mộc Sơ chỉ kịp đánh giá trong giây lát sau đó liền xin phép rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người, Nghiêm Kiệt thoáng thả bước đến ngồi xuống đối diện, chân phải đặt lên chân trái nhìn Mộc Sơ hồi lâu, cất tiếng:

"Cô có thể giải thích lý do cô đến đây rồi đây"

Mộc Sơ hít sâu một hơi, vẻ mặt thoáng lúng túng, một khắc sau nhẹ nhàng đáp lại: "Nghiêm Kiệt nếu..." Cô ta ngập ngừng trong giây lát, dường như đã lấy hết quyết tâm tiếp tục nói, "Nếu em nói em có ấn tượng tốt với anh thì thế nào?"

"Cô thích tôi?" - Hần khẽ nhướng mày, hình như chẳng lấy làm ngạc nhiên với câu nói của Mộc Sơ.

"Phải, em thích anh" - Mộc Sơ cũng rất quả quyết, khẽ gật đầu.

"Cô nghĩ mình hiểu tôi được bao nhiêu? Mộc Sơ, đừng nói cô không biết tôi yêu chị cô đấy"

Sắc mặt Mộc Sơ thoáng thất sắc, cô ta bối rối nâng tách trà lên nhấp môi, một lúc sau mới cất tiếng: "Vậy chiếc nhẫn đó...."

Nghiêm Kiệt cẩn thận đánh giá vẻ mặt của Mộc Sơ, khóe môi nở nụ cười trào phúng: "Tôi nghĩ cô không đến nỗi ngốc như vậy chứ?"

"Anh..." - Gương mặt Mộc Sơ trắng bệch vì tức tối, "Anh dám chắc mình hiểu hết về con người chị ấy? Chị ấy có người trong mộng rồi, căn bản anh cũng chỉ là kẻ thứ ba cho nên anh sớm từ bỏ đi"

Thần sắc hần bỗng sa sầm trong giây lát, chỉ phát ra tiếng gầm rất nhẹ: "Tôi cho cô 3 giây để rút lại lời nói đó"

Tâm tư Mộc Sơ khẽ run lên, không ngờ được đằng sau vẻ mặt anh tuấn vạn người mê còn có lúc đáng sợ thế này, khi nam thần nổi giận còn đáng sợ hơn cả quỷ dữ, đôi môi đỏ mọng nhếch lên, ngừng lại một chút rồi khẽ cười che giấu sự sợ hãi lúc này: "Sao!? Anh sợ một chủ tịch trẻ tuổi như anh làm kẻ thứ ba bị người đời nhạo báng hả?"

"Cô có thể ra ngoài được rồi. Còn nữa nên cẩn trọng với lời nói của mình thì hơn. Tôi không dám chắc lần sau cô còn có thể nói được nữa không" Nghiêm Kiệt khẽ mỉm cười, nụ cười còn đáng sợ hơn Tu la dưới địa ngục. Không khó để nhận ra gân xanh nơi vầng trán tuyệt mỹ đang run lên bần bật.

Mà Mộc Sơ lúc này cũng ý thức được sự phần nộ của đối phương, lập tức đứng dậy mở cửa, khẽ xoay người lại nhìn thẳng vào cặp mắt âm u kia, đồng dạng tuyên bố: "Dù sao em vẫn thích anh, em sẽ không bỏ cuộc đâu. Từ lần đầu tiên gặp anh, trái tim em đã mạch bảo người đó chính là anh"

Dứt lời, một tiếng "rầm" vang lên, cánh cửa đóng chặt, khép lại bầu không khí chết chóc.

Trong căn phòng làm việc rộng lớn chỉ còn lại mình hần với nụ cười cực kỳ quý dị, ánh mắt thập phần âm u pha nét đau đớn lẫn khuất sau hàng lông mày tuyệt đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Những ngày sau đó, Băng Thanh giống như sống trong cõi mộng, tinh thần xuống dốc hoàn toàn mà thỉnh thoảng lại ngẩn ngơ như thiếu nữ ở độ tuổi trăng rằm vậy. Cô cũng không rõ vì có gì bản thân mình lại bị lời nói của hần làm cho xao động như thế, rõ ràng cô không hề có chút cảm xúc với hần, vì có gì cô lại để tâm đến lời nói đó? Và cô cũng không biết trái tim mình muốn gì, chỉ là sau bao biến cố xảy ra nó đã trở nên chai sạn mất rồi...

Băng Thanh nhìn lại chiếc nhẫn, rồi tự nhìn mình trong gương, vốc từng ngụm nước rửa mặt.

Nhẹ thở hắt một hơi, cô chậm rãi tiến vào phòng hóa trang.

"Băng Thanh, em về hả?"

Người vừa lên tiếng là một bạn diễn cùng với cô. Chị ấy lớn hơn cô 3 tuổi, là nghệ sỹ chuyên về vĩ cầm.

“Hôm nay em không có giờ diễn buổi tối ạ”- Băng Thanh mỉm cười, vội lấy túi xách chuẩn bị rời đi.

“À, chị quên mất. Tạm biệt, mai gặp nhé”

“Tạm biệt mọi người” Băng Thanh cười nhẹ một tiếng, cúi chào các bạn diễn sau đó mở cửa rời đi.

Ánh nắng không vì buổi chiều mà dịu nhẹ, từng tia chiếu lên mặt đường gay gắt khiến lòng người bức bối, khó chịu. Ở Du Sinh, đây là đợt nắng nóng nhất trong năm, không tránh khỏi những lời than tiếng van vì hạn hán kéo dài.

Băng Thanh từ Rainbow lững thững bước ra khê bạt chiếc ô lên che đi ánh mặt trời.

Ánh nắng làm da cô đỏ ửng, mồ hôi từng giọt tuôn ra như suối. Bước chân mỗi lúc một nhanh dường như muốn trốn chạy cảm giác đau rát này. Vẫn là con đường cũ, phải đi một lúc nữa mới bắt được chuyến xe buýt về nhà gần nhất.

Băng Thanh rảo nhanh từng bước, thấp thoáng sau tán cây bằng lăng bên xe buýt hiện ra trước mắt, còn chưa kịp vui mừng đột nhiên một cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi. Cô kinh hãi mở to mắt nhìn cảnh tượng phía trước. Không phải chứ? Đây là đường vắng, lũ côn đồ nhân lúc không có người muốn giết người cướp của ư? Băng Thanh bỏ qua cảm giác đau nhức không ngừng run lên ở bả vai, cô đảo mắt nhìn xung quanh, có khoảng gần chục tên đang vây cô rất chặt.

“Các người muốn làm gì?”

Băng Thanh theo phản xạ lùi ra sau hai bước, bỗng dừng lại phải một tên khác sợ đến ngẩn người.

“Cô em, sao phải khẩn trương như thế? Bọn anh cướp sắc không cướp của, đồng ý đi theo bọn anh nhé” Một tên khác vuốt nhẹ má cô, cất tiếng cười khà ó.

“Bỏ ra, các người muốn làm gì? Còn không mau thả tôi đi, bằng không tôi sẽ hét lên đây”

“Cô em nghĩ mình còn cơ hội đó sao? Tại bây, dẫn cô ta đi” - Tên cầm đầu đột nhiên lạnh giọng phân phó.

Lời hấn vừa dứt, bọn đàn em tạo thế gọng kìm vây lấy cô, một tên khác nhân cơ hội đó ôm cô ném vào chiếc xe ô tô cách đó không xa.

“Lũ khốn kiếp các người, bỏ tôi ra... um... um”

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô lực rồi lịm hẳn. Cô chỉ mập mờ đoán được, cuộc đời của mình đã thực sự tàn hoa bại liễu lần nữa...

oOo

Lúc Băng Thanh tỉnh dậy, sắc trời đã sẫm tối. Cô cố cựa quậy bỗng nhận ra mình đang bị trói chặt ở một chiếc ghế nhỏ. Mí mắt nặng trĩu chậm rãi mở ra, cô cẩn thận đánh giá xung quanh.

Đây là một nơi tăm tối, cô không thấy gì ngoài những đốm sáng ẩn hiện phía xa xa. Đó là gì? Băng Thanh khó nhọc mở to mắt để nhìn cho rõ nhưng cảm thấy bất lực.

Lúc này một tiếng "cạch" bỗng nhiên vang lên. Tim Băng Thanh đập mạnh, cô nín thở cảm nhận từng bước chân đang ngày một tiến đến gần.

“Đại ca, cô ta còn chưa tỉnh ạ” - Một giọng nói đàn ông vang lên. Đồng thời căn phòng cũng được điện thấp sáng trưng.

“Mức nước vào đây” - Một người khác ra lệnh, không khó để nhận ra hẳn chính là người được gọi là "đại ca".

“Vâng, thưa đại ca”

Băng Thanh nhắm chặt mắt lại, cảm giác đau đớn ê ẩm khắp người vẫn chưa tan không biết bọn chúng nhân lúc cô bất tỉnh đã kịp làm gì chưa? Đang còn nghĩ ngợi, đột nhiên một cảm giác mát lạnh ào tới, nguyên một xô nước đã án ngữ lên đầu cô, chảy dọc xuống khuôn mặt, từ từ thấm vào áo sơ mi trắng muốt.

“Mở mắt ra” - Một giọng nam cộc cằn hướng đến cô ra lệnh.

“Các người muốn làm gì tôi?” - Băng Thanh hét lên đầy phẫn nộ. Rốt cục cô đã đắc tội gì với bọn chúng? Tại sao một vòng luẩn quẩn bắt cóc rồi cưỡng bức lại luôn chào đón cô? Tại sao?

Tên đại ca tiến tới, vén nhẹ tóc mái của cô dặt vào tai, sau đó cúi xuống thì thầm: “Cô em, cơ thể này cũng không tệ, em tình nguyện để chúng tôi thưởng thức chứ?”

“Bi ôi. Cút ngay” - Ánh mắt Băng Thanh bỗng dưng chuyển lạnh nhìn gương mặt khà ó trước mắt đầy giận dữ.

“Haha... Được thôi, tôi sẽ rút sau khi em làm thỏa mãn khẩu vị của tôi”

“Im đi, nếu các người dám làm vậy tôi sẽ cắn lưỡi đấy” - Băng Thanh cố đè nén cơn sợ hãi ngay lúc này, chỉ biết đối đầu với những người kia bằng ánh mắt tóe lửa.

“Cô em thật cứng đầu” - Tên cầm đầu đứng thẳng người, nhìn Băng Thanh bằng ánh mắt thương hại, “Nhưng mà... không được rồi, chúng tôi cũng cần tiền hay là cô em chịu khó lấy thân vào nhà chứa nhé?”

Hắn không đợi cô trả lời sau đó cúi đầu cười, tiếp tục nói.

“À, đúng rồi. Cô em muốn nói điều trần trời chứ?”

“Im đi. Các người cần bao nhiêu tiền?” - Băng Thanh cay nghiệt lên tiếng, ánh mắt tàn độc như thú dữ. Cái gì mà cướp sắc không cướp của chứ, bị ỏi như nhau cả thôi.

“Sắp rồi, không những lấy được tiền mà còn chiếm được thể xác của cô em nữa cơ” - Hắn nở nụ cười bỉ ổi.

Băng Thanh thoáng kinh ngạc: “Các người đã làm gì?”

“Làm gì à?” - Hắn cúi sát vào mặt cô, từ từ lên tiếng: “Tất nhiên là muốn thử thân thể tuyệt mỹ của em rồi”

Dứt lời hắn quay qua bọn đàn em đang xếp thành hai hàng, ra lệnh: “Bọn mày mò to mắt mà xem. Món ngon này để tao xử trước, lần lượt ai cũng có phần”

Hắn vừa nói xong, đám côn đồ khà ó cười, đưa mắt nhìn nhau đầy xấu xa.

Băng Thanh lúc này run rẩy như ngọn cỏ trước gió. Còn chưa kịp định thần đã bị hắn dùng dao cắt dây, lập tức ném cô lên chiếc giường cũ kỹ, đem cơ thể to lớn đè lên cô.

“Á” - Băng Thanh kinh hãi hét lên. Chiếc áo đã bị hắn thô lỗ xé toạc, cô cố vùng vẫy nhưng bị hắn kẹp chặt hơn.

Đúng lúc này cánh cửa mục nát bị đá văng ra, ngay sau đó một lực lớn đem Băng Thanh ôm trọn vào ngực.

Nghiêm Kiệt nhìn bọn người kia đầy cảnh cáo: “Cút đi, nếu còn muốn sống thì biến đi trong vòng ba giây”

Tên cầm đầu không những không cảm thấy bức bối vì việc hay bị gián đoạn mà còn lộ ra nụ cười thích thú: “Mày dọa bọn tao đấy à? Để xem hôm nay ai sẽ là người đoạt được mỹ nhân” - Nói xong, hắn quay qua đám đàn em đã đứng vây quanh ra lệnh, “Bắt sống nó cho tao”

Nghiêm Kiệt nở nụ cười lạnh, nhanh chóng vứt bỏ chiếc áo khoác ngoài mặc vào cho Băng Thanh, sau đó dùng ánh mắt trấn an đầy kiên định đẩy cô đứng qua một bên.

Băng Thanh chỉ cảm thấy mọi thứ trước mắt vô cùng nguy hiểm. Cô đành nghe lời hắn tránh sang một bên.

Cô chỉ nghe những tiếng đấm đá chói tai vang lên sau đó là những tiếng hét, tiếng la, trước mắt cô là một màn hỗn loạn. Băng Thanh siết nhẹ chiếc áo trong tay, mắt nhìn cảnh tượng trước mắt đầy sợ hãi.

“Nghiêm Kiệt, cẩn thận” - Cô hét lên một tiếng khi nhìn một tên đang đánh lên hắn.

Mà hắn cũng rất nhạy bén động tác dứt khoát đo ván đối phương.

Không biết trải qua bao lâu, Nghiêm Kiệt thương thế đầy mình, mọi thứ trước mắt mờ dần cô mới nhận ra mình nhìn mọi thứ qua màn lệ nhạt nhòa.

Đến phút cuối, tiếng chửi bới, hò hét im bật. Không gian chỉ có mùi máu tanh phảng phất. Bọn côn đồ đã nối đuôi chạy biến đi từ lúc nào. Băng Thanh giật mình sức tỉnh chạy tới đỡ lấy thân hình sắp ngã nhào vì kiệt sức của hắn.

“Nghiêm Kiệt, Nghiêm Kiệt, anh không sao chứ?” - Băng Thanh sợ hãi kêu lên, kì thực cô không muốn cảnh tượng ba năm trước tiếp tục tái diễn. Nếu hắn có mệnh hệ gì cô sẽ chết mất. Sống cho đến bây giờ những người xung quanh mình đều vì mình mà mất mạng vậy sống được ích gì nữa?

“Ngốc, đừng khóc, tôi sẽ không chết đâu” - Nghiêm Kiệt dịu dàng đưa tay lau nước mắt cho cô, khóe môi rỉ máu cô nặn ra một nụ cười nhẹ.

“Đồ ngốc này, sao anh liều mạng thế hả? Anh có biết nguy hiểm lắm không? Nếu anh có chuyện gì tôi biết phải làm sao?” ~ Băng Thanh đau lòng lên tiếng, ánh mắt ngập tràn thống khổ.

“Tính mạng của anh đã thuộc về em rồi, không phải sao?” - Hắn nở nụ cười ấm áp.

“Giờ này anh còn đùa được nữa sao?”

“Thanh, đồng ý gả cho anh nhé” - Nghiêm Kiệt đột ngột chuyển đề tài, dùng ánh mắt chân thành nhìn cô đầy âu yếm.

“Chuyện này...” - Băng Thanh ấp úng hồi lâu, mọi thứ có quá đường đột không?

“Em còn muốn tôi đợi đến lúc nào nữa? Thanh, gả cho anh rồi mọi thứ em toàn quyền quyết định. Tâm nguyện lớn nhất cuộc đời anh là được lấy em làm vợ”

“Tôi nói sẽ làm vợ anh bao giờ?”

“Vậy em đồng ý rồi nhé?”

“Không”

“Em vừa nói làm vợ anh xong”

“Chỉ là giả thuyết thôi mà” - Băng Thanh cự lại.

“Không được. Nữ thần không được nói dối”

“Ai là nữ thần của anh?”

“Em là nữ thần của tất cả mọi người, là vợ của anh”

“Anh thật là...”

oOo

Thương thế của Nghiêm Kiệt hồi phục rất nhanh. Khi đang trong kỳ dưỡng thương hẳn cũng đã định luôn ngày kết hôn, có lẽ không thể chờ thêm được nữa. Lúc biết chuyện này, bố mẹ cô vui mừng không thôi, còn em gái cô - Mộc Sơ hình như cũng khá vui vẻ khi chị mình sắp xuất giá.

Băng Thanh cũng không ngờ chỉ trong một không gian nhà kho chật hẹp cô đã đồng ý làm vợ người ta. Cô đã có chồng rồi ư? Chuyện này đúng là không thể tin nổi! Nhưng mà, dạo gần đây hẳn rất ân cần, dịu dàng với cô. Ước mơ được lấy một người chồng hết mực thương yêu mình của cô rốt cuộc cũng được thành toàn.

Đẩy nhẹ cánh cửa phòng bệnh viện ra, Băng Thanh nở nụ cười ngọt ngào nhìn về dáng người đang nửa nằm nửa ngồi trên giường bệnh.

“Nghiêm Kiệt, món súp của anh thích ăn nhất nè”

Nghiêm Kiệt vừa trông thấy cô đã dang hai tay ra đầy sùng ái: “Vợ yêu quý của anh, tới đây anh ôm chút nào”

Băng Thanh lườm hắn một cái, cuối cùng cũng vâng lời bước đến nép vào lồng ngực rắn chắc: “Anh xấu xa”

Hắn ôm lấy cô, khẽ véo mũi: “Thật chỉ muốn rước em về ngay thôi”

“Anh bại hoại” - Băng Thanh đánh nhẹ vào ngực hắn, thỏ thẻ nói tiếp: “Nghiêm Kiệt, anh nói xem, sao lúc đó anh tìm được em hay vậy?”

Vấn đề này cô cũng muốn đợi hắn bình phục rồi hỏi. Cô không tin hắn có thần giao cách cảm với mình.

Đáy mắt hắn bỗng nhiên hiện lên nét trầm tư pha lẫn tia xảo quyệt, nhưng rất nhanh sau đó liền bị che dấu hoàn toàn, hắn nở nụ cười ôn nhu vỗ nhẹ vào lưng cô:

“Hôm đó anh tới Rainbow tìm em, chị quản lý nói em đã ra về cho nên anh đã đi tìm em. Lúc phát hiện anh đã chậm hơn chúng nó một bước, vậy nên anh đã đi theo nhưng mất dấu. Suýt chút nữa anh đã không bảo vệ được em rồi”

Lúc này Băng Thanh đang nép vào ngực hắn đương nhiên không nhận ra được nét biến đổi trong mắt hắn, vẫn dịu dàng lên tiếng: “Nghiêm Kiệt, em cảm ơn anh” Nếu không có hắn cuộc đời cô chỉ có thể dìm bùn lầy.

“Đồ ngốc này, em là vợ anh, bảo vệ vợ là đặc quyền của anh mà” - Hắn khẽ tỷ cảm lên trán cô cất giọng yêu chiều, “Trên đời này vợ anh là nhất rồi”

“Anh hư lắm” - Băng Thanh bật cười.

“Anh hư chỗ nào nhĩ? Em đã kiểm tra đâu mà biết” - Hắn giờ giọng trêu chọc.

“Anh...”

...

...

Tháng ngày hạnh phúc cứ thế qua đi. Sau khi hoàn thành xong thủ tục đăng ký kết hôn, Băng Thanh lại tất bật đi thử váy cưới, cũng may nhờ có sự giúp đỡ của Uyên Linh cho nên việc chọn váy hay chọn chuyên viên trang điểm đều thuận lợi. Chỉ còn hai tuần nữa là cô sẽ chính thức làm vợ hắn. Vì phải bỏ ra rất nhiều thời gian chuẩn bị cho đám cưới nên dạo này hắn luôn túc trực ở công ty, bận rộn xử lý công việc, Băng Thanh cũng không lấy gì làm lạ, vui vẻ chấp nhận hết thảy...

Mọi việc cứ yên ắng như thế cho đến khi một tuần trước khi cưới.

Lúc này Băng Thanh đang đi dạo phố cùng Uyên Linh, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên cô nhìn màn hình điện thoại đầy lo lắng. Là cuộc gọi đến từ bệnh viện Nhân Tâm!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lờì Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51

Bệnh viện Nhân Tâm.

Vội vã đẩy cánh cửa bước vào, trước mặt Băng Thanh là căn phòng trắng xóa, mùi hoa nhài len lỏi theo từng cơn gió thổi vào khiến không gian dường như thêm phần sinh khí.

Đập vào võng mạc của cô là hình ảnh chàng trai đang quay lưng nhìn ra khung cửa sổ. Xung quanh là một màn yên tĩnh, Băng Thanh ôm miệng, thiếu chút nữa kinh hô thành tiếng, sau khi trấn tĩnh lại, khóe môi bất giác nở nụ cười rạng rỡ như vàng tích dương. Rốt cuộc sau ba năm dài dang dở con người ấy cũng đã tỉnh lại, đây có phải là mơ? Cô thận trọng bước tới, dè giọng thấp xuống hết sức có thể khẽ gọi:

“Đình Luân”

Một tiếng gọi phát ra, người kia quay đầu, miệng nở nụ cười tuyệt mỹ pha chút ngây ngô:

“Băng Nghi”

Àm! Tim Băng Thanh bỗng nhiên ngừng đập, sắc mặt đột nhiên cứng đờ, ngay cả động tác nhấc chân cũng trở nên hóa đá, cô chỉ biết mờ to đôi mắt nhìn người vừa gọi tên mình. Hắn gọi cô là gì? Băng Nghi ư?

Thấy cô dờ dẩn, hắn tiếp tục gọi, điệu cười ngô nghê xuất hiện bên khóe môi:

“Băng Nghi, cậu sao thế?”

"Đình Luân" - Băng Thanh nén lại nỗi đau, cười nhẹ một tiếng, “Tớ không sao”

Sau khi đỡ dành Đình Luân ngủ một giấc, Băng Thanh nhanh chóng đi tìm bác sĩ hỏi thăm tình hình sức khỏe của hắn. Kết quả nhận được khiến cô kinh hãi đến tột độ. Mắt trí nhớ tạm thời và chỉ nhớ được những chuyện xảy ra thời thơ ấu!

Ngón tay Băng Thanh run lên, cầm bệnh án trên tay mà cô không tin nổi vào mắt mình. Khẽ cười gượng một tiếng cô cảm ơn bác sĩ rồi rời đi. Có trời mới biết, lòng cô đau đớn biết nhường nào, suốt ba năm chờ đợi ròn rã, người đầu tiên hắn gọi tên lại là Băng Nghi.

Việc này giống như một con dao sắc nhọn đâm vào tim cô đến chảy máu đầm đìa. Nhưng dù thế nào việc hắn tỉnh dậy cũng là một kì tích mà bao người ngày đêm mong muốn trong đó có cả cô. Để hắn được vui vẻ cô nguyện làm "Băng Nghi" trong lòng hắn!

Những ngày sau đó, Đình Luân lơ đãng theo sau luôn gọi cô bằng cái tên "Băng Nghi", mỗi lần hắn vút lên mà mỗi lần cội lòng cô tê dại. Giấu đi những giọt nước mắt cô chăm sóc hắn như cậu em trai. So với 17 năm về trước tính khí hắn không khác gì, luôn tỏ ra hiếu động, đáng yêu. Nếu như hắn không gọi cô bằng cái tên đó, cô nghĩ mình thật sự vui vẻ toàn tâm toàn ý bên cạnh hắn mỗi ngày.

“Băng Nghi, mua cái đó đi, trông ngon quá”

Thời điểm này, Đình Luân đang đi dạo phố cùng Băng Thanh, ngoại trừ thân hình cao lớn ra còn lại chính là biểu hiện của trẻ con. Vàng trán cao rộng của hắn đang tỳ vào cánh cửa thủy tinh ở tiệm bánh kem, khuôn miệng kiêu bạc hướng Băng Thanh gọi lớn.

Băng Thanh lắc đầu bất lực, đành chiều theo ý Đình Luân.

Mỗi ngày hân hạnh với cô như hình với bóng, mà Nghiêm Kiệt mấy ngày gần đây cũng không hề tới thăm cô, có lẽ do bận.

Băng Thanh giấu đi tiếng thở dài, nắm tay Đình Luân dạo trên những góc phố quen thuộc...

3 ngày trước khi kết hôn, Nghiêm Kiệt xuất hiện với nụ cười tươi tắn trên môi. Hắn cùng cô đi thử nhẫn cưới rồi mua sắm đồ đạc, một ngày mệt mỏi như thế trôi đi. Chớp mắt hai ngày nữa cô sẽ chính thức đã có chồng.

“Hôn lễ anh đã chuẩn bị xong, đến lúc đó em chỉ cần làm vợ anh là được”

Nghiêm Kiệt ôm lấy cô từ đằng sau nhẹ nhàng thủ thỉ khi hai người đang ở nhà riêng tọa lạc tại trung tâm thành phố.

Băng Thanh nắm lấy tay hắn, khẽ xoay người nhìn thẳng vào đôi đồng tử màu hổ phách: “Anh thật sự muốn kết hôn cùng em ư?”

Vấn đề này cô cũng đã suy nghĩ suốt những ngày qua, không hiểu sao cô luôn cảm thấy bất an mỗi ngày, cuối cùng lại không hiểu cô đồng ý kết hôn cùng hắn vì ân tình hay vì tình yêu? Nó khiến cô hoang mang, vô lực, hạnh phúc cả đời đem ra đánh đổi như vậy có đáng không?

Nghiêm Kiệt chăm chú nhìn cô hồi lâu, khẽ môi nở nụ cười dịu dàng: “Được gả cho em là hạnh phúc lớn nhất trong cuộc đời của anh”

Băng Thanh không trả lời, cô nghĩ mình cần có khoảng lặng. Lát sau, cô phá vỡ sự im lặng bằng tiếng thở dài.

“Em nghỉ sớm đi, ngày mai em là vợ anh, anh không muốn vợ mình có đôi mắt gấu trúc đâu”

Hắn hôn nhẹ lên trán, sau đó dắt tay cô ra khỏi tòa nhà. Khẽ nhìn về căn nhà bằng ánh mắt phức tạp Băng Thanh bước đi, hai ngày nữa đây sẽ là nhà của cô.

“Sao, nuôi tiếc hả? Hay là chúng ta ở lại luôn, dù sao anh cũng đã chuẩn bị tinh thần rồi” - Nghiêm Kiệt cất giọng trêu chọc, nụ cười toát lên sự quyến rũ mỉa mai.

Cô lờm hẩn một cái, không nói không rằng bước thẳng một mạch.

Ở phía sau, hắn khẽ lắc đầu, sau đó sải dài từng bước theo sát bên cô.

Không gian ngập tràn hương hoa cùng sắc đỏ của rượu vang tinh khiết.

Hôn lễ được diễn ra khá trang trọng. Khách mời chật kín cả bãi cỏ của một khu nghỉ dưỡng nức tiếng trong thành phố. Ngoài những đối tác làm ăn của Nghiêm Kiệt, bạn bè của hai người cũng nhiều không kể xiết.

Ở trong phòng trang điểm, Uyên Linh giúp Băng Thanh mặc chiếc váy cưới màu trắng tinh xảo tôn lên vóc dáng nhỏ bé cùng nước da trắng ngần, khuôn mặt thanh lệ tựa nàng công chúa bước ra từ cổ tích khiến vạn vật lu mờ.

Uyên Linh trầm trồ không ngớt lời khen ngợi. Băng Thanh mỉm cười đón nhận lời chúc từ cô bạn tốt.

Khi thợ trang điểm đang sửa lại đầu đầu tóc cho Băng Thanh cánh cửa phòng đột ngột mở ra, ngay sau đó là một thân hình cao lớn xuất hiện. Băng Thanh đưa mắt nhìn theo đây kinh ngạc:

“Đình Luân, cậu...”

“Băng Nghi, cậu kết hôn sao không nói với tớ? Cậu lấy chồng vậy ai sẽ chơi cùng tớ?” - Đình Luân vẻ mặt phụng phịu đến gần Băng Thanh, ánh mắt lộ ra nét ủy khuất vô cùng tội nghiệp.

Lời hắn nói ra khiến ai nấy đều há hốc mồm, ngay cả người bình tĩnh là Băng Thanh cũng bất giác ngẩn ra vài giây, lát sau cô lắc đầu khuyên nhủ:

“Đình Luân ngoan, tớ hứa sẽ chơi cùng ngay khi xong việc” Những ngày qua cô chẳng khác gì bảo mẫu của hắn. Ngay cả lúc này đang bị người nhà giữ chặt hắn cũng ngang nhiên xông vào đây vậy đấy!

“Không, tớ muốn cậu chơi với tớ cơ? Tại sao người cậu kết hôn là anh trai tớ chứ? Mẹ tớ bảo hai người sắp kết hôn, tớ buồn lắm. Anh ấy lấy vợ rồi ai sẽ dẫn tớ đi chơi đây?” - Đình Luân trưng ra vẻ mặt cún con, bước tới ôm lấy cô siết chặt vào lòng.

Hành động này khiến cô bất ngờ nhưng có chuyện còn khiến cô kinh ngạc hơn: “Cậu nói gì? Anh trai cậu là ai?”

“Băng Nghi, cậu hỏi gì lạ thế? Anh trai tớ là Nghiêm Kiệt chứ à” - Đình Luân mỉm cười ngây ngô.

Băng Thanh dường như chẳng nghe được gì nữa, chỉ cảm thấy đầu óc quay cuồng, tai ong ong như có hàng ngàn con kiến bò vào. Chuyện này sao cô không biết? Còn nữa, nếu hai người họ là anh em, vậy...

“Anh” - Đình Luân bỗng nhiên kêu lên một tiếng.

Băng Thanh giật mình xoay người lại, nhìn người bước vào đầy nghi vấn, mà hần lúc này chỉ lãnh đạm bước đến kéo Đình Luân đứng dậy. Khẽ lướt qua cô bằng ánh mắt thờ ơ, nói:

“Chuẩn bị xong thì đợi anh”

Dứt lời hần đem Đình Luân đi mất, Băng Thanh chỉ cảm thấy nhiệt độ xung quanh mình dường như đóng băng. Đầu ngón tay cô khẽ run rẩy, gắng gượng nở một nụ cười nói mọi người tiếp tục chuẩn bị.

“Băng Thanh, tớ thấy cuộc hôn nhân này không ổn lắm”

Lúc chỉ còn hai người trong căn phòng rộng lớn, Uyển Linh ghé sát tai cô khẽ thì thầm.

Băng Thanh âm thầm thở dài, cười nhẹ một tiếng: “Uyển Linh, giờ hối hận cũng đã muộn rồi. Huống hồ, chính tớ đã tự nguyện chọn anh ấy. Dầu thế nào tớ cũng là vợ anh ấy, đó là trách nhiệm là nghĩa vụ của tớ. Tớ biết cậu lo lắng điều gì, nhưng không sao đâu, mình hoàn toàn tin tưởng anh ấy”

Nghe cô nói xong, Uyển Linh ôm lấy bạn giấu đi tiếng khóc: “Băng Thanh, tớ thật sự chỉ mong cậu được hạnh phúc”

Lễ cưới diễn ra theo đúng quy trình, Băng Thanh cùng Nghiêm Kiệt nhận không ít lời khen từ nhiều phía. Chú rể anh tuấn, nho nhã, cô dâu xinh đẹp, diễm lệ khoác tay nhau bước ra thu hút cả hội trường rộng lớn.

Những lời chúc phúc và những ly rượu cứ thế vui dần rồi cạn hần. Cuối cùng cũng đã kết thúc trong lời thề non hẹn biển của đôi uyên ương. Bố mẹ Băng Thanh trên môi không ngớt nụ cười, Mộc Sơ lúc này đứng ở nơi xa nhất của hội trường quan sát hết thấy, giấu đi cảm xúc không vui cô ta nở nụ cười giả tạo cảm ly rượu tới kính Băng Thanh:

“Băng Thanh, ly này em kính chị. Chúc anh chị hạnh phúc” Nói câu này xong, cô ta kín đáo liếc mắt nhìn về chú rể bằng ánh mắt nóng bỏng.

Băng Thanh khẽ cười, cụng ly rồi uống cạn, nhẹ nhàng đáp lại:

“Hi vọng em sẽ nhận quà đính hôn của chị trong thời gian sớm nhất”

Mọi người bật cười vui vẻ, ánh mắt hân hoan, thành tâm chúc phúc cho đôi bạn trẻ. Bố mẹ chồng của Băng Thanh từ Pháp trở về cũng rất mừng rỡ, cuối cùng con trai họ cũng đã tìm được bến đỗ an toàn. Đúng là trai tài gái sắc!

Kết thúc một ngày dài mệt mỏi, Băng Thanh trút bỏ đi chiếc váy cưới nặng nề. Đêm nay là đêm tân hôn đầu tiên của cô, vì vậy trong lòng không kém hồi hộp.

Từng vòng quay đồng hồ chậm chạp trôi qua, cô ngồi trên giường bất động. Từ xe hoa bước xuống, sau khi Nghiêm Kiệt vui vẻ nắm tay cô vào phòng. Nhận được điện thoại đã vội vã rời đi, nói là có việc đột xuất và nói sẽ trở về khi sắp xếp xong mọi việc.

Bây giờ đã gần 11 giờ đêm nhưng hần vẫn chưa trở về. Băng Thanh mệt mỏi, mí mắt trĩu nặng cảm giác muốn khóc ập đến khiến tâm can đau đến bội phần. Đêm tân hôn của cô cứ thế kết thúc trong sự biến mất của chú rể. Chuyện này thật đáng buồn cười biết bao!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52

Tờ mờ sáng hôm sau, Nghiêm Kiệt trở về trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê. Băng Thanh vội vã diu chồng từ người lái xe thân cận.

"Cảm ơn anh, anh về cẩn thận" - Cô nhìn người tài xế khẽ nói.

"Tôi xin phép ạ" - Người tài xế nói xong, nhẹ nhàng đóng cánh cửa lại rồi rời đi.

Lảo đảo từng bước, cô đỡ hần vào phòng, cố nén đi con buồn tui Băng Thanh cởi giày đặt hần nằm ngay ngắn trên giường, nhẹ nhàng nói:

“Anh nghỉ ngơi một lát, em đi nấu canh gà rượu”

Băng Thanh gạt nước mắt vừa định xoay người bước đi đã bị hần kéo lại, ngay sau đó cả thân hình nhỏ bé của cô nằm gọn trong vòm ngực rắn chắc, cô

vùng vẫy:

“Anh... buông em ra đi”

Nghiêm Kiệt dường như chẳng hề muốn để tâm đến lời cô nói, đem cô lật lại dùng thân hình to lớn đè lên, ánh mắt đục ngầu:

“Vợ yêu, em muốn trốn chạy ư?”

Băng Thanh nhất thời cảm thấy vô cùng hoảng sợ, tình huống này chưa phải cô chưa từng nghĩ qua nhưng mà hấn làm cô cảm thấy sợ hãi, con sợ hãi này nhen lên từ tận đáy lòng, cô dùng hết giấy dựa.

“Nghiêm Kiệt, buông em ra đi, đừng làm em sợ”

Hắn khẽ cười, hơi rượu phảng phất bên tai cô: “Sao thế được, phải tiếp diễn sự việc tối qua chứ”

Băng Thanh sợ đến ngẩn người, nghĩ lại tối qua hấn thả cô một mình tự nhiên cảm thấy rất tủi thân, cô dứt khoát vùng ra khỏi thân hình to lớn ấy: “Đủ rồi, đừng khiến tôi kinh tởm anh”

“Kinh tởm sao?” - Hắn đột nhiên gầm lên, ánh mắt bao phủ bởi những tia sắc lạnh ghê người, “Em nên nhớ em là vợ tôi, tôi có quyền chiếm giữ và định đoạt”

“Buông ra, tại sao anh lại đối xử như thế với tôi?” - Băng Thanh nhìn hấn đầy căm phẫn. Đây mới thực sự là con người thật sự của hấn sao? Thì ra bấy lâu nay lịch sự, nho nhã chỉ là vẻ bề ngoài của gã đàn ông chết tiệt này!

“Tôi nghĩ em cần có lời thanh minh cho những việc làm tồi tệ của em” - Hắn gất lên đầy chán ghét, hơi thở nóng bỏng phả vào vành tai cô, da thịt dưới tác dụng của hơi rượu trở nên ửng hồng.

Băng Thanh khẽ run lên, cổ đề nén cảm giác xa lạ đang dâng lên từ tận đáy lòng, chỉ để lại giọng nói hờ hững pha chút lạnh lùng: "Từ trước đến nay tôi chưa làm gì có lỗi với anh cả. Vậy nên, anh hãy buông ra đi, mặc dù anh là chồng tôi nhưng tội cưỡng bức cũng bị bỏ tù đấy" Cuộc hôn nhân này lẽ nào số phận đã an bài hết thảy, ngoài chấp nhận ra cô không có tư cách gì để phản kháng sao?

“Vậy ư?” - Nghiêm Kiệt nhìn cô không chớp, ánh mắt tựa con dao xuyên thấu tâm tư người đối diện, “Thanh, tôi cho em cơ hội để thú nhận tất cả, đừng phụ tình yêu của tôi. Bởi vì tôi yêu em là thật”

Tâm tư Băng Thanh bất giác run rẩy, đối mặt với ánh mắt như đao kiếm đó cô không có chút cơ hội để né tránh. Rốt cục hấn có ân ý gì?

Cặp mắt màu hổ phách hiện lên nét trầm tư, hấn không nói gì thêm nữa, một khắc sau hấn lập tức ngồi dậy, đi thẳng vào nhà tắm để lại Băng Thanh với nỗi hoang mang tột độ.

____oOo____

Sự việc như thế diễn ra cho tới khi về nhà bố mẹ Băng Thanh, hôm đó là chủ nhật, mặt trời đã lên ba sào, Nghiêm Kiệt từ căn phòng kế bên bước ra nhìn cô đang ngồi ưu tư bên bàn ăn sáng.

Hắn bước vào bếp rót cốc nước khẽ nhấp môi, nhàn nhã tiến đến ngồi đối diện cô, nói:

“Hôm nay về thăm nhà bố mẹ em”

Băng Thanh ậm ừ, cúi mặt ăn nốt chỗ bít tết còn sót lại trong đĩa, sau đó dùng khăn giấy lau miệng, nhanh chóng đi vào phòng.

Dẫu đã thành vợ chồng nhưng sau buổi sáng ngày hôm đó, hấn không hề bước vào căn phòng này nữa bước. Cô tự hỏi hấn lấy cô làm vợ hay lấy cô về để trưng bày đây nữa?

Ăn xong bữa sáng, hấn lái xe đưa cô về nhà bố mẹ. Chào đón cô là những nụ cười tươi tắn, cô lướt ánh mắt nhìn qua Mộc Sơ, con bé khẽ mỉm cười, vào bếp rót nước.

“Băng Thanh, con ổn chứ?” - Mẹ kéo tay cô ngồi xuống sofa nhẹ nhàng thăm hỏi.

Phía đối diện, Nghiêm Kiệt mỉm cười ôn nhu, đáy mắt hiện lên tia ranh mãnh: “Cô ấy xấu hổ mẹ ơ”

Mẹ bật cười khoai trá, Băng Thanh cũng gượng gạo cười theo, thầm tán thưởng tài năng diễn xuất cừ khôi của hấn. Nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng của mẹ cô thực không nỡ nói ra mọi chuyện.

Trò chuyện một lúc, mẹ cùng bố đi trung tâm thương mại mua sắm. Trong nhà chỉ còn lại ba người, Mộc Sơ rót nước nhẹ giọng mời anh chị. Băng Thanh mỉm cười đón lấy, nói chuyện với em gái đôi câu, sau đó ngo ý muốn vào nhà vệ sinh.

Lúc trở ra, Nghiêm Kiệt và Mộc Sơ đang cười rộ lên đầy vui vẻ, cảnh tượng này làm trái tim Băng Thanh bất giác thắt lại. Cuối cùng cô bị đẩy về một góc ngồi nghịch chiếc điện thoại trong tay. Mà tiếng trò chuyện, cười đùa từ hai người kia mãi không ngớt. Băng Thanh nhủ mày cố gắng gạt bỏ tiếng trò

chuyện vui về ấy ra khỏi đại não, tập trung lướt web để giết thời gian.

Quá trưa, bố mẹ trở về tay xách nách mang một đồng hàng linh khinh, Băng Thanh nhanh tay phụ giúp mẹ vào bếp chuẩn bị bữa trưa. Nhìn sắc mặt trắng bệch của cô mẹ hết hoảng nói:

“Con không khỏe thì ra phòng khách ngồi đi”

Băng Thanh gật đầu, vừa mới bước ra đã thấy hai người ấy người trước người sau đi vào trực tiếp chiếm giữ căn bếp, Mộc Sơ cười không ngớt, thỉnh thoảng giờ trò chòng ghẹo khiến Nghiêm Kiệt phải nhũn mảy, đôi lúc không kiềm được khẽ bật cười cốc đầu cô em lém lỉnh.

Chứng kiến một màn sinh động đó, Băng Thanh không kiềm nổi nước mắt bỗng dung tuôn ra như mưa, bỏ mặc lời mẹ gọi cô lao nhanh ra khỏi nhà trốn tránh cái hiện thực nghiệt ngã ấy.

Đứng trước ngôi mộ phủ đầy cỏ non xanh rì, Băng Thanh dỗi mắt về gương mặt thân thuộc luôn chấp chôn trong giấc ngủ. Cô quý xuống bật khóc nức nở, dường như chỉ có nơi này mới khiến tâm trạng đang dậy sóng của cô trở nên bình lặng.

“Băng Nghi à, em nói xem, có phải đến cuối cùng chị cũng là con ngốc bị người ta dắt mũi đúng không? Anh ta đã thành công khiến chị tổn thương, anh ta đã thành toàn cho em rồi đấy. Băng Nghi, ở trên trời cao em vui chứ? Có hạnh phúc không khi chị đang bị ông trời trừng phạt? Những gì chị gây ra có phải bây giờ mới bắt đầu trả hết? Băng Nghi yên tâm nhé, chị sẽ trả hết...”

Trong cơn gió của mùa hè oi bức có tiếng khóc cất lên đến não lòng. Phía xa, hình ảnh người đàn ông đứng trầm mặc trong ánh nắng, đôi đồng tử màu hồ phách hiện lên tia đau đớn lẫn bi ai...

Hắn ép bản thân mình phải gạt bỏ những cơn đau đớn đang dồn nén tận tim. Hắn càng cảm hận cô ấy bao nhiêu lại càng yêu cô ấy bấy nhiêu. Hắn thừa nhận, hắn là một kẻ bi ôi, tình yêu của hắn chỉ có sự trừng phạt cùng cố chấp. Hắn đang chờ, chờ một ngày cô ấy sẽ mở lòng với hắn, chờ giây phút cô ấy thú nhận rằng vì làm lỡ đã giết chết mối tình đầu của hắn.

Nhưng cô ấy đâu biết rằng, hắn thực sự đã hết sức nhẫn nại, ba năm là quãng thời gian hắn tìm cách né tránh tất cả, càng cố quên bao nhiêu hình ảnh cô ấy lại ủa về trong tâm trí khiến hắn đau đớn, dằn vặt. Hắn cảm thấy mình đang phản bội lại tình yêu của Băng Nghi dành cho hắn. Vậy nên hắn đã quyết tâm sống thật với bản thân mình một phút. Hắn bàng hoàng khi nhận ra rằng mình đã yêu Băng Thanh. Khoảng thời gian ở bên cô ấy hắn thực sự rất vui vẻ, đó cũng là lúc hắn được nhìn thấy Băng Nghi trên gương mặt xinh đẹp đó...

Cô ấy đâu biết rằng, mọi thứ đều do một tay hắn sắp đặt. Hắn rất muốn đánh cược một lần...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 53

Cuộc sống tẻ nhạt từng ngày chậm chạp cứ thế trôi qua. Băng Thanh vẫn thản nhiên sống một cách bình lặng, ngày diễn piano, tối về nhà làm những việc vặt vãi rồi đi ngủ. Những ngày này Nghiêm Kiệt thường về nhà rất muộn, có khi đến tờ mờ sáng mới về, từ sau hôm về nhà bố mẹ, cô chưa chạm mặt hắn lần nào.

Lúc trước, cô từng nghĩ rằng, cuộc sống sau hôn nhân là những ngày được trải nghiệm ở chốn thiên đường, nhưng giờ đây cô cũng đã phần nào lĩnh ngộ được câu nói "Hôn nhân là nấm mồ của tình yêu"

Kì thực, từ sau khi gặp Nghiêm Kiệt, trái tim cô thực sự đã rung động, chưa từng có một người đàn ông nào khiến cô xuyến xao, bồi hồi như vậy. Chỉ là cô rất giỏi ngụy tạo tình cảm, cô không ngờ một phút yếu lòng bản thân mình đã ao ước được làm vợ hắn. Vì vậy, thời khắc đó cô không hề hối hận, nhưng giây phút này khi đã trở thành vợ hắn, hắn đã trao cho cô được những gì? Yêu cô ư? Yêu cô hay là thỏa mãn tính chiếm hữu cố chấp của hắn? Cô cũng không ngờ được người đàn ông ấy lại hạ lưu đến vậy! Mọi câu hỏi cô muốn hét vào mặt hắn nhưng không thể, bởi hắn đã tìm cách tránh mặt cô.

Một tuần kể từ sau khi chiến tranh lạnh, Nghiêm Kiệt trở về trong tình trạng say khướt, bên cạnh là Mộc Sơ đang dìu hắn tiến từng bước vào nhà.

Đúng lúc ấy Băng Thanh đang ngồi xem ti vi, trông thấy một màn này cô không thể tin nổi vào mắt mình được nữa. Loại chuyện này là thế nào? Anh rể ~ em vợ, hóa ra bấy lâu nay cô là người bị đội mũ xanh như vậy đấy. Thật nực cười...

Băng Thanh giấu đi những giọt nước mắt, cô ném chiếc điều khiển trong tay về chiếc sofa gần đó, sau đó chậm rãi bước đến đứng trước mặt hai con người ấy, đôi mắt vô hồn nhìn chăm chú nhất thời quên cả phản ứng...

Lúc này, Nghiêm Kiệt vẫn đang vòng tay ôm lấy eo Mộc Sơ, vẻ mặt lãnh đạm giống như chưa từng xảy ra chuyện gì nhưng ánh mắt lại không giấu nổi tia thích thú. Mộc Sơ đứng cạnh chỉ khe khẽ nhếch môi để lộ ra nụ cười trào phúng, cô ta nhìn Băng Thanh đầy thách thức...

Băng Thanh mím chặt môi, Mộc Sơ em gái cô thì ra bấy lâu nay là loại người chuyên đi giật chồng người khác như vậy.

“Cô, đồ tiện nhân. Sao cô dám làm thế với tôi?” - Băng Thanh hét lên đầy phẫn uất, ánh mắt hiện lên từng tơ máu, cánh tay đột ngột vung lên.

Chỉ trong chớp mắt, một bàn tay mạnh mẽ lập tức đưa ra đỡ, Nghiêm Kiệt nhếch môi cười nhạt, ánh mắt đầy vẻ châm biếm: “Đánh cô ấy sao? Cô không xứng”

Cánh tay Băng Thanh buông thõng, cả người trở nên vô lực, chân tay mềm nhũn lập tức ngã khụy xuống, gương mặt tái xanh dường như không tin nổi những lời hắn vừa nói. Chỉ trong một ngày cô bị hai người này phản bội. Ông trời ơi, có đau khổ nào nữa không đưa cô gánh hết luôn đi.

Băng Thanh ngồi im lặng đến thất thần cũng không rõ đôi gian phu dâm phụ ấy đã nắm tay nhau rời đi lúc nào. Cô chỉ thấy trái tim mình lúc này tan nát, không thờ nổi cũng không còn cảm giác gì nữa.

Băng Thanh hét lên một tiếng đầy đau đớn, đem đồ đạc ném vương vãi đầy sàn.

“Tại sao? Các người thật độc ác. Tại sao lại phản bội tôi? Mộc Sơ, bấy lâu nay tôi tin tưởng cô là thế vì có gì cô lại đâm tôi một nhát xé nát tâm can như vậy? Những thứ tôi cho cô vẫn chưa đủ sao? Tại sao cô lại làm thế với tôi... A...”

Cô lỏng lộn như con thú dữ, trong đôi mắt chỉ có sự oán hận ngập trời.

___oOo___

“A, Băng Thanh, trông sắc mặt con kém thế? Có chuyện gì xảy ra?” ~ Mẹ vừa mở cửa trông thấy đáng vẻ của Băng Thanh nhất thời sững sờ. Gương mặt tái xanh, hốc mắt đỏ hoe, đầu tóc rối bù, bọng mắt to tướng ẩn hiện dưới cặp mắt xinh đẹp.

“Có phải hai đứa đã cãi nhau không?”

Băng Thanh lắc đầu, đưa ánh mắt dò dẫm nhìn bà: “Mẹ, Mộc Sơ đâu rồi ạ?”

“Con bé ở trong phòng, hình như chuẩn bị đi làm”

Băng Thanh nở nụ cười gượng gạo, sau đó bước nhanh vào nhà, lên phòng Mộc Sơ xô mạnh cánh cửa.

“Chị tới đây làm gì?” - Nghe tiếng động, Mộc Sơ quay đầu, hoảng hốt nhìn người vừa đột ngột xông vào.

“Bốp” Một cái tát bay thẳng đến mặt Mộc Sơ.

Cô ta ôm mặt khó tin nhìn Băng Thanh: “Chị dám...”

“Bốp” Âm thanh chói tai tiếp tục vang lên đánh thẳng vào mặt Mộc Sơ, gò má cô ta đỏ bừng vì đau đớn.

“Băng Thanh, chị điên rồi” - Cô ta quát lên đầy giận dữ.

Băng Thanh cười nhạt một tiếng, giọng nói lạnh lẽo vang lên:

“Phải, tôi điên rồi. Điên rồi mới cư xử mang cô. Điên rồi mới dung túng cho cô làm những việc bỉ ổi như vậy? Cô yêu hắn ta hả? Tôi nhường cho cô đấy! Cô đừng làm những việc khiến tôi kinh tởm nữa”

“Chị có bản lĩnh thì cướp anh ấy từ tay tôi đi” - Mộc Sơ nhếch môi, ánh mắt hiện lên tia cuồng ngạo.

“Cô, rút ra khỏi đây cho tôi. Nhà tôi không chứa chấp loại người như cô” - Băng Thanh lao đến kéo tay cô ta ra khỏi phòng.

“Buông ra, buông ra, chị có tư cách gì dám đuổi tôi ra khỏi nhà?” - Mộc Sơ đẩy Băng Thanh ra, nhìn cô đầy khinh miệt.

“Hai đứa cãi nhau hả?” - Mẹ ở ngoài cửa đột nhiên nói vọng vào, không khó để nghe ra giọng nói bà chứa đầy sự lo lắng.

“Mẹ à, chị đang dạy dỗ con, không có gì đâu ạ” - Mộc Sơ cười lạnh một tiếng, sau đó hạ giọng hướng đến Băng Thanh, nói: “Chị có bản lĩnh thì đuổi tôi đi đi. Tôi nói cho chị biết, bây giờ trong cái nhà này chị hết giá trị rồi. Kể cả chồng chị cũng bị tôi cướp mất, chị thật đáng thương...”

“Câm miệng” - Băng Thanh quát lớn, “Tôi đúng là ngu xuẩn mới cho cô về nhà”

“Haha... giờ chị hối hận sao? À, được thôi. Chị muốn cái nhà này hả?” - Mộc Sơ nheo mắt, khuôn miệng khe khẽ nở nụ cười giảo hoạt, “Trước sau gì tôi cũng là phu nhân của một tập đoàn nổi tiếng, căn nhà này so với tài sản kếch xù ấy có là gì. Tôi nhường cho chị đấy”

“Mộc Sơ, tại sao cô làm thế với tôi? Bấy lâu nay tôi đã giúp cô có một gia đình. Tại sao cô còn tàn nhẫn phá hoại hạnh phúc của tôi? Tại sao?” Nói tới đây, hai hốc mắt Băng Thanh đỏ ửng, nhưng nước mắt không cách nào rơi xuống được nữa chỉ có sự hận thù ngập trong đáy mắt.

“Chỉ làm rồi. Từ trước đến nay tôi không cần người thương hại. Là chị ngu ngốc để tôi lợi dụng, cuộc đời mà, kẻ ngu thì chịu thiệt thôi” - Mộc Sơ khoanh hai tay trước ngực đầy kiêu ngạo, “Hơn nữa, chị nghĩ mình còn trong trắng lắm sao? Quá khứ của chị tôi nắm rõ hết. Luận về mặt nào, chị cũng không xứng làm vợ Nghiêm Kiệt đâu, chị từ bỏ đi”

“Cô im đi. Cô lấy quyền gì để phán xét tôi như vậy?” - Băng Thanh tức khí vùng tay nhưng chưa kịp đánh đã bị cô ta giữ chặt.

“Chị có giỏi thì đánh đi. Chị nghĩ tôi hèn nhát như chị sao?” - Mộc Sơ cười đắc ý.

“Hai đứa mau mở cửa cho mẹ. Có chuyện gì từ từ nói, đừng to tiếng như thế nữa” - Mẹ không vui tiếp tục lên tiếng. Bà dám chắc hai đứa con bà đang cãi nhau. Người làm mẹ như bà cũng thấy sợ hãi, ba năm nay hai đứa yêu thương nhau như chị em ruột, sao hôm nay lại giận dỗi cãi nhau như thế?

“Choang” Âm thanh rơi vỡ đột nhiên vang lên. Còn chưa kịp nghĩ ngợi bà đẩy luôn cửa bước vào.

“Băng Thanh, Mộc Sơ các con...” - Ánh mắt mẹ nhìn xuống sàn nhà, khuôn mặt chỉ có sự giận dữ tột cùng, “Là ai làm?”

Bà đẩy hai người ra, lập tức ngồi xuống nhặt từng mảnh vỡ khung ảnh có hình Băng Nghi, hốc mắt đỏ hoe hiện lên nét đau đớn.

“Nói mau, đứa nào làm?” - Mẹ nghiêng rặng, chậm chậm đứng dậy, mảnh thủy tinh làm tay bà chảy máu nhưng bà chẳng còn thấy đau nữa. Băng Nghi yêu quý của bà, tại sao bọn họ lại nhẫn tâm dám làm thế với người đã khuất.

“Mẹ” -- Mộc Sơ nhìn thấy máu từ tay mẹ hốt hoảng chạy tới nắm lấy tay bà ,

“Mẹ bị chảy máu rồi, phải đi băng bó thôi”

“Buông ra” - Mẹ lập tức gạt cánh tay Mộc Sơ đi, nhìn thẳng vào hai người, “Hai cô không ai thừa nhận đúng không?”

Băng Thanh đứng sững mất nửa ngày, khô khốc lên tiếng: “Mẹ...”

“Mẹ, là chị ta làm đấy? Con vừa cầm đi ảnh Băng Nghi lên lau bụi, chị ta lao đến lấy ném thẳng xuống sàn, kết quả con còn bị chị ta tát hai cái. Mẹ xem đi...” ~ Mộc Sơ vừa nói, vừa đưa tay chỉ gò má đỏ hoe, nước mắt chực trào ra ứa khuất.

Băng Thanh nhếch môi cười nhạt một tiếng. Hay cho diễn xuất của cô ta. Vừa ăn cướp vừa la làng, dám ném ảnh Băng Nghi cô chưa đánh chết cô ta là may rồi.

Mẹ nhìn Mộc Sơ, sau đó đảo mắt sang Băng Thanh, đau đớn lên tiếng, “Băng Thanh, con... Sao con...”

Băng Thanh không trả lời, cô không nói vốn dĩ cô cũng không muốn thừa nhận mình cùng đẳng cấp với cô ta. Khe khẽ nhếch môi cô lập tức bước ra khỏi phòng.

“Băng Thanh, sao con dám làm thế với em? Đứa con bất hiếu này, đừng quay về đây nữa. Mẹ không muốn nhìn mặt mày nữa...” - Mẹ cô giận dữ nói theo, bàn tay ôm chặt đi ảnh Băng Nghi khẽ run rẩy.

“Mẹ, bỏ đi. Chị ta mất trí rồi. Con đưa mẹ đi băng bó vết thương” -- Mộc Sơ nhẹ giọng ngăn cản nắm lấy tay mẹ, ánh mắt nhìn theo Băng Thanh đầy đắc ý. Mẹ yêu Băng Nghi như thế, chị ta đã phạm sai lầm nghiêm trọng rồi! Từ trước đến nay ai chọc vào Mộc Sơ này đều sống không yên ổn!

Đường phố là một màn xe cộ giăng lối, tiếng còi, tiếng động cơ inh ỏi vang vọng cả khoảng trời nhỏ bé. Trên vỉa hè rợp đầy lá vàng, có cô gái vô lực bước đi, mỗi bước đi như chứa hàng ngàn tấn đá chỉ có tuyệt vọng tràn trề.

Băng Thanh bắt lực ngã quỵ xuống vỉa hè lạnh lẽo, cô biết phải đi về đâu? Tại sao mọi thứ lại như vậy? Trời xanh kia ơi, rốt cục cô đã làm gì sai để ông trút mọi thống hận lên cô thế này? Cô cũng không biết nữa, chưa bao giờ cô thấy mình lạc lối thế này. Trước mắt cô chỉ là một màn đêm tăm tối không lối đi, không ánh sáng, cô phải sống như thế nào đây?

Băng Thanh cứ ngồi thất thần như thế cho đến khi có một chiếc khăn tay chia ra trước mặt cô cùng một giọng nói mờ ảo chỉ xuất hiện trong hồi ức:

“Muốn khóc thì cứ khóc đi”

Băng Thanh ngược đôi mắt vô hồn nhìn người ấy, nước mắt bỗng nhiên trào ra như muốn cuốn phăng đi tất cả.

Chàng trai nở nụ cười dịu dàng như gió xuân, nhẹ nhàng cúi xuống ôm lấy cô vào lòng: “Băng Thanh, xin lỗi em”

Nước mắt như những hạt trân châu tuôn ra như dòng thác lũ không cách nào ngăn được, rồi từ từ xuyên thấm vào áo sơ mi trắng của người con trai, Băng Thanh khóc òa lên như một đứa trẻ, trái tim cô bị tổn thương đến mức tê liệt mất rồi!

“Thiên Ân” - Cô ghen ngào lên tiếng, “Anh đã về rồi, rốt cuộc anh cũng đã trở về”

“Băng Thanh, cô bé ngốc của tôi. Em quên ba năm trước tôi đã nói gì với em rồi sao?” - Hoàng Thiên Ân dịu dàng vỗ về lưng cô.

“Em không quên, chỉ là anh ấy phản bội em rồi”

Mỗi khi nghĩ đến điều này cô lại không kiềm được nước mắt. Tại sao số phận lại trêu ngươi cô như thế? Thì ra bấy lâu nay cô chính là kẻ 'nuôi ong tay áo' bị người đời khinh bỉ đây sao?

“Nghe này, em không có lỗi” - Thiên Ân nhẹ giọng an ủi, “Ngoan, đứng dậy tôi đưa em về”

Băng Thanh lắc đầu. Còn nơi nào là nhà của cô nữa?

“Băng Thanh, ba năm trước em là một con người mạnh mẽ, kiêu ngạo, phẩm chất đó giờ đã đi đâu mất rồi? Mới chút ít sóng gió đã nhụt chí thật không giống phong cách của em”

Băng Thanh ngẩn người. Nghĩ đến ba năm trước lại mỉm cười cay đắng. Có bao nhiêu chuyện xảy ra cô cũng quên mất đâu là con người thực của mình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54

Ánh nắng mặt trời xuyên qua từng tán cây chiếu những đốm nắng nhạt lên gương mặt xinh đẹp có phần yếu ớt của Băng Thanh, nước mắt giống như những viên trân châu từ một chuỗi hạt bị đứt đoạn liên tục rơi xuống, cô nói trong tiếng nức nghẹn ngào:

“Thiên Ân, anh không hiểu hết được đâu. Em mệt mỏi lắm”

Cô tình nguyện làm con đũa điều bị người ta lừa dối còn hơn phải tận mắt chứng kiến một màn đau lòng đó. Người đàn ông cô yêu lại tình tứ cùng cô em gái mà cô thương nhất, hỏi xem trên đời này có chuyện nào đáng buồn cười hơn thế! Hạnh phúc mà cô tìm kiếm bấy lâu thật lắm gian truân, cô thà không gả cho hắn còn hơn phải chấp nhận chuyện san sẻ chồng mình cho người khác. Cô muốn hét lớn lên rằng tại sao hắn lại tàn nhẫn với cô như thế, kể từ khi kết hôn cùng hắn chưa có giây phút nào cô được hưởng hạnh phúc thực sự. Hắn quá ác độc, quá lạnh khốc, không ngờ hắn chỉ xem cô là món đồ chơi dễ tùy ý đối xử...

“Ngốc quá” - Hoàng Thiên Ân đưa tay lau nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn, chờ cô khóc xong hắn nhẹ nhàng nói tiếp, “Đi thôi, cứ ngồi ngoài trời thế này em sẽ bị cảm nắng mất!”

Vừa dứt lời, hắn đỡ cô đứng dậy, dùng thân hình cao lớn của mình che chắn cho cô.

Trong khung cảnh vô cùng tĩnh lặng tại một quán cà phê thơm lừng nhẹ nhàng phiêu tán trong không khí khiến người ta có cảm giác mọi thứ tại nơi đây đều thấm đẫm hương vị tinh khiết của nó. Băng Thanh ngồi lặng im bên khung cửa sổ sát đất, đối diện là Hoàng Thiên Ân đang ngồi bắt chéo chân với tư thái vô cùng tao nhã, đôi mắt đen như mực nhìn cô gái trước mặt một cách chăm chú, ánh nhìn sắc bén như muốn xuyên thấu tâm hồn người đối diện.

Không biết trải qua bao lâu, tách cà phê trên bàn đã ngừng bốc khói, Băng Thanh hít một hơi thật sâu để đè nén tâm tư đang dậy sóng, dường như nhớ ra điều gì đó, cô lấy từ trong túi xách ra một vật nhẹ nhàng đẩy đến trước mặt Thiên Ân:

“Thiên Ân, món quà này em không thể nhận được”

Đó là sợi dây chuyền hình mặt trăng ba năm trước hắn đã tặng cho cô trước khi đi Mỹ, trong một lần vô tình cô đã xem được một bài báo có viết sợi dây chuyền sản xuất với số lượng hạn chế này, giá trị của nó thật quá ngoài sức tưởng tượng của cô!

Động tác khuấy cà phê của người đối diện hơi ngưng lại, hắn thoáng nhìn qua sợi dây chuyền tinh xảo, đáy mắt đen như mực bỗng hiện nét ưu thương: “Em chưa từng đeo nó?”

Băng Thanh gật đầu thành khẩn, thật ra kể từ sau khi biết giá trị trên trời của nó cô không dám lấy ra đeo. Thứ nhất, đeo nó rồi cô không dám chắc đầu mình sẽ lìa khỏi cổ lúc nào. Thứ hai, từ trước đến nay cô là người rạch ròi, những thứ "vô công bất thụ lộc" thật trái với lương tâm!

Thấy cô thừa nhận, trái tim hắn phút chốc trở nên hụt hẫng, rất lâu sau mới nở nụ cười chua chát, “Thì ra từ trước đến nay trong mắt em tôi chưa từng là

gì cả”

“Không phải” - Băng Thanh không muốn hấn hiểu lắm, lập tức phủ nhận, “Mang nó bên người em có cảm giác bản thân đang đem tính mạng ra đùa giỡn. Cho nên...”

“Em thật ngốc” - Hoàng Thiên Ân khẽ nở nụ cười, nét ưu thương cũng đã biến mất, hấn vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cô, điệu bộ giống như người thầy sẵn sàng dung túng cho đứa trẻ hư.

Băng Thanh nở nụ cười nhẹ xinh đẹp như cánh đào bay trên nền tuyết, để mặc hấn đang lộng hành xoa đầu cô rồi bủ, thoáng nhìn qua vẻ mặt dịu dàng kia, nhẹ giọng hỏi:

“Dịp này về, anh tính làm gì?”

Hấn khẽ thu tay về, đẩy chiếc hộp tinh xảo về lại Băng Thanh, sau đó lười biếng dựa vào lưng ghế, không nhanh không chậm trả lời:

“Anh định cư ở Mỹ luôn rồi”

Băng Thanh kinh ngạc, đôi mắt lưu ly mờ to khó tin nhìn hấn nhưng cũng không nói gì.

Thấy cô không đáp, hấn khẽ nói tiếp: “Anh ở bên đó chăm sóc mẹ, dạo này sức khỏe bà rất yếu. Lần này về đây là để công tác, sang tuần anh phải trở về Mỹ”

Tâm tư Băng Thanh thoáng trùng xuống, cô cúi gằm mặt nhìn tách cà phê đang chậm rãi chảy từng giọt, khó khăn lên tiếng: “Chuyện của bác, anh chưa một lần đề cập cho em biết”

“Băng Thanh, không phải anh không tin tưởng em, mà sự việc phát sinh quá nhanh. Mẹ chỉ có anh là người thân duy nhất trên đời” Không kể đến người cha bạc tình và những người họ hàng bạc nghĩa. Xem như cuộc đời bất hạnh của bà cũng chỉ có hấn là niềm hi vọng duy nhất.

Ba năm trước sau khi nhận fax từ Mỹ gửi về, hấn đã gấp rút bay sang chăm sóc mẹ. Mặt khác, phải đối phó với Hoàng Thiên Bảo, lão cáo già đó bây giờ đã từ chức đang lẩn trốn tại Hy Lạp cùng cô tình nhân trẻ, mà đây cũng là nhượng bộ lớn nhất của hấn đối với kẻ làm cha bội bạc đó, hấn đã tha cho lão một con đường sống theo khẩu cầu của mẹ.

Nghĩ đi phải nghĩ lại, vì sự nghiệp trả thù, hấn đã bất chấp tất cả, gạt bỏ cả tình yêu đang chớm nở của tuổi thanh xuân, để một mình cô ấy hứng chịu buồn tủi. Nhưng... giờ đây tất cả đã muộn màng, kì thực hấn biết cô đã kết hôn, nhưng hấn vẫn cố chấp không muốn tin vào những giấy tờ điều tra của thám thuộc hạ. Khi trở về, nhìn chiếc nhẫn kim cương trên ngón tay gầy xanh ấy hấn biết mình đã mất hết hi vọng. Có lẽ số phận đã an bài tất cả, hấn với cô chỉ là "hữu duyên vô phận" mà thôi!

“Thiên Ân... Thiên Ân” - Băng Thanh cắn môi gọi khẽ, sao hấn lại thất thần như vậy?

Hoàng Thiên Ân khẽ điều chỉnh lại tư thế, nhìn cô cười, đáy mắt phẳng phát nhu tình khó phát hiện: “Anh biết rồi”

“Hả? Anh nghe em nói gì sao?” - Cô nhìn hấn khó tin.

Hấn cười cười, đính chính lại: “Tất nhiên, em vừa nói cho em gửi lời thăm tới mẹ anh còn gì” Cô bé ngốc này, hấn chỉ là đang phân tâm thôi, nhưng mà năng lực nghe nhận của hấn vẫn đang hoạt động với công suất cực kỳ linh hoạt, ngay cả yếu tố đó cũng không có sao hấn đủ bản lĩnh để đảm nhiệm vai trò chủ tịch DreamMain khi đang ở độ tuổi 25 non trẻ này!?

“Được rồi, em biết anh có tư duy rất nhanh nhạy mà” - Băng Thanh mỉm cười trêu chọc.

“Thấy thoải mái hơn chưa? Từ nay đến tuần sau, hể cần gì cứ gọi anh một tiếng là được” - Thiên Ân cười nhẹ một tiếng, lấy di động đem đặt trước mặt cô.

Băng Thanh nhận lấy, thoáng nhìn qua màn hình, đáy mắt bỗng chốc trở nên hoảng loạn, ngón tay run khẽ nhấp dẫy số quen thuộc sau đó đem trả cho hấn. Trời ạ, cô vừa trông thấy gì? Đó là ảnh của cô. Tại sao hấn lại đặt ảnh cô làm màn hình chính. Không lẽ bấy lâu nay hấn đều làm vậy?

Dường như nhận ra nét bối rối trong mắt cô, Hoàng Thiên Ân cười nói: “Em sẽ không trách tôi vì phạm quyền cá nhân đấy chứ?”

Băng Thanh âm thầm hít một hơi dài: “Không sao. Thiên Ân, em xin lỗi”

Xin lỗi đã phụ tình anh, xin lỗi vì em anh đã chịu cô đơn nhiều như vậy. Em biết, trong tương lai có một ngày em sẽ hối hận, bởi đi khắp cuộc đời có lẽ em sẽ không gặp được người đàn ông nào tốt hơn anh. Chỉ là số phận đã làm chúng ta lạc mất nhau mãi mãi rồi!

“Cô bé ngốc này” - Hấn đứng dậy, kéo cô vào lòng, dịu dàng vỗ về đầy yêu thương. Hấn biết mình sắp phải ngược đãi trái tim lần nữa...

___oOo___

Cuối chiều, tiếng ve sầu trên những tán cây đã vãn. Cái nóng cho dù là tịch dương vẫn hầm hập gấp bội lần.

Trước khu chung cư cao cấp, chiếc BMW sang trọng từ từ đỗ lại ven đường.

Ở ghế phó, Băng Thanh nhìn Thiên Ân khẽ nói lời cảm ơn, sau đó mở cửa nhẹ nhàng bước xuống.

“Đội đã” - Hoàng Thiên Ân khẽ gọi, vội vàng mở cửa bước xuống theo.

Băng Thanh quay người nhìn dáng người cao lớn đang tiến tới, cô khẽ cười:

“Chuyện gì nữa ạ?”

“Băng Thanh...” - Hấn bước lên phía trước lập tức kéo cô vào lòng, khẽ than nhẹ một tiếng, giọng nói mang theo thâm tình vạn chủng, “Tôi rất lo cho em, em phải mạnh mẽ lên nhé” Đây là điều cuối cùng hấn có thể làm, đó là chúc cô ấy hạnh phúc.

Băng Thanh không giẫy dụa, gật đầu một cái thật mạnh đợi hấn buông ra.

“Được rồi, em vào đi” - Rót cục hấn cũng bằng lòng thả cô ra, Băng Thanh cười nhẹ một tiếng liền xoay người bước đi.

Phía sau, Hoàng Thiên Ân nhìn theo bóng lưng đã khuất sau cánh cửa tự động, một thoáng u buồn ẩn hiện, nhưng tan đi rất nhanh, trực tiếp lùi di động ra bấm vào một dãy số thân thuộc, “Băng hữu à, tôi vừa trở về. Đi uống cùng tôi vài ly chứ?”

...

...

Đẩy cánh cửa tinh xảo của căn nhà cao cấp ra, Băng Thanh mệt mỏi bước vào. Bên trong tối om nhưng cô có thể cảm nhận được trong phòng có người.

“Hai người trông rất xứng đôi đấy”

Một giọng nói trầm thấp vang lên, Băng Thanh giật mình, theo quán tính tìm thấy công tắc liền bật điện lên. Gã đàn ông này, ở nhà còn buông rèm kín mít làm gì thế này, còn không bật đèn nữa suýt dọa chết cô rồi!

Ánh sáng dịu dàng hắt xuống chiếu lên dáng người đang ngồi nhàn nhã dựa lưng vào sofa, Băng Thanh thoáng liếc qua một chút, dường như không để tâm đến lời đã kích của hấn, lập tức đi thẳng vào phòng. Nhưng vừa nhấc chân lên đã bị hấn bắt ngờ kéo lại.

“Đi đâu?” - Vẫn là chất giọng trầm thấp nhưng chứa thêm mùi nguy hiểm đang lan tỏa trong không khí, hấn nhanh chóng bắt lấy cô mạnh bạo đè xuống.

“Buông ra” - Băng Thanh vô lực né tránh nhưng lại bị hấn giữ chặt hơn nữa, căn bản không cho cô chút cơ hội trốn chạy.

“Sao!?! Vừa đi gặp tình cũ vì người chồng này chưa đáp ứng được cô chứ gì?” - Ánh mắt sắc lạnh như có ngàn lưỡi dao nhìn cô đầy chán ghét, lực ở cổ tay hấn rất lớn khiến cô đau đến tê tái.

Băng Thanh nghe xong, bèn cười lạnh một tiếng: “Điều đó khiến anh quan tâm sao? Phải, tôi rất thích anh ấy đấy, ít nhất anh ấy cũng không phải là nguy quân tử hèn hạ như anh. Anh khiến tôi kinh tởm đến phát nôn” Hấn giận dữ ư? Hấn có quyền ngoại tình cùng em gái cô, còn cô thì không chắc?

“Câm miệng” - Hấn gầm lên một tiếng, giọng nói hàn băng như phát ra từ địa ngục, sắc mặt lạnh lẽo như sương rơi thảng chập khiến lòng người khiếp sợ, “Chưa được tôi cho phép, cô dám cấm sừng sau lưng tôi ư?”

Không đợi Băng Thanh phản ứng hấn đã đem đôi tay nhỏ bé của cô khóa trụ trên đầu, thuận lợi xé nát bộ váy trên người cô.

Thân thể không mảnh vải che thân của Băng Thanh khẽ run lên, cô ra sức giẫy dụa nhưng đã sớm bất lực, hét lên đầy tức giận, "Anh làm gì thế? Anh điên rồi!"

"Phải, tôi điên rồi đấy, cô khiến tôi phải phát điên" Dứt lời, hấn cúi xuống, thành công chiếm lấy môi cô ra sức tàn phá mang theo ý muốn trừng phạt.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55

Băng Thanh có cảm giác môi mình bị hấn xé nát từng chút một, chút sức lực còn lại rốt cục cũng bị hấn rút cạn, cô chỉ biết giương đôi mắt vô cảm nhìn hấn đầy oán hận.

"Nhắm mắt lại" - Nghiêm Kiệt lạnh giọng quát, dường như sự điên cuồng khiến hấn đã quên mất bản thân mình, trong ý niệm chỉ có duy nhất hai chữ "trùng phạt".

"Bi ôi, tha tôi ra" - Băng Thanh thở dốc, yếu ớt đẩy hấn ra nhưng chưa kịp hành động đã bị hấn bắt ngờ bắt lấy, lần nữa ép cô phủ phục dưới thân hấn.

"Được thôi, tôi sẽ tha, khi tôi thỏa mãn" - Hấn âm lãnh ra lệnh, ánh mắt sắc bén như muốn thiêu đốt người đối diện. Ngay sau đó, hấn đột ngột đứng dậy, dứt khoát bế bổng cô vào trong phòng ngủ, mạnh bạo ném lên giường.

Theo bản năng, Băng Thanh lùi sát vào góc tường, một khắc sau lại bị hấn tóm được thô lỗ kéo ra, đẩy mạnh xuống giường.

"Buông ra...Buông ra" - Băng Thanh liều mạng giãy dụa, đáy mắt chỉ có phần hận đến tột cùng.

"Im lặng!" - Hấn quát lạnh một tiếng, cô lập tức im bật. Bởi vì cô biết, ánh mắt hấn ngay lúc này có thể giết người. Con người này thật đáng sợ!

"Ngoan lắm, để tôi xem em còn có đủ sức để gặp gỡ người đàn ông khác được bao lâu"

Dứt lời, hấn đưa tay ra giữ lấy chiếc cằm nhỏ nhắn, ép cô há miệng để đầu lưỡi bá đạo của hấn tiến vào, quán lấy chiếc lưỡi dính hương thơm ngọt, mút lấy tư vị ngọt ngào, không cho cô chút cơ hội né tránh.

Nụ hôn hấn cuồng dã mang theo sự đói khát khôn cùng, pha lẫn nhiệt tình nóng bỏng như muốn thiêu cháy toàn thân cô. Cánh môi cô mềm mại bị hấn ngậm lấy, đầu lưỡi quét qua hàm răng cô, không ngừng liếm mút trong khoang miệng ướt át. Đầu lưỡi cô vô thức né tránh lại bị hấn bắt được, hết lần này tới lần khác điên cuồng liếm mút.

Băng Thanh bị hấn hôn đến ngạt thở, thân thể đã sớm trở nên vô lực tùy hấn định đoạt, trong thâm tâm cô chưa bao giờ cảm thấy mình bị nhục nhã như giây phút này, cô bất giác nhắm mắt, một giọt nước mắt nóng hổi rơi xuống nhanh chóng biến mất.

Nghiêm Kiệt lúc này như con thú dữ điên cuồng chiếm đoạt cô, hấn đem bàn tay to giữ chặt lấy eo cô, tạm thời buông tha đôi môi đỏ mọng, hấn lập tức trượt xuống gặm cắn chiếc cằm tinh tế, đầu lưỡi như con mẫn xà to lớn theo chiếc cổ trắng ngần đi xuống, dừng lại ở xương quai xanh mê người điên cuồng gặm cắn, liếm mút, lắng nghe tiếng thờ rối loạn của cô, khẽ bật ra tiếng nói thô trọng:

"Thanh, không ngờ em lại mê người thế này"

"Hạ lưu!" - Băng Thanh cố kìm nén cơn giận, chỉ hận ngay lúc này không thể cho gã đàn ông đê tiện này một bạt tai.

Nghiêm Kiệt khẽ cười lạnh một tiếng, hấn không nói một lời, trực tiếp vùi đầu vào khe rãnh mê người tha hồ hưởng thụ, nụ anh đào trên bầu ngực xinh đẹp đã bị hấn ngậm vào trong miệng, điên cuồng, cắn mút như muốn rút hết linh hồn cô.

"Uhm..." - Băng Thanh rốt cục không chịu đựng nổi sự dâm dục này khẽ bật ra tiếng ngậm nga nhỏ nhỏ, lúc phát giác ra cô hận đến nỗi suýt cắn phải lưỡi.

Nhận ra điều đó, Nghiêm Kiệt khẽ ngẩng đầu lên, nở nụ cười mê hoặc giống ma quỷ nhìn sâu vào đôi mắt bị phủ bởi một tầng sương mỏng của cô, thoải mái lên tiếng: "Em thật nhạy cảm"

"Anh im đi" - Băng Thanh dường như hét lên tiếng trong tiếng thờ gấp gáp, có trời mới biết đây là lần đầu tiên cô phải đối mặt với loại chuyện kinh khủng thế này. Căn bản lúc này cô không còn đường để trốn thoát, cô cũng không phải trẻ con loại chuyện này cô còn có thể né tránh được bao lâu nữa?

"A..." Mãi nghĩ ngợi, Băng Thanh đột nhiên kinh hô thành tiếng, một cảm giác xa lạ ập đến khiến cô nhất thời sợ đến ngây người.

Ngón tay thon dài của hấn thành thực trượt vào giữa hai chân cô, tha hồ vuốt ve tận hưởng, xấu xa lúc tiến lúc lùi trong cơ thể cô khơi lên một hồi cuồng phong, khiến cô không cách nào áp chế được sự run rẩy cùng tiếng thờ gấp mê người.

"Vợ yêu, lúc làm chuyện này, ngoài chồng ra không nên nghĩ đến vấn đề nào khác" - Hấn hài lòng mỉm cười, đưa ngón tay dính đầy tư vị của cô ra trước mặt: "Xem đi, vợ của anh rất nhạy cảm"

Băng Thanh cảm thấy thân thể càng lúc càng nóng ran, càng lúc càng khó chịu, bao nhiêu đạo đức, lý trí còn sót lại rốt cục cũng bị hấn thành công dập tắt, chỉ có sự trống rỗng dâng trào bao trùm lên toàn thân như thể chờ đợi một sức mạnh lao đến lấp đầy.

Nghiêm Kiệt nhếch môi nở nụ cười quỷ dị, khẽ đứng dậy trút bỏ bộ y phục trên người, hấn lại gần áp hạ thân cứng rắn của mình sát hoa viên bí mật của cô, để cô cảm nhận được da thịt của hấn đã sớm trở nên căng cứng, sau đó không nhanh không chậm đâm mạnh vào.

"A ..." - Băng Thanh hét lên một tiếng, cảm giác đau nhức lan truyền đến tứ chi, cô chỉ cảm thấy thân thể mình như bị nứt toác ra thành hàng ngàn mảnh, những giọt lệ thi nhau rơi xuống khuôn mặt xinh đẹp đã sớm ửng hồng. "Buông tôi ra, đau quá..."

Cảm nhận được nỗi đau đớn của cô, hấn thoáng giật mình, vẻ băng lãnh trong đáy mắt bỗng dung tan biến, động tác của hấn nhẹ nhàng hơn trước, khẽ đưa đẩy như nhịp nhàng, "Ngoan, lát nữa sẽ hết đau thôi. Tin anh, loại chuyện này sẽ làm em phần khích biết nhường nào"

Nghiêm Kiệt cúi xuống hôn những giọt nước mắt đọng trên gò má thanh lệ, nhìn người phụ nữ dưới thân mình bật ra tiếng thốn thức, không hiểu sao giây phút này trong lòng hắn thoáng dao động, trong một khoảnh khắc nào đó hắn rất muốn xóa bỏ những hận thù cổ hữu...

"Uhm... a..." - Băng Thanh khẽ bật ra tiếng ngậm nga mê hồn, thân thể trắng nõn bao phủ bởi màu hồng phấn xinh đẹp tạo nên khung cảnh mê người.

Chứng kiến một màn này, máu trong người hắn lập tức sôi trào, theo từng đợt loạn động, hắn từ từ dẫn dắt cô đến vào đỉnh cao của dục vọng. Sự khít chặt gao của cô càng khiến hắn trở nên cuồng loạn, tha hồ giày vò khiến cô chết đi sống lại...

Trên ga giường màu trắng tinh khôi, chất lỏng màu đỏ nhẹ nhàng in ấn mình chứng một màn kịch tình cuồng dã. Nhiệt độ trong phòng ngủ càng lúc càng tăng, tiếng rên rỉ mê hồn cùng hơi thở gấp gấp của người phụ nữ hòa cùng hơi thở thô trọng của người đàn ông, tạo thành khung cảnh giao hòa đẹp đến nhất thế gian...

oOo

Sáng sớm, ánh nắng chói chang như màu lúa vàng xuyên qua khung cửa sổ, nhẹ nhàng rót vào gương mặt say ngủ của Băng Thanh, ưu nhã chớp hàng mi cong vút bất thành linh cô mở mắt ra.

Dường như nhận ra sự biến đổi nào đó, Băng Thanh hoảng hốt muốn bật người dậy, trong lúc luống cuống vô tình chạm phải bờ ngực rắn chắc từ phía sau, cô thoáng ngẩn người. Đại não không ngừng tái diễn lại sự việc vừa phát sinh tối hôm qua. Trời ạ, cô điên thật rồi...

"Vợ yêu, em tỉnh rồi" - Nghiêm Kiệt khẽ cựa quậy ôm lấy eo nhỏ của cô, dịu dàng thì thầm bên tai. Ánh mắt tràn đầy sự thỏa mãn hiếm có, có trời mới biết hắn yêu thân thể mê người ấy đến nhường nào...

Băng Thanh bắt giác cứng đờ, sự tiếp xúc da thịt của hai cơ thể với nhau khiến cô phải đỏ mặt tía tai. Đường như chẳng cần phải suy nghĩ nhiều, cô lập tức gạt tay hắn, dứt khoát với lấy chăn che đi cơ thể trần trụi của mình.

"Xấu hổ sao!?" - Nghiêm Kiệt khẽ cười, nhưng tiếng cười vẫn mang nét u ám rất khó phát hiện.

"Anh dứt ngay" - Băng Thanh căn bản chưa quên được hành động ngang ngược đêm qua của hắn. Hắn dựa vào cái gì ép cô phải lên giường cùng hắn, dựa vào cái gì ép cô không được giao du với người đàn ông khác? Hắn cũng không phải cùng một hạng người đó mà ư?

Nghiêm Kiệt giận quá hóa cười, chỉ thấy hắn vươn tay véo lên cánh mũi nhỏ nhắn mang theo sùng nịnh, "Vợ ngoan, ở nhà đợi chồng"

Lời vừa dứt, hắn lập tức bước xuống giường, đi thẳng vào nhà vệ sinh gần đó.

Chẳng bao lâu, trong nhà tắm truyền đến tiếng nước xả, Băng Thanh nắm chặt tấm chăn, ngón tay hơi run rẩy, cô cẩn thận nhìn lên cơ thể đầy rẫy những dấu hôn của mình, một cảm giác uất nghẹn dâng lên khiến cô không thở nổi, trong lúc lơ đãng lại nhìn về vết máu cuối giường, màu đỏ chói khiến người ta phải lóa mắt, cô khép đôi mi lại, một giọt nước mắt từ từ lăn xuống lập tức tan biến...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

“Sức khỏe của di thể nào rồi!?”

Tại một quán cà phê, tiếng đàn violon như dòng nước dịu dàng quần quanh đến từng góc nhỏ nơi đây. Cạnh cửa sổ sát đất là hai người đàn ông ưu nhã trong bộ y phục thời thượng, đẹp đến mức khiến các cô gái đi qua lại nơi này đều đưa mắt liếc nhìn với ánh mắt ngưỡng mộ. Mở đầu câu chuyện là người đàn ông có đôi mắt màu hồ phách sắc bén, lời nói có vẻ quan tâm nhưng không nghe ra chút cảm xúc đặc biệt nào.

Hoàng Thiên Ân nghe vậy, chỉ khe khẽ nhếch môi nở nụ cười trào phúng, lạnh nhạt nói: “Cũng khá hơn nhiều rồi” - Hắn ngừng lại một chút, đôi mắt đen như mực như muốn nhìn thấu tâm tư người đối diện, “Anh họ, hôm nay gọi tôi ra đây không phải chỉ có cà phê thôi chứ?”

Nghiêm Kiệt chờ hắn nói xong, thoải mái dựa lưng vào ghế, không nhanh không chậm trả lời, “Tốt nhất cậu nên tránh xa cô ấy ra một chút”

Đôi mắt đen ánh lên tia kinh ngạc, Hoàng Thiên Ân nở nụ cười hứng thú, “Anh thật sự yêu cô ấy sao?”

“Chuyện đó không đến lượt kẻ ngoài cuộc như cậu quản” - Nghiêm Kiệt thần nhiên đáp, giọng nói lạnh lùng, trầm thấp, cảm xúc không hề dao động.

“Nghiêm Kiệt, tôi phải khuyên anh một điều, tình yêu chứa chấp thù hận thường thì không phải tình yêu mà chính là tình địch. Băng Thanh là một cô gái tốt, hi vọng anh không đối xử tệ bạc với cô ấy” - Hoàng Thiên Ân cũng hề tỏ ra phật ý, ngược lại giọng nói vẫn hồ hững như trước.

Đôi mày rậm của Nghiêm Kiệt khẽ nhướng lên, điệu bộ như đang tiếp thu lời khuyên bảo chân thành ấy, cười nhạt một tiếng: “Cảm ơn cậu đã nhắc nhở. Tôi nghĩ cậu còn có việc đáng để làm hơn cả chuyện bao đồng ấy. Tôi vẫn muốn cậu tập trung cống hiến sức lực cho DreamMain hơn”

Nói xong hắn lập tức đứng dậy, quét mắt nhìn về Thiên Ân một lượt mang theo hàm ý cảnh cáo rất cao.

“Hi vọng từ nay về sau cậu biết điều một chút” Dứt lời, Nghiêm Kiệt xoay người bước đi, sắc mặt vẫn lạnh băng không nhìn ra chút cảm xúc nào.

“Anh không xứng” - Hoàng Thiên Ân không nhanh không chậm nói theo, bước chân Nghiêm Kiệt hơi ngừng lại, hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ, giọng nói lạnh lẽo tiếp tục vang lên: “Cậu sẽ không có cơ hội để được đánh đồng cùng tôi đâu” Nói xong hắn lập tức sai bước rồi đi nhanh chóng.

Nhìn theo bóng lưng đã tan vào không trung, Hoàng Thiên Ân siết chặt nắm tay, cặp mắt đen chột lóe lên một tia thâm trầm khó tả nhưng rất nhanh liền bị che giấu hoàn toàn. Hắn lẳng lặng trút một hơi thở dài, đáng về cô đơn nhuộm cả nắng vàng rực rỡ...

Bên ngoài, ánh mặt trời chiếu lên bóng người đàn ông anh tuấn, phiêu dật ẩn hiện như vị thần bất phàm, đôi môi mỏng nhẹ nhàng nhếch lên lộ ra đường cong tuấn mỹ mang vẻ hài lòng không hề giấu diếm, “Hoàng Thiên Ân, niệm tình chúng ta là đã từng là anh em tốt của nhau, tôi sẽ không truy cứu chuyện này nữa”. Nói xong, hắn hướng đến bãi đỗ xe sai từng bước chân dài.

Đúng lúc này, di động bỗng nhiên vang lên, Nghiêm Kiệt nhíu mày nhìn dây số quen thuộc, lập tức nhận cuộc gọi.

“Anh đang ở đâu?” – Chưa đợi hắn lên tiếng, đầu dây bên kia đã buông lời chất vấn.

“Có chuyện gì?” – Nghiêm Kiệt lạnh nhạt hỏi, không khó để nghe ra giọng nói có đôi chút không vui.

“Em đang ở Nghiêm thị?” – Đầu ống nghe người kia dè dặt trả lời, “Em muốn gặp anh”

“Ồ đó đợi tôi”

Dứt lời, hắn tắt luôn di động ném vào túi áo, sau đó tiến đến mở cửa ngồi vào xe, lập tức nhấn ga rời đi.

...

...

Thang máy riêng của chủ tịch từ từ rộng mở, ngay sau đó dáng người cao lớn cũng nhanh chóng bước ra, đôi mày rậm khẽ nhíu lại khi nhìn về người phụ nữ đang đợi hắn ở phòng tiếp khách.

“Anh về rồi” - Mộc Sơ toét miệng cười, nhẹ nhàng tiến lên định ôm lấy Nghiêm Kiệt, nhưng gặp phải ánh mắt lạnh băng của hắn bị dọa cho đứng hình, cô ta khẽ nuốt khan, nở nụ cười gượng gạo, “Em đợi hơn một giờ rồi đây”

“Vào phòng rồi nói” - Hắn nhìn cô ta bằng ánh mắt chán ghét, không nói hai lời mở cửa đi thẳng vào phòng làm việc.

Mộc Sơ cười cười nhẹ gạt đầu một cái, nhanh chóng bước theo sau.

“Cạch” Cánh cửa nhẹ nhàng khép lại. Nghiêm Kiệt đi đến nhàn nhã ngồi xuống ghế sofa dành cho khách. Chân trái gác lên chân phải, đáng về uy nghiêm như bậc đế vương một cõi không ai dám chọc vào.

“Mấy ngày này không gặp, em nhớ anh chết mất” - Mộc Sơ tiến đến ngồi gần hắn, đôi mắt bảo thạch long lanh như sóng nước ra về đôi hờn.

“Nhớ tôi vậy sao!?” - Nghiêm Kiệt giống như nghe được câu chuyện tức cười nhất thiên hạ, khóe môi cong lên đầy trào phúng.

“Tất nhiên, người ta nhớ anh thật mà. Vậy mà anh vô tâm, chỉ lo cho mỗi cô ta, cô ta có gì hơn em chứ?” – Mộc Sơ đánh liều dựa sát vào ngực hắn, ngọt ngào lên tiếng, đầy mắt ướt át lung linh như vì sao giữa hạ.

Nghiêm Kiệt để cô ta tùy ý dựa vào, bàn tay to khẽ vuốt ve mái tóc xoăn tít bồng bềnh, trầm giọng nói: “Số tiền đó vẫn chưa đủ để cô sống nốt quãng đời còn lại, hả?” - Dứt lời, hắn nắm lấy tóc Mộc Sơ từ từ siết chặt thành công khiến cô ta đau phát khóc, “Tôi cảnh cáo cô, khi chưa có lệnh của tôi đừng xem nhẹ tính mạng mà chọc vào người phụ nữ của tôi. Chuyện lần trước tôi chưa có bỏ qua cho cô đâu”

Sắc mặt Mộc Sơ đại biến, trong đầu cô ta không ngừng nghĩ tới cảnh tượng ngày Băng Thanh giận dữ xông vào phòng ngày hôm đó. Da đầu cô ta khẽ run lên, tỏ ra ủy khuất lên tiếng: “Chuyện lần trước... rõ ràng em bị chị ta vô duyên vô cớ tìm đánh, sao anh lại bênh chị ta nữa rồi”

“Tôi chính là muốn như vậy đấy. Lần sau nếu cô còn dám làm tổn thương cô ấy đừng mong nhận một thứ gì từ tôi, nghe rõ không?” - Hắn cười lạnh một tiếng, ánh mắt là một chuỗi biến hóa phức tạp.

Mộc Sơ ngược mắt nhìn thẳng vào gương mặt tuyệt mỹ kia, khó khăn mở miệng, xem ra đã sớm bị hắn dọa cho khiếp đảm, lời nói cũng lắp bắp lộ rõ vẻ hoảng sợ, “Anh... vừa nói gì cơ?”

“Tôi nói...” - Nghiêm Kiệt có vẻ rất nhẫn nại tiếp tục nhắc lại, đồng thời đem cô ta đẩy ra, “Cô quên thỏa thuận giữa cô và tôi thế nào rồi sao!?”

Mộc Sơ bị hấn bắt ngờ đẩy ra, theo bản năng lập tức đứng dậy chế trụ thẳng bằng, đưa mắt nhìn hấn khó tin: “VẬY... những hành động của anh từ trước đến nay đối với em không phải anh cũng thích em sao!?”

“Mộc Sơ, cô đi quá giới hạn của mình rồi. Trước kia tôi đã nói rõ với cô, cô quên rồi sao?” - Nghiêm Kiệt nhếch môi cười nhạt một tiếng, “Tôi thực tâm tán thưởng tài năng diễn xuất của cô, quả thật ngoài sức tưởng tượng”

“Anh thật quá đáng, sao anh lại cư nhiên đem em làm bình phong như thế?” Trước đây hấn và cô tình tứ vô cùng, nhất là trước mặt Băng Thanh hấn sủng ái cô không gì sánh kịp, thì ra cho đến bây giờ cô cũng chỉ là công cụ giúp người ta mối tư thù. Cứ tưởng rằng cô đã sớm chiếm được trái tim người đàn ông này, nhưng không ngờ...

“Cô đừng quên, mối quan hệ này tôi và cô đã thống nhất từ trước rồi!” - Nghiêm Kiệt dựa lưng vào ghế, chậm rãi lên tiếng, giọng nói xa cách như mây bay gió thoảng

“Em...” Mộc Sơ á khẩu. Lúc trước, cô thực sự thích hấn, cứ ngỡ rằng phải hao tâm tổn khí tranh giành với chị ta nhưng không ngờ có một ngày hấn gặp cô, đồng ý cho cô bên cạnh hấn. Cứ nghĩ rằng người này vì hận quá khứ dơ bẩn của chị ta nên sẽ suy nghĩ lại tình cảm chân thành của cô dành cho hấn mà toàn tâm toàn ý đón nhận. Nghĩ đến đây, Mộc Sơ không khỏi cười nhạt, khôi phục lại giọng nói điềm tĩnh cùng kiêu ngạo: “Anh nghĩ chuyện này giấu chị ta được bao lâu?

“Cô muốn tiết lộ?” - Nghiêm Kiệt lười biếng nhìn cô ta một cái.

“Không, nhưng tôi tin, chị ta sẽ biết”

“Cô nghĩ mình có cơ hội để gỡ trò ấy sao?” - Giọng nói vẫn vô cùng lạnh lẽo, khiến người nghe lạnh đến cả tim

Mộc Sơ cố kiềm chế nỗi sợ hãi đang dâng từ tận đáy lòng, run rẩy nói: “Anh muốn làm gì tôi?”

“Làm gì cô?” - Nghiêm Kiệt nhướn mày, “Cô không đáng”

“VẬY...” - Theo bản năng, cô ta lùi ra sau hai bước, cố giữ bình tĩnh hết sức có thể, cặp mắt to tròn vì sợ hãi mà ngẩn lệ, dưới ánh mặt trời càng thêm long lanh khiến người nhìn đã muốn nâng niu, bảo vệ.

Nhưng mà...

Đối với người đàn ông không tim không phổi này, chiều này trong mắt hấn chỉ là trò thừa thãi, căn bản không chút tác dụng. Hấn đứng dậy, từ trong túi ra lấy một tấm chi phiếu trị giá vài triệu đô, tiến đến đặt vào tay cô ta, giọng nói đầy cảnh cáo vang lên, “Đừng để tôi phải chửi mắng”

Dứt lời, hấn lập tức bước đến bàn làm việc trực tiếp nhắc điện thoại để bàn lên, không cho Mộc Sơ chút cơ hội lên tiếng đã uy nghiêm ra lệnh, “Thư ký Đỗ, tiễn khách”

Lời hấn vừa dứt, ngoài cửa đã truyền đến tiếng gày cao gót ngay sau đó cánh cửa nhanh chóng bị đẩy ra, cô thư ký bước vào, nhã nhặn hướng về Mộc Sơ ra một cử chỉ vô cùng tao nhã, “Cô Mộc Sơ, xin mời”

Lúc này Mộc Sơ mới có phản ứng, bàn tay siết chặt tấm chi phiếu suýt rách, ánh mắt như có hàng nghìn ngọn lửa đang bốc cháy nhìn về Nghiêm Kiệt: “Nhất định anh sẽ phải hối hận”

Nói xong cô ta nện gót giày ôm một mớ giận dữ bỏ ra ngoài cùng cô thư ký.

__oOo__

Trong căn phòng trống lếch, tiếng nhạc dịu dàng như sương mai giăng mắc trong bầu không khí thoáng đãng, Băng Thanh tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài. Khế vườn người tắt đi mp3 đang phát không ngừng nghỉ, cô lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, mới giật mình nhận ra bây giờ đã vào chiều.

Băng Thanh lắc đầu một cái, nhẹ nhàng bước ra khỏi phòng. Căn nhà rộng lớn nhưng thiếu sinh khí khiến cô có chút buồn tẻ. Cũng không thể nói rõ cảm xúc lúc này, vừa hận vừa yêu lẫn lộn bức cô đến phát điên, đã vài ngày trôi qua, kể từ buổi sáng hôm ấy hấn như bốc hơi giữa cuộc đời cô vậy. Rốt cục trong lòng hấn cô có còn tồn tại không? Hay hấn đang vui vẻ bên cô em gái mà cô đã từng thương rất nhiều!? Nghĩ đến điều đó, lòng cô lại quặn thắt con đau, cô phải làm gì mới không tổn thương chính mình đây?

Bước chân tàn nhẫn đứng giữa căn phòng khách rộng lớn, Băng Thanh vô thức nhìn về căn phòng bên cạnh ~ phòng của hấn.

Kể từ khi kết hôn, cô chưa từng đặt chân vào căn phòng ấy, có thể giải thích rằng trước đó, trong tiềm thức cô luôn tôn trọng hấn nên không muốn xâm phạm đến đời tư của hấn chăng? Nhưng mà lúc này cô và hấn vẫn còn rào cản nào nữa sao? Không đâu, hấn đã thành công chiếm được cô rồi!

Nghĩ vậy, Băng Thanh cảm thấy bớt bất an hơn, cô tiến đến nhẹ nhàng đẩy cánh cửa bước vào.

Trước mặt cô là một căn phòng rộng lớn, hòa quyện bởi mùi nước hoa nam tính nhàn nhạt, không khó nhận ra đây là mùi hương đặc trưng của hấn.

Trong phòng được bày biện rất tinh tế, ngoài chiếc giường kiểu cách rộng lớn ra còn có bộ bàn ghế làm việc được đặt cạnh cửa sổ rất trang nhã, bên

cạnh là giá sách ba tầng cao ngất chứa những tài liệu quan trọng.

Băng Thanh tiến đến bàn làm việc của hần, chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế hần đã từng ngồi, trong lúc lơ đãng cô nhìn về góc bàn, ở đó được đặt một khung ảnh màu tím tinh xảo điều làm cô chú ý trong đó chính là hình ảnh của cô. Ảnh này được tái hiện lại lúc cô đang ngồi bên chiếc đàn dương cầm trắng muốt, dựa theo từng đường nét trên gương mặt có thể thấy đó là giây phút cô cảm thấy mình hạnh phúc nhất. Nghĩ đến đó, cô bất giác nhoẻn miệng cười, người đàn ông này thật xấu đảm ngấm trộm cô trong lúc làm việc.

Nhìn mặt bàn được phủ bởi một lớp bụi mỏng, Băng Thanh không kìm được liền đi kiếm một cái khăn mềm nhẹ nhàng lau đi, tiện thể sắp xếp lại đồng hồ văn kiện đang nằm lộn xộn trên bàn.

Đem học bàn kéo ra, đập vào mắt Băng Thanh là quyển album dày cộm trong đó là hình ảnh từ nhỏ đến lớn của Nghiêm Kiệt, ngắm nhìn khuôn mặt như được điêu khắc chạm trổ đó cô cũng thấy lòng mình nao nao. Cảm giác này thật lạ, giống như phạm tội nhìn lên vậy. Băng Thanh bất đắc dĩ lắc đầu một cái, đem đặt về vị trí cũ, trong lúc vô tình cô bỗng nhiên phát hiện dưới những quyển album dày cộm còn có quyển nhật ký màu xanh.

Đó là nhật ký của hần ư? Cô có chết cũng không tin nổi hần còn có sở thích viết nhật ký cơ đấy.

"Không biết lúc còn nhỏ hần có bí mật nào được viết trong đây không nhỉ?" ~ Băng Thanh lẩm bẩm, lòng không khỏi tò mò.

Sau một hồi lâu đầu tranh tư tưởng, rốt cục không nhịn được cô cũng đánh bạo cầm lên xem.

"Soạt" Âm thanh nhẹ tênh vang lên, theo phản xạ Băng Thanh nhìn về vật đang nằm giữa sàn nhà, trong nháy mắt không khỏi kinh hãi...

Cô chậm rãi ngồi xuống, tay run run lật lấy tấm hình.

"Đây là..." - Băng Thanh ôm miệng, đôi mắt vốn trong veo bất chợt ngấn lệ như có từng cơn mưa rót vào.

Hình ảnh hai cô bé giống nhau đang nở nụ cười rạng rỡ như những tia nắng đầu xuân, chiếc váy màu trắng biến hai người như những cô công chúa bước ra từ cổ tích chỉ có niềm vui ngập tràn.

Trời ơi, Băng Nghi của cô....

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

Băng Thanh không khỏi khóc nức lên, ngón tay trắng xanh nhẹ nhàng di chuyển lên gương mặt đáng yêu có đôi mắt bảo thạch tràn đầy linh khí mà lòng đau như cắt, dường như chợt nhớ ra điều gì đó cô cầm lấy quyển nhật ký chậm rãi lật giờ từng trang.

Đôi mắt cô bỗng mờ đi những kí ức xưa cũ lại ùa về tâm trí, mọi chuyện cứ như sợi xích trói chân cô lại siết chặt đến đau đớn.

Cô vô lực quỳ giữa sàn nhà lạnh lẽo, miệng vô thức lẩm bẩm như kẻ mộng du: "Haha... sát nhân!"

Đình Luân... cậu ấy không thể phản bội cô, tại sao, tại sao mọi bí mật đều được chôn vùi vào quyển nhật ký nhỏ bé này? Tại sao vận mệnh lại trêu ngươi như thế? Còn hần, hần đã biết rõ mọi chuyện như lòng bàn tay vẫn còn bàng quan xem như chưa từng xảy ra chuyện gì như thế? Rốt cục tốt cùng là vì cái gì? Vì cái gì cơ chứ?

Băng Thanh dường như khóc đến cạn nước mắt, cuối cùng cô bỗng nhiên nở nụ cười chua chát chậm rãi nhấc chân rời khỏi căn phòng ấy.

Tối đến, ánh trăng treo trên cao có phần bị che khuất bởi những đám mây xám nhạt. Dưới gara, một chiếc xe thương vụ cao cấp từ từ đỗ lại.

Chỉ ít phút sau, dưới ánh đèn neon rực rỡ của khu chung cư cao cấp, Nghiêm Kiệt đẩy cánh cửa quen thuộc thông thả bước vào, ánh mắt sắc bén nhìn cô gái đang ngồi bó gối trên salon, cả khuôn mặt nhỏ nhắn vui hần vào đầu gối mảnh khảnh, bên cạnh là chiếc va li chất đầy hành lý dường như đang nhẫn nại đợi chờ điều gì đó...

"Em định đi đâu?" - Thanh âm sắc lạnh đột nhiên vang lên, hần không vui nhìn Băng Thanh ngồi im lặng ở đó.

Nghe thấy tiếng động, người ngồi ở salon từ từ ngẩng đầu lên, đôi mắt trong veo nhìn hần không chút bất loạn, sắc mặt vẫn bình thản như thường ngày, thấy hần, cô giọng nở nụ cười trịnh trọng: "Anh về rồi"

"Em muốn đi đâu?" - Nghiêm Kiệt nhìn về đồng hành lý đang nằm yên lặng giữa sàn, không khó để nhận ra ánh mắt đã bập bùng lên những đốm lửa của sự tức giận.

Băng Thanh cố ý bỏ qua ánh mắt sắc bén như dao găm của hắn, từ trong túi xách lấy ra một tờ giấy nhẹ nhàng đặt lên bàn.

Con người màu hồ phách lập tức quét về hướng ấy, chỉ thấy sắc mặt hắn bỗng dưng chuyển lạnh như sương mù tháng chạp, không nhanh không chậm đến trước mặt cô cầm tờ giấy lên xé nát, hắn gần từng tiếng qua kẽ răng, xem ra rất giận dữ: "Cô muốn ly hôn?"

Một cái gật đầu nhẹ, Băng Thanh bình thản nhìn hắn, giống như đã dự tính được tất cả. Không phải cô không muốn ở bên cạnh hắn, chỉ là cô không có dũng khí để tiếp nhận tất cả. Bấy lâu nay hắn đối xử bản thân mình như thể mục đích là để làm gì? Rõ ràng hắn đã biết hết tất cả sao có thể vô tư xem như chưa xảy ra chuyện gì?

Cô thừa nhận cô hèn nhát, thậm chí cô là loại người ích kỷ nhất trong tình yêu, nhưng thử hỏi từ nay về sau cô làm sao dám đối mặt với hắn nữa, cô không muốn hắn nghĩ rằng mình thực sự là kẻ sát nhân, mặc dù hắn đã biết. Cô không thể thừa nhận với hắn càng không hi vọng hắn sẽ đối tốt với cô như trước đây. Băng Thanh thấm lau đi nước mắt đã khô cần, giọng điệu nhỏ nhẹ xen lẫn kiên định chọt vang lên:

"Thù tặc em đã làm xong, thật ra em còn vài bản nữa. Anh có xé cũng vô ích"

"Lý do?" - Hắn lạnh lùng lên tiếng, phảng phất nét bi thương, ánh mắt sắc bén có chút không thể tin được.

Kết thúc chuyến công tác dài ngày hắn đã gấp gáp trở về đây, không ngờ chào đón hắn lại là tờ giấy ly hôn như nở nụ cười cợt nhả khiêu chiến lòng tự tôn của hắn thế này. Cô ấy có quyền gì khiến hắn phải sinh bản loạn như vậy? Người phụ nữ của hắn cũng có dũng khí để làm chuyện tày trời này sao!?

Băng Thanh cắn môi, dường như đã lấy hết quyết tâm, một lát sau rành mạch trả lời: "Tôi không chấp nhận việc chồng tôi có tình nhân bên ngoài"

Nghiêm Kiệt cười lạnh một tiếng, không nói không rằng tiến tới cầm lấy chiếc vali ném mạnh vào góc tường, bánh xe gãy đôi thậm chí văng ra tung tóe nằm lổn lổn trên sàn, Băng Thanh nhìn theo kinh hãi, theo bản năng cô đứng bật dậy, xem nhẹ sự sợ hãi đang trỗi dậy, trừng mắt nhìn hắn.

"Anh làm gì vậy!?"

Thân hình cao lớn lập tức đứng trước mặt cô, hắn đưa mắt nhìn cô từ trên xuống, giọng nói lạnh lùng mang theo cảm xúc sắc nhọn như đao kiếm.

"Cô muốn đi!? Đùng hòng"

Dứt lời, nhanh như chớp hắn bắt lấy cô hung bạo ném lên chiếc sofa gần đó, Băng Thanh kêu lên một tiếng đau đớn, thân hình nhỏ bé không ngừng run lên, vừa muốn phản kháng đã bị thân hình to lớn của hắn nhanh chóng đè lên.

"Anh muốn làm gì? Thả tôi ra"- Băng Thanh yếu ớt đưa hai tay ra chống đỡ, nhưng đã sớm vô lực vì hắn quá khỏe, chỉ có dòng nước mắt không ngừng tuôn ra như những hạt trân châu đứt đoạn không cách nào ngăn được. Con người này và chồng cô là cùng một người ư? Hắn cứ phải làm tổn thương cô mới hài lòng sao? Không.!!

Băng Thanh chưa bao giờ cảm thấy tuyệt vọng như lúc này, dường như càng chống đối bao nhiêu càng làm tăng thú tính trong người hắn bấy nhiêu, cuối cùng cô đành bất lực mà khóc nức nở.

"Chết tiệt" - Hắn thô lỗ chửi rủa một câu, ánh mắt càng thêm cay độc, "Câm miệng ngay"

Ngay sau đó, không đợi cô mở miệng đã đem áo quần của hai người trút bỏ, không có khúc dạo đầu êm ái chỉ có sự trừng phạt mang theo chiếm hữu cuồng dã như phong ba bão tố.

Nỗi đau đớn về thể xác lẫn tinh thần làm Băng Thanh như lịm đi, cô cắn chặt răng hứng trọn mọi phát tiết tàn bạo, hung hãn của hắn.

Ngoài khung cửa sổ, bóng đêm như tấm lụa đen bao phủ vạn vật, mảnh trăng treo trên cao lẳng lẳng chiếu từng quãng sáng cô liêu, tĩnh mịch trong đêm tối.

5h sáng.

Băng Thanh tỉnh dậy, bên cạnh vẫn là hơi thở trầm ổn của hắn từng khiến cô tự nguyện trầm luân, lấy một tấm chăn mỏng, đem quần quanh cơ thể đầy rẫy ân ký thuộc về hắn, cô nhẹ nhàng bước xuống giường tránh không đánh thức giấc ngủ của người bên cạnh.

Ngắm mình trong làn nước ấm, Băng Thanh để mặc những giọt nước mắt lăn dài, nhìn trong gương bắt chợt nở nụ cười chua xót.

Cho đến cuối cùng, cô vẫn là người mang tội lỗi nhiều nhất, nghĩ đến khoảnh khắc dây dưa cùng hắn, rồi lại bị hắn hành hạ đến nỗi muốn ngất đi cuối cùng lại bị hắn ôm vào phòng ngủ lúc nào không hay cô thật sự cảm thấy vô cùng đau đớn. Rốt cục hắn muốn gì ở cô? Tình yêu ư? Hắn thật sự yêu cô hay chỉ vì muốn trả đũa cho nên đã sắp đặt tất cả? Cô phải làm gì đây? Làm gì để con tim này tránh được những tổn thương, làm gì để rũ bỏ những ngày đen tối trong quá khứ?

Băng Thanh không biết...

Rất lâu sau đó, khi đã trút bỏ được muộn phiền cùng cơ thể đau nhức đã sớm thuyên giảm, Băng Thanh mang một bộ y phục mới, bước ra phòng ngủ, liếc mắt nhìn hần vẫn chưa tỉnh, cô hít sâu một hơi, lặng lẽ đi xuống bếp.

Ở với hần đã lâu, cô cũng phần nào đoán được lịch sinh hoạt hằng ngày của hần, không nằm ngoài dự đoán của cô, 7h sáng hần tỉnh dậy, từ phòng ngủ đi ra, áo quần đã phẳng phiu rất đúng phong thái của một vị chủ tịch trẻ tuổi.

Vừa trông thấy hần, tim Băng Thanh đã đập loạn, tay chân luống cuống nhanh chóng đem thức ăn còn nóng đặt lên bàn, cô nhìn về dáng người cao lớn đang uống nước, muốn mở miệng lại thôi.

Mà hần lúc này lại lãnh đạm như một bức tượng điêu khắc, trên gương mặt anh tuấn không nhìn ra chút cảm xúc gì, tâm tình cô thoáng chùng xuống, cuối cùng chỉ biết ngẩn ngơ nhìn theo tấm lưng đã khuất sau cánh cửa... Hần đã đi rồi!

Băng Thanh nhìn theo lão đảo suýt ngã, trái tim lúc này đột nhiên quặn thắt từng hồi đau đớn, nước mắt cũng đã lặng lẽ rơi xuống từ bao giờ. Cô biết, từ khi hần đặt chân vào bếp, chưa từng nhìn về hướng này đâu chỉ một lần....

__oOo__

Sân bay Tiên Sa. 10h sáng.

Bóng dáng cô độc của chàng trai bao phủ một vùng ánh sáng dưới chân, đứng ở một góc khuất của phi trường, đôi mắt đen sâu thẳm lơ đãng nhìn về dòng người đông đúc như đang đợi chờ điều gì đó

Tiếng loa của nhân viên hàng không không ngừng vang lên yêu cầu mọi người nhanh chóng ổn định mọi thứ. Khẽ thở dài một hơi, Hoàng Thiên Ân thầm nở nụ cười chua chát kéo vali, xoay người rời đi..

"Thiên Ân" - Âm thanh trong trẻo bất chợt vang lên, hần ngẩn người trong giây lát.

"Thiên Ân" - Tiếng gọi tiếp tục cất lên dường như sợ hần không nghe thấy, khiến hần như ngừng thở. Hoàng Thiên Ân chậm rãi xoay người lại, con người màu đen thẫm chợt ánh lên tia sáng dịu dàng, khóe miệng bất giác cong lên một cách vô thức.

"Thiên Ân, may quá..."

Cách hần một đoạn là bóng dáng nhỏ nhắn của một cô gái có gương mặt thanh tú, chỉ trong chớp mắt đã đứng trước mặt hần thờ hồng hộc, không khó để nhận ra người kia đã chạy bộ một quãng đường dài.

"Xin lỗi anh, tắc đường quá" - Cô gái vừa lau mồ hôi, vừa nhìn hần bằng ánh mắt áy náy, thấy hần không có phản ứng, sự áy náy trong mắt cô càng rõ rệt hơn.

"Băng Thanh..." - Hoàng Thiên Ân đột ngột ôm ôm vào lòng giữ chặt, không để cho cô chút cơ hội né tránh, giọng nói trầm ấm khẽ vang lên, "Anh tưởng em không đến"

"Đồ ngốc" - Băng Thanh cũng dịu dàng ôm lấy hần, "Anh qua đó nhớ bảo trọng"

"Ừ" - Hoàng Thiên Ân nở nụ cười, vòng tay ôm lấy cô càng siết chặt hơn, trong khoảnh khắc nào đó khiến cô bất giác cứng đờ. Băng Thanh giấu đi sự xấu hổ nhẹ giọng nói tiếp.

"Anh cho em gửi lời thăm đến sức khỏe của bác gái"

"Còn em?" - Hoàng Thiên Ân vội buông cô ra, giữ chặt hai vai, ép cô phải đối mặt với hần, "Em sẽ thế nào?"

Băng Thanh nghe vậy, vội vàng cụp mắt xuống, cẩn trọng giấu đi màn sương mỏng sắp dâng đến bờ mi, sau đó lại bình tĩnh ngước mắt lên, nở nụ cười gượng gạo, "Em sẽ hạnh phúc, anh cũng vậy nhé"

"Nói dối" - Hần nhanh chóng nắm bắt được ánh mắt bi thương của cô, lực ở bàn tay tăng thêm như thể đang tố giác hành vi nói dối của cô, "Hần đối với em không tốt phải không?"

Băng Thanh lắc đầu: "Anh ấy đối với em rất tốt, anh không cần phải lo cho em"

Có trời mới biết khi nói ra câu này cô muốn khóc biết nhường nào. Vì không muốn người đàn ông này bận lòng thêm nữa, cô đành nuốt nước mắt vào trong. Chỉ có trời mới biết, cô thực sự rất mệt mỏi...

Một phút rơi vào trầm mặc, tưởng rằng cô sẽ không nghe được gì từ hần nữa nhưng cuối cùng hần lại tiếp tục đem cô ôm vào lòng, khẽ thì thầm bên tai.

"Băng Thanh, từ trước đến nay, anh vẫn đợi em"

Tâm tư Băng Thanh nhất thời rối loạn, cô lập tức đẩy hần ra, không vì lời nói thâm tình của hần mà dao động, rất lâu sau mới mở miệng:

"Thiên Ân, em xin lỗi"

"Cô bé ngốc, em là cô gái ngốc nhất anh từng biết"- Hoàng Thiên Ân khẽ xoa đầu cô, giọng nói đầy sùng nịnh, giống như đã dự liệu được mọi chuyện, bao gồm cả việc bị cô từ chối thẳng thừng.

"Thiên Ân, dẫu trước đây hay bây giờ, em đều không xứng với anh"

Đây là sự thật, có thể vận mệnh đã an bài hết thảy, cô và hắn cũng chỉ là "hữu duyên vô phận" trên con đường dài mỗi một ngày mà thôi.

"Bé ngốc, anh đi đây, em nhớ tự chăm lo cho mình đây. Anh sẽ không trở lại nữa đâu"

Hắn khẽ mỉm cười, trong ánh mắt còn dập dềnh sóng nước không rõ từ đâu mà có, liền đó kéo lấy hành lý chậm rãi xoay người đi.

"Thiên Ân, cảm ơn anh vì tất cả"

Băng Thanh nói theo, bàn tay nắm chặt sợi dây chuyền hình mặt trăng đang đeo trên cổ như muốn khảm sâu vào linh hồn của cô, khóe môi cong lên nở nụ cười rạng rỡ như giọt nắng từ thiên đường rót xuống.

Cảm ơn anh để em biết anh là mảnh ghép hoàn hảo nhất mà thượng đế đã mang đến cho em của thời niên thiếu khờ dại.

Cảm ơn anh đã điểm vào bức tranh đen tối của cuộc đời em một vệt sáng tinh khôi.

Dẫu trái tim của em không thuộc về anh, nhưng em nguyện sau khi em chết đi linh hồn này sẽ đi theo anh bảo vệ anh vĩnh viễn. Bởi em còn nợ anh, nợ anh một ân tình, nợ anh một tình yêu đẹp...

Cũng nụ cười đẹp thế ấy, đã được người kia khảm sâu vào tim, mãi sau này hắn mới biết mỗi khi nhớ về khoảnh khắc này hắn cảm thấy vô cùng hạnh phúc, bởi đây là nụ cười cuối cùng trong ký ức mờ nhạt của hắn, cô đã mang linh hồn hắn đi, đi mãi không trở về...

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58

Nếu hồi ức của chúng ta là những tháng ngày đau khổ xin hãy cho em được hóa thành đôi cánh để bay đi...

Em sẽ trở thành dĩ vãng đặt dấu chấm hết trong bức thư tình sắc muôn màu rực rỡ của đôi ta...

Nấm mồ phủ đầy cỏ xanh nằm yên ắng trong một chiều nắng hạ. Lác đác trên đất là những bông hoa sứ phảng phất vào không gian mùi thơm thanh nhã...

Dáng người cao lớn đắm chìm trong vạt nắng cuối ngày toát lên vẻ cô độc lẫn bi thương, con người màu hổ phách nhìn chăm chú bức hình trên nấm mộ như muốn khảm nụ cười rạng rỡ ấy vào sâu thẳm linh hồn của nó.

Nghiêm Kiệt lẳng lặng đứng đó, rất lâu sau mới lên tiếng, sắc mặt toát lên sự đau đớn cùng thể lương:

“Băng Nghi, em khỏe chứ? Anh đến thăm em đây”

Đáp lại hắn chỉ là tiếng gió vi vu rít qua vành tai lạnh lẽo. Rốt cục hắn cũng hé môi nở nụ cười trầm buồn.

“Băng Nghi, cô gái ngoan của anh. Ở nơi đó em đau đớn, lạnh lẽo lắm phải không?”

“Băng Nghi ngốc, hãy tin anh, em sẽ ủng hộ anh mà, đúng không?”

“Cô bé yếu mệnh, anh rất ích kỷ đúng không? Anh có thể yêu Băng Thanh nhưng anh vẫn luôn tâm niệm rằng mình sẽ đòi lại công bằng cho em. Anh hứa đây, chỉ lần này thôi, anh sẽ thành toàn cho em. Sau đó, em hãy toàn tâm toàn ý chúc anh hạnh phúc nhé! Băng Thanh, cô ấy chịu khổ nhiều rồi, em biết mà, đúng không!?”

Chiều hoàng hôn, nắng nhạt dần, xa xa là tiếng sóng dạt vào bờ như hòa cùng tiếng người thủ thi trong con gió hạ...

__oOo__

Vài tuần sau đó, Băng Thanh thực sự đã quay về nhịp sống trước kia. Cuộc sống sau hôn nhân của cô vẫn là những chuỗi ngày dài vợ chồng tránh mặt lẫn nhau. Tuy Nghiêm Kiệt không đồng ý ly hôn nhưng cô vẫn lo sợ một ngày bản thân mình phải đối mặt với loại chuyện tàn nhẫn đó...

Giống như hôm nay đây, sau khi kết thúc màn biểu diễn dương cầm tại một nhà hàng có tiếng trong thành phố, Băng Thanh liền nhận được điện thoại của Mộc Sơ gọi đến, đã lâu không gặp, cũng có khá nhiều chuyện để nói.

Không gian thoang thoang hương cà phê thơm ngát, khi Băng Thanh bước vào đã thấy Mộc Sơ ngồi lẳng lẳng bên khung cửa sổ sát đất, từng tia nắng xuyên qua màn thủy tinh trong suốt chiếu lên gương mặt xinh đẹp có phần tái nhợt của Mộc Sơ khiến Băng Thanh bất giác giật mình.

Trong khoảnh khắc Mộc Sơ quay đầu lại nhìn thấy cô, liền mở miệng:

“Chị” - Âm thanh trong trẻo phát ra giống như dòng suối chảy trên đại ngàn, nếu không tận mắt chứng kiến được bộ mặt giả tạo của cô ta có lẽ Băng Thanh cũng đã bị một tiếng “chị” của cô ta làm cho cảm động. Nhưng đáng tiếc...

“Hôm nay gọi tôi ra đây có chuyện gì không!?”

Băng Thanh cố tỏ ra lạnh lùng, chậm rãi kéo ghế ngồi xuống đối diện, không nhanh không chậm lên tiếng. Kể từ ngày hôm đó, cô chưa từng về nhà cũng như chưa gặp Mộc Sơ. Đã lâu không gặp trông con bé xanh xao thế này, có phải đã chịu nhiều vất vả rồi không?

Mộc Sơ khẽ ngược mắt nhìn cô, ánh mắt trong veo bỗng chan chứa lệ:

“Chị, em sai rồi”

“Cô muốn nói gì?” - Băng Thanh tỏ vẻ cứng rắn, nhìn những giọt nước mắt như pha lê không ngừng rơi xuống mà lòng bất giác cũng nhói lên từng hồi. Vô thức, cánh tay vừa đưa ra định lau đi những hàng lệ ấy đột nhiên thu lại, Băng Thanh mím môi, đọi cô ta lên tiếng.

Mộc Sơ thôi khóc, nghẹn ngào tiếp lời: “Chị, sự tình không như chị thấy đâu. Thật ra...”

Trước khi đến đây cô ta đã xác định, những thứ cô ta không có nhất định người khác cũng không có được, chờ cô ta đau khổ thì không có cửa đâu!

Quả nhiên, thái độ lấp lửng như thể che dấu điều bí mật trọng đại gì đó khiến Băng Thanh trong lòng rất khó chịu. Cô biết kẻ trước mặt không một chút tín nhiệm nhưng cô không muốn làm kẻ bù nhìn nữa, thực hư thế nào cô nhất định phải biết.

Mộc Sơ cẩn thận đánh giá sự do dự trong mắt Băng Thanh, thầm nở nụ cười đắc ý, dùng giọng điệu thê lương nhất nói tiếp:

“Chị, chuyện gì em cũng có thể dối chị nhưng chuyện này chị nhất định phải tin em”

Băng Thanh nghe xong, cười nhạt một tiếng: “Cô đủ tư cách sao?”

Mộc Sơ cắn môi, dùng ánh mắt kiên định nhìn cô: “Nếu chuyện này liên quan đến anh Kiệt thì sao!?”

“Ý cô là...” Băng Thanh dè chừng nói. Nhìn người phục vụ đi về hướng này gọi một cốc trà sữa, sau đó đem ánh mắt hiếu kỳ ghim thẳng lên người cô ta quét qua một lượt.

Mộc Sơ cũng không lấy làm khản trương khi bị cô nhìn, chỉ thản nhiên nói: “Băng Thanh, từ trước đến nay Nghiêm Kiệt là một con người già dối, chị đúng là ngu ngốc mới bị anh ta dắt mũi bày ra một màn kịch như thế!”

Lời Mộc Sơ vừa dứt, Băng Thanh cảm thấy bị chọc cười: “Mộc Sơ, cái việc trọng đại mà cô muốn nói với cô chỉ có thể thôi sao? Nếu là vậy thì tôi cũng không có lý do gì để tìm hiểu nữa. Cô nghĩ chỉ bằng trò mèo này có thể khiến tôi tín nhiệm cô một lần nữa sao? Cô nhầm rồi, tôi thấy đáng thương thay cô, kẻ thứ ba à”

“Chị...” Mộc Sơ khó tin nhìn Băng Thanh, nửa ngày sau mới đứng phắt dậy, cay cú nói: “Chị đúng là đồ bỏ đi, bởi vì chị ngu ngốc mới không biết ai là kẻ đáng thương nhất”

Mộc Sơ cầm lấy túi xách, không cho cô mở miệng đã nói tiếp, giọng nói đầy tự tin “Chị không biết chúng tôi đã vui vẻ như thế nào đâu”

Nói đoạn, cô ta dứt khoát xoay người nện gót giày bỏ đi chột nghe từ phía sau giọng nói lạnh như băng truyền tới:

“Mộc Sơ, cô bớt hoang tưởng lại đi. Cô nghĩ mình có đủ bản lĩnh để cướp hạnh phúc từ tay tôi ư? Tôi thương hại cho cô, từ trước đến nay cô chỉ là một diễn viên phụ bị người đời khinh rẻ mà thôi...”

Quả nhiên, không đợi Băng Thanh dứt câu, Mộc Sơ đã xoay người liếc mắt nhìn cô một cái, đáy mắt hiện lên một tia hận ý cùng giễu cợt:

“Băng Thanh, cô nhầm rồi. Diễn viên phụ ưu tú ấy chính là chồng cô ban tặng cho tôi đấy haha...”

Nói xong Mộc Sơ cười lạnh một tiếng, ánh mắt xảo quyết giống như mụ phù thủy độc ác, nhanh chóng xoay người bỏ đi..

Tiếng dương cầm vẫn nhẹ nhàng ngân lên bao trùm không gian như mang theo sức sống rạo rực, nhưng trong lòng Băng Thanh theo lời nói Mộc Sơ lại có cái gì đó đang đổ vỡ.

Cô không biết mình rời khỏi quán cà phê ấy như thế nào, chỉ biết khi đôi tay xanh gầy vừa chạm vào cửa xe, thân hình nhỏ nhắn như muốn đổ ập xuống.

Một cảm giác rạo rực cuộn cuộn trong dạ dày khiến cô không chịu nổi, cô lắc đầu để tinh thần tỉnh táo đôi chút, sau đó ngồi vào xe vội vã nhấn ga rồi đi..

Nửa tiếng sau, chiếc xe màu đỏ giống như chai rượu vang thượng hạng dừng lại trước một bệnh viện tư nhân ở vùng ngoại ô. Băng Thanh hít sâu một hơi, chậm rãi mở cửa bước xuống.

Tiếp đón cô là nữ bác sĩ đã ngoài 40 tuổi, dung nhan xinh đẹp dường như không có nét tàn dư của thời gian, sau khi khám xét một hồi, vị bác sĩ nhìn Băng Thanh cười cười đầy ẩn ý.

“Bác sĩ, tại sao tôi lại có triệu chứng chóng mặt, buồn nôn đó ạ?” Đối với biểu hiện của bà bác sĩ, Băng Thanh cũng không mấy để tâm. Bởi lẽ có một chuyện cô còn muốn quan tâm hơn cả đó là lời nói của Mộc Sơ..

Bác sĩ nghe vậy chỉ nở nụ cười, nắm lấy tay cô ra vẻ trấn an, “Cô Băng Thanh, chúc mừng cô, cô đã có thai được 4 tuần”

Băng Thanh bắt gặp sự ngỡ ngàng. Có thai? Cô có thai sao? Thảo nào đã lâu rồi "đèn đỏ" chưa ghé đến. Thời khắc này, cô mới vỡ lẽ tất cả, thiếu chút nữa ngất luôn tại chỗ. Những lời dặn dò sau đó của bác sĩ Băng Thanh đều nghe tai nọ lọt tai kia, trong lòng cô bây giờ chỉ có một niềm sung sướng khôn nguôi, cánh tay vô thức đặt lên vùng bụng phẳng lì, cô nở nụ cười hạnh phúc.

Khi rời khỏi bệnh viện, trời đã ngả về chiều, ánh nắng cũng thêm phần rực rỡ khiến tâm tình Băng Thanh dường như cũng thư thái phần nào.

Đúng lúc ấy, di động trong túi xách chợt vang lên, Băng Thanh vội vã lấy ra, nhìn vào dãy số quen thuộc, khóe miệng vô thức nở nụ cười xinh đẹp.

“Kiệt, anh...”

Sắc mặt đang hưng phấn chỉ một lời nói của người đầu dây bông chốc tối sầm, ánh mắt chỉ có sự hoảng sợ tột cùng, hồi lâu sau, cô mới kinh hãi nói tiếp:

“Tôi cảm các người không được đụng vào anh ấy, nghe rõ không? Tôi sẽ đem tiền đến đó ngay”

Băng Thanh ngắt điện thoại, không để con sợ hãi tiếp tục xâm chiếm, lập tức phóng xe lao đi như một con gió...

Sân thượng của khu chung cư 14 tầng 17 năm về trước đến bây giờ ngoài sự hoang tàn, đổ nát của thời gian để lại thì chẳng còn gì cả. Những bức tường kiên cố năm xưa giờ giống như một người bệnh nhân chẳng chịu lành vết thương, gạch nung vỡ nát, loang lổ là những đám rêu bám dày đặc đem lại cho người ta cảm giác hoảng sợ ngay từ khi đặt chân đến.

“Anh ấy đâu?”

Lời tác giả: Phù!!! thế là gần đến đích rồi. Mình thấy kỳ tích quá, đây là lần đầu tiên mình viết một tác phẩm trọn vẹn như thế này. nhất định sau khi full phải tự mình đi ăn mừng mới được. Cả nhà ngủ ngon, yêu cả nhà nhiều lắm ^^

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59

Băng Thanh thở hồng hộc nhìn người đàn ông to béo trước mặt bằng ánh mắt căm phẫn.

Gã đàn ông dựa lưng vào tường, khoanh tay trước ngực nhìn cô đầy hứng thú, khóe môi bỗng chốc nhếch lên nở một nụ cười cực kỳ tàn độc, hàm răng ố vàng do hút thuốc nhiều khiến những nét kẻ cằm trên khuôn mặt rõ ràng thêm phần kì dị.

Một lúc sau....

"Cô em thật xinh đẹp! Thăng Kiệt đúng là không biết thương thức."

Hắn ta vừa nói vừa bước lại gần Băng Thanh, đưa bàn tay to béo thô kệch sờ vào má trái cô.

Cô nhếch môi khinh bỉ vội né đi nhanh chóng, đôi mắt mở to trừng trừng nhìn hắn:

"Tôi hỏi anh ấy ở đâu? Nếu không nói đừng hòng lấy được một đồng nào từ tôi."

"Cô em vội vàng quá rồi đấy." - Gã mỉm cười rít một hơi thuốc.

Băng Thanh ho sặc sụa vì khói thuốc, gương mặt xinh đẹp phút chốc biến sắc:

"Tại sao? Tại sao lại bắt anh ấy?"

"Tôi đã bắt hắn sao?" Hắn ta cười nhạt một tiếng, vừa nói vừa dòn Băng Thanh đến gần lan can...

"Cô còn ngây thơ lắm!"

Băng Thanh lùi ra sau vài bước theo quán tính, khi gót chân đụng phải thành lan can mục nát, hắn ta mới dừng lại, cổ nén sợ hãi trong lòng nhìn hắn ta đầy khó hiểu...

"Ý ông là gì?"

"Cô nhìn đi nhìn xuống phía dưới ấy. Cô thấy cái gì?" - Gã thân nhiên nói, nở nụ cười đắc ý.

Lời hắn vừa dứt, Băng Thanh vịn hai tay vào thành lan can để làm điểm tựa, không chút sợ hãi vội ngoảnh đầu nhìn xuống. Trong mắt cô lúc này chỉ còn là sự choáng ngợp đang xâm chiếm, dưới lòng đường sâu hun hút là thi thể của một cô bé chừng 5, 6 tuổi được nhuộm bởi màu máu đỏ tươi, vương vãi khắp nơi là một đồng máu thịt lẫn lộn... Cảnh tượng kinh hãi đến ghê người...

"Chị ơi! Cứu em!" Ánh mắt đứa bé van lơn đang bầu chặt lấy cô ra sức cầu cứu... Băng Thanh thờ gập ánh mắt thất thần vô cảm.

"Đồ sát nhân, cô ta là đồ sát nhân!" Giọng nói của một cậu bé vang lên trong tâm trí cô vang vọng không ngừng.

Những tiếng xì xào, những lời bàn tán không ngừng bủa vây bên tai cô...

"Con đó là đồ sát nhân đó, đừng lại gần nó."

"Đúng là không bằng loài cầm thú dám giết cả em gái mình."

...

...

Trong nháy mắt, Băng Thanh cảm thấy choáng váng, như bị ai đánh một đòn, dưới bụng không ngừng quặn thắt nhói lên từng hồi đau đớn. Cô ngã quỵ xuống ôm lấy bụng mình...

Đau quá! Một giọt nước trong suốt như pha lê rơi xuống từ gò má cô. Băng Thanh muốn nhìn người đàn ông trước mặt. Muốn hỏi vì sao hắn ta lại chọn địa điểm này. Một nơi mà cô luôn muốn xóa đi trong tiềm thức...

Cô bỗng ngơ ngác khi thấy bóng dáng cao lớn ấy thấp thoáng từ phía xa... Ánh mắt của hắn lúc này thật khó nắm bắt, giống như chính con người hắn vậy, cho đến cuối cùng hắn cũng chỉ là mây bay gió thoảng thấp thoáng bên cuộc đời cô...

Giờ thì cô đã hiểu. Có quá muộn màng không? Băng Thanh nở nụ cười lạnh lẽo đến thê lương. Tình yêu của cô, hạnh phúc của cô giờ thì mọi thứ đã kết thúc...

Bàn tay bóp chặt lấy bụng, gương mặt Băng Thanh trắng bệch, mồ hôi không ngừng tuôn ra như suối...

Một dòng máu đỏ tươi từ hạ thể nhanh chóng tràn ra. Thân thể nhỏ bé từ từ ngã xuống...

Trong tiềm thức những hình ảnh của quá khứ tươi đẹp không ngừng ủa về xâm chiếm tâm trí cô. Đôi mắt hắn thật đẹp nhưng sao nó xa cách đến vậy... xa quá cô không chạm nổi...

"BĂNG THANH!!!"

Một tiếng hét não nề vang lên, ngay sau đó là dáng người cao lớn vụt tới ôm chặt lấy cô, đôi mắt màu hổ phách ánh lên những tia hối hận lẫn đau thương...

Ai đang gọi tôi thế? Mà thôi, không cần biết ai đang gọi tôi. Ở đó không có chỗ của tôi, ở đó không ai cần tôi. Tôi sẽ không quay lại đó nữa sẽ không đâu... Sẽ không đâu...

"Chị!" Khi tôi đang lâm vào cảm giác ưu thương cùng đau khổ lẫn lộn, một cô bé mặc chiếc váy màu hồng đột nhiên chạy đến gần tôi, gọi tôi bằng chất giọng vô cùng trong trẻo.

Tôi ngẩn người khi nhìn vào gương mặt rạng rỡ đó. Tôi chưa kịp phản ứng, cô bé đã nắm lấy tay tôi, bàn tay này thật mềm mại đáng yêu làm sao.

"Chúng ta chơi trốn tìm đi chị." Cô bé bé toét miệng cười, khoe môi cong cong tựa như hoa lan trong gió xinh đẹp đến ngỡ ngàng. Khoan đã... tôi nói sẽ chơi cùng nó bao giờ chứ. Tôi cố giằng tay ra bé lại chộp lấy nắm chặt hơn, bé con à, sao em bướng bỉnh thế?

"Buông tay chị ra đi! Chị không chơi đâu." Nhanh như cắt, tôi lấy hết sức bình sinh giằng tay ra. Sức vóc của sao dám so cùng tôi chứ, tôi không tin mình không trị được bé con ương bướng này.

"Chơi cùng em đi mà... chơi đi mà." Cô bé nhìn tôi méo mào, dường như sắp khóc đến nơi. Nó toan nắm lấy tay tôi lần nữa nhưng bị tôi nhìn ánh mắt cảnh cáo nó đành ngoan ngoãn đứng yên, vẻ mặt ủy khuất như một đứa trẻ bị bỏ rơi...

Bất giác tôi bỗng cảm thấy mình thật có lỗi với nó. Ai bảo tôi có lòng trắc ẩn vĩ đại như thế chứ, rốt cục tôi cũng đành miễn cưỡng gật đầu.

Chỉ chờ có thế nó lại nắm tay tôi kéo đi lúc nào không hay...

Đây là đâu? Tôi nhìn về khoảng đất chỉ trồng hoa và cây trước mặt.

"Nếu em thắng chị phải làm theo yêu cầu nhé, nhé nhé." Cô bé cất lời, cầm lấy tay tôi không ngừng làm nũng. Tôi cũng không rõ tại sao khi nhìn vào đôi mắt bảo thạch to tròn đó tôi lại dễ mềm lòng như vậy?

Tôi gật đầu đồng ý bởi tôi nghĩ một đứa trẻ như vậy liệu có thể có yêu cầu gì quá đáng chứ. Và lại tôi tự tin mình chơi trò này rất giỏi. Nhưng tôi đã lầm nó là tiểu quỷ chứ không phải đứa bé nữa tôi trốn chỗ nào nó cũng có thể tìm ra. Tôi bắt đầu đành chịu thua.

"Rồi! Em nói điều kiện của em đi."

"Chị à! Về đi mọi người đang mong chị về đấy." Cô bé nhìn tôi, đôi môi nở một nụ cười thuần khiết.

"Không! Chị không về đâu ở đây không ai thích chị." Tôi xoa xoa đầu cô bé, "Bé không thích chơi cùng chị à?"

Cô bé buồn bã lắc đầu. Tôi mỉm cười giấu đi nỗi buồn vô hạn. Lòng tôi đã chết, tôi trở về còn được ích gì chứ.

Một lúc nữa qua đi, tôi muốn từ biệt cô bé để lên đường, nhưng không đợi tôi mở miệng nó đã lên tiếng.

"Chị! Hãy về đi. Ở đây không phải là nơi chị nên ở lại." - Cô bé ngẩng đầu, nhìn tôi bằng ánh mắt kiên định.

"Không! Ở đó càng không phải nơi chị nên đến" Tôi dứt khoát chối từ, nhìn sâu vào đôi mắt to tròn xinh đẹp ấy bằng chút sức lực cuối cùng. Nó không biết rằng tôi đã mệt mỏi như thế nào đâu... Tôi thật sự đã tuyệt vọng mất rồi...

"Không đâu chị ạ. Có người đang chờ chị đấy, chị đi đi... Em sẽ cho chị một cơ hội."

Nói rồi cô bé chợt biến mất. Tôi cố gắng gọi nhưng nó không trả lời, trong nháy mắt tôi trở nên mơ hồ rồi lịm hẳn...

Ánh nắng vàng rộm của mùa hè chiếu lên khung cửa, hắt lên khuôn mặt xinh đẹp có phần tái nhợt của cô gái nhỏ. Đôi mi dài khẽ run rẩy, từ từ mở ra...

Trước mắt cô là một người đàn ông đang ngủ gục bên giường bệnh. Gương mặt phong thần tuấn lãng của hắn tựa bảo vật của trời xanh khiến cô thất thần đưa tay chạm vào. Dường như cảm nhận được điều gì đó, hắn giật mình thức giấc...

"Băng Thanh, em tỉnh rồi!" - Nghiêm Kiệt cười tươi, một nụ cười thật đẹp...

"Anh là ai?" Cô ngây ngơ nghiêng đầu nhìn hắn, đôi mắt lưu ly ánh lên những tia khó hiểu.

Nghiêm Kiệt đột nhiên ngẩn người, trong giây lát khoe môi mông nhếch lên nở nụ cười hạnh phúc:

"Chào em! Anh là chồng của em..."

Con gió thổi qua khung cửa, chiếc rèm phấp phới khẽ tung bay... Trên bầu trời trong xanh xuất hiện một đám mây tựa như nụ cười của thiên thần nhỏ...

End.

Quảng Bình, 30/ 12/ 2015.

Từ Vọng Tình.

Lời tác giả: Tôi xin chân thành cảm ơn những ai đã và đang theo dõi bộ truyện này. Cảm ơn các bạn đã ủng hộ, theo sát tôi trong suốt hành trình vừa qua.

Đến với Santruyen đây là tác phẩm đầu tiên tôi nhọc lòng trau chuốt nhất, cốt yếu là muốn đem lại cái nhìn mới về "Truyện teen Việt Nam" cho mọi người, chưa bàn đến việc lọt top hay không, tôi chỉ muốn chia sẻ niềm đam mê viết lách của mình với tất cả mọi người, cho nên việc "bon chen" thứ hạng trong cuộc thi này tôi không mấy bận tâm. Tôi viết chủ yếu là để thỏa khao khát của bản thân mình...

Tôi biết, đưa con tinh thần này của tôi còn mắc rất nhiều thiếu sót, mong những ai yêu quý tôi hãy tiếp tục ủng hộ, để tôi có thêm nhiều động lực hoàn thành mơ ước. Hi vọng "Ai nợ ai một lời giải thích" sẽ để lại một chút ấn tượng khó phai trong lòng bạn đọc.

Bạn đang đọc truyện *Ai Nợ Ai Một Lời Giải Thích* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.